

Giới thiệu Ngoan, Đừng Chạy

Thể loại: Hào môn thể giả, sủng ngọt, thanh mai trúc mã

Nhân vật chính: Mục Sở, Cố Tần

Editor: Chanh

Bìa: Mộc Mốc Meo

Văn án:

Mục Sở và Cố Tích là khuê mật của nhau.

Một hôm, bạn thân bỗng lôi kéo Mục Sở vào phòng ngủ, rồi đưa cho một bức thư tình.

Cô vừa cầm bức thư, anh trai của bạn thân vừa đi vào phòng.

Thân hình Cố Tần cao lớn, dáng vẻ tuấn tú, khí chất tự phụ.

Cô có chút bối rối, vội giấu thư ra phía sau, nhu thuận gọi: "Anh."

Cố Tần ngồi trên ghế sa lon, giọng điệu lười biếng: "Có biết hậu quả của việc yêu sớm bị phát hiện là gì không?"

Mục Sở ngược mắt, anh vừa lúc nhìn qua, nhả ra từng chữ rõ ràng: "Đánh gãy chân!"

Mục Sở: "..."

*****

Tốt nghiệp trung học, thoát khỏi trói buộc của Cố Tần, Mục Sở buông thả bản thân, dự định có một màn yêu đương oanh oanh liệt liệt.

Cô đào trong hộp chứa đầy thư tình, khó khăn lựa chọn: "Nhiều người thích mình như vậy, nên nhận lời ai mới được?"

Cố Tần đem đóng thư tình mà cô thu thập được đẩy qua một bên, nắm chiếc cảm thon, đặt xuống một nụ hôn.

Cố Tần: "Thư tình của anh, em cân nhắc một chút."

*****

Cố Tích về nước, anh trai cùng khuê mật cùng đi đón.

Cô kích động ôm lấy Mục Sở: "Sở Sở, cậu tới đón mình làm mình rất cảm động."

Cố Tần kéo cô ra, đem Mục Sở ôm về trong ngực: "Gọi chị dâu."

Cố Tích:....???!!

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: -- Phù phù!

Editor: Chanh

Ánh mặt trời chói chang gay gắt, không khí nóng nực, trên cây ve kêu âm ỉ.

Trong phòng học mở điều hòa đầy đủ, Mục Sở hít một ngụm khí lạnh, đồng phục hai màu xanh trắng che kín người.

Răng cô run cầm cập, đầu lưỡi chạm vào hàm trên, tay vẫn liên tục viết bài.

Tiếng chuông tan học bên ngoài reo lên.

Có người đặt bút xuống, đứng dậy truyền đến tiếng ma sát giữa chân ghế và mặt sàn.

Ủy viên ban Thể dục ngồi ở bàn cuối đứng dậy thông báo cho mọi người: "Hôm nay giáo viên thể dục có việc không lên lớp, tiết sau mọi người tự do hoạt động, sợ nóng thì ở trong lớp tự học."

Nói xong, hắn từ dưới bàn lòi ra một quả bóng rổ, hô hào thêm mấy anh em tốt nói nói cười cười đi ra khỏi lớp.

Đàm Di Nhiên soi gương chuốt chuốt mi, nháy mắt mấy lần, nghiêng đầu nhìn về phía người cùng bàn đang ngồi gần cửa sổ: "Sở Sở, hay là tiết sau chúng ta đi đánh cầu lông đi?"

"Trời nóng, không đi."

Mục Sở đang đau đầu với một bài toán, cô vắt óc mãi mà vẫn tính chưa ra, không ngẩng đầu.

Đàm Di Nhiên nhìn bộ dáng của cô, lắc đầu liên tục.

Là trường có tỉ lệ lên lớp cao nhất trong thành phố C, trung học Gia Hưng luôn có hai bang phái:

Một phái là gia cảnh bình thường phổ thông, nhưng có năng lực thành tích cao.

Phái còn lại là con ông cháu cha, gia cảnh không phú thì quý, suốt ngày ngồi ăn rồi chờ chết.

Hai bang phái này như nước với lửa, càng nhìn càng thấy ghét nhau.

Mục Sở hết lần này tới lần khác như là quái nhân, mỗi ngày đều có xe sang đưa đón đi học, thành tích vẫn yên ổn xếp thứ nhất không lung lay.

Mẫu chốt còn sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, tính khiết ngọt ngào.

Đặt ở trong hai phái, quả thực —— trong ngoài không phải người!

"Hất xì!"

Mục Sở xoa xoa chớp mũi, mí mắt khẽ động: "Di Nhiên, cậu đang mắng tớ phải không?"

"..."

Đàm Di Nhiên ngượng ngừng cười hai tiếng, đóng hộp gương trang điểm, gạt gù đắc ý than thở:

"Chuyện đáng sợ nhất trên đời này là gì chứ?"

"Chính là người ta không chỉ ưu tú hơn mình, mà còn chăm chỉ cố gắng hơn cả mình!"

"Càng khiến cho tớ không có động lực học tập."

Đàm Di Nhiên lăm nhăm, thoải mái đứng lên, quay lại hô rú tiết sau đánh cầu lông.

Trước khi đi, cô cởi áo khoác đồng phục ném lên bàn học.

Nhìn qua trời nắng gắt bên ngoài, cô ngoảnh qua phía Mục Sở thương lượng: "Sở Sở, cho tớ mượn áo nắng của cậu một chút được không?"

Áo nắng của Mục Sở chất vải mềm mại, phía trên còn thêu vài bông hoa nhỏ, áp lên tay có cảm giác mát lạnh, vừa thoáng mát vừa dễ chịu.

Cô lấy áo từ trong ngăn bàn ra, đưa tới.

"Cảm ơn báo bối." Đàm Di Nhiên mỉm cười nhận lấy, cho cô một nụ hôn gió.

"Cậu đi đi!"

Mục Sở nổi hết cả da gà.

Bên ngoài tuy nắng nóng, nhưng ít khi có thời gian hoạt động ngoài trời, mọi người vẫn muốn ra ngoài vận động.

Trong phòng học dần dần không có mấy người, tốp năm tốp bảy đều bận việc riêng của mình.

Ủy viên học tập là nữ sinh ngồi ở giữa bàn thứ nhất.

Cô ta làm xong bài tập đang muốn đứng dậy, nhìn thấy Mục Sở đang vùi đầu học, cắn răng một cái, lại ngồi xuống.

Đem ra một tập đề thi.

Mục Sở đối với mấy việc này cũng không có cảm giác.

Cô viết xong dòng lời giải cuối cùng, đặt bút xuống, xoay xoay người, đi tới phòng vệ sinh.

Đến lúc ra, tại bồn rửa tay gặp Cố Tích ban ba.

Là khuê mật cùng nhau lớn lên của cô.

Cố Tích cười tủm tỉm đem nước trên tay vẩy vẩy vào mặt cô, Mục Sở nghiêng đầu né tránh, nói: "Đừng quậy."

Gặp Cố Tích vẫn đứng ở phía sau đợi mình, Mục Sở ngoài ý muốn: "Vào học rồi, cậu vẫn chưa lên lớp?"

Cố Tích khịt mũi xem thường: "Cậu tớ là cổ đông lớn nhất trong hội đồng quản trị trường, ai dám quản tớ?"

Ba Cố Tích là chủ tịch tập đoàn Đăng Thụy, mẹ là thiên kim tập đoàn Viễn Thương.

Hai gia tộc lớn liên hôn, khiến Đăng Thụy cùng Viễn Thương luôn đứng đầu, địa vị không thể lay động.

Mà cổ đông lớn nhất của trường trung học Gia Hưng, chính là giám đốc của tập đoàn Viễn Thương, cậu ruột cô.

"Đại tiểu thư, mặc dù cậu là thiên chi kiều nữ* nhưng tớ vẫn khuyên cậu học tập cho tốt. Nếu không..."

Mục Sở lau khô tay, bóp bóp hai lần má cô: "Bộ dạng đẹp mắt này của cậu sẽ bị người ta ở sau lưng nói là bình hoa**."

*Thiên chi kiều nữ: con gái cưng, đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiều. Đứa con cưng của ông trời.

** Bình hoa: thuật ngữ dùng trong giới điện ảnh, ở đây muốn nói về những diễn viên có gương mặt khả ái, nhưng lại không có khả năng diễn xuất hoặc diễn xuất rất kém, thiếu tự nhiên. Thay vào đó, họ chỉ biết phô diễn ngoại hình bắt mắt trên những thước phim, chẳng khác nào một vật trang trí để làm đẹp cho bộ phim.

Cố Tích che lấy mặt mình, nhàu mày: "....Lý do này của cậu giống hệt lời của ông anh tớ như đúc!"

Nói đến đây, Cố Tích chợt nhớ ra một việc: "Sở Sở, anh tớ vừa về nước."

Mục Sở đang nhìn chăm chăm nước chảy sùng sốt một chút, chớp mắt, đóng nước lại, hỏi: "Về lúc nào?"

Cố Tích: "Tuần trước."

"Ồ." Mục Sở tùy tiện trả lời, vẩy vẩy nước trên tay, mi mắt hơi hạ xuống.

Từ phòng vệ sinh đi ra, cô đột nhiên đưa ra một quyết định: "Vậy thời gian này tớ sẽ không qua nhà cậu, chờ bao giờ anh cậu xuất ngoại thì tớ lại sang."

Cố Tích kéo cô đến lan can, nắm sắp: "Cậu cũng không cần trông cậy vào việc này, anh tớ đã tốt nghiệp, trực tiếp tới Đăng Thụy làm việc, cho nên sẽ ở lại thành phố C."

Đứng từ tầng ba nhìn xuống, đám hoa la đơn trong bồn hoa đỏ rực như một đám lửa, ánh mặt trời thiêu đốt trên phiến lá, hoa rũ xuống, hữu khí vô lực***.

***Hữu khí vô lực: bất lực.

Mục Sở tựa vào lan can, lấy tay chống cằm, nói: "Sau này tớ vẫn là nên không tới nhà của cậu."

Cố Tích dùng cùi chỏ chọc chọc cô: "Cậu gặp anh tớ sao như chuột thấy mèo thế?"

Mục Sở thờ dãi: "Người mà mỗi lần gặp đều gọi mình là Hoa Hoa****, cậu nguyện ý nghe?"

****Hoa Hoa (花花) Theo mình tìm hiểu thì từ 花 này một là "hoa" trong "cúc hoa" (Này bạn nào hủ chặc rõ nè, đúng như các bạn nghĩ đó:v), hai là hoa trong "hoa ngôn xảo ngữ", ý chỉ những người lừa dối bịp bợm, ba là chỉ các kĩ nữ (thời xưa) hoặc những thứ có liên quan đến kĩ nữ.

Mục gia cùng Cố gia quen biết nhau từ đời ông nội, bố mẹ hai bên cũng có mối quan hệ thân thiết.

Cho nên Mục Sở cùng hai anh em Cố gia là cùng nhau lớn lên.

Mục Sở và Cố Tích bằng tuổi, anh trai Cố Tần lớn hơn hai người bạn họ bốn tuổi rưỡi, lúc bé thường dắt hai người đi chơi.

Mục Sở có một nhũ danh, gọi là bọt sóng nhỏ.

Cố Tần lúc bé đọc không rõ, ba chữ bọt sóng nhỏ không kêu được, liền gọi cô là Hoa Hoa.

Thói quen này đến giờ vẫn không chịu đổi.

Lớn lên Mục Sở có kháng nghị, nhưng không có hiệu quả.

Lý do là: gọi Hoa Hoa nghe êm tai, bằng không, cũng có thể gọi là Tiểu Hoa Hoa.

Đây là phẩm vị của một người thừa kế tương lai tập đoàn Đằng Thụy à?

Dung tục!

Tục không chịu được!

"Dù sao nếu anh ấy không đổi, tớ liền tận lực trốn." Mục Sở nói.

Cố Tích nhú mày cười một cái, trong ánh mắt mang theo vài phần đồng tình.

Cô nhìn đồng hồ, vỗ vỗ vai Mục Sở: "Không thèm nghe cậu nói nữa, tớ về lớp, sắp thi cuối kì, lần này thi không tốt chắc chắn anh tớ sẽ mắng chết."

Nói xong liền hùng hùng hổ hổ xông về phòng học.

Mục Sở lắc lắc đầu, cũng trở về lớp dự định làm mấy bài tiếng Anh.

Vừa ngồi chưa được bao lâu, mấy bạn nữ cùng lớp từ bên ngoài đi tới, miệng còn nhỏ giọng thảo luận: "Những người kia có vẻ không phải học sinh cấp ba, có thể chạy tới trường ta chơi bóng rổ chắc cũng có 'hậu đài', đáng vẻ không dễ chọc vào. Đàm Di Nhiên và Tư Niệm lần này có vẻ chọc vào phiền toái rồi."

"Nhưng mà trong đám người ấy có một nam sinh rất đẹp trai, nếu không phải quên mang điện thoại, tớ nhất định lén chụp lại rồi âm thầm liếm màn hình."

"Thôi đi, cậu không thấy thái độ của cậu ta đối với Đàm Di Nhiên sao? Thật dọa người."

...

Mục Sở ngồi nghe các cô ấy nói chuyện, lông mày nhíu lại, ghé mắt hỏi một câu: "Di Nhiên xảy ra chuyện gì?"

Một nữ sinh tóc ngắn ngang tai nhìn về phía Mục Sở, nói: "Hai người bạn họ ở dưới kia đánh cầu lông, không biết sao lại đem vợt đánh trúng mặt một nam sinh ngoài trường, Di Nhiên xin lỗi, nhưng những người kia không chịu buông tha, làm rùm beng lên."

Nói đến chỗ này, nữ sinh nuốt một ngụm nước bọt: "Trong đó có một nam sinh cực kì đẹp trai, chỉ vào áo nằng của Đàm Di Nhiên, nói một chữ: 'Cởi ra.'"

Nữ sinh bên cạnh nhắc nhở: "Là ba chữ."

"... À à ba chữ, tớ có chút kích động, bị bọn họ dọa sợ."

***** Cởi ra: 脱下来

Mục Sở nghe mà như lọt vào sương mù, lại lo lắng cho Di Nhiên, dứt khoát cởi áo khoác xuống chạy xuống dưới.

Bên ngoài nắng chói chang không mở được mắt, Mục Sở đưa tay che, một hơi hướng tới sân thể dục mà chạy.

Đàm Di Nhiên cùng Tư Niệm đứng dưới cây đang tranh chấp túi bụi cùng nhóm nam sinh.

Đối phương có bốn người, đại khái chừng hai mươi, rõ ràng không phải học sinh trong trường.

Cũng không biết vì sao mà náo nhảm như vậy, bảo vệ và giáo viên cũng không chạy tới.

Lúc Mục Sở chạy tới, Đàm Di Nhiên đã giận sắp phát khóc.

Trông thấy Mục Sở, cô đỏ mắt nói: "Tớ đã xin lỗi, nhưng hắn không chịu buông tha, lại còn đem bật lửa đốt vợt của tớ."

Mục Sở liếc mắt nhìn vợt cầu lông trong tay Di Nhiên, trên lưới đều là vết tích bị đốt cháy.

Một người cao gầy, mắt nhỏ chỉ chỉ vào vết đỏ trên mặt mình: "Thấy gì không? Suýt chút nữa là đã trúng mắt, vết thương này ba năm ngày cũng không tốt lên được, xử lý không tốt có khi còn để lại sẹo, tôi còn chưa tính phí thuốc men là may đấy."

"Tôi đã nói là sẽ bồi thường tiền, bao nhiêu tiền cũng được, anh dựa vào đâu mà phá vọt của tôi?" Đàm Di Nhiên nóng nảy.

"Ông đây không thiếu tiền, chỉ muốn xả giận, thì sao?"

Người cao gầy vuốt quả bóng rổ trên tay, bộ dáng bất cần đời.

Mục Sở liếc qua quả bóng rổ trên tay hắn, dò xét hoàn cảnh chung quanh, hỏi Đàm Di Nhiên: "Sao cậu lại đánh trúng mắt hắn?"

Đàm Di Nhiên: "Tớ và Tư Niệm ở đây đánh cầu lông, bóng rổ của hắn lăn tới, hắn chạy tới nhặt, kết quả đụng phải tớ, tay tớ buông lỏng, vợt rơi xuống vừa vịn rơi trúng mắt hắn, có trời mới biết sao lại trùng hợp như vậy..."

Cô càng nói càng thấy ủy khuất, đây là chiếc vợt cô thích nhất, hốc mắt ngày càng đỏ, nước mắt tựa hồ sắp chảy ra.

Tên cao gầy nhìn qua, giọng điệu không tốt: "Đừng tưởng rằng cô là con gái khóc là qua chuyện, không nhìn xem cô đánh trúng tôi thành cái dạng gì rồi?"

"Là anh đụng trúng tôi trước!" Đàm Di Nhiên cùng hắn ồn ào.

"Vậy thì sao? Hiện tại tôi là người bị thương thì chính là cô sai."

Mục Sở nhàn nhạt nghe bọn họ cãi nhau, bỗng nhiên khoát tay, đem bóng rổ trong tay tên kia lấy xuống.

Cô thuần thục đập đập mấy lần, văng vàng rơi vào tay.

Dưới con mắt ngây ngốc của tên cao gầy kia, cô hướng bóng về phía Bắc, dùng sức ném đi.

Bóng rổ rơi trên không vẽ ra một đường vòng cung đẹp mắt, cuối cùng rơi vào mặt hồ --Bồm!

Bọt nước văng tung tóe.

Tên cao gầy mặt đen thành than, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi lên: "Biết quả bóng rổ này bao tiền không?"

Mục Sở nhìn hắn, không chút sợ hãi: "Bóng rổ của anh đáng tiền, vợt của chúng tôi không đáng tiền chắc?"

"..."

Tên kia nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ vào Mục Sở: "Ông đây xưa nay không đánh con gái, nhưng hôm nay..."

"Hôm nay làm sao?"

Sau lưng truyền đến giọng nam nhàn nhạt, không có cảm xúc nhưng mơ hồ mang theo ý lạnh.

Tay tên kia vừa giơ lên, chậm rãi buông xuống.

Mục Sở nghe thấy âm thanh này có chút ngơ ngẩn, ngẩng đầu nhìn qua.

Một người đàn ông cầm chai nước khoáng đi tới, tóc ngắn dính vào trán, trên ngũ quan góc cạnh rõ ràng dính vài giọt nước, dọc theo cằm chảy xuống dưới, cuối cùng chảy vào trong áo.

Từ phương hướng hắn đi tới, có vẻ vừa tắm qua.

Mà trên cổ tay của hắn, cột một mảnh vải trắng nhỏ, nhìn kỹ mới phát hiện, chính là áo nỉ của Mục Sở.

- - - - -

Nửa đêm tờ mờ sáng mới 5h sáng)))Hi vọng bản thân đã được thì lập được, không drop, không drop, không drop, chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh muốn làm ba dượng của em?

Editor: Chanh

Hắn ngược mắt nhìn qua, ánh mắt xuyên qua đám người rơi vào Mục Sở, mắt phượng híp lại, ngón tay thon dài cầm chai nước gầy gầy mấy lần, khóc môi phác họa một đường cong.

Mục Sở sững sờ mấy giây, quên mất cả việc phản ứng lại.

Đàm Di Nhiên lăm bắm bên tai cô: "Chính là người này, vừa nãy mới không nhiều lời bắt tớ cởi áo nắng ra, sau đó anh ta liền cầm đi."

Mục Sở nuốt nước miếng, không trả lời.

Mới lúc này vừa nghe Cố Tích nói anh về nước, giờ đã gấp rồi?

Oan gia ngõ hẹp!

Anh hướng bên này đi tới, đám vừa mới gây sự kia lập tức tự giác nhường đường.

Dưới ánh mặt trời khuôn mặt anh càng trắng, mày kiếm đen nhánh, mũi anh tuấn, con ngươi màu mực thâm thúy.

Chiếc áo màu xám mở hai chiếc cúc phía trên, lộ ra yết hầu gợi cảm cùng xương quai xanh mê người, lúc đến gần, hormone tỏa ra nồng đậm.

Ánh mắt các nữ sinh không tự chủ nhìn về phía anh, mặt ửng đỏ, tim đập nhanh.

Đàm Di Nhiên kích động cầm chặt tay Mục Sở.

Người này cmn quá đẹp trai, lúc cô cởi áo nắng đưa cho anh quên mất phản kháng, cả người mơ mơ màng màng.

Hiện tại, cô lại tiếp tục mơ màng.

--

Mục Sở không có lòng dạ đi thường thức mũi mao của anh, trên mặt rất bình tĩnh, chỉ là vô thức liếm nhẹ môi.

Cố Tần đứng trước cô, ánh nắng rơi trên khuôn mặt tinh xảo của cô bị che khuất.

Mắt Mục Sở khê nâng.

Nhận thấy anh định mở miệng nói chuyện, cô lập tức dùng ánh mắt cảnh cáo: dám gọi em là Hoa Hoa trước mặt người khác thì anh chết chắc!

Tựa hồ hiểu được ý cô, môi mỏng Cố Tần hơi kéo, đem những lời định nói nuốt vào trong.

Liếc tới chiếc vạt bị cháy trên tay Đàm Di Nhiên, lại nhìn qua Mục Sở, mi tâm hơi nhíu: "Của em?"

"Hả?"

Mục Sở chần chờ mấy giây, gật đầu: "Vâng."

Lại chỉ chỉ vào tên cao gầy kia: "Hắn phá, người anh mang tới phải không? Vậy anh chịu trách nhiệm đi!"

Nếu không phải Cố Tần này thân với mấy cổ đồng của trường, đoán chừng đám người này cũng không vào được trường bọn họ.

Nhưng mà, cái tên thiên chi kiều tử này, lại là sinh viên vừa tốt nghiệp của đại học Stanford--

Từ bao giờ lại chơi với đám người thế này?

Tựa hồ nhìn ra chút tâm tư của Mục Sở, Cố Tần nhìn cô, mở miệng: "Không quen, chơi bóng mà thôi."

Mắt thấy hai người không coi ai ra gì mà nói chuyện với nhau, tên cao gầy kia dần dần ý thức được chính mình đã chọc vào phiền toái, cười ngượng ngừng hai tiếng: "Tần ca, hóa ra cậu biết em gái này, vừa rồi tôi chỉ--"

"Ai là em gái của anh!"

"Ai là em gái của anh!"

Mục Sở cùng Cố Tần gần như là đồng thời lên tiếng, ngữ khí đều lạnh nhạt, đem những lời phía sau của tên kia chặn lại, nghẹn mất nửa ngày.

Nam sinh đội mũ lưỡi trai bên cạnh có quan hệ khá tốt với Cố Tần, hôm nay là hắn muốn cùng anh chơi bóng rổ, tùy tiện rủ theo vài người tới.

Nhìn thấy sắc mặt Cố Tần ngày càng không vui, hắn tiến lại gần vỗ vỗ vào vai anh: "Đừng nóng, đừng nóng, bảo cậu ta mua cái mới đền lại là được."

Về sau lại ném cho tên kia một ánh mắt đầy ý vị.

Người kia hiểu ý, lập tức tiến lên xin lỗi Du Nhiên và Mục Sở, đồng thời không quên nói tốt Cố Tần vài câu.

Mi tâm Cố Tần vẫn một mực nhịu lại, mặt lộ ra vẻ không kiên nhẫn, cũng làm cho tên kia có chút xấu hổ.

Mũ lưỡi trai cười cười hòa giải, cùng Cố Tần nói: "Nếu không để tôi dẫn bọn họ đi trước, buổi tối tìm cậu uống rượu."

Cố Tần vẫn là cho bạn tốt ít mặt mũi, nhàn nhạt Ừ một tiếng.

Mất thấy đám người kia chuẩn bị đi, Mục Sở nhịu mảy: "Chờ chút"

Cô chỉ vào mặt hồ tĩnh lặng xa xa: "Rác mấy người mang đến, vui lòng mang đi."

"..." Tên cao gầy cười cười đáp lại, dẫn người đi vớt bóng lên.

Cố Tần quét mắt một vòng trên người Mục Sở, thu hồi ánh mắt, đưa chai nước khoáng cho cô: "Lại đây."

Rồi nhanh chóng bước về phía trước.

Cuối cùng dừng lại ở bảng thông báo, bóng lưng cao, dáng người thẳng tắp.

Người tới xem náo nhiệt dần dần tản đi.

Mục Sở nhìn chai nước trong tay, tạm biệt đám Đám Di Nhiên, ngoan ngoãn đi lên phía trước, đứng sau lưng Cố Tần.

Anh đưa lưng về phía cô, không nhúc nhích.

Nhìn chằm chằm cái ót của anh mất nửa phút, cô trưng ra bộ mặt tươi cười: "Lúc này vừa nghe Tích Tích nói anh vừa về nước, em còn định chủ nhật tuần này tới thăm anh, không nghĩ tới bây giờ liền gặp, thật là khéo!"

Nói xong còn lại gần dò xét, thổi một tràng nịnh hót: "Hình như anh đẹp trai hơn trước đúng không?"

"Mới vừa rồi nữ sinh trường em thấy anh cũng đều bày ra bộ dáng hoa si,, quả nhiên là mị lực vô biên."

"A? Có người nói anh không dễ nhìn?"

"Phi, em nghĩ hẳn nên đi kiểm tra lại mắt, hoặc là mắt hấn mù rồi."

Cố Tần nhìn bảng điểm hiển thị trên bảng thông báo, nghe cô tự biên tự diễn, khóe môi giật giật một cái, trực tiếp không để ý đến cô.

Mục Sở tiến lên một bước, cùng anh sóng vai.

Màn hình bảng thông báo vừa vận trượt đến trang đầu của phiếu điểm, tên Mục Sở đứng thứ nhất.

Thấy Cố Tần không để ý tới mình, cô chỉ chỉ vào bảng, buồn bực ngán ngẩm nói: "Hóa ra anh hứng thú với cái này, cái kia, nếu không anh cứ từ từ xem, em về lớp trước?"

Nói xong liền xoay người rời đi.

"Mục Sở." Thanh âm anh bỗng trở nên trầm thấp, có vài phần buồn bực.

Mục Sở ngoài ý muốn quay đầu, nhìn chằm chằm bóng lưng Cố Tần.

Anh rất ít khi gọi đầy đủ cả họ tên cô.

Mấy năm nay Mục Sở cũng tích lũy ra được vài kinh nghiệm, lúc anh gọi cô là Hoa Hoa hay Tiểu Hoa chứng tỏ tâm tình không tệ.

Nhưng nếu gọi là Mục Sở, chứng tỏ anh đang rất tức giận.

Nhưng mà, hôm nay cô cũng không có chọc giận gì anh?

Cố Tần quay người lại, cùng cô đối mặt.

Anh cao hơn cô rất nhiều, Mục Sở 1m64 đứng trước anh hết như chú chim nhỏ, trán vừa vận dụng tới cằm của anh.

Cô ngẩng mặt lên nhìn anh, lúm đồng tiền như hoa, thanh âm mềm ngọt: "Anh gọi em?"

Dù sao cô cũng không biết vì sao đột nhiên anh tức giận, cô cười là được rồi.

Không ai đánh người đang cười.

Cô không tin cô đem bản thân cười tươi như một đóa hoa mà anh còn không biết xấu hổ tức giận với cô!

Thấy trong mắt cô lóe lên vài tia ranh mãnh, Cố Tần cười áo nắng xuống, trùm lên đầu cô.

Mục Sở nhíu mày giật xuống, đỉnh đầu lập tức lộn xộn.

Cố Tần híp mắt nhìn, nghiêng người xích lại gần cô, lúc nói chuyện mang theo vài phần nguy hiểm: "Em bây giờ gan lớn nhỉ, áo nắng anh mua mà lại dám đem cho người khác?"

Mục Sở khẽ giật mình, rốt cục cũng tìm ra được nguyên nhân anh khó ở.

Chung quy đều là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bên ngoài Cố Tần mặc dù đôi lúc khi dễ cô, nhưng thực ra anh đối xử với cô không tệ lắm, đồ anh mua cho Cố Tích hầu như đều có phần của cô, không khác gì anh trai ruột.

Ví như cái áo chống nắng này, lúc anh mang từ nước ngoài về là hai chiếc.

Một chiếc thêu hình lá phong, chiếc còn lại thêu hoa.

Cố Tích khi ấy nhìn chiếc áo một lúc liền nhận ra cái áo thêu hình bông hoa này là dành cho Mục Sở, còn trêu chọc: "Hóa ra cái tên Hoa Hoa này không phải gọi không, áo này rất hợp với cậu, tớ dám cá là anh tớ có ý."

"..."

Lúc đầu nhìn còn đẹp, bỗng nhắc đến cái tên Hoa Hoa, lập tức thấy nó...tục!

Cũng bởi vì chuyện này mà bình thường Mục Sở cũng không thích mặc.

Nhưng mà đối với chất vấn của Cố Tần, Mục Sở vẫn ngoan ngoãn giải thích: "Em không có tặng, chỉ cho cô ấy mượn thôi."

"Thật?"

"Em mà lừa anh thì sẽ tự vật đầu cho anh làm bóng đá." Cô thề hùng hồn.

Mặt mày Cố Tần giãn ra, tâm tình tốt lên không ít, lúc nói chuyện mang theo ý cười: "Bạn học của em có biết miệng lưỡi em trơn tru thế này không?"

"Em đây không phải thấy anh trở về nên cao hứng sao." Khóe môi Mục Sở cong lên, đắc ý.

Cô vẫn là hiểu rõ Cố Tần, thời điểm xù lông chỉ cần nhẹ nhàng vuốt vuốt vài lần là lập tức cười.

Đặc biệt dễ dỗ.

"Hoa Hoa." Cố Tần đột nhiên gọi cô.

Khuôn mặt đắc ý của cô lập tức cứng đờ, lúc ngẩng đầu lên là vẻ mặt không cao hứng, thậm chí còn muốn xù lông: "Nói cả trăm lần rồi, đừng gọi em là Hoa Hoa."

Cố Tần xem thường, ngón trỏ dí nhẹ vào trán cô, phối hợp mở miệng: "Về sau đồ anh tặng không cho phép đưa cho người khác, mượn cũng không được."

"Nếu có lần sau..." Anh dừng một chút, nhìn cô: "Anh để cả trường biết cái tên Hoa Hoa của em."

"..." Đủ ác!

Nhìn dáng vẻ ảm ức của cô, tâm tình anh vui vẻ hẳn, ánh mắt rơi vào phiếu điểm trên bảng thông báo, nói: "Tiểu học bá nhà chúng ta rất lợi hại nha."

Mục Sở trả lời qua loa lấy lệ: "Giống nhau giống nhau, thứ ba thôi."

Cố Tần ghé mắt: "Ai thứ hai?"

Mục Sở trừng mắt, ngẩng đầu nhìn anh, nói như một lẽ đương nhiên: "Ba em."

"Thứ nhất thì sao?"

"Tất nhiên là mẹ em."

Cố Tần dừng một chút, buồn cười hỏi cô: "Thứ tư đâu?"

"Bà em."

"Thứ năm?"

"Ông em"

Cố Tần sờ lên chóp mũi nhỏ xinh của cô, xích lại gần: "Anh xếp thứ mấy?"

Mục Sở kinh ngạc nhìn anh, trên mặt là biểu cảm "anh là đồ ngốc sao, hỏi câu ngu ngốc như vậy."

Ba giây sau.

"Thứ hạng trong lòng em, làm sao tính anh vào được?"

"Anh cũng không phải người trong Mục gia."

"Không lẽ là —— "

Cô đột nhiên ngừng đầu, có chút khó có thể tin, hoảng sợ: "Anh muốn làm ba dượng của em?"

Cố Tần: "..."

Mục Sở bị dọa lên tiếp lùi về phía sau, vội vàng khoát tay: "Nói cho anh biết, tình cảm ba mẹ em rất tốt, anh đừng đùa!"

Cố Tần: "..."

*Tác giả có lời muốn nói

Cố Tần: Hóa ra anh chỉ thích hợp làm ba?:)

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tất cả đều là thứ cô thích nhất

Editor: Chanh

Sau khi Mục Sở trở về phòng học, Đàm Di Nhiên cùng Tư Niệm vây quanh cô hỏi Cố Tần là ai, cô cũng chỉ tùy tiện đáp lại qua loa.

Chuông tan học vang lên, một nam sinh lớp khác từ cửa sau tiến đến, hướng cô nói: "Đại biểu số học ban 1, thầy Cao gọi cậu tới phòng làm việc."

Thầy Cao là giáo viên số học của lớp, đã hơn 40 tuổi, vóc dáng không cao, con mắt nhỏ nhỏ mang theo cặp kính dày, hơi mập, thầy dạy rất giỏi, nhưng đôi lúc lại rất hay ngăn người, ngồi dờ ra.

Mục Sở gõ cửa đi vào: "Thầy Cao, thầy tìm em ạ?"

Thầy Cao ngồi trước bàn làm việc, ông ngậy ra một lúc, để chén trà qua một bên, rất là nhiệt tình: "Có đề nào không hiểu sao?"

"...Thầy Cao, vừa nãy có bạn học nói thầy tìm em."

"A ui, xem trí nhớ của ta này!"

Thầy Cao vỗ trán một cái, đem một tập sách luyện đề thật dày tới, "Em mang về lớp phát cho các bạn đi."

Mất nhìn độ dày của sách, lại hỏi: "Em có ôm được không? Hay để thầy gọi một bạn nam tới giúp."

Bộ đề này là tài liệu nội bộ trong trường, rất dày.

Tài liệu của tất cả bạn học ở chung một chỗ, chỉ nhìn thôi cũng biết là nó nặng bao nhiêu.

Hon nữa văn phòng giáo viên ở phía tây, ban 1 lớp Mục Sở lại ở phía đông, không gần.

"Không có việc gì ạ, em ôm được." Mục Sở khom người, ôm lấy chồng sách định xoay người rồi đi.

"Mục Sở!" Thầy Cao đột nhiên gọi cô lại.

Mục Sở dừng lại, quay đầu: "Còn có chuyện gì ạ thầy?"

Thầy Cao nhìn Mục Sở, cảm khái: "Em là một hạt giống tốt, làm sao tới giờ vẫn chưa hỏi tôi vấn đề gì? Gặp bài nào không hiểu cứ tìm đến hỏi, đừng sợ, tôi đây thích nhất là học sinh hay hỏi bài."

"...Vâng ạ, em cảm ơn thầy."

Thầy Cao không nói gì, tiếp tục bung chén trà hoa cúc của mình nhâm nhi từng ngụm.

Ánh mắt kim chế, ngáy ra.

Lúc Mục Sở ra khỏi văn phòng bất ngờ chạm mặt Thẩm Diệp ban 3 cũng đang ôm sách chuẩn bị quay trở về lớp.

Thẩm Diệp là một nam sinh trắng trẻo, đeo kính, cao 1m75, nhìn qua rất nhã nhặn, cũng rất lễ phép.

Cậu ta cùng lớp với Cố Tích, lại luôn xếp thứ hai, mỗi lần nhận thưởng đều đứng cạnh cô.

Lại thêm hai người đều là đại biểu môn số học, thường gặp nhau, nên Mục Sở biết hần.

Nghe nói cậu không cha không mẹ, ở với bác từ bé, gia cảnh không tốt, trường có miễn học phí, hứa hẹn mỗi năm đều cấp học bổng nên cậu mới theo học ở đây.

Từ trong văn phòng đi ra, Thẩm Diệp lễ phép hỏi thăm: "Cần tớ giúp không?"

Mục Sở vừa định lịch sự từ chối, Thẩm Diệp đã nhanh tay, đem hon phân nửa số sách bên cô chồng qua tập sách của lớp mình.

Mục Sở thấy hai tay nhẹ hần, vội nói cảm ơn.

"Không có gì." Thẩm Diệp bước rất chậm.

Mục Sở nghĩ do cậu ôm quá nhiều sách, cũng theo đó đi chậm lại.

Giờ ra chơi, trên hành lang thỉnh thoảng còn có tiếng vui cười đùa giỡn.

Nghĩ đến điều vừa nghe được ở văn phòng, Thẩm Diệp cười nói: "Thầy của cậu thật biết đùa, nói cậu có gì không hiểu thì đến hỏi thầy ấy. Chắc ông ấy quên điểm toán của cậu thường xuyên đạt điểm tuyệt đối."

Mục Sở cười cười, không nói tiếp.

Con gió mùa hạ thổi nhẹ qua góc hành lang nhỏ, cô đưa tay vén mấy sợi tóc ra sau tai, lơ đãng ngược mắt, đôi mắt phượng xinh đẹp, đồng tử sạch sẽ trong vắt.

Thẩm Diệp nhìn cô một chút, muốn nói rồi lại thôi.

Đem đồng sách bỏ xuống bàn học, Mục Sở tự mình đưa Thẩm Diệp ra, lễ phép mỉm cười: "Làm phiền cậu rồi."

Tại Thẩm Diệp phiếm hồng: "Không cần khách khí."

Mục Sở gật đầu, đang định trở về phòng học, Thẩm Diệp sau lưng bỗng gọi cô: "Mục Sở!"

"Còn có việc gì sao?" Mục Sở quay đầu.

Môi mông Thẩm Diệp nhấp nhẹ, trầm mặc mấy giây mới do dự mở miệng: "Tối chủ nhật tuần này tớ có tổ chức tiệc sinh nhật, cậu tham gia được không?"

Mục Sở có chút ngoài ý muốn, trực tiếp từ chối cũng không tốt lắm, mặt lộ vẻ khó xử: "Buổi tối tớ không hay ra ngoài."

Thẩm Diệp vội nói: "Không muộn lắm đâu, thực ra là buổi chiều, sẽ kết thúc lúc trời bắt đầu tối."

Nói xong sợ Mục Sở cự tuyệt, lại nói thêm: "Đây là sinh nhật tuổi mười tám của tớ, trước đây tớ không tổ chức sinh nhật, lần này tạo cơ hội cùng mọi người gặp mặt, lưu lại phần hồi ức thôi."

Lời cự tuyệt của Mục Sở như xương mắc lại trong cuống họng, không nói ra được.

Cô cùng Thẩm Diệp không tính là quen biết, nhưng nam sinh này gặp ai cũng đều cười tươi, nhìn sạch sẽ nhã nhặn, cũng không làm người ta chán ghét, thỉnh thoảng còn giúp cô một vài việc nhỏ.

Lẽ trưởng thành của người ta, cô mở lời cự tuyệt thì có vẻ không hợp tình hợp lý lắm?

Cô suy nghĩ, gật đầu: "Được, nếu ngày đó tớ rảnh thì tớ sẽ đi."

"Vậy là cậu đồng ý?"

Thẩm Diệp rất kích động, từ trong túi lấy ra tấm thiệp mời đưa tới: "Địa chỉ ở phía trên, cậu nhất định phải đến nhé."

Cậu nhìn cô cười cười, tạm biệt rồi rời đi.

Mục Sở ngây người một lát, lúc ngẩng đầu lên đã thấy Thẩm Diệp nhanh chóng biến mất, tựa hồ sợ cô đổi ý.

Về chỗ ngồi, Mục Sở nhìn tấm thiệp mời, ngón tay thành khăn mà lễ phép, đằng sau còn kí tên.

Đàm Di Nhiên ngó đầu lại liếc nhìn, con ngươi bỗng nhiên tròn lớn: "Thẩm Diệp mời cậu tham gia tiệc sinh nhật của cậu ta ư?"

"Hai người là quan hệ gì?" Cô kích động đập bàn, thu hút không ít ánh mắt nhìn về phía này.

Mục Sở vội vàng che miệng cô ấy: "Cậu làm gì mà ngạc nhiên vậy?"

Đàm Di Nhiên vô tội nháy mắt, ra hiệu cô bỏ cái tay trên miệng mình ra.

Mục Sở buông tay ra, liếc qua tấm thiệp mời, tiện tay bỏ vào ngăn bàn, đeo tai nghe dứt khoát cự tuyệt trò chuyện cùng Đàm Di Nhiên.

- - - - -

Trường học tan học sớm, buổi tối thường có tiết tự học, bắt buộc ở lại KTX của trường thứ thứ hai đến thứ năm hằng tuần.

Cơ sở vật chất của trường rất tốt, KTX là phòng bốn người, có bàn ghế, giường tầng, điều hòa đầy đủ, ngoài ra còn có thêm chiếc ban công nhỏ xinh.

21h55, KTX vẫn chưa tắt đèn.

Đàm Di Nhiên chán nản, hướng phía Mục Sở nói chuyện: "Dù sao tớ vẫn cảm thấy việc Thẩm Diệp mời cậu dự sinh nhật không được bình thường cho lắm, dám cá 8,9 phần là tên đó thích cậu."

Vấn đề này cô nàng đã lải nhải từ lúc tự học buổi tối đến giờ, Mục Sở trở mình, không để ý đến cô.

Tư Niệm ngược lại có chút hứng thú, bắt đầu gia nhập hội: "Mỗi lần nhận thưởng đều thấy cậu ta đứng cạnh Mục Sở. Kỳ thực tớ cảm thấy hai người bọn họ cũng xứng đôi đối xứng chứ."

Nói xong nghĩ nghĩ một hồi, bổ sung: "Nhưng mà Thẩm Diệp hơi thấp một chút, nếu cậu ta cao thêm 5cm nữa là đẹp, đứng với Sở Sở nhà ta là một đôi trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ."

Đàm Di Nhiên nhũn mảy suy tư, cảm thấy lời Tư Niệm nói rất có lý.

Thẩm Diệp chỉ cao 1m75, tương lai sau này Sở Sở mang giày cao gót, không phải là cao bằng hần rồi sao?

Nghĩ như vậy, Đàm Di Nhiên lại nói: "Thẩm Diệp nhìn hơi thư sinh, ghép với Sở Sở thì có chút miễn cưỡng. Cái kia, Doãn Lê Hân không tệ nha."

Doãn Lê Hân kia là đại ca của trường.

Thành tích luôn xếp thứ nhất...dưới lên, bên ngoài đẹp trai bên trong nhiều tiền.

(Em có thể sinh viên, nhường em húp trước nha các chị)

Bên người còn có một đám huynh đệ, vô pháp vô thiên*, chủ nhiệm cũng đến nước bó tay với tụi này.

*Vô pháp vô thiên: coi trời bằng vung.

Học sinh ba tốt trong trường, phần lớn đều thích Thẩm Diệp ngoan ngoãn, hiền lành, thành tích lại cao.

Các nữ sinh còn lại thì thích bad boy du côn, lưu manh như Doãn Lê Hân.

"Doãn Lê Hân không phải thích hoa khôi ở ban 3 sao, theo đuổi từ năm lớp mười, lên mười một thì bỏ cuộc, hẳn giống như là với không tới." Tư Niệm nói.

Đàm Di Nhiên gạt đầu: "Có người nói có khả năng Cố Tích thích Thẩm Diệp, cho nên mới chường mắt Doãn Lê Hân, không biết có phải thế không."

"Sở Sở cùng Cố Tích không phải là khuê mật sao? Chắc chắn biết rõ." Tư Niệm nhìn về phía Mục Sở mang theo vẻ mặt bất quá.

Mục Sở đeo tai nghe ngủ, cũng không nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người.

Một bên khác, người từ đầu đến cuối không lên tiếng, phó học tập Hách Tinh đập tay xuống giường, ngữ khí không mấy thân thiện: "Hai người các cậu có im lặng đi không, không để cho người khác ngủ à? Muốn tám chuyện thì ra ngoài mà nói!"

Không biết các giáo viên trong trường nghĩ thế nào, phân học sinh giỏi cùng học sinh yếu ở chung một phòng KTX, nói là để động viên cùng nhau học tập, kết quả là đến chuyện ngủ cũng không được yên ổn!

Đàm Di Nhiên bĩu môi: "Tôi hôm qua cậu còn bật đèn sáng trưng làm bài đến nửa đêm, tiếng lật sách loạt xoạt sao lại không nói?"

"Tôi đây là học bài, ai như các cậu."

Hách Tinh xì khê một tiếng: "Ngồi bà tám với nhau mà còn dám đem ra so với việc học tập của tôi, không tự cảm thấy vô lý sao?"

Đàm Di Nhiên cũng không kém: "Rốt cục là ai giỏi hơn ai? Cậu nói như vậy mà được à? Lớp phó học tập quả nhiên cũng thông phải là dạng tầm thường nhỉ! Đây không phải là không chịu tắt đèn sao, người đi qua lại ngoài hành lang cũng dễ dàng ảnh hưởng gì đến cậu, vậy mà lại nói tôi làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của cậu? Bình thường cũng không có thấy cậu ngủ tích cực như vậy..."

Lời còn chưa dứt, đèn trong KTX bỗng tắt phụt.

Ngoài hành lang truyền đến giọng của di quản lí kị túc: "Tắt đèn rồi, không cho phép nói chuyện, nếu không trừ điểm thi đua của lớp!"

Đàm Di Nhiên còn chưa nói xong, giận đến mức nằm không yên, lăn qua lăn lại.

Tư Niệm gửi tin nhắn cho cô: [Ngủ sớm đi, chấp nhận với cô ta làm gì.]

Đàm Di Nhiên: [Tớ là nhìn không nổi bộ mặt vênh vào tự đắc của cô ta, tối hôm qua không chịu tắt đèn, giờ dựa vào đâu để nói tớ? Sở Sở học giỏi hơn cô ta mà vẫn không kiêu ngạo vậy đâu!]

Tư Niệm: [Cô ta thích Doãn Lê Hân, chúng ta vừa này không phải mới nói trúng tim đen sao.]

Đàm Di Nhiên hơi kinh ngạc, cuống quýt hỏi: [Thật hay đùa thế? "Học sinh xuất sắc" Hách Tinh không phải vừa coi thường chúng ta sao, vậy mà lại thích Doãn Lê Hân?]

Tư Niệm: [Khẩu thị tâm phi chứ sao. Tận mắt tớ thấy cô ta đưa thư tình cho Doãn Lê Hân, nhưng Doãn Lê Hân nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp bỏ vào thùng rác.]

...

Mục Sở chìm vào giấc ngủ rất nhanh, đối với trận bất quá tranh chấp trong KTX này hoàn toàn không biết gì cả.

Thẳng một mạch đến sáng thứ hai, cô rõ ràng cảm nhận được không khí trong phòng có chút không được đúng cho lắm.

Lúc Hách Tinh thu dọn đồ đạc, cố ý tạo ra tiếng va chạm rất lớn, sắc mặt âm trầm lộ ra vẻ không vui.

Đàm Di Nhiên cùng Tư Niệm hứng thú đứng nhìn, thỉnh thoảng còn nháy mắt với nhau.

Thấy Hách Tinh mở cửa ra đi, Mục Sở chậm rãi mặc quần áo,, nghiêng đầu hỏi: "Cô ấy bị gì vậy?"

Đàm Di Nhiên nhún nhún vai: "Ai mà biết được, tính tình cô ta không phải rất quái lạ sao?"

Mục Sở cũng không hỏi nhiều, xuống giường đi đánh răng rửa mặt.

Lúc ba người trên đường tới lớp, đi ngang qua cửa lớp ban 3, vừa vặn thấy Doãn Lê Hân tay ôm cặp đứng ở hành lang, cách một song sửa sổ nói chuyện với Cố Tích.

Cố Tích vừa mới rời giường còn đang bực trong người, một mặt không tình nguyện, hờ hững lạnh lẽo.

Nhìn thấy Mục Sở, cô mỉm cười chào hỏi: "Sở Sở, buổi sáng tốt lành."

"Chào buổi sáng." Mục Sở cười cười, tiếp tục cùng Đàm Di Nhiên đi hướng tới lớp mình.

Ngồi ở phía trước, Đàm Di Nhiên ngoảnh xuống hỏi Mục Sở: "Có phải là Cố Tích thích Thẩm Diệp nên mới một mực không chấp nhận sự theo đuổi của Doãn Lê Hân không? Nếu như vậy, việc Thẩm Diệp thích cậu cũng không phải là quá cầu huyết rồi sao?"

Mục Sở giật mình, nước vừa uống kém chút nữa liền phọt ra ngoài, ho liên tiếp vài tiếng: "Cậu nghe ai nói?"

Đàm Di Nhiên chỉ chỉ: "Tư Niệm."

Mục Sở cười cười lắc đầu.

Cố Tích chính xác là đã có người trong lòng, nhưng không phải Thẩm Diệp, cũng không phải Doãn Lê Hân, đứng ra mà nói, người ấy căn bản không phải học sinh.

Lời này cô không nói với bọn Di Nhiên, yên lặng mở cuốn sách Tiếng Anh ra: "Học thuộc đi."

- - - - -

Chiều thứ sáu theo lịch học chỉ có hai tiết, thời điểm tan học, Mục Sở cũng đã thu dọn xong đồ đạc của mình, từ phòng học đi ra.

Lúc đi ngang qua cửa lớp ban 3, Cố Tích đang cầm chổi quét hành lang, Doãn Lê Hân ban 9 thì rất ân cần giúp đỡ cô nàng.

Cố Tích nhú mày: "Đã nói là không cần cậu giúp, đi nhanh đi!"

Doãn Lê Hân rõ ràng là đã quen với cái mặt lạnh này của cô, mạnh mẽ cướp lấy cây chổi trong tay Cố Tích, quét!

Mục Sở thấy hơi buồn cười, nghe nói vị Doãn thiếu gia này xưa nay chưa bao giờ trực nhật, bây giờ lại chạy lên ban 3 quét hành lang, quả thực có chút ý tứ.

Cô do dự một chút, quyết định không chào hỏi Cố Tích, đi thẳng xuống lầu.

Thẩm Diệp từ phía sau chạy đến, cùng cô sóng vai: "Này!"

Mục Sở liền giật mình, cười đáp lại.

Từ đây phòng học đi ra, sân trường tấp nập người qua lại, Mục Sở trực tiếp hướng về phía cánh cổng mà đi.

Thẩm Diệp từ đầu đến cuối duy trì khoảng cách không gần cũng không xa, mắt nhìn thấy sắp đến cổng, hắn nói với: "Bữa tiệc sinh nhật buổi chiều ngày kia, cậu đừng quên nhé."

"Ừm."

Cô từ đầu đến cuối đều cười, vừa xa cách vừa khách khí, nhưng Thẩm Diệp vẫn rất cao hứng.

"Tiết toán cuối tuần có bài kiểm tra, cậu chuẩn bị sao rồi?" Thẩm Diệp tìm chủ đề cùng cô nói chuyện.

"Tạm được."

"Cũng đúng, không chừng lần này cậu lại đạt điểm tuyệt đối, dù sao cậu cũng ưu tú như vậy."

"Cậu cũng vậy mà."

Từ trong cổng của trường đi ra, Mục Sở nhẹ nhàng gật đầu: "Tớ đi trước đây."

Cùng Thẩm Diệp tách ra, cô như thường lệ đi đến chỗ cũ đứng tìm xe nhà mình.

Nhưng mà nhìn bốn phía một lúc, lại không thấy chú Lý đến đón mình.

Vừa nghiêng đầu, nhìn thấy một chiếc Rolls-Royce, biển số rất quen thuộc.

Hình như là xe chuyên dụng của ba Cố Tích.

Hắn là bác Cố đến đón Tích Tích?

Mục Sở đang muốn tiến lại chào hỏi, đến gần mới phát hiện, ngồi ở ghế lái không phải là bác Cố, là Cố Tần.

Kính cửa sổ kéo xuống một nửa, anh hững hờ tựa nửa người vào cửa xe, mặc áo sơ mi trắng, cổ áo vẫn giống như trước đây, mở hai chiếc cúc trên cùng, tay áo xắn lên đến nửa cánh tay, ngón tay cái thuần thục lại cứng nhắc, chính là không coi ai ra gì mà trêu đùa.

Anh hình như không phát hiện ra cô, Mục Sở dứt khoát xem như không nhìn thấy, chuẩn bị im lặng chuồn đi gọi điện cho chú Lý.

Vừa mới xoay người, đằng sau liền truyền đến giọng điệu lười biếng của Cố Tần: "Hoa Hoa, thấy anh hai còn không biết chào hỏi?"

"..."

Đến lúc nào anh không gọi Hoa Hoa, cô mỗi ngày đều gọi cô là anh ruột!

Mỗi ngày đều bị anh gọi như vậy, cô quả nhiên bị tẩy não rất nhanh.

Đau hết cả đầu!

Cô nhin, đưa khuôn mặt mình tới gần, chỉ cho anh xem: "Cố Tần, em đây thì thành công như vậy, anh gọi em bằng cái tên thô phi như thế thích hợp sao?"

Cô đột nhiên tới gần, Cố Tần sững sốt mấy giây, cả người cứng nhắc, thân hình không khỏi ngời thẳng mấy phần.

Mục Sở mặc đồng phục học sinh rộng rãi, mái tóc dài nhu thuận cột thành đuôi ngựa, đầu đội mũ lưỡi trai màu đen, cặp mi dài xinh xắn chớp chớp.

Cô là mặt trứng ngỗng* tiêu chuẩn, da thịt trắng nõn, hơi ửng hồng, đôi mắt phượng trong suốt, dường như biết nói.

*Khuôn mặt của mỹ nhân Trung Quốc thường có hai kiểu: Khuôn mặt hình bầu dục như trứng ngỗng và khuôn mặt trái xoan với phần cằm nhọn có độ rộng bằng 1/3 độ rộng của gương mặt. Tui hỏi bác Gò chỉ tra được từng đó, để hình dung thì các bác lấy quả trứng ngỗng ra ngắm rồi tự tưởng tượng nha ^^ Tóm lại là mặt nhỏ đẹp, không béo nọng như tui TvT

Sợ anh mất què nhìn không rõ, cô đưa mặt vào sát gần anh, còn tốt bụng hỏi một câu: "Anh cần đeo kính sao? Loại mấy độ?"

Cô đột nhiên mở miệng nói chuyện, hô hấp nhàn nhạt rơi xuống, phảng phất mùi hoa nhài thơm ngát, yết hầu Cố Tần khẽ động, năm ngón tay nắm chặt.

Nhìn dáng vẻ xù lông của cô, Cố Tần chậm rãi đưa tay gầy gầy vành mũ trên đầu cô một cái: "Đứng đây nói chuyện không mệt sao? Lên xe."

Mục Sở không nói lời nào, đứng im không nhúc nhích.

Lúc Cố Tích làm xong trực nhật từ trong trường đi ra, nhìn thấy xe nhà mình bèn chạy tới.

Nhìn thấy Cố Tần ngồi ở bên trong, có chút ngoài ý muốn: "Anh? Em còn tưởng ba tới đón."

"A?" Cố Tích đánh giá chiếc xe này, lại có chút ngoài ý muốn: "Sao anh lấy xe ba tới đón, xe anh đâu?"

Mặc dù xe thương vụ rộng rãi dễ chịu, nhưng anh cô vừa tậu chiếc thể thao rất phong cách, cô còn chưa có cơ hội ngồi qua.

Cố Tần quét mắt nhìn Mục Sở, thanh âm nhàn nhạt: "Không ngồi được."

Cố Tích hoang mang, đang muốn hỏi vì sao, anh cô đã trực tiếp nói: "Em béo quá."

"..." Cố Tích liếc nhìn xuống eo nhỏ của mình, cảm thấy anh mình mù mịt.

Cố Tần lướt qua chủ đề này, "Sao ra muộn vậy?"

"Hôm nay em trực nhật." Cố Tích mở cửa sau, ném cặp sách vào, người cũng ngồi vào theo, nhìn về phía Mục Sở: "Chú Lý có việc không tới được sao?"

"Nếu không ngồi xe nhà tớ đi." Cô nói xong liền dịch người vào trong, chừa chỗ ngồi cho Mục Sở.

Mục Sở hiện tại không muốn ngồi xe Cố Tần, nhìn Cố Tích cười cười, cúi đầu tìm số điện thoại chú Lý hỏi thăm tình hình.

"Alo chú Lý... kẹt xe sao? Dạ không có việc gì... Vâng."

Cúp điện thoại, cô vừa ngẩng đầu, thấy Cố Tần tay gác trên cửa sổ, sờ sờ cằm, không biết đã nhìn cô bao lâu.

Thấy cô nhìn sang, khóe miệng anh khẽ cong lên, chờ cô mở miệng xin xe ngồi.

Mục Sở ném cho anh một ánh mắt khinh thường.

Chú Lý đang trên đường tới, cô kiên quyết không ngồi xe của Cố Tần!

Cố Tích từ ghế sau lấy ra một túi lớn toàn đồ ăn vặt, gọi Mục Sở: "Sở Sở, trên xe có đồ ăn vặt, đều là loại chúng ta thích ăn, cậu mau lên đây, đừng để ý anh ấy."

Mục Sở không nói lời nào.

Cố Tích đưa cho cô một gói: "Cậu thích ăn cổ vịt."

Mục Sở khẽ liếm môi, nuốt nước miếng, rất có liêm sỉ lắc đầu nguầy nguậy: "Tớ không đói."

Cố Tần bị bộ dáng của cô chọc cười, thanh âm rất nhẹ, không hiểu sao có chút vô sỉ.

Mục Sở nghiêng đầu, mặc kệ anh.

Cố Tần thu lại ý cười, hiếm khi đứng đắn lại một chút, nhìn cô: "Lên xe."

Mục Sở giả vờ không nghe thấy.

Không lâu sau, phía trước truyền đến tiếng xe của chú Lý.

Cô vẫy vẫy tay chào Cố Tích, chạy đến xe nhà mình, từ đầu đến cuối xem Cố Tần như không tồn tại.

Cố Tích ngồi phía sau vừa ăn vừa hỏi: "Anh vừa rồi lại khi để Sở Sở phải không?"

Cố Tần không trả lời, lái xe rồi đi.

- - - - -

Mục Sở ngồi trong xe, ngoài mặt thì bình tĩnh, nhưng trong đầu đều là giọng của Cố Tần gọi cô: Hoa Hoa, Hoa Hoa, Hoa Hoa....

Đầu lại đau.

Cô kéo kính xuống, gió hè bên ngoài nhẹ thổi vào, tóc khẽ bay, đeo phone vào nghe nhạc thư giãn.

Phía trước bắt đầu tắc đường, chú Lý dần giảm tốc độ lại, đi như rùa.

Lúc này, có thứ gì đó từ bên ngoài rơi vào, vũng vàng rơi xuống đùi của cô.

Cô im lặng một lúc, ngẩng đầu lên chỉ thấy đít xe Rolls-Royce của Cố Tần lúc nãy.

Mà thứ vừa ném vào, là một túi đồ ăn vặt rất lớn.

Tất cả đều là thứ cô thích nhất.

"..."

Người này vốn là như vậy, thỉnh thoảng đùa cô mấy lần, chọc giận xong lại đút cho cô viên đường, quả thực đem cô thành con mèo mà dỗi!

Trong xe phía trước, Cố Tích một mặt không tình nguyện: "Anh sao lại đưa đồ ăn vặt đem hết cho Sở Sở?"

"Không phải em ăn rồi sao."

Cố Tích nhú mày: "Em mới chỉ ăn một gói thịt heo cay."

"Còn ngại mình chưa đủ béo?"

"..."

- - - - -

Chanh: Hơn 4k chữ pà con oi, tui cần ship động lựccccccc

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ai muốn ăn nước miếng của em?

Editor: Chanh

Khó khăn lắm mới đến thứ bảy, Mục Sở định ngủ đến tối, cô còn đặc biệt cài báo thức lúc 12h, vừa đúng giờ cơm trưa.

Mới chỉ hơn 8h, cô đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Bị phá mộng đẹp, nội tâm có chút không tình nguyện, mơ mơ màng màng mò tìm điện thoại trên đầu giường, nhìn qua cái tên đang hiển thị trên màn hình.

Nhắc máy, cô miễn cưỡng cất giọng: "Cố Tích đại tiểu thư gọi tiểu nhân có việc gì vậy? Cháy nhà hay động đất rồi?"

Thứ bảy cuối tuần mà gọi cho cô sớm như vậy, chắc chắn là ai gọi chứ không phải Cố Tích bận cô.

Mà trên thực tế, người đi phá mộng-Cố Tích tâm tình hoàn toàn không khác Mục Sở là bao.

Cô như cá ướp muối nằm trên giường, trơ mình, cầm điện thoại nói: "Sở Sở, tớ có nấy đề không biết làm, cậu đến giảng cho tớ một chút đi."

"Bây giờ?"

Mục Sở nhìn lại đồng hồ, nghi ngờ hỏi cô nàng: "Cậu bị mộng du à? Ngủ mơ cũng có thể gọi cho tớ, triệu chứng quả thực không nhẹ! Cần tớ gọi 120 không?"

Cố Tích: "..."

"Quan trọng là ham học như vậy cũng không phải phong cách của cậu." Mục Sở ngáp một cái, mi mắt cũng không muốn động.

Cố Tích vô cùng đáng thương: "Anh tớ nói nếu thi lần này không được top 100, nghỉ hè đừng nghĩ đến chuyện đi chơi, ở nhà học!"

Nói đến việc này, Cố Tích liền tâm tác*: "Nghỉ hè tớ còn định đi xem buổi hòa nhạc của Lâm ca, nếu không ra được khỏi cửa thì không phải bẽ mặt kế hoạch sao?"

*Nguyên tác là tâm tác, tớ không biết nên dùng từ nào cho phù hợp nên đành giữ nguyên, bạn nào biết nhắc tớ để tớ sửa nhé!

"Sở Sở, cậu nở lòng nào thấy tớ như vậy mà không giúp chứ." Cô bắt đầu mè nheo với Mục Sở: "Sở Sở tiểu tiên nữ, chị em tốt ~"

"..." Mục Sở do dự một chút, không trả lời cô nàng.

Từ giờ đến lúc thi cuối kì chỉ còn hai tuần.

Cố Tích muốn từ top 300 nhảy lên top 100, quả thực có chút khó, đây là nước đến chân mới chịu nhảy.

Nhưng mà bây giờ đã kích ý chí học tập của cô ấy cũng không tốt lắm.

Hai mí mắt cô sắp dính lại với nhau, đưa tay xoa nhẹ: "Sao không nhờ anh cậu giảng cho?"

"Anh ấy bảo bạn, kêu cậu tới giảng."

"..." Sai cô thuận mồm như vậy?

Bên kia Cố Tích tiếp tục làm nũng với cô.

Cô cũng không chấp nhặt với Cố Tích, ngáp một cái: "Chờ một chút rồi tớ qua."

Cuối tuần không chỉ có Mục Sở ngủ nướng, ba mẹ cô bây giờ cũng đang ngủ bù.

Sau khi rửa mặt, cửa phòng ngủ ba mẹ vẫn đang đóng chặt, không có động tĩnh.

Cô đến gõ cửa một cái, không ai trả lời.

Gõ thêm mấy lần, giọng nam khàn khàn truyền đến: "Có chuyện gì?"

"Con sang nhà Tích Tích giảng bài cho cô ấy."

Lại không ai trả lời cô.

Thím Trương đang nấu ăn trong phòng bếp, Mục Sở uống một chén canh nhỏ rồi đi lên phòng lấy cặp sách.

Lúc đi ngang qua phòng ba mẹ, cô im lặng hai giây, tiến lên, khẩn cấp gõ cửa vài tiếng: "Ba mẹ, cháy, cháy nhà rồi!!"

Hét xong liền dán tai lên cửa phòng, hình như có chút động tĩnh.

Khóe môi khẽ cong, cô nhanh chân chạy ra ngoài.

Bên ngoài bầu trời sáng sủa, không khí trong lành, ba đám mây ung dung bay trên bầu trời, hai lớn một nhỏ.

Hai đám lớn chậm rãi tiến lại gần tiểu Vân*, mãnh liệt tấn công, tiểu Vân rất nhanh liền không chống đỡ được, ôm đầu cầu xin tha thứ.

*Tiểu Vân: mây nhỏ, tớ thấy tên cute nên để vậy á. =3=

Mục Sở quay lại nhìn biệt thự sau lưng, run rẩy một chút, cầm điện thoại gửi tin nhắn cho ba cô.

Mục Sở: [Trưa nay con không ăn ở nhà, ba mẹ không cần chờ con.]

Mục tiên sinh sợ vợ: [Tối cũng đừng về.]

Mục Sở:...

- - - - -

Nhà Cổ Tích cách đây không xa, đi bộ mười phút là tới.

Mục Sở từ trong nhà đi ra, lười làm phiền chủ Lý chờ cô đi, liền đi bộ dọc theo con đường nhỏ.

Cô cũng không xa lạ gì với Cổ gia, sau khi chào hỏi với quản gia thì tự mình đi vào.

Tuy giàu có nhất nhì C thị, thậm chí là cả nước, nhưng biệt thự Cổ gia lại nhìn không quá xa xỉ.

Ngược lại rất thoải mái dễ chịu, trang nhã, rất có hương vị gia đình.

Phòng khách tầng một không có ai, cô đi đến thang máy, dự định trực tiếp đi lên phòng ngủ của Cổ Tích ở tầng ba.

(Mình không gõ nhầm đâu, chính xác là thang máy đó ạ.v)

Cạnh thang máy là cửa kính nối thẳng ra sân sau, các loài hoa thơm cỏ lạ tinh tế mọc đan xen nhau, một chiếc xích đu, bàn trà, còn có một bể bơi lộ thiên.

Mục Sở lơ đãng liếc mắt, liền bắt gặp Cổ Tàn mặc quần bơi, hai tay trần chống lên bờ "bò" lên, tiện tay cầm lấy khăn mặt lau nước trên người, ánh nắng rơi trên người anh, bắp thịt rắn rỏi khỏe mạnh, đường cong hoàn mỹ, quả thực không thể bắt bẻ.

Mục Sở không có tâm tư thương thức dáng người đẹp đẽ của anh, trong đầu hiện lên đoạn đối thoại với Cổ Tích:

—— "Sao không nhờ anh cậu giăng cho?"

—— "Anh ấy bảo bận, kêu cậu tới giăng "

Anh bận!

Anh quả thực rất bận!

Cửa thang máy mở ra rồi lại đóng, Mục Sở đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ nên không để ý, sững sờ đứng yên.

Cổ Tàn nhìn thấy cô, mi mắt khẽ chớp, mặc chiếc áo đen rộng rãi, lau tóc chậm rãi đi tới: "Chào buổi sáng, Hoa Hoa."

Cô hôm nay mặc chiếc váy màu xanh nhạt, phác họa ra dáng người yếu điệu của thiếu nữ, váy dài đến đầu gối, hai chân thon dài thẳng tắp.

Tóc vẫn cột đuôi ngựa như cũ, có lẽ là do đi bộ tới, lúc này khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng.

Cổ Tàn tùy ý lau tóc, nước rơi trên mặt Mục Sở, cô mặt không biểu tình nhún nút mở thang máy, đi vào.

Cửa sắp đóng, Cổ Tàn cũng theo vào, đứng cạnh cô, nghiêng đầu nhìn sang: "Càng ngày càng không lễ phép, anh đang nói chuyện lại vờ như không nghe thấy?"

Mục Sở lại nhin: "Bao giờ anh không gọi cái tên Hoa Hoa thì lúc đó chúng ta sống chung hòa bình vui vẻ với nhau!"

Khóe môi Cố Tần buông lỏng, từ chối cho ý kiến.

- - - - -

Thành tích ở trường của Cố Tích ở mức trung trung, nhiều điểm kiến thức thường học qua loa, nửa hiểu nửa không cứ thế mà vượt qua.

Gặp được câu đơn giản thì làm được, nhưng chỉ cần biến hóa một chút thì lại...bất lực!

Chịu chịu, ai mà giải được cơ chứ!

Mục Sở quyết định bắt đầu từ chỗ yếu nhất của cô nàng để bắt đầu, lập ra kế hoạch bỏ túi, dựa theo dạng bài tiêu chuẩn mà tìm đề cho cô, củng cố kiến thức nền trước.

Vì có hoàn cảnh học tập tốt đẹp, Mục Sở đem người từ trong phòng ngủ túm ra, kéo cô đến thư phòng.

Nhưng mà lúc mở cửa thư phòng ra, cô phát hiện Cố Tần đang ở bên trong.

Anh lúc này đã thay bộ đồ khác, nghiêm túc ngồi trước máy tính, bộ dáng khác hoàn toàn so với lúc nãy.

Trầm ổn cẩn thận, so với lúc khi dễ cô thì đáng yêu hơn nhiều.

Tầng ba chỉ có một gian thư phòng, anh em Cố Tần Cố Tích dùng chung, nhưng thật ra chủ yếu là Cố Tần sử dụng.

Sau khi Cố Tần xuất ngoại cũng đừng trông cậy vào việc Cố Tích đến đây học tập.

Địa điểm học bài từ trước đến nay của cô nàng đều là trong phòng ngủ.

Thậm chí bàn học cũng không cần, trực tiếp nằm trên giường giải quyết.

Cho nên kiểu chữ cũng rất...một lời khó nói hết.

Cố Tần trông thấy Mục Sở và Cố Tích, quét mắt qua cuốn bài tập hai người ôm trong ngực.

Anh hất cằm, ra hiệu đến chỗ bàn học gần cửa sổ: "Đến bên kia đi."

Mục Sở lời kéo Cố Tích qua, giảng giải cho cô nàng: "Đây là bình phương bất đẳng thức, bình thường sẽ dựa theo dấu hiệu để phân loại ra từng dạng khác nhau, mỗi trường hợp đều phải tính đến, cho nên cậu phải cẩn thận, với bài này ta thấy..."

Trong thư phòng an tĩnh, thanh âm cô giảm xuống không ít, nhưng lại như cũ truyền rõ ràng vào tai Cố Tần.

Anh ngồi trước máy tính, thả văn kiện trong tay xuống, đưa mắt nhìn qua.

Mục Sở nghiêm túc giảng bài cho Cố Tích, đôi lúc bàn tay thon dài mảnh khoanh hươ hươ mấy lần.

Thấy Cố Tích còn mơ mơ màng màng, cô bắt đầu dĩ chọc chọc trán nàng mấy lần, đem những lời vừa nãy nói lại một lần.

Những sợi tóc nhỏ rủ xuống trên gương mặt, hình như có chút ngứa, cô đem tay xoa xoa mặt, tiện thể vén chúng ra phía sau tai.

Ánh mặt trời chiếu xuống trên làn da trắng nõn của cô, óng ánh như một khối mỹ ngọc.

Sau cuộc giảng bài khô khan, Mục Sở lấy một cuốn sổ tay ra khỏi cặp sách của mình: "Tớ đã ghi lại những phương pháp chia tỉ lệ để chứng minh bất đẳng thức, với cả các kỹ năng giải nhanh và lối tư duy hiệu quả nhất sử dụng trung bình bất đẳng thức để tìm ra giá trị chính xác, đều là các câu hỏi chắc chắn sẽ có trong đề thi đại học, hay cậu làm thử mấy câu đi."

Nói xong lại lật sách ra, đánh dấu mấy bài: "Còn những bài này cậu làm trước đi, chỗ nào không hiểu tới tớ giảng tiếp cho."

Lúc Cố Tích ngoan ngoãn làm bài, Mục Sở trong thoáng chốc cảm thấy hình như Cố Tần nhìn về phía bên này.

Cô nghi ngờ ngẩng đầu nhìn qua, lại thấy anh đang nghiêm túc làm việc, tựa hồ đó chỉ là ảo giác của cô vậy.

Cô cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy nhìn qua một vòng trên giá sách, cầm lấy một cuốn ngồi trên ghế salon tùy tiện lật xem.

Thời gian cứ thế trôi qua, trong thư phòng rất yên tĩnh.

Cố Tần vừa về nước, phải nhanh chóng làm quen với nghiệp vụ của Đảng Thụy, làm việc cũng hết sức chăm chú.

Chờ tới lúc anh nhớ tới việc ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn họ một chút, Cố Tích đã ngủ gục trên bàn.

Mục Sở dựa vào thành ghế salon, sách rơi xuống đất, người cũng đã bay đi đánh cờ với Chu Công.

Cố Tàn: "..."

Trong thư phòng mở điều hòa, Mục Sở cảm thấy hơi lạnh, không tự chủ cuộn mình lại, mảy khẽ nhú.

Cố Tàn đứng dậy đi qua, khom lưng lấy chăn cạnh ghế salon, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Cảm giác ấm áp ập tới, đôi mi thanh tú dần giãn ra.

Người khẽ động, cô xoay người tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ, khóe môi khẽ cong, tựa hồ rơi vào mộng đẹp.

Khóe miệng Cố Tàn khẽ giật giật.

Đáng vẻ cô ngủ rất đáng yêu, Cố Tàn lẳng lặng nhìn qua, tính chạm vào bờ mi cong của cô, bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu ngó qua Cố Tích đang nằm ngủ say sưa trên bàn.

Trong chốc lát, anh nhặt sách vở rơi dưới sàn, đứng dậy đi tới bàn học, rũ mắt nhìn Cố Tích.

Hai giây sau, lấy sách vỗ nhẹ lên trán cô.

Cố Tích bị đau, theo bản năng lấy tay che đầu lại.

Ngẩng đầu lên, đối mặt với khuôn mặt nghiêm túc của anh trai, đang muốn mở miệng thì bị anh lấy sách chặn lại.

Cố Tích một mặt mờ mịt, mặt hoang mang "Tôi là ai? Đây là đâu? Tôi đang làm gì?"

Nhìn chung quanh, không biết làm sao.

Cố Tàn bắt đắc dĩ, chỉ vào cuốn sách bị nước miếng của cô làm ướt, thấp giọng: "Làm xong rồi?"

A, cuối cùng cũng nhớ, cô đang học bài, sao lại ngủ thiếp đi nhỉ?

Cố Tích cảm bút, bộ dáng tiếp tục nghiêm túc làm bài.

Nhưng mà vừa mới tỉnh dậy, cô đọc đề ba lần rồi mà vẫn chưa hiểu.

A, Sở Sở đâu rồi?

Cô ngẩng đầu tìm, phát hiện ra Mục Sở đang nằm trên ghế salon, đắp chăn, ngủ ngon lành!

- - - - -

Khi Mục Sở tỉnh dậy, đồng hồ đã chỉ hướng mười giờ.

Cô phui phui người, bỏ chăn qua một bên.

Trong thư phòng đã không thấy bóng dáng Cố Tàn đâu, chỉ thấy Cố Tích đang vui đầu làm bài tập.

Nghe thấy động tĩnh, Cố Tích ngẩng đầu nhìn cô, mặt đầy hâm mộ: "Đại tiểu thư, tỉnh rồi?"

Mục Sở ngáp một cái, mắt ướt sưng, nhập nhèm ử rử.

Ôm eo đứng lên, cô nhìn qua một chút bài tập của Cố Tích: "Cậu làm xong rồi sao?"

"Còn một bài nữa, mấy câu không hiểu thì tớ bỏ qua." Cố Tích nói.

Mục Sở gật đầu: "Vây cậu làm tiếp đi, tớ đi rửa mặt rồi giảng đề cho cậu."

- - - - -

Mười hai giờ, di An tới gõ cửa, gọi hai người xuống ăn cơm.

Ba mẹ Cố Tích đi qua nhà ông bà, cơm trưa chỉ có ba người bọn họ.

Mục Sở ăn chực ở Cố gia từ nhỏ nên cũng không câu nệ, thậm chí phòng bếp còn làm vài món cô thích ăn.

Trên bàn ăn, Cố Tàn nghiêm túc hỏi tình hình học tập của Cố Tích.

Cố Tích vỗ vỗ vai Mục Sở: "Có Sở Sở ở đây, em còn cần anh quan tâm sao?"

Cố Tần lườm cô một cái: "Bao giờ có kết quả thi thì hãy đặc ý."

Cố Tích bấu môi, ân cần gấp cho Cố Tần một miếng thịt kho tàu, nịnh hót nói: "Anh, buổi sáng em cố gắng như vậy, chiều nay có thể nghỉ không? Em cùng Sở Sở đi dạo phố."

Cố Tần không ngẩng đầu, đem miếng kho tàu gấp trả lại bát cô, mặt không cảm xúc: "Không thể."

"..."

Cố Tích sầm mặt lại, giận tím người, đem miếng thịt kho tàu gấp qua bát Mục Sở: "Anh ấy không ăn thì thôi, cho cậu!"

Mục Sở kinh ngạc nhìn miếng thịt kho béo bở trong bát mình, há to miệng, muốn nói rồi lại thôi.

Cô xưa nay không thích ăn món này.

Ngay lúc cô định gấp miếng thịt bỏ vào miệng, một đôi đũa xuất hiện, lấy đi miếng thịt kho tàu kia.

Cô thuận thế ngẩng đầu, đã thấy Cố Tần mặt không biểu tình ăn miếng thịt vừa rồi.

Anh ra nước ngoài mấy năm mà vẫn nhớ cô không ăn thịt kho?

Trong lòng Mục Sở có chút cảm động, bất mãn trước đó với anh đều tan thành mây khói, đề to lòng cảm ơn, cô gấp miếng thức ăn định bỏ vào bát Cố Tần.

Cố Tần vì miếng thịt mà trách cứ Cố Tích: "Em lo ăn phần của mình đi, gấp tới gấp lui, ai muốn ăn nước miếng của em?"

Lời nói vừa dứt, anh thấy động tác Mục Sở gấp cá tới cho anh bỗng cứng đờ.

Cuối cùng quanh một vòng, bỏ lại bát của mình.

Khóe miệng Cố Tần co quắp: "... Anh không có nói em."

Mục Sở mặt không biểu tình ăn miếng cá, xoa xoa cánh tay phải, ngẩng đầu lên: "Tay em vừa rồi hơi mỏi nên duỗi ra một chút, không phải gấp đồ ăn cho anh."

Cố Tần: "..."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Có người trong lòng

Editor: Chanh

Sau bữa cơm trưa, dưới sự năn nỉ i ôi của Cố Tích, cuối cùng Cố Tần cũng cho nàng ta nghỉ ngơi nửa giờ.

Cố Tích vui vẻ chạy tìm đến bộ cờ vây bảo bối của ba Cố, mỗi quân cờ đều được làm từ ngọc nguyên chất cao cấp.

"Sở Sở, chúng ta chơi cờ vây đi." Cố gọi Mục Sở.

Cố Tần nhìn thấy cô ôm bàn cờ, mí mắt giật giật mấy lần, nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, dám làm mất một quân cờ ba liền đánh gãy chân em."

"Mất thì em bảo là anh làm."

"..." Cố Tần khẽ phì cười một tiếng, tròng cô nàng: "Em thử xem?"

Cố Tích cũng không dám mạnh miệng, yên lặng lôi kéo Mục Sở đi đến cạnh ghế salon, đặt bàn cờ lên bàn.

"Tớ đi trước." Cổ Tích cầm quân đen đi một nước.

Mục Sở cũng lấy quân trắng trên bàn cờ theo sát phía sau.

Cổ Tần ở bên cạnh nhìn một lát, cảm thấy không khác gì đang xem hai đứa trẻ 3 tuổi chơi cờ với nhau, một thân một mình đi ra sân sau.

Mục Sở nhìn qua cửa kính thấy anh đang ngồi dưới tán cây, châm một điếu thuốc.

Mục Sở đi một nước cờ, hỏi Cổ Tích: "Khi nào thì anh cậu hút thuốc?"

Cổ Tích cũng quay đầu nhìn thoáng qua, lắc đầu: "Không biết, lúc ba mẹ ở nhà thì không thấy anh ấy hút, chắc là không nghiện đâu."

"Không nghiện thì sao lại hút? Có tâm sự sao?"

"Anh ấy thì có tâm sự gì chứ?"

Mục Sở vô tình lại khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của Cổ Tích, cô ngẩng đầu lên, mắt đảo quanh: "Hay là tớ với cậu đi hỏi anh ấy có chuyện gì không vui nói ra một chút, biết đâu chúng ta lại giúp được?"

"..." Mục Sở nín cười đẩy đẩy cô nàng: "Bị đánh thì đừng kéo tớ vào."

Cổ Tích vuốt vuốt quân cờ trong tay, chông chênh nhìn ra ngoài, dường như có điều suy nghĩ: "Nếu anh ấy có tâm sự thật thì theo cậu đây là chuyện gì?"

Mục Sở sờ sờ cằm, phát huy tinh thần Holmes* trong mình, bộ dáng phân tích rất hợp lí: "Tuổi của anh cậu, vừa tốt nghiệp đại học đã về kế thừa sản nghiệp của gia tộc, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, hẳn là không có tâm sự gì phức tạp."

*Sherlock Holmes: thám tử hư cấu rất nổi tiếng.

Nói đến đây, Mục Sở dường như hiểu ra điều gì, hỏi Cổ Tích: "Có khi nào là tốt nghiệp rồi nên thất tình không?"

Cổ Tích chậm chạp suy nghĩ mấy giây, lắc đầu: "Tớ không nghe nói anh ấy học đại học có yêu đương, bình thường ở nhà cũng không hay cầm bấm điện thoại, giống dáng vẻ của người đang sa vào lưới tình sao?"

"Đó chính là thảm mệnh." Mục Sở kết luận, "Không chừng anh ấy đã có người trong lòng, nhưng chị gái kia lại không thích anh ấy, lòng tan nát nên mới học hút thuốc để giải sầu."

Cổ Tích không tin vào suy đoán của cô: "Bề ngoài, gia thế lẫn trình độ của anh tớ xuất sắc như vậy... Vẫn có người không thích sao?"

"Khó nói lắm." Mục Sở lắc đầu, đối với Cổ Tần lại đồng tình thêm mấy phần.

Cổ Tích vắt óc nhớ lại những người con gái bên cạnh Cổ Tần, đột nhiên cảm thấy phân tích của Mục Sở có chút... hợp lí.

"Tạ Thi Huyền cùng anh tớ đều ra nước ngoài du học, hai người cũng có vẻ rất thân, lẽ nào anh tớ thích chị ấy sao?"

Cái tên này Mục Sở nghe có chút quen tai, nhớ lại một chút, hỏi: "Em gái của idol Tạ Tu Lâm?"

Trên phương diện làm ăn, Tạ gia cùng Cổ gia có chút qua lại, giao tình cũng không tệ.

Con trưởng Tạ gia Tạ Tu Lâm là người có tài, ca sĩ rất nổi tiếng, thanh danh lan ra tận quốc tế.

Dưới anh ta còn có một đôi long phượng, theo thứ tự là Tạ Thi Huyền và Tạ Tu Văn.

Trong đó chị em Tạ Thi Huyền và Tạ Tu Văn bằng tuổi Cổ Tần, ba người học chung lớp với nhau từ bé, quan hệ khá tốt.

Tính ra mà nói, Tạ Thi Huyền cùng Cổ Tần có thể coi là thanh mai trúc mã nhỉ?

Cổ Tần thích Tạ Thi Huyền, suy luận phía trên liền được sáng tỏ.

Mục Sở như có điều suy nghĩ: "Nếu như vậy thì nhanh câu cho ước nguyện của anh ấy trở thành sự thật đi."

Nói xong lại thờ dãi, "Chờ anh ấy yêu đương thì sẽ không có thời gian để quản thúc cậu, vừa vặn cũng không rảnh mà quản tớ."

Cổ Tần từ sân sau đi vào, trùng hợp nghe được câu nói cuối cùng kia của Mục Sở.

Anh đi qua, ngồi xuống cạnh cô.

Ngữ điệu không nhanh không chậm, nghe không ra đang vui hay buồn: "Từ lúc nào mà quan tâm anh thế? Muốn anh yêu đương?"

Mục Sở: "..."

Cố Tần tựa vào thành ghế, nhìn qua cô: "Vậy em tính cho anh một què, nhìn xem bao giờ thì anh có người yêu?"

Người Mục Sở cứng ngắc, mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh rơi vào chóp mũi, mà đôi mắt phượng kia lại đang thâm thúy nhìn cô, không biết đang vui hay buồn.

Ở sau lưng nói xấu người khác lại còn bị người ta bắt được, Mục Sở xấu hổ vô cùng.

Cô khẽ liếm môi, tự trấn an mình, bình mề rồi sút thêm tí nữa cũng không sao, vỗ nhẹ bờ vai anh, ra vẻ khích lệ: "Anh đừng nản chí, với bộ dáng đẹp trai lai láng này của anh, rất nhanh bọn em sẽ có chị dâu thôi!"

Cô đứng dậy, kéo tay Cố Tích đang đứng sững sờ: "Đến giờ học rồi, chúng ta lên lầu."

Đi được vài bước liền quay lại, đem quân cờ đang nắm chặt trong tay thả vào tay anh: "Chăm đánh cờ tu thân dưỡng tính rồi người yêu sẽ tự đến."

Cố Tần nắm chặt quân cờ trong tay, phía trên dường như còn lưu lại nhiệt độ trên người cô.

- - - - -

Cả chiều hôm nay Mục Sở không thấy Cố Tần đâu, nghe quản gia nói anh đi ra ngoài, tự dưng thấy cả buổi chiều bỗng trôi qua bình yên, thư thái đến lạ.

Lúc cô chuẩn bị về nhà, liền nói với Cố Tích việc ngày mai mình đi tham dự bữa tiệc sinh nhật của Thẩm Diệp.

Cố Tích học mệt mỏi cả ngày, đã sớm ngã chổng vó nằm ở trên giường, nghe cô nói vậy, lồm cồm bò ngồi dậy: "Rốt cục cậu và Diệp Thừa có quan hệ gì?"

"Không có gì cả, cậu đừng nghĩ lung tung."

Mục Sở đem sách cất vào cặp, thần sắc nhàn nhạt.

Cố Tích không tin: "Cậu ta mời cậu tham gia tiệc sinh nhật à, aizz, bạn cùng lớp như tớ đây sao lại không được mời chứ?"

"Chán chán cậu ta có ý với cậu!" Cô một mặt khẳng định chắc chắn.

Mục Sở mang balo lên, đối với việc Cố Tích nói hoàn toàn không có hứng thú.

Cố Tích chú ý quan sát vẻ mặt của Mục Sở, rất hiểu kì: "Cậu không thích Thẩm Diệp? Cậu ta nhìn cũng tri thức, trắng trẻo sạch sẽ, ngoan ngoãn lại lễ phép, cũng không tệ đấy chứ!"

"Cậu nói xem, mỗi lần thi khảo sát cậu ta đều xếp phía sau cậu, so ra cũng không kém quá nhiều, có phải là cố ý nhường không?"

Lời này thế mà lại làm cho Mục Sở phát bực, quăng balo lên bàn: "Gi mà cố ý nhường chứ? Tớ mà còn cần cậu ta nhường sao?"

Cố Tích cười cười giờ ngón cái về hướng cô: "Đúng đúng đúng, Sở tỷ của chúng ta là ai cơ chứ, mới không cần ai nhường, chắc chắn là năng lực cậu ta không bằng cậu, mỗi lần thi đều thấp hơn cậu ba, bốn điểm*."

*Quy đổi sang thang điểm ở VN là tầm 0.3, 0.4 cho dễ hiểu nha quý dzì

Nhưng ngấm lại những lời vừa rồi của Cố Tích, trong lòng Mục Sở không khỏi hoang mang.

Qua thực điểm tổng của Thẩm Diệp đều luôn thấp hơn cô ba, bốn điểm.

Nhưng mà cô cũng không tin là cậu ta cố ý.

Tính toán xem cô thi được mấy điểm, rồi cố ý tự mình làm sai mấy câu, cậu ta là thần sao?

- - - - -

Ra khỏi Cố gia, cô trùng hợp gặp Cố Tần ở cửa chính.

Thấy Mục Sở mang balo, Cố Tần đi tới: "Anh đưa em về."

Trời đã về chiều, hoàng hôn đỏ rực ở phía tây, những đám mây hồng nhẹ nhàng điểm tô làm cho sắc trời càng thêm rực rỡ, chút nắng chiều còn sót lại rơi lên người anh, ngũ quan cương nghị bỗng có vài phần nhu hòa.

Mục Sở ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, ngẩng đầu: "Uống rượu thì không được lái xe."

Anh lấy balo trên vai cô rồi đi trước, ý là "anh đi bộ đưa em về, không lái xe."

Mục Sở bước nhanh đuổi theo: "Cũng không xa lắm, em tự đi về được."

Cố Tần trầm mặc, không nói lời nào.

Mục Sở đoán anh ở ngoài gặp chuyện gì không vui, hoặc là tỏ tình bị từ chối, cho nên rất tự giác giảm cảm giác tồn tại của bản thân, cố gắng biến mình thành người tàng hình.

Tâm trạng không tốt mà vẫn có lòng đưa cô về nhà, lại còn không gọi cô là Hoa Hoa, thật tốt!

Mong là về sau anh buồn thêm mấy lần nữa, hê hê.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng nhìn anh trung ra vẻ mặt "muốn sống đừng đến gần", Mục Sở vẫn là tự giác cách xa anh một chút, phòng việc anh giận cá chém thớt.

Đi được một lát, Cố Tần dừng chân quay lại, phát hiện cô đi ngày càng chậm, hận không thể cách anh càng xa càng tốt.

Anh nhìn cô, nhàn nhạt hỏi: "Anh là hồ à?"

Mục Sở rất thức thời, tuyệt đối không nhầm lúc tâm tình anh không tốt mà đối nghịch.

Cô nhẹ nhàng đi lên trước, bộ dáng tươi cười xán lạn: "Anh có là hồ thì cũng là con hồ đẹp trai nhất!"

Khóe môi Cố Tần khẽ cong, tiếp tục đi về phía trước.

"Anh." Mục Sở nghĩ đến cuộc trò chuyện ở trường trước đó, gọi: "Anh đưa em về tận nhà như vậy, em cảm thấy mình vẫn có thể cho anh một thứ hạng trong lòng."

Cô xoa xoa cằm, suy nghĩ một hồi: "Thứ bảy thì sao?"

Cố Tần nghiêm túc nhớ lại một chút: "Anh nhớ lần đó em mới đếm tới hạng năm, sao giờ lại nhảy đến hạng bảy rồi?"

"Thứ sáu tất nhiên là Tích Tích, em gái anh rồi."

Rắc một tiếng, Cố Tần đưa tay bẻ cành liễu trên đầu, khẽ vuốt vuốt rồi đi tiếp.

Mây anh nhú lại, đối với vị trí này hình như không hài lòng lắm.

Mục Sở quan sát một chút, thăm dò hỏi: "Vậy thì, những người đẹp trai nhất trong lòng em, anh xếp thứ hai."

Cố Tần giật mình, nhướn mày nhìn cô, rốt cục cũng có một tia hào hứng: "Thứ nhất là ba em à?"

"Sao thế được." Mục Sở nói, "Thứ nhất tất nhiên là bạn trai tương lai của em."

"Vói ánh mắt của em, bạn trai tương lai không thể kém anh được, cho nên chắc chắn xếp đầu tiên, đứng trước anh một bậc."

"..."

"Anh đừng có mà không phục, xếp thứ hai là em đã nể mặt anh lắm rồi đấy."

"..."

Cố Tần nhìn cành liễu trên tay, ngắt một chiếc lá bỏ lên đầu cô, "Em mới tí tuổi mà đã nghĩ đến việc tìm bạn trai rồi, hửm?"

Mục Sở đối với thái độ trưởng bối tự cho mình là đúng của anh thì khịt mũi khinh thường: "Năm nữa là em tròn mười tám tuổi, gia nhập vào hàng ngũ người trưởng thành rồi!"

Cố Tần không nói gì, lặng lẽ nhìn cô.

Trong chốc lát, anh thu lại ánh mắt, nhanh chóng đi về phía trước.

Thấy vậy, Mục Sở vội vàng bước nhanh, vừa đi vừa nghĩ xem có nên dỗ anh vui vẻ một chút không.

Nghĩ vậy, cô đột nhiên chỉ vào phía trước, hô lớn: "Cẩn thận, có cút chó!"

Cố Tần xưa nay có bệnh sạch sẽ quả nhiên cả người cứng lại, bất động, sắc mặt hơi tái đi.

Nhìn theo hướng Mục Sở chỉ, đừng nói là cút chó, ngay cả phân chim cũng không có!

Mục Sở nhìn qua vẻ mặt ủ dột của anh, mắt phượng cong lên, "Anh sao lại bị dọa thế, em đùa tí thôi."

Cố Tần liếc cô một chút, tiếp tục đi.

Mục Sở hồn hên chạy theo, nháy mắt nhìn anh.

"Em thấy tâm tình anh không tốt nên mới dỗ anh vui về thôi."

"Chiều hôm nay anh bị làm sao vậy, nếu có chuyện không vui thì cứ nói với em, em có thể cho anh một vài lời khuyên."

"Ồm, nếu khuyên không được thì anh cũng có thể nói ra cho nhẹ lòng..."

"..." Cố Tần mỉm cười, nhếch môi, trực tiếp không để ý đến cô.

Mục Sở đột nhiên hô: "Cútt chó!"

Thấy cô lặp lại chiêu cũ, Cố Tần nghiêng đầu nhìn sang, chân vẫn bước, dí dí đầu cô: "Tiểu cô nương, trò đùa làm một lần là đủ, lần thứ hai sẽ bị lố, đã nghe qua truyện "Cậu bé chăn cừu và chó sói" chưa?"

Anh dương dương tự đắc tự cho là đúng, chỉ thiếu nước dán "Ông đây thông minh tuyệt đỉnh, con nít như em đừng hòng lừa riu qua mắt thợ" lên mặt, biểu cảm Mục Sở dần dần thành một lời khó nói hết.

Kết cục của "cậu bé chăn cừu và chó sói" là gì?

Sói! Đến thật rồi!!!

"Anh nhìn xuống chân anh xem." Cô bình tĩnh nói, im lặng lùi về sau hai bước, bịt mũi lại, có chút ghét bỏ nhìn anh.

Mí mắt Cố Tần khẽ giật một cái, bất giác ý thức được chuyện gì đang xảy ra.

Anh thẳng người, bất động đứng yên tại chỗ, chậm rãi cúi đầu xuống.

Khóe miệng Mục Sở co rút, muốn cười nhưng lại không dám, cảm thấy mình cực kì vô tội: "... Em đã nhắc anh rồi, lần thứ hai quả thực là em nhắc nhở anh, xin hỏi sự tín nhiệm tối thiểu nhất giữa người với người của anh ở đâu vậy?"

Dưới ánh mắt chất vấn như muốn chọc thủng người khác của Cố Tần, cô kiên quyết tuân theo nguyên tắc "gặp chuyện không được hoảng hốt, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách!"

Nghĩ là làm, cô nhanh tay lấy lại cặp sách, vắt chân lên cổ mà chạy!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cố Tần là bạn trai tôi

Editor: Chanh

Bữa tiệc sinh nhật của Thẩm Diệp được tổ chức ở một nhà hàng nhỏ, Mục Sở dựa theo địa chỉ cậu đưa phải rẽ bảy tám lần mới tới nơi.

Thẩm Diệp đứng trước cửa nhà hàng nhìn bốn phía xung quanh, trong ánh mắt mang theo vài phần thấp thỏm cùng bất an.

Mãi đến khi trông thấy bóng dáng của Mục Sở, sắc mặt cậu mới sáng lên một chút, thở phào nhẹ nhõm.

"Tớ còn tưởng là cậu không tới chứ." Cậu cười cười, đi đến đón cô.

Mục Sở áy náy giải thích: "Xin lỗi, tớ bị kẹt xe."

Rồi cô lại lấy gói quà trong túi đem ra, mỉm cười yếu ớt: "Sinh nhật vui vẻ."

Mọi người bên trong nghe thấy động tĩnh liền chạy ra, đều là bạn học cùng khối nhưng khác ban, có cả nam lẫn nữ.

Bạn cùng phòng của Mục Sở - Hách Tinh cũng có mặt, thấy cô liền cười cười chào hỏi: "Sở Sở, cậu cũng tới sao?"

Mục Sở từ trước đến nay trước mặt người quen hoàn toàn không kiêng nể gì cả, nhưng trên thực tế tính cách của cô có chút chậm nóng*, bạn tốt thật sự cũng không có mấy người.

*Chậm nóng: Không quá nhiệt tình, theo mình hiểu là vậy á =)))

Những người ở đây, tất cả đều chỉ là bè nước gặp nhau*, bao gồm cả Hách Tinh.

*Bình thủy chi giao (Bè nước gặp nhau): người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví vói người lạ ngẫu nhiên gặp nhau.

Cô chỉ lễ phép chào hỏi, không nói gì nhiều.

Nhưng Mục Sở ban một, nữ thần trong lòng của rất nhiều người xuất hiện trong trường hợp này, lại làm cho Hách Tinh cảm thấy vô cùng nở mày nở mặt.

Cô ta chủ động tiến lên ôm cánh tay Mục Sở, hiếm khi tỏ ra thân thiện: "Nhanh đi vào thôi, ngoài này rất nóng, bên trong có điều hòa."

Đợi đến khi các nữ sinh đã vào bên trong hết, vài nam sinh chạy đến trêu chọc Thẩm Diệp: "Được đấy người anh em, sao mà cậu mời được Mục Sở đến thế?"

Thẩm Diệp gãi gãi đầu, cười cười: "Cô ấy thật ra rất dễ gần."

Tầng một của nhà hàng bố trí tí mĩ bóng bay, hạc giấy cùng hoa tươi, phòng không lớn, nhưng lại rất sạch sẽ.

Mục Sở yên lặng tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Ủy viên học tập ban ba Ngụy Thiên Thiên đang ngồi nghịch điện thoại, ngẩng đầu lên thấy mọi người đang lôi kéo Mục Sở về phía này, cô ta cau mày, lầm bầm với nữ sinh bên cạnh: "Thẩm Diệp sao lại mời cô ta tới? Người ta là đại tiểu thư mà lại tới nhà hàng như thế này sao?"

Nữ sinh kia nhỏ giọng nói: "Thẩm Diệp hình như thích cô ấy, đặc biệt mời tới."

Ngụy Thiên Thiên tay đang bấm điện thoại bỗng hơi ngừng lại, khước môi hạ xuống: "Không phải chỉ là trong nhà có chút tiền thôi sao, Thẩm Diệp sao lại nông cạn thế được?"

"Lại nói ai cũng tung hô cô ta là nữ thần, tớ thấy đáng đáp cũng rất bình thường"

"Còn có Cố Tích lớp chúng ta, tớ ngày nào cũng gặp, bên ngoài đâu có xinh đẹp như trong truyền thuyết đâu."

"Cái loại đẹp nhưng không có não như Doãn Lê Hân thích cô ta thì không nói làm gì, sao Thẩm Diệp cũng đắm đầu theo thế chứ."

Nữ sinh kia huých nhẹ vào tay cô ta, "Cậu nhỏ giọng một chút, tớ thấy Mục Sở cũng rất xinh đó chứ, thành tích của người ta cũng rất tốt."

Ngụy Thiên Thiên xì một tiếng: "Nếu nhà tớ cũng có tiền như thế thì tớ cũng có thể học giỏi như cô ta, có gì mà đặc ý?"

Hách Tinh nghe Ngụy Thiên Thiên ghen ăn tức ở, ngược mắt nhìn về phía Mục Sở bên kia.

Mục Sở đang cùng vài người bạn học nói chuyện, cứ chỉ ưu nhã, cô ngồi đấy hết như một đóa hoa hồng xinh đẹp, kiêu sa, mà Ngụy Thiên Thiên lại không khác gì một đám bùn nhão dưới chân.

Cô ta rũ mắt, nắm chặt cốc nước trong tay, nhấp một ngụm.

- - - - -

Tại một cửa nhà cách đó không xa, một cô gái ngồi xổm trước cánh cửa đã rỉ sét, ôm đầu khóc lớn.

Đứng cạnh cô là hai người con trai.

Trong đó một người đội mũ lưỡi trai, khoanh tay đứng dựa vào tường không biết phải làm sao.

Nhìn chị mình đang ngồi xổm trên đất, cậu muốn an ủi nhưng lại không biết mở miệng thế nào, cũng không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng nhìn về phía người bạn mặt không thay đổi đứng bên cạnh: "A Tàn, cậu biết đỡ người sao?"

Cố Tàn đứng cạnh cây cột điện gần cửa, nhìn Tạ Tu Văn một chút, trầm mặc.

Hỏi chiều anh đi đánh tennis với Tạ Tu Văn thì Tạ Thi Huyền chợt tìm đến, gọi hai người bạn họ đến cái nơi quái quỷ này, gõ cửa mấy lần nhưng bên

trong không có ai trả lời, Tạ Thi Huyền liền ôm mặt ngồi khóc.

Cố Tần liếc nhìn thời gian trên điện thoại, đã nửa giờ trôi qua, tiếng khóc vẫn chưa ngừng lại.

Trời đã về chiều, mặt trời dần đập xe xuống núi, những áng mây rực rỡ dần chuyển đen, sắc trời bỗng trở nên ảm đạm.

Tạ Tu Văn có chút nhức đầu, bắt đầu đi lên tiếng: "Chị đừng khóc, loại đàn ông con trai biến mất không nói một lời thế này, nhà lại còn nghèo như vậy, chị nhớ thương hẳn làm cái gì? Hẳn đã đi thi tốt nhất đừng mò mặt về, sau này mà nhìn thấy hắn, ông đây gặp đâu đánh đó cho bồ tức!"

Tạ Thi Huyền vẫn khóc, không có trả lời cậu.

Tạ Tu Văn tiếp tục khuyên bảo: "Chị nghĩ xem đàn ông tốt ở thành phố C nhiều như vậy, sao lại cứ hết lần này tới lần khác coi trọng cái tên vừa không có trách nhiệm lại cận bã như vậy? Nghe lời em, chị nhanh quên hắn đi, rồi tìm một người tốt hơn."

Nói xong lại chạy tới chỉ chỉ Cố Tần: "Chị nhìn bộ dáng Cố Tần xem, bề ngoài, gia thế, nhân phẩm, học thức, mọi thứ đều tốt hơn tên kia gấp vạn lần, lại nói hai người cũng được xem là thanh mai trúc mã, có nhiều điểm chung, hay là thử ở cùng một chỗ xem sao, biết đâu hai ba ngày sau lại quên sạch tên tra nam kia?"

Cố Tần đập cho cậu ta một cước, sắc mặt âm trầm: "Cậu có bệnh?"

Tạ Tu Văn ôm chân nhảy nhảy mấy lần, không phục: "Tôi nói thế thì sao, dù gì cậu cũng đâu có bạn gái."

Trong lòng Cố Tần không hiểu sao có chút bức bối, ngược mắt nhìn về phía trước một chút, con ngói bỗng co lại, ánh mắt khóa chặt hướng cửa sổ của một nhà hàng nhỏ.

Ngạc nhiên một chút, anh cất bước đi qua.

"Ê ê cậu đi đâu đấy?" Tạ Tu Văn nhìn bóng lưng của anh gọi lớn, "Chị tôi thì sao?"

Cố Tần không có đáp lại.

Trong nhà hàng, lúc đầu mọi người còn đang vui vẻ trò chuyện ăn uống, về sau có người đề nghị chơi trò nói chữ đối thơ, trong vòng năm giây nếu không đối được thì bị phạt một chén.

Vấn đầu tiên, hầu hết mọi người đều bị thua ít nhất một lần, cuối cùng chỉ còn Mục Sở và Thẩm Diệp là vẫn đang tiếp tục.

"Thân gái đừng cho không tuần kiệt

Long tuyến treo vách vẫn đêm kêu"*

*Bản dịch của Lê Xuân Khải, bản gốc: "休言女子非英物, 夜夜龙泉壁上鸣." (Nghĩ nói nữ tử không phải anh vật, hàng đêm Long Tuyền trên vách mình.) - Cảm hoài kỳ 2 (Thu Cẩn)

"Một lần khói thẳng mong manh,

Chiều buông, trời vẫn tròn vành trên sông."*

*Bản dịch của Trọng Vũ, bản gốc "鸣骹直上一千尺,天静无风声更干。" - Sứ chí tái thượng(Vương Duy)

"Bụi xe dấu ngựa cao xa,

Cảnh hoa chén rượu cùng ta duyên nghèo."

[Chanh: Trò đối thơ này nói nôm na là lấy từ cuối cùng của câu trước làm từ đầu tiên của câu sau, cứ luân phiên như vậy ai không đối được thì bị phạt. Dịch thơ ra thì mọi người có thể thấy nó không liên quan nhưng nếu chú ý vào bản gốc (mình có để ở trên) thì vẫn đang chơi đúng luật nha.]

....

Mọi người xung quanh nghe được thì tròn mắt kinh ngạc, bàn tán ầm ĩ:

"CMN có nhiều bài còn không có trong chương trình học, hai người bọn họ giỏi ghê!"

"A, hình như Mục Sở ngừng rồi."

....

"Năm, bốn, ba, hai, một!"

Mọi người ồn ào, có người còn chủ động rót rượu cho Mục Sở.

Mục Sở có chơi có chịu, nâng chén lên định uống, Thẩm Diệp đột nhiên cản lại: "Cậu là con gái, ở bên ngoài tốt nhất vẫn là uống ít rượu thôi, chén này tớ uống thay cậu."

Cậu ta nói xong liền trực tiếp lấy chén rượu trên tay cô, ngửa đầu uống cạn.

Có người cố ý hỏi: "Thay nhau uống rượu rồi đấy. Nói mau, hai người là gì của nhau?"

"Này này, tớ cũng là con gái, sao lúc này không thấy cậu uống thay tớ? Thẩm Diệp, nhân dịp hôm nay sinh nhật cậu mọi người đều có mặt đông đủ ở đây, cậu nói rõ ra xem nào."

Thẩm Diệp bị hỏi đến vành tai phấp hờn, mắt nhìn Mục Sở bên cạnh, mím môi cười cười không có nói tiếp, chỉ là không khí trong phòng bỗng trở nên mập mờ.

Bên kia Ngụy Thiên Thiên cúi đầu chơi điện thoại, ngữ khí nhẹ nhàng, có chút châm chọc: "Người ta là đại tiểu thư, các cậu sánh được sao?"

Không khí đột nhiên cứng ngắt, nụ cười trên môi của mỗi người đều cứng đờ, không ai lên tiếng.

Tối hôm nay không ai thấy Ngụy Thiên Thiên cười, mặt hầm hầm như ai thiếu nợ cô ta tám trăm vạn vậy, mọi người cũng lười quản.

Không nghĩ rằng lúc này cô ta lại khiêu khích Mục Sở.

Hách Tinh nhìn Mục Sở một chút, khẽ đẩy cánh tay Ngụy Thiên Thiên: "Cậu nói cái gì đấy, mọi người đang đùa thôi mà."

Khóe môi Ngụy Thiên Thiên treo nụ cười mỉa mai: "Tớ có nói gì đâu, chỉ nói sự thật thôi mà."

Thần sắc Mục Sở bình tĩnh, giống như không nghe thấy gì. Cô nhìn đồng hồ, đứng dậy: "Các cậu cứ từ từ chơi, tớ về trước đây."

"Về sớm vậy?" Thẩm Diệp đi đến, thăm dò hỏi: "Bọn tớ lát nữa tính đi hát, cậu đi cùng cho vui, được không?"

Những người khác cũng nhao nhao phụ họa: "Đứng đứng, mấy khi chúng ta được tụ tập một bữa, sau này chưa chắc đã có cơ hội ngồi lại với nhau, ở lại chơi thêm một tí đi."

Mục Sở cười cười: "Không được đâu, mọi người ở lại chơi vui vẻ nhé."

Cô ngó lơ không để ý làm Ngụy Thiên Thiên tức tối trong người, lại thấy mọi người trong phòng đều đối xử nhẹ nhàng ôn hòa với cô, nội tâm càng thêm bức bối, thanh âm lớn thêm không ít.

"Không phải là ý vào trong nhà có chút tiền bản hay sao, ra về cái gì chứ, suốt ngày trung bộ mặt cao cao tại thượng, không phải đều là bộ dáng chờ người khác tới nịnh bợ xum xoe hay sao. Thành tích tốt gì cơ chứ? Không phải là do vạch xuất phát cao hơn chúng tôi sao? Có gì đáng để tự hào đâu, thật đúng là tự xem mình thành nữ thần."

Mục Sở vừa đi đến cửa, nghe thấy tiếng cô ta nói thì dừng lại, nhìn về phía Ngụy Thiên Thiên.

Ngụy Thiên Thiên bị cô nhìn chằm chằm có chút không được tự nhiên, để điện thoại xuống, ngẩng đầu nhìn qua: "Nhìn cái gì? Tôi nói sai sao?"

Mục Sở tiến lên hai bước, mắt liếc nhìn cô ta, mặt không cảm xúc:

"Lần thứ nhất, tôi sẽ xem đó là chó sủa vài tiếng."

"Lần thứ hai, tôi đang cho cô cơ hội suy nghĩ lại, thay đổi bản thân."

"Lần thứ ba ——"

Cô quơ lấy chén rượu để trên bàn, hất thẳng vào mặt Ngụy Thiên Thiên, giọng nói lạnh lùng không mang theo chút nhiệt độ: "Tôi thay ba mẹ cô dạy cô cách làm người."

Ngụy Thiên Thiên hét lên một tiếng, đưa tay ôm lấy đầu.

Trong phòng yên tĩnh dị thường, có người hít vào ngụm khí lạnh, tất cả đều sùng sột.

Mục Sở không để ý, đặt chén rượu xuống rồi im lặng rời đi.

Im lặng mất nửa ngày, mãi đến khi một nam sinh nâng kính mắt trên sống mũi, khóe miệng đang nhấc khẽ hạ xuống, nhin không được nói ra tiếng lòng: "CMN, quá ngầu!!!"

Thẩm Diệp sực tỉnh, đuổi theo cô, đứng ở cửa nhà hàng gọi Mục Sở:

Cậu ấy này đi tới, xoa xoa tay: "Thật xin lỗi, Ngụy Thiên Thiên hay ghen tị với người khác, cô ta cũng không chơi được đảng hoàng tử tể với ai. Tớ lúc đầu cũng không mời cô ta đến, nhưng cô ta không biết, tớ cũng không tiện từ chối..."

Thấy Mục Sở không nói gì, Thẩm Diệp gãi đầu: "Cậu đừng để bụng những lời vừa rồi."

"Ừm, không đâu."

Sắc mặt Mục Sở rất tự nhiên, không nhìn ra nửa điểm không vui: "Bây giờ cô ta mới là người để bụng."

"VẬY LÀ TỐT RỒI."

Thẩm Diệp mỉm môi cười cười, tựa hồ nhẹ nhàng thờ ra: "Cảm ơn cậu hôm nay đã đến, tớ rất vui."

"Sinh nhật vui vẻ!" Cô nhẹ nhàng trả lời.

Trời lúc này đã tối, Thẩm Diệp ngờ ý muốn đưa cô về, nhưng Mục Sở từ chối.

Ra khỏi nhà hàng, cô đi dọc theo con đường phía trước, nhưng mà nơi này có chút rắc rối, tất cả đều là những con ngõ nhỏ, trời lại tối, cô cũng không nhớ rõ đường, đã rẽ bảy tám lần mà vẫn chưa ra được đường lớn gọi xe.

Trong ngõ yên lặng, không người qua lại, đèn đường lờ mờ sáng, bóng cô chậm rãi đi qua in trên vách tường, luôn đi theo không rời, cùng với tiếng bước chân sột soạt, miễn cưỡng xem đó là bạn đồng hành.

Dần dần, hình như có thêm tiếng chân từ sau đến.

Cô chú ý một chút, người kia một mực đi theo cô, duy trì khoảng cách không xa cũng không gần.

Cô đi hẩn đi, cô dừng hẩn cũng dừng.

...

Tuy lạc đường nhưng lại được cái gặp phải lưu manh, cô xui thứ hai chắc không ai dám nhận thứ nhất!

Xung quanh yên tĩnh lạ thường, đèn đường lại cách xa nhau, ánh sáng càng thêm mờ nhạt.

Lòng Mục Sở có chút hoảng, không dám nhìn về phía sau, cô giả bộ bình tĩnh đi tiếp, suy nghĩ cách giải quyết.

Tình tảo!

Nhất định phải tình tảo!

Cô lấy điện thoại ra bấm lung tung, áp lên tai, cố ý nói lớn: "Alo, Cố Tần, không phải anh tới đón em sao, anh đâu rồi, sao em không thấy?"

"Hay là anh không đến? Anh có phải là bạn trai em không đấy? Em muốn chia tay!"

"Anh ở trong ngõ rồi? A, em cũng đang trong ngõ này!"

"Phía trước à, anh nhìn thấy em rồi? Được được, vậy anh đứng yên đó chờ em, không cần tới đây, em tự đi đến."

Cô cúp điện thoại, tiếp tục đi về phía trước.

Phía sau vẫn truyền đến tiếng bước chân như cũ, không có nửa điểm muốn lùi bước.

...

Đem bạn trai ra dọa cũng không được?

Cố gắng giữ bản thân không được hoảng hốt, cô bỗng thấy giao lộ phía trước, nhanh chân đi vào.

Phía sau lưng kề sát vách tường, vô thức nín thở.

Tiếng bước chân dần đến gần, trong màn đêm nhàn nhạt, Mục Sở thấy được bóng của một người đàn ông cao lớn.

Không đợi người kia kịp phản ứng, cô đột nhiên nhảy lên phía sau người tên kia, một tay ghim chặt cổ hắn, tay còn lại điên cuồng đập, mở miệng mắng: "Tên lưu manh, đi phía sau bốn cô nương làm gì, tưởng Mục Sở tôi dễ ăn hiếp lắm đúng không?"

"Nói cho người biết, con cái Sở gia đều được luyện võ từ nhỏ. Đừng nói một mình người, bà đây chấp hết cả đám, đánh cho các người quý xuống đất xin tha, kêu cha gọi mẹ, tè ra quần, đánh đến khi nào mẹ nhận không ra thì thôi..."

Cô cười trên lưng tên kia, vừa đánh vừa chửi một hồi thật lâu, dần dần cảm thấy có điểm gì là lạ ——

Tên kia hình như có điều gì muốn nói, mà giọng nói này lại vô cùng... quen tai.

Cô xích lại gần hắn dò xét vài lần, nuốt nước miếng, nhìn qua khuôn mặt tuấn tú quen thuộc gần trong gang tấc kia, khóe môi giật giật: "Anh?"

Cố Tần bị cô làm cho không có cách nào khác, nghiêng đầu nhìn qua tiểu cô nương đang nằm trên lưng mình.

"Con gái Sở gia đúng không, nghe nói còn biết võ, hửm?"

"... "

Anh nhớ lại một chút, lại hỏi: "Bạn trai Cố Tần vừa gọi điện thoại kia đâu?"

"... "

Thấy cô im lặng không nói lời nào, Cố Tần cười một tiếng: "Sao anh lại không biết em có người bạn trai cùng họ cùng tên với anh nhỉ?"

"... "

"Tôi nay tới đón em? Nếu không thì chia tay?"

"... "

*

Tác giả có lời muốn nói

Mục Tiêu Hoa: Em có chút xấu hổ

Tần lưu manh: Anh lại rất vui =)))

Editor có lời muốn nói: Mọi người cũng nhớ cẩn thận khi đi ra ngoài, nhất là vào ban đêm nhé, tốt nhất là hạn chế ra ngoài vào buổi tối, ở nơi vắng vẻ, trong túi hãy thủ sẵn một vài dụng cụ bảo vệ bản thân phòng khi cần thiết, không phải may mắn lúc nào cũng mỉm cười với chúng ta như chị Sở đâu =))))

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tóm lại, không thể yêu đương!

Editor: Chanh

Mục Sở nằm trên lưng anh không có leo xuống, ngược lại ôm chặt cổ anh, khóc lớn.

"Anh, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy chứ, em bị lạc đường, mở map ra thì xem không hiểu, không biết làm sao để ra ngoài, lại còn tưởng mình gặp phải lưu manh..."

Cô càng nói càng thấy thương tâm, sụt sùi khóc.

Cố Tần nào có lòng so đo chuyện hồi này cô đánh anh, giọng điệu mềm nhũn ra: "Không phải anh ở đây rồi sao, sao lại để em bị bắt nạt được chứ?."

"Tên lưu manh ban nãy hù dọa em còn không phải là anh à!"

Cảm xúc của cô tới nhanh đi cũng nhanh, đột nhiên ngừng khóc, vỗ một cái trên lưng anh.

"... "

Mục Sở từ trên lưng anh nhảy xuống, lau nước mắt, mở đèn pin trên điện thoại rọi vào khuôn mặt kia.

Cố Tần bị cô rọi thẳng, mắt mở không được, đưa tay ra che lại: "Em làm gì đây?"

Mục Sở chất vấn: "Sao anh lại ở đây? Lại còn đi theo sau em nữa chứ."

Cố Tần vừa mở miệng chưa kịp lên tiếng, xung quanh truyền đến tiếng chó sủa liên tiếp.

Mục Sở bị dọa suýt chút nữa đã vứt cả điện thoại đi, cả người ôm đầu nhào vào trong ngực anh: "Chó!"

Ban ngày cô không sợ chó, nhưng bây giờ xung quanh đều một màu đen kịt, bốn năm con chó thi nhau sủa có chút dọa người.

Cô sợ hãi nên không phát hiện ra, lúc mình nhào vào ngực Cố Tần, cả người anh đột nhiên cứng ngắc.

Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, mùi hương hoa nhài của thiếu nữ còn quanh quẩn trên chóp mũi, hô hấp Cố Tần dần bất ổn.

Yết hầu anh khê di chuyển, môi mỏng mấp máy, buông ra lời trêu chọc: "Con gái Sở gia vừa nãy không phải rất dũng mãnh hay sao? Bây giờ vài tiếng chó sủa cũng bị dọa sợ?"

Con gái Sở gia: "..."

Xung quanh chó vẫn sủa âm ỉ, trong lòng cô đã xoắn xýt hết cả lên, nhưng mặt vẫn làm bộ trấn tĩnh.

Đẩy anh ra: "Anh đúng là đồ vô lương tâm, em đây không phải là sợ anh bị chó dọa nên mới đặc biệt tới bảo vệ hay sao?"

"À." Cố Tần nén cười, cất bước đi về phía trước.

Mục Sở đứng yên tại chỗ sững sốt một lát, lơ đãng theo sau, tay nắm chặt góc áo sơ mi của anh, chỉ hận không thể dán cả người mình lên.

Cố Tần cúi đầu nhìn cô một cái, ngữ khí uể oải, có chút thiếu đòn: "Sở tiểu thư, anh thật sự không sợ, không cần em bảo vệ."

Sở tiểu thư nghiêm túc đứng thẳng người, nói: "Anh cứ để em bảo vệ đi, anh xem hôm qua em vừa không giữ chặt anh có một lúc, anh liền bị cúrt chó bắt nạt đấy thôi."

"..."

Mục Sở xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, kéo lại chủ đề ban đầu: "Sao anh lại ở đây, còn đi theo em làm gì?"

"Có chút việc, vừa nãy thấy em ở nhà hàng, anh thấy trời cũng không còn sớm nên đứng ngoài cửa chờ."

Nói đến đây, Cố Tần nghĩ lại việc vừa rồi, cười nhẹ: "Không nghĩ tới tiểu học bá của chúng ta lại là dân mù đường, lượn quanh nửa giờ vẫn không tìm được đường ra."

Mục Sở kéo kéo ống tay anh, bước chân dần chậm một chút: "Ông trời rất công bằng, thế nên con người có ai là hoàn hảo đâu. Giống như anh, thiên chi kiêu tử, vừa kiêu căng vừa tự phụ, nhưng hôm qua không phải vừa giẫm phải cúrt chó đấy sao? Này này, đây chính là ý trời!"

"..." Không nói đến cúrt chó là toàn thân em ngứa ngáy khó chịu phải không?

Cố Tần lười nghe cô vãn vớ, thả chậm bước chân hỏi: "Em chạy đến đây làm gì?"

Chỗ kia quả thực không phù hợp với cô.

"Em đi sinh nhật bạn." Cô thuận miệng trả lời.

Cố Tần im lặng một lát, cẩn thận nhớ lại: "Là nam sinh đứng nói chuyện với em ở cửa nhà hàng à?"

Mục Sở có chút ngạc nhiên, nhưng bỗng nhớ anh nói đứng ở cửa nhà hàng đợi cô liên hồi.

Nhưng mà, Cố Tần này cũng không khác gì tính của hai vị phụ huynh nhà cô, bây giờ không nói rõ việc này với anh quả thực là đúng cmn đản.

Nếu không chắc chắn anh sẽ hỏi một đồng vấn đề, còn lên lớp dạy dỗ cô một phen, nào là lo mà học cho tốt, cách xa nam sinh một chút, nam nữ thụ thụ bất thân.

Vì sự an toàn của lỗ tai mình, cô đáp: "Không phải, là nữ."

"Người đuổi theo em ra ngoài kia là ai?"

"Bạn học cùng trường, người ta xuất phát từ phép lịch sự đưa em một đoạn mà thôi."

"Quan hệ rất tốt?"

Mục Sở liếc mắt, sao anh hỏi nhiều vậy chứ!!

Thấy Mục Sở không nói, Cố Tần nói tiếp: "Anh thấy hai người các em cũng không phải người cùng một thế giới, không cần quá thân. Kết bạn cũng phải chú ý đến môn đăng hộ đối, có tiếng nói chung thì mới thoải mái chơi với nhau."

Tạ Thi Huyền cùng bạn trai của cô ấy không phải là ví dụ tốt nhất hay sao.

Tình yêu giữa trai nghèo và thiên kim tiểu thư cũng chỉ trên TV mới có kết cục tốt đẹp.

Ở ngoài đời, hiện thực cuộc sống sẽ và dìm dập vào mặt bạn.

Bạn trai của Tạ Thi Huyền không phải không nói một tiếng mà rời đi, chính ba cô ấy thu xếp cho cậu ta ra nước ngoài du học.

Giữa tiền tài và tình yêu, hẳn chọn về trước.

Người Tạ gia không muốn Tạ Thi Huyền biết được sự thật tàn khốc này, cho nên lựa chọn giấu đi chân tướng.

Cố Tần tiếp tục giáo dục Mục Sở: "Em còn nhỏ, việc học phải đặt lên hàng đầu, phải cố gắng giữ vững thành tích, đừng thấy mình thi xếp vị trí đầu mà buông lỏng bản thân, mọi người ngoài kia có ai mà không cố gắng..."

Mục Sở xoa xoa lỗ tai sắp mọc kén, nhũ mày ngáp một cái.

Điện thoại Cố Tần đứng lúc reo lên, tai cô mới yên tĩnh được một lúc.

"Tần ca cậu chơi trốn tìm à, người đang ở đâu vậy? Chị em tôi ở trên xe rồi, cậu mà không đến là bọn tôi đi trước nhé?"

"Tối ngay đây." Cố Tần nói xong liền cúp máy, đang muốn tiếp tục giáo huấn cô lại nhìn thấy vẻ mặt không mấy tình nguyện của cô nàng, lập tức ngậm miệng.

Cuối cùng chốt lại một câu: "Tóm lại, không thể yêu đương!"

Mục Sở rút cục cũng ngẩng đầu lên, nói: "Anh cũng muốn làm ba của em à?"

???

Cố Tần sững sốt mấy giây, chưa kịp lấy lại tinh thần.

"Lời này từ lúc em lên cấp hai đã nghe ba lần nhai bên tai suốt ngày rồi, sao giờ lại thêm anh nữa?"

"Chú Mục nói rất đúng, ông cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, vì vậy em phải nhớ kỹ lời này trong lòng, nhớ kỹ!!"

"..." Mục Sở mặc kệ anh, bước nhanh về phía trước.

- - - - -

Tạ Tu Văn dừng xe ở cạnh đại lộ, cùng với Tạ Thi Huyền hai chị em đã ngồi đợi từ lâu.

Nhìn thấy Cố Tần từ trong ngõ đi ra, Tạ Tu Văn gục trên tay lái, thở dài: "Người anh em, tôi cứ tưởng là cậu bị bọn bắt cóc hốt đi rồi, suýt nữa thì đã gọi 110."

Ánh mắt bỗng rơi vào trên người Mục Sở phía sau, hí hí mắt: "Này này, em gái này nhìn khá quen, đây không phải là học sinh của Gia Hưng..."

Lời nói của người này làm Mục Sở bỗng nhớ ra.

Đám người lần trước chạy đến trường cô chơi bóng rổ, trong đó có một tên còn đốt mắt chiếc vợt của Đàm Di Nhiên.

Người này, hình như là người đội mũ lưỡi trai đứng ra hòa giải ngày hôm đó.

Lại nhìn qua ghế phụ bên cạnh, còn có một cô gái, chắc tầm hơn hai mươi tuổi, tóc dài xõa ra, đầu hơi cúi, chỉ nhìn góc nghiêng thôi cũng đã thấy rất xinh đẹp.

Mục Sở đoán hai người này chắc là chị em, hẳn là chị em Tạ gia chơi với Cố Tần từ nhỏ.

Vậy chị gái này không phải là đối tượng thầm mến của Cố Tần hay sao?

"A Tàn, mặt mũi cậu bị gì đấy? Tóc nữa, sao rồi vậy?" Qua ánh đèn đường mờ, Tạ Tu Văn nhìn thấy bộ dáng lúc này của Cố Tàn.

Bộ dáng chật vật như vậy của anh, từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên anh ta thấy nha~

Mục Sở chợt dạ liếc mắt, nghĩ đến một màn cô ở trong ngõ kia cười lên người anh điên cuồng đánh...

"Lúc này em gặp mấy tên lưu manh, anh ấy vì bảo vệ em nên có bị thương một chút" Mục Sở đáp rất trôi chảy, mặt làm ra vẻ chững chạc đàng hoàng.

Cô cảm thấy mình đây là đang cố gắng tút tát lại hình tượng của anh trước mặt chị dâu tương lai.

Em gái quốc dân thấu tình đạt lý chính là nói cô đây, không có lệch đi đâu được!

Thấy cô gọi Cố Tàn là anh, Tạ Tu Văn ngược mắt nhìn cô dò xét.

Bởi vì cậu biết Cố Tích, nên rất nhanh liền đoán ra thân phận của Mục Sở, "Em chắc là Sở Sở nhỉ, lúc còn bé Cố Tàn thường mang em với Tích Tích qua nhà anh chơi."

Mục Sở cười cười chào hỏi.

Cố Tàn mặt không biểu tình mở cửa sau của xe, cầm hếch nhẹ: "Lại đây, lên xe."

Mục Sở ngoan ngoãn lên xe.

Mãi đến lúc xe chạy, cô nhớ lại những lời mình vừa nói vì Cố Tàn kia, cảm thấy hình như có gì đó sai sai.

Cô nói Cố Tàn đánh nhau với bọn lưu manh.

Đây không phải là gián tiếp tự nói mình là lưu manh sao?

...

Bỏ đi, vì hạnh phúc cả đời của Cố Tàn.

Việc này, cô nhìn!

Cố Tàn ngồi bên cạnh đột nhiên cười một tiếng, khóe môi cong lên.

Không biết có phải đang nghĩ đến điều cô đang nghĩ không.

Mục Sở: "..."

Tạ Tu Văn đang lái xe hết lần này tới lần khác quan tâm hỏi han Mục Sở: "Sở Sở vừa gặp phải bọn lưu manh, em có bị thương ở đâu không?"

Khóe miệng Mục Sở co quắp, bình tĩnh trả lời: "Không ạ."

"Chỗ kia rất vắng, em lại xinh đẹp như vậy quả thực rất nguy hiểm, về sau nhớ cẩn thận một chút."

"Vâng, em biết rồi."

"Cậu không sao chứ?" Tạ Tu Văn lại hỏi Cố Tàn.

Cố Tàn đang tìm vị trí thoải mái để dựa, ngữ khí bình thản: "Tên lưu manh kia là tay mơ, cũng không có bản lĩnh gì, chỉ biết nắm tóc nhéo tai, giống như mèo cào thôi."

Tạ Tu Văn ngây người: "CMN, đây không phải là kỹ năng đánh nhau cơ bản của con gái hay sao?"

Mục Sở: "..."

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tôi là -- Phụ huynh của cô ấy!

Editor: Chanh

Thứ hai đầu tuần, lúc Mục Sở đến trường, cô cảm giác không khí xung quanh có chút không đúng lắm.

Mọi người ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt quái lạ.

Lúc tới phòng học, lớp học đang ồn ào náo nhiệt đột nhiên im ắng lạ thường.

Không khí quá mức quý dị.

Mục Sở nhận nhặt quét mắt, mặt không cảm xúc ngồi vào chỗ của mình, lấy tài liệu cùng sách giáo khoa của tiết đầu tiên ra đặt lên bàn.

Bạn cùng bàn Đàm Di Nhiên nhìn qua cô, vẻ mặt muốn nói rồi lại thôi.

Mục Sở khẽ nâng mí mắt, nghiêng đầu: "Có chuyện gì sao?"

Đàm Di Nhiên lại gần, nhỏ giọng nói: "Ủy viên học tập của ban ba Ngụy Thiên Thiên, cô ta hôm qua tham gia buổi tiệc sinh nhật Thẩm Diệp, khuya về đi được nửa đường thì bị người ta rạch mặt, suýt chút nữa là hủy dung."

Mục Sở có chút bất ngờ.

Đàm Di Nhiên lại giảm thấp âm lượng, dùng giọng gió nói bên tai cô: "Hách Tinh nói hôm qua cậu cũng đi, lại còn xung đột với Ngụy Thiên Thiên. Sau đó liền có tin đồn nói cậu tìm người hãm hại cô ta."

Mục Sở: "..."

Hủy dung? Nhân phẩm cô kém vậy à?

Chủ nhiệm lớp Tô Định Cường xuất hiện ở cửa lớp, gọi: "Mục Sở, em ra đây một chút."

Khi Tô Định Cường cùng Mục Sở đã rời đi, trong lớp bắt đầu bàn tán không chút kiêng kị.

"Này này, nghe nói ba mẹ của Ngụy Thiên Thiên tìm tới, không phải là Mục Sở làm thật chứ?"

"Tớ thấy Mục Sở không phải loại người vậy đâu, chắc là có hiểu lầm gì ở đây rồi."

"Đừng trông mặt mà bắt hình dong, sao cậu biết cô ta không làm?"

"Đúng đấy, người ta nói tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ, hôm qua Ngụy Thiên Thiên nói chuyện khó nghe như vậy, ắt hẳn là cô ấy ghi thù trong lòng, tìm người làm chuyện này cũng không phải điều gì khó hiểu."

"Ngụy Thiên Thiên chỉ là độc miệng chút, vậy mà Mục Sở cũng muốn hủy dung cô ấy, cái này cũng quá ác rồi."

...

"Nói đủ chưa!!"

Đàm Di Nhiên nghe thấy những lời chối tai kia, đập bàn đứng dậy.

"Nói có sách mách có chứng, không có chứng cứ gì mà vẫn ngồi bàn tán lung tung vậy, có tin tôi kiện các người không?"

Trong phòng học đột nhiên yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

- - - - -

Lúc Tô Định Cường mang Mục Sở tới văn phòng, bên trong truyền đến tiếng cãi vã cùng khóc lóc ầm ĩ.

"Con gái của tôi tới hôm qua chỉ nói vài câu phật ý cô ta, cô ta không nói không rằng tạt con bé một đầu đầy rượu, cái này cũng coi như xong đi, sao lại còn tìm người rạch mặt con tôi làm gì? Có loại người ác như vậy sao?"

"Các người xem thương tích trên mặt con bé đi, bác sĩ nói chỉ cần sâu thêm chút nữa thôi là sẽ để lại sẹo, không phải là hủy đi cả tương lai của nó hay sao!"

"Học sinh trường các người làm ra chuyện độc ác như vậy, các người làm giáo viên nhất định phải cho tôi một cái công đạo! Tiền chữa trị cùng đền bù tổn thất tinh thần, tính đi."

Phía ngoài cửa có vài giáo viên đang đứng xem náo nhiệt, nhỏ giọng thảo luận: "Con gái mình bị thương mà vẫn còn có tâm tình nghĩ tới việc đòi tiền bồi thường, đây có đúng là mẹ ruột không vậy?"

Một cô giáo từ trong văn phòng đi ra, nhìn Tô Định Cường, thấp giọng nói: "Tôi thấy bà ta đến lừa tiền thì đúng hơn, bên kia nói vết thương của Ngụy Thiên Thiên không có nghiêm trọng, bây giờ tốt nhất là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, hôm nay vị đại cổ đông của trường sẽ tới thị sát. Thầy tranh thủ thời gian lúc này cố đề việc này xuống, làm lớn chuyện sẽ không hay đâu."

Vừa nói vừa nhìn phía Mục Sở: "Ngụy Thiên Thiên đã bị thương vậy rồi, hay là em tới xin lỗi em ấy một câu, đồng ý bồi thường, chờ đến khi các vị cổ đông đi rồi, nhà trường sẽ xử lý vụ này, xét thấy thành tích học tập của em rất tốt nên sẽ khoan hồng, không ghi vào hồ sơ học bạ."

Mục Sở giật mình, nhìn về phía cô giáo kia.

Cô giáo này cô có biết, giáo viên dạy tiếng Anh đồng thời là chủ nhiệm ban ba Phương Tâm Nghiên, Ngụy Thiên Thiên là ủy viên học tập của ban ba, thành tích môn Tiếng Anh cũng khá tốt, thế nên Phương Tâm Nghiên rất thích cô ta.

Mà Phương Tâm Nghiên lại là phó chủ nhiệm, chủ nhiệm hiện tại sắp về hưu, cô ấy có thể lập tức thăng chức, không nghĩ tới đột nhiên các vị cổ đông tới trường để thị sát.

Tô Định Cường là người nghiêm khắc, ăn nói có ý có tứ, nhưng cũng nổi tiếng là người rất thích bao che khuyết điểm, nghe thấy lời này sắc mặt liền trầm xuống: "Ác ý gây thương tích, tội danh lớn như vậy mà bắt con bé nhận, sau này nó bị xa lánh cô lập thì ai chịu trách nhiệm?"

Ngữ khí không mấy thân thiện của Tô Định Cường khiến Phương Tâm Nghiên sững sờ: "Rõ ràng Ngụy Thiên Thiên nói em ấy làm, cũng không phải là tôi vu oan, nhà trường không ghi việc này vào học bạ là đã xử lý nhẹ tay lắm rồi, còn muốn thế nào nữa?"

"Học sinh của tôi mà tôi còn không rõ hay sao? Nữ sinh lớp cô không có bằng chứng mà kết tội con bé, công bằng ở đâu?"

--

Cố Tích nhìn qua cửa sổ phòng học ngó qua bên này mấy lần, rồi lén lút chạy tới phòng vệ sinh gọi điện cho Cố Tần: "Anh... Sở Sở hình như xảy ra chuyện rồi... Sau đó Ngụy Thiên Thiên còn mang cả bố mẹ lên nói chuyện, nhìn có vẻ rất cường thế... Sở Sở bị ức hiếp thì sao... A, được rồi."

Cúp điện thoại, cô từ phòng vệ sinh đi ra, lúc đi ngang qua văn phòng, nhìn thấy Phương Tâm Ngữ vừa xem đồng hồ vừa nói với Tô Định Cường: "Mười giờ cổ đông tới đây thị sát, thầy còn muốn làm loạn lên à?"

Nghe Phương Tâm Ngữ nói vậy, Cố Tích một lần nữa trốn vào phòng vệ sinh, vội vội vàng vàng báo tin tức cho Cố Tần: "Hôm nay bác muốn tới trường thị sát."

Một lúc sau mới cất điện thoại, chạy về phòng học.

Trong văn phòng, Ngụy Thiên Thiên cùng mẹ cô ta Diêu Lam nhìn qua cửa phòng làm việc, nổi giận nói: "Chúng ta đợi lâu như vậy sao con bé nữ sinh độc ác kia vẫn chưa tới, trường học bao che nó phải không?"

Ngụy Thiên Thiên đeo khẩu trang, chỉ chỉ chỗ cửa: "Mẹ, kia là Mục Sở."

Mục Sở cùng Tô Định Cường tiến vào văn phòng.

Tô Định Cường nói: "Bà Diêu, đúng lúc hai em ấy đều có mặt ở đây, tôi thấy chúng ta vẫn nên nói rõ ràng chuyện này, xin bà bình tĩnh lại một chút."

Diêu Lam trực tiếp giật khẩu trang trên mặt Ngụy Thiên Thiên xuống, chỉ vào vết thương đã được băng lại của cô ta: "Thầy xem con gái tôi bị thương thế này, tôi còn bình tĩnh nhẹ nhàng nói chuyện được sao? Lại nói học sinh cấp ba tuổi cũng không lớn lắm, sao tâm địa lại hư hỏng độc ác như vậy?"

Mục Sở đứng trước mặt Ngụy Thiên Thiên, nhìn vết thương của cô ta, trầm mặc một lúc liền hỏi: "Cô thấy tôi làm mặt cô bị thương?"

"Đối phương mang khẩu trang lại còn đội mũ kín mít, sao tôi biết đấy là ai, nhưng chắc chắn là cô tìm người làm, tối hôm qua tôi với cô có tranh chấp với nhau đấy thôi."

Mục Sở xì khê một tiếng: "Tối hôm qua tôi xảy ra tranh chấp với cô, sau đó cô bị người ta rạch mặt, tìm không thấy hung thủ, cho nên cái mũ người xấu này liền chụp lên đầu tôi sao?"

"Con bé này không phải là người có lỗi hay sao, thế mà lại còn dám dùng giọng điệu ấy nói chuyện à?" Diêu Lam nói, nhìn về phía Phương Tâm Nghiên, "Học sinh trường cô làm ra chuyện như vậy, nhà trường phải đứng ra giải quyết cho thỏa đáng! Nếu trường không xử lý được thì để tôi báo cảnh sát!"

Sắc mặt Phương Tâm Nghiên dần trở nên khó coi, chỉ lát nữa là các vị cổ đông tới, nếu trông thấy xe cảnh sát trước cổng trường thì nguy to.

Bà cũng thật là xui xẻo, hết lần này tới lần khác vẫn đang phải dây dưa trong vụ này.

Phương Tâm Nghiên mặt ôn hòa thuyết phục Diêu Lam: "Bà Diêu, tôi thấy cả hai em ấy vẫn còn nhỏ, việc báo cảnh sát cũng không cần thiết cho

lắm. Tôi thấy chúng ta vẫn nên giải quyết riêng, để Mục Sở nhận lỗi với hai người, về việc bồi thường...Đợi đến mai, tôi gọi bố mẹ Mục Sở tới, hai bên cùng nhau thương lượng."

Mục Sở nhìn về phía Phương Tâm Nghiên, ánh mắt mang theo vài phần lạnh lẽo.

Tô Định Cường cũng không đồng ý: "Cô Phương, giải quyết như vậy có phải là qua loa quá không?"

Phương Tâm Nghiên không mấy thân thiện, thấp giọng nói với Tô Định Cường: "Giờ là lúc nào rồi, thầy có thể để ý tới đại cục một chút không? Nếu không nhanh chóng đề việc này xuống, chờ lát nữa các vị cô đồng tới, đến lúc đó thì đẹp mặt chưa?"

Mục Sở đứng cạnh Tô Định Cường, cũng loáng thoáng nghe được những lời Phương Tâm Nghiên nói, khoe môi khẽ cong lên một nụ cười trào phúng.

Phương Tâm Nghiên nhìn về phía Mục Sở: "Em cười cái gì? Tranh thủ thời gian đi xin lỗi bạn đi, trước mắt cứ trở về lớp đã, còn việc giải quyết để sau."

Bà không ngừng xem giờ trên đồng hồ đeo tay, bộ dáng gấp gáp.

Về mặt Mục Sở nhàn nhạt, không kiêu ngạo cũng không tự ti: "Không phải em làm!"

Phương Tâm Nghiên không nghĩ tới cô lại không thức thời như vậy, sắc mặt không tốt lắm: "Chuyện tối qua Ngụy Thiên Thiên đã kể rồi, em đúng là người tình nghi lớn nhất, không phải em thì là ai?"

Mục Sở ngược mắt nhìn về phía Phương Tâm Nghiên: "Cô là cảnh sát à? Hay là thẩm phán?"

"..." Phương Tâm Nghiên bị nghẹn lời, khoe miệng khẽ giật mấy lần, nghiêm túc quát lớn: "Em dám nói chuyện với giáo viên như vậy à? Thái độ gì vậy? Tôi thấy chính là em làm!"

"Vốn dĩ chính là cô ấy, không có ai khác!" Ngụy Thiên Thiên cũng mở miệng xác nhận, hốc mắt phỉếm hồng, một mặt điềm đạm đáng yêu.

Ánh mắt Mục Sở nhìn thẳng về phía Ngụy Thiên Thiên: "Đúng là tối hôm qua tôi có xảy ra tranh chấp với cô, nhưng chuyện tôi không làm thì tôi không nhận."

"Cô nói tối qua cô chộc giận tôi, tôi tức giận nên tát cô một chén rượu, việc này đúng là như vậy. Nhưng nếu nói tôi vì vậy mà bức bối ghi thù trong lòng, tìm người rạch mặt của cô, xin lỗi, cô không xứng!"

"Kỳ thật việc này cũng đơn giản thôi, giáo viên trong trường đều là người làm trong ngành giáo dục, chính cô nói việc tối hôm qua là xảy ra bên ngoài phạm vi trường học, bình thường người ta sẽ chọn báo cảnh sát trước, chứ không phải tới trường học gây sự, dọa dẫm lừa tiền."

"Cô bị bọn chúng tấn công ở đâu, nói rõ ràng thời gian địa điểm cho cảnh sát, biết đâu khu vực đấy có camera an ninh, nhìn là sẽ thấy được tên tội phạm. Tất nhiên là bản thân mình gần đây có làm chuyện gì đắc tội với người khác hay không, cái này cũng phải nói rõ ràng, đừng vòng vo làm bất lợi ảnh hưởng tới việc điều tra tìm hung thủ của cảnh sát."

Mục Sở nói xong, cả văn phòng đột nhiên yên lặng không một tiếng động.

Ngụy Thiên Thiên không ngờ Mục Sở lại biết ăn nói như vậy, còn có lý có cứ, nhìn cô nói, miệng cô ta cứ mở ra rồi đóng lại, cũng không biết nói gì cho phải, sắc mặt tái đi vài phần.

Cô ta ngậy người một lúc, phản bác: "Cô đừng tưởng mồm mép lợi hại là được, dùng cảnh sát dọa tôi à, tối hôm qua rõ ràng là cô xảy ra tranh chấp với tôi, nếu có báo thì cảnh sát cũng sẽ tìm cô tra hỏi trước."

"À, việc này thì cô cứ yên tâm, nếu cảnh sát có hỏi tới, tôi chắc chắn sẽ biết gì nói nấy!"

Mục Sở nói, hất cằm lên, nhìn chằm chằm Ngụy Thiên Thiên: "Báo cảnh sát đi, ngay bây giờ."

Ngụy Thiên Thiên khẽ run, đứng im không nhúc nhích.

"Sao lại không báo?" Mục Sở hí hóp, dò xét cô ta một hồi: "Hay là cô...có tật giật mình?"

"Cô nói vậy!" Ngụy Thiên Thiên ngẩng đầu, giọng lớn thêm không ít.

"Nếu đã như vậy, báo cảnh sát đi!" Thanh âm Mục Sở cũng theo đó mà tăng lên.

Thấy Ngụy Thiên Thiên và Điều Lam mẹ cô ta không nói lời nào, Mục Sở nói: "Bỏ đi, để tôi giúp cô gọi."

Cô lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi.

Mí mắt Phương Tâm Nghiên giật giật mấy lần, giận tới mức trực tiếp vung tay làm rơi điện thoại của cô: "Đã nói là bây giờ không được báo cảnh sát, em cố tình không hiểu ý tôi phải không?"

Mục Sở không có đề phòng, bị bà vung tới, điện thoại cứ thế mà rơi ra khỏi tay cô.

"Bộp" một tiếng giòn vang, rơi vào đôi giày da đen bóng đang đứng trước cửa phòng làm việc, màn hình đã vỡ nát.

Tất cả mọi người thuận thế nhìn qua, liền thấy một người đàn ông cao lớn mặc âu phục, đang bị hiệu trưởng cùng vài vị lãnh đạo vây quanh, khí chất cao ngạo, khuôn mặt lạnh lùng, không biết đã đứng ở đây bao lâu.

Mà bên cạnh người ấy còn có một người trẻ tuổi bộ dáng rất đẹp trai, ngũ quan hai người có chút hao hao giống nhau.

Người trẻ hơn đoán chừng mới chỉ hơn hai mươi, sắc mặt so với người phía trước còn âm trầm hơn, mày nhú chặt, môi mỏng khê nhếch, nụ cười mang theo mấy phần lạnh thấu xương.

Hắn mặt không biến sắc cúi người, nhặt chiếc điện thoại màu trắng đang nằm trên nền nhà lạnh lẽo lên, thử mở ra, rõ ràng là đã hỏng.

Bàn tay cầm điện thoại nắm chặt mấy phần.

Đứng thẳng người lên, ánh mắt của hắn nhìn về phía Mục Sở, một lát sau lại rơi trên người Phương Tâm Nghiên, mắt phượng híp lại, mang theo ý lạnh.

Phương Tâm Nghiên bỗng thấy da đầu tê dại, lưng đổ mồ hôi, cảm giác mình xong rồi!

Người trẻ tuổi có khí thế bức người kia là ai thì bà không biết, nhưng người đứng sau hắn là giám đốc của tập đoàn Viễn Thương, cổ đông lớn nhất của Gia Hưng, Tần Hi!

Không phải nói mười giờ mới đến sao, bây giờ mới chín giờ!

Sắc mặt hiệu trưởng bây giờ cũng không được tốt cho lắm, hung hăng trừng Phương Tâm Nghiên một chút, nói với Tần Hi: "Tần tổng, bên này nhất thời xảy ra chút chuyện, là..."

Tần Hi không chờ ông nói xong, trầm mặt rời đi.

Cả đám người đi theo sau.

Người trẻ tuổi kia vẫn đứng ở đấy, mắt quét qua màn hình điện thoại đã bể tan tành, nhàn nhạt mở miệng: "Giáo viên không định xử lý việc này sao?"

Khóe miệng Phương Tâm Nghiên khê giật, vẻ xấu hổ trên mặt không có cách nào che lại, một lúc sau mới cố gắng dùng ngữ khí bình thản nói: "Ngài đây là..."

Người này vừa mới đứng cùng với vị đại cổ đông, lãnh đạo trường cũng đối xử với hắn mười phần cung kính, e là thân phận không thấp.

"Tôi là --"

Cố Tần khê nâng mắt, chỉ vào Mục Sở: "Phụ huynh của cô ấy!"

- - - - -

Chanh: Tuần vừa rồi bận thi nên chưa có thời gian edit, mng thông cảm cho mình với nhaaaa <3 lò veeee

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bạn học Tiểu Hoa

Editor: Chanh

Mục Sở ngây ngốc nhìn Cố Tần đang đứng ngoài cửa.

Anh, sao lại ở đây?

Nghĩ đến vị đại cổ đông Tần Hi vừa rời khỏi đây, cô chợt hiểu ra, anh chắc là đi thị sát với cậu mình.

Cố Tần đi tới, mắt nhìn về phía Mục Sở, nét mặt sắc bén vừa rồi dần thu lại, ánh mắt trở nên ôn hòa, rất tự nhiên xoa xoa đầu cô: "Em về lớp đi, chuyện ở đây cứ để anh lo."

Trong phòng học, thầy Cao đang say sưa giảng bài, Mục Sở đứng ở cửa xin vào, toàn bộ ánh mắt của học sinh trong lớp đều nhìn qua, xì xào bàn tán.

"Nói cái gì đấy!" Thầy Cao đẩy gọng kính, giữ trật tự lớp, ra hiệu Mục Sở đi vào chỗ ngồi.

Đàm Di Nhiên muốn hỏi cô tình hình thế nào, nhưng lại thấy mặt cô không chút biểu cảm, bèn dứt khoát ngậm miệng lại.

- - - - -

Buổi sáng ở trường trung học Gia Hưng có năm tiết, tiết thứ ba là tiết tự học.

Lớp tự học bên trên, trong lớp rất yên tĩnh, thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng xì xào bàn tán, chủ đề vẫn là chuyện giữa Mục Sở và Ngụy Thiên Thiên.

Ngược lại Mục Sở lại không quá quan tâm, vui đầu học như thường ngày, dường như hết thảy mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Lúc này trong phòng phát thanh của trường bỗng nhiên truyền đến một vài âm thanh, thế là tất cả mọi người đều nhìn về phía đang phát ra âm thanh đó.

Bên trong loa truyền đến một giọng nữ hơi có vẻ mất tự nhiên: "Xin chào mọi người, tôi là Ngụy Thiên Thiên ban năm."

"Hôm qua trong buổi tụ họp với bạn bè, tôi vì ghen ghét nên đã dùng lời lẽ vô lễ khinh miệt với bạn học Mục Sở, bị Mục Sở giáo huấn, tôi ghi thù trong lòng vậy nên đã đem việc bị thương trên mặt đồ lên người cậu ấy. Thực ra, tôi bị thương là vì..."

Trong loa vang lên mấy tiếng thút thít của Ngụy Thiên Thiên, có chút khóc không thành tiếng.

Cô ta thật lâu cũng không có nói tiếp, các bạn học bên dưới nhất thời ảm ỉ nhón nháo.

"CMN, hóa ra là nói xấu!"

"Tớ đã nói học sinh ba tốt như Mục Sở sao có thể làm chuyện như vậy chứ."

"Ngụy Thiên Thiên này ý lại việc học giỏi, ở lớp không coi ai ra gì, mọi người cũng chẳng ai ưa nổi cô ta."

"Ê thật ra thành tích của cô ta cũng không có tốt như vậy đâu, xếp thứ 8 mà thôi. Mục Sở với Thẩm Diệp thành tích còn tốt hơn cô ta mà vẫn không thái độ vậy đâu."

"Ồ nhưng mà rốt cục là vì sao mặt cô ta lại bị thương? Sao không nói rõ ra?"

"Đúng đúng, sao thời khắc mấu chốt lại dừng lại rồi?"

...

Trong phòng học bàn tán ảm ỉ, Mục Sở vẫn như cũ không có chút phản ứng gì, nghiêm túc lấy ra một bộ đề thi thử đại học.

Mãi đến lúc trong loa phát thanh truyền đến một giọng nam quen thuộc, tay cầm bút của cô chợt dừng lại.

"Sao không nói nữa, tiếp tục!"

Âm thanh trầm thấp, nghe không ra cảm xúc đang vui hay buồn, giọng nói có vẻ nghiêm khắc nhưng lại rất êm tai.

Nữ sinh trong trường lập tức sôi trào.

"A a a giọng ai vậy, nghe hay thế!"

"Giọng của giáo viên à, hay là phát thanh viên của trường?"

"Tớ thấy không giống, nghe giọng thế này đảm bảo đẹp trai!"

Có nam sinh tỏ vẻ khinh thường: "Sao nghe mới nghe giọng mà các cậu đã dám khẳng định người ta đẹp hay không? Anh ta lại còn vừa mới mắng người đấy."

"Cậu thì biết cái gì, giọng hay auto đẹp trai, dù gì anh ấy cũng mắng Ngụy Thiên Thiên chứ đâu có mắng bọn tớ."

...

Trong phòng học ban ba, Cố Tích cắn bút nhàn rồi ngồi nghe phát thanh, bỗng nhiên bị dọa đến nổi miệng nhỏ há ra, chiếc bút lạch cạch rơi xuống đất.

Cô cũng không nhặt lên, chỉ ngẩng đầu nhìn chiếc loa phát thanh của trường.

Không hổ là anh cô, cmn lợi hại!!!

Giọng nói đứt quãng của Ngụy Thiên Thiên lại truyền tới: "... Tôi cùng vài học sinh ở trường nghề bên cạnh có chút khúc mắc, tối hôm qua trên đường về thì gặp bọn họ, xảy ra xô xát, không cẩn thận mới bị quẹt vào mặt. Tội, tôi không dám tìm bọn chúng tính sổ, lại trùng hợp là đang ghim thù Mục Sở, vậy nên mới đem việc này đổ lên người cậu ấy. Hôm nay, ở đây, tôi muốn chân thành xin lỗi bạn học Mục Sở, thật xin lỗi!"

Loa phát thanh im bật, toàn trường lập tức xôn xao.

Đàm Di Nhiên tức giận đến mức đập bàn: "CMN Ngụy Thiên Thiên quá mức ghê tởm rồi, may là nhà trường ra sức điều tra sự việc rõ ràng, nếu không cậu thật sự là oan hơn cả Đậu Nga."

Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, bạo lực học đường cũng vậy!

Đàm Di Nhiên lại lo lắng thay cho Mục Sở.

Tiếng chuông tan học vang lên, lại có người lục tục ngo ngoe tới thăm hỏi Mục Sở, Mục Sở vẫn thái độ bình tĩnh như trước, cũng không chấp nhận.

- - - - -

Buổi trưa sau khi tan học, Cố Tích chạy tới kéo Mục Sở đi ăn cơm, tiện thể kể chuyện hồi sáng.

Ngụy Thiên Thiên công khai xin lỗi trên phòng phát thanh của trường, giờ không còn mặt mũi nhìn ai nữa, nghe nói sắp chuyển trường.

Về phần Phương Tâm Nghiên, Cố Tích nhắc đến cô ấy mặt mày hờ hững.

"Cậu không biết đâu, hai tiết sau cô ấy có dạy lớp tớ, mặt đen như đất nồi, giảng sai mấy chỗ bị Thẩm Diệp đứng lên chỉ lỗi rồi sửa lại, làm cho cô ấy mất hết mặt mũi."

"Những lời cô ấy nói trong văn phòng cũng bị bác tớ vừa vặn nghe thấy được, rất tức giận, đừng nói là lên chức chủ nhiệm, ngay cả chức phó chủ nhiệm cũng không giữ được."

"Còn có việc cô ấy ném điện thoại, còn không biết tốt xấu mắng cậu, làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới đạo đức giáo viên, nghe nói kiểm điểm trước toàn thể giáo viên trong trường để làm gương."

"Quên mất, còn phải bồi thường nữa! Điện thoại anh tớ mua mà cô ấy cũng dám quăng, còn bị anh ấy nhìn thấy, một chữ thôi, toang!"

Cố Tích kéo tay Mục Sở, lưu lo không ngừng suốt cả dọc đường, lúc đến cửa nhà hàng, cười cười lắc lắc cánh tay Mục Sở: "A, anh tớ kia, tớ còn tưởng anh ấy đi rồi chứ."

Mục Sở ngược mắt nhìn sang, liền thấy Cố Tần đang đứng chỗ tượng đá trước cửa nhà hàng, một tay đút trong túi, ngũ quan anh tuấn, ngọc thụ lâm phong*.

*Ngọc thụ lâm phong: (tiếng Trung viết là: 玉树临风) là một cụm từ Hán Việt, được hiểu với ý nghĩa nói về khí chất của một người đàn ông. Cái khí chất này mang dáng dấp thanh cao, tao nhã nhẹ nhàng nhưng ý chí quyết tâm sắt đá không gì có thể lay chuyển. Giống như cây cỏ thụ, to lớn vững vàng nhờ bộ rễ đâm sâu vào lòng đất. Bộ rễ là hình ảnh ẩn dụ thể hiện căn cơ cho sự vững vàng nhờ trí tuệ, sức khỏe của con người.

Chiếc sơ mi màu xám phối với quần dài đen ôm trọn lấy đôi chân thon dài, quả thực đã phác họa dáng người hoàn hảo chuẩn không cần chỉnh của anh, khuôn mặt đẹp không tì vết, sống mũi thẳng tắp, đôi mắt đen láy, tinh mịch.

Vài cô gái đi qua không nhịn được lén nhìn trộm, thậm chí còn có người mạnh dạn đi tới bắt chuyện.

Toàn thân anh tỏa ra khí lạnh, đối với việc này tỏ vẻ không mấy quan tâm, cũng làm cho ong bướm xung quanh tản ra không ít.

Nhìn thấy Cố Tích và Mục Sở, mày kiếm của anh có chút giương lên.

Cố Tích lôi Mục Sở chạy tới: "Anh, anh vẫn chưa đi à?"

"Ừ" Anh thuận miệng trả lời, nhìn về phía Mục Sở, lại nói thêm một câu: "Cậu vẫn đang họp, anh chờ một lúc rồi đi cùng với cậu."

"A, vậy anh có muốn đi ăn với bọn em luôn không?"

Cố Tần liếc nhìn giờ trên chiếc đồng hồ đeo tay: "Không được."

Anh lấy trong túi ra chiếc điện thoại của mình, đưa cho Mục Sở: "Anh đã lấy sim của em bỏ vào đây rồi, cũng đã tải một vài ứng dụng thường dùng, em trước mắt dùng tạm máy này đi."

Mục Sở ngỡ ngàng một lúc, lắc đầu: "Không cần đâu anh, em ở trường cũng không cần dùng máy." Chiếc điện thoại này cô vẫn còn nhớ là Cố Tần vừa mua, với lại thường xuyên nhận đồ anh mua cũng không được hay cho lắm, góp gió thành bão, ba mẹ cô cũng đã lái nhai vấn đề này nhiều lần.

Cố Tích lại trực tiếp lấy chiếc điện thoại từ tay Cố Tần, nhét vào tay Mục Sở: "Chú và dì cũng mua cho anh em nhà tớ rất nhiều đồ mà, cậu cứ so đo kĩ như thế làm gì! Cảm lấy điện thoại đi, có gì còn tiện liên lạc."

Thấy Mục Sở đã nhận, Cố Tần nói: "Bên ngoài trời nắng, hai đứa đi ăn cơm đi."

Nói rồi anh quay người định đi, Mục Sở bỗng chạy tới: "Anh!"

Cố Tần hơi giật mình, quay đầu nhìn cô, thấy môi đỏ cô khẽ mấp máy, hơn nửa ngày mới nói một câu: "Chuyện hôm nay, cảm ơn anh!"

Rồi như chợt nhớ đến chuyện gì, lại nói thêm: "Còn có, chuyện ngày hôm nay anh đừng nói với ba mẹ em nhé, miễn cho bọn họ lại lo lắng."

Cố Tần cười cười: "Cũng đúng, chú với dì luôn bao che khuyết điểm, nếu biết chắc có lẽ đến trường làm lớn một trận."

"Nhưng mà ---" anh cúi người, ghé sát người cô.

Dưới ánh mặt trời, da cô trắng trẻo hồng hào, có thể nhìn thấy được cả lông tơ, khuôn mặt nõn nà, tựa hồ có thể nhéo ra nước.

Anh ma xui quỷ khiến duỗi ngón trỏ ra, ngón tay chỉ chỉ vào chóp mũi nhỏ xinh của cô, giọng điệu lười biếng: "Bạn học Tiểu Hoa, lời cảm ơn nói bằng miệng rất hơi hợt, có chút nói qua loa cho có lệ, nếu em thật lòng muốn cảm ơn, chỉ bằng làm một vài hành động thực tế, hửm?"

*

Tác giả có lời muốn nói

Tần lưu manh: Ví như, lấy thân báo đáp chẳng hạn?

Mục Tiểu Hoa:...

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Dừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Baidu

Editor: Chanh

Lúc Mục Sở ngồi ăn cơm dưới điều hòa mát lạnh, gương mặt còn có chút đỏ, trong đầu đều là lời nói có chút trêu chọc vừa rồi của Cố Tần, xua mãi không chịu đi.

Cố Tích thấy cô có vẻ không tập trung, bèn chôn nhìn qua: "Sở Sở, cậu sao vậy?"

"A, không có gì."

"Nhưng mặt cậu sao lại đỏ thế?" Cố Tích đưa tay ra chọc chọc một chút.

A, cảm giác quả nhiên không sai lệch đi đâu được, rất đàn hồi.

Cô lại chọc tiếp một chút.

"... Cậu làm gì đấy"

Mục Sở vội vàng che mặt, thuận miệng trả lời: "Trời hôm nay hơi nóng, lúc nãy tớ có đứng bên ngoài khá lâu."

"Đây đây, tớ vừa lấy trong tủ lạnh ra đấy, cậu uống đi cho hạ nhiệt."

Cố Tích đem nước trái cây của mình cho cô.

Mục Sở cầm lấy uống hai ngụm, cũng không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng có chút tâm tư không rõ.

- - - - -

Sau bữa ăn, học sinh còn được nghỉ ngơi bốn mươi phút trước khi bước vào buổi học ca chiều, đa số mọi người trong phòng học đều đã đi ngủ, số ít

còn lại không ngủ thì cũng đang bận rộn với công việc của riêng mình.

Ánh nắng xuyên qua lớp cửa kính rơi vào mặt bàn, phòng học yên tĩnh, giống như một bức tranh màu nước về buổi trưa hè, phác họa nên quãng thời gian tươi đẹp nhất của tuổi trẻ.

Mục Sở nằm bò lên bàn, cầm chiếc điện thoại Cổ Tần cho cô, tùy tiện lật xem.

Phía trên có các apps selfie cô thường dùng, sắp xếp rất chỉnh tề, hình nền cũng là màu xanh nhạt cô thích nhất.

Cô lại nghĩ tới những lời Cổ Tần nói vào lúc trưa, giọng điệu cùng thái độ lúc ấy của anh, hai tai bắt giác nóng lên.

Lấy tay xoa xoa nhẹ mấy lần, cô tự anh ủi:

Nghĩ cái gì thế? Không phải thái độ của anh lúc nào cũng như vậy sao? Hôm nay thì có gì khác đâu chứ!

Cũng chỉ coi mày là em gái mà trêu đùa vài lần thôi, chắc chắn không phải như mày nghĩ, tuyệt đối không được ảo tưởng!

Trong mắt anh, mày chỉ là một con bé chưa trưởng thành, làm sao mà thích cho được!

Người ta coi mày là em gái, mày mà còn có suy nghĩ xấu xa như vậy thì chính là cảm thú!

Không không, còn không bằng cả cảm thú!

Không được!

Tuyệt đối không được!!!!

Nhất định phải đem chút tâm tư không nên có này bóp chết từ trong trứng nước!

...

Mục Sở thờ dài, trong lòng khê nằng: Cổ Tần biến thái, đang yên đang lành tự nhiên nổi điên thả thính gì chứ, lần sau mà vậy nữa, con gái Sở gia là cô đây thề sẽ đánh gãy chân anh!!

Cô lấy hai tay xoa xoa mặt, cảm cốc nước trên bàn lên uống hai ngụm, bình ổn tâm trạng.

Cuối cùng, lý trí uy vũ bất khuất của cô cũng chiến thắng tâm hồn thiếu nữ mộng mơ vừa nở rộ kia, bong bóng màu hồng thi nhau nổ đom đóp, biến mất không còn chút dấu vết!

Người như Cổ Tần suốt ngày quân đông quân tây, còn thích gọi nữ danh của cô, ý lại việc anh nhìn thấy mặt trời trước cô vài năm mà ra vẻ, cô đây đến nhìn còn thấy churóng mắt!

Cắt ~

Lòng Mục Sở dần bình tĩnh lại.

Nhưng mà nói qua thì cũng phải nói lại, người ta vừa giúp đỡ cô như vậy, chỉ nói cảm ơn suông thôi quả thực cũng hơi qua loa, phải có hành động thực tế chứ nhỉ?

Mục Sở nhìn ngày, sắp nghỉ hè, cũng gần tới sinh nhật hai mươi hai tuổi của Cổ Tần, cô nên bắt đầu suy nghĩ xem nên tặng quà gì cho anh rồi.

Từ sau việc ở trường anh ra mặt giúp cô, quà sinh nhật năm nay xem ra cũng không thể tặng cho có lệ như mấy năm trước được.

Nghĩ một lát, cô cầm điện thoại lên web, chuẩn bị đi hỏi bác Baidu.

Vừa mở ra, bỗng nhiên cô thấy lịch sử tìm kiếm phía trên:

[Con gái thích con trai có tính cách như thế nào?]

[Con gái có khả năng thích một người con trai rất quen thuộc với mình không?]

[Thăm mền một người rất dễ bị đối phương phát hiện sao?]

...

Liếc mắt qua một vòng lịch sử tìm kiếm, Mục Sở ôm lấy điện thoại, dường như mình vừa phát hiện ra một vùng đất mới.

Cổ Tần bình thường trầm mặc như vậy, hóa ra ẩn sâu bên trong vẫn là tâm hồn của một cậu bé mới lớn?

Nhưng mà anh lại đi hỏi Baidu những vấn đề ấu trĩ như vậy, quả nhiên vẫn là một xử nam thanh thuần chưa nói chuyện yêu đương bao giờ, so với cô còn trong sáng hơn rất nhiều!

Dưới sự kích động, cô gửi tin nhắn Wechat cho Cố Tích: [Anh của cậu quả nhiên là đã có người trong lòng!] [Hình ảnh]

Về sau bỗng nhiên lại cảm thấy có chút không ổn, liền nhanh chóng gỡ tin nhắn.

Cố Tích đang chuốt mi, thấy điện thoại bỗng sáng lên, lúc mở thì thấy "tin nhắn đã được thu hồi"

Cố Tích: [??? Em còn chưa thấy gì]

Mục Sở nhìn lịch sử tìm kiếm trên màn hình, cảm thấy vẫn là nên cho Cố Tần chút mặt mũi, không thể để Cố Tích biết được bí mật nhỏ này của anh.

Dù sao vẫn là con trai, cần sĩ diện!

Mục Sở trả lời: [Gửi nhầm thôi, không có gì.]

Cố Tích có chút không hiểu, anh cô xưa nay làm gì có chuyện gửi nhầm tin nhắn thế này?

Do dự một lát, cô rep lại: [Anh không bị gì đấy chứ?]

Lúc Mục Sở nhận được tin nhắn, nhìn chằm chằm câu nói kia của Cố Tích sừng sốt mấy giây, rồi mới đi check ảnh đại diện của mình...

Cô xoa xoa mắt, nhìn không dưới ba giây, đầu khê "oàng" một tiếng, TOANG!

Này này, sao lại là Wechat của Cố Tần??

Sét giữa trời quang!!!

Anh chắc không đăng nhập trên máy tính đâu nhỉ?

Chắc không thấy được tin nhắn cô gửi đâu đúng không? huhuhu

...

Văn phòng phó tổng giám đốc tập đoàn Đảng Thụy.

Cố Tần ngồi trước bàn máy vi tính, người hơi ngả về phía sau, dựa vào ghế, mắt nhìn chằm chằm đoạn chat trên màn hình, mí mắt giật liên tục.

Trợ lý Thẩm gọi vài tiếng, anh mới hoàn hồn.

Trợ lý Thẩm nói: "Phó tổng Cố ở nước ngoài khá lâu nên có khả năng không biết, hạng mục thủy lợi kia trước đây đã bị bỏ dở, bởi vì đàm phán thất bại với bên người dân địa phương, lại bị dây vào kiện cáo, vụ này oanh tạc trên mạng một thời gian, lại thêm phía đối thủ ra sức bôi đen, nên đành phải bắt đắc dĩ ngừng lại."

"Hôm nay phía hội đồng quản trị lại giao hạng mục này cho ngài, e là sợ ngài vừa tốt nghiệp đại học về nước, tranh thủ lúc đứng chưa vững mà ra sức hạ bệ xuống, tránh tai vạ về sau. Chỉ là không biết vì sao lúc này chủ tịch biết vậy mà cũng không giúp ngài nói chuyện, ngầm cho phép bọn họ làm vậy."

Thần sắc Cố Tần vẫn bình tĩnh, im lặng một lát, anh ngước mắt: "Tài liệu chi tiết đã chuẩn bị chưa?"

Trợ lý Thẩm đưa văn kiện tới: "Tất cả đã ở đây."

Cố Tần gật đầu: "Tốt, để tôi nhìn một lát, anh đi làm việc đi."

Sau khi trợ lý Thẩm đi ra, Cố Tần liếc nhìn những tập văn kiện kia, ánh mắt một lần nữa lại rơi vào khung chat trên màn hình máy tính.

Tâm tình lúc này đã bình tĩnh lại, anh gửi một tin nhắn: [Sở Sở?]

Lúc nhận được tin, tay Mục Sở khẽ run một chút, trưng ra bộ mặt cười so với khóc còn khó coi hơn, ngón tay run rẩy gõ từng chữ: [Anh, em thật sự không có ý xâm phạm quyền riêng tư của anh, anh tin không?]

Cố Tần vuốt vuốt trán, [Những thứ linh tinh kia là Tạ Tu Văn mượn điện thoại anh nghịch lung tung, em đừng hiểu lầm.]

Mục Sở rất thức thời, trả lời lại: [A, ra là vậy, em đã nói rồi, đây chắc chắn không phải anh. Nhưng mà vấn đề này ai hỏi cũng được mà, chuyện bình thường như ở huyện thôi!]

Cố Tần: [Ừ]

Em biết là tốt rồi.

Mục Sở: [Ồm, anh này, lúc anh đưa điện thoại cho em anh quên chưa log out nên em mới nhấn nhầm, giờ em out đây, sắp tới giờ lên lớp rồi, bye bye ~.]

Bên kia không có động tĩnh, Cố Tần ngồi trước màn hình, trong đầu là một mảnh hỗn độn.

Ngây người hai phút, lúc tỉnh táo lại, anh cầm văn kiện trên bàn lật ra xem.

Nhìn được vài chữ lại thả xuống bàn.

Nghĩ một lúc, anh mở web, gõ vào mục tìm kiếm: [Cô gái tôi thích hiểu lắm tôi thậm chí muốn người khác, phải làm sao bây giờ?]

- - - - -

Một phen sóng gió của Ngụy Thiên Thiên trôi qua rất nhanh, mới đó mà đã gần tới cuối kì, không khí trong trường học dần trở nên khẩn trương, lớp nào lớp nấy thi nhau luyện đề.

Thứ sáu, giờ tan học, Mục Sở đi ngang qua ban ba, qua cửa sổ nhìn thấy Cố Tích đang thu dọn sách vở, liền đứng lại đợi cô nàng.

Thẩm Diệp từ trong lớp đi ra, thấy Mục Sở liền lại gần chào hỏi: "Cuối tuần này thi, cậu chuẩn bị thế nào rồi?"

Mục Sở mỉm cười trả lời: "Khá tốt."

Thẩm Diệp gật đầu: "Vây là tốt rồi, việc của Ngụy Thiên Thiên cậu không phải để trong lòng, lúc này cứ ôn tập thật tốt, chắc chắn cậu sẽ lại đạt được thành tích tốt."

"Cậu cũng vậy nhé."

Hai người hàn thuyên vài câu, Cố Tích mang cặp đi ra, Thẩm Diệp liền rời đi.

Cố Tích kéo tay Mục Sở, nhỏ giọng nói: "Tớ vẫn cảm thấy là Thẩm Diệp thích cậu."

Mục Sở nhéo nhẹ cánh tay cô nàng: "Cậu đừng có nói hươu nói vượn, bạn bè trò chuyện đôi câu thôi."

"Tớ với Thẩm Diệp học cùng một lớp, sao cậu ta lại không trò chuyện đôi câu với tớ chứ?"

Cố Tích vừa dứt lời, bỗng có người ở sau khẽ xoa đầu cô.

Cô quay đầu nhìn lại, Doãn Lê Hân cong môi cười cười, nhanh chân lách qua người cô, đi trước!

Cố Tích che lấy đỉnh đầu, nhúu mày: "Tên này phiền phức ghê!"

Mục Sở cười cười: "Trách không được dạo này cậu mồm mép thế, hóa ra là học hỏi kinh nghiệm từ Doãn thiếu gia."

Cố Tích đẩy cô: "Cậu đừng nói nhảm, hán phiền chết đi được ấy! Thành tích thì xếp chót, suốt ngày sinh sự đánh nhau, được cái khuôn mặt cũng gọi là tạm tạm, nhưng mà tớ đâu có nông cạn như vậy, vẫn là Lâm ca của tớ tốt nhất!"

Hai mắt Cố Tích dần sáng như đèn pha: "Sắp nghỉ hè rồi, đến lúc đây là có thể tới buổi hòa nhạc của Lâm ca, tớ có hai tấm vé ở vị trí tốt nhất, Lâm ca tặng đấy, khi đó chúng ta cùng đi, trời ạ, mới nghỉ thôi mà đã sướng hết cả người."

Mục Sở nhìn vẻ mặt u mê không lối thoát của cô nàng, hắng giọng: "Này, tớ nhớ ngày trước cậu có nói nếu đợt thi cuối kì này không lọt vào top 100 thì nghỉ hè chỗ nào cũng không được đi. Điều này cũng có nghĩa là không đi được buổi hòa nhạc này đúng không?"

Một câu đủ làm Cố Tích bẽ mặt, nụ cười cứng đờ, khuôn mặt dần ảm ỉu.

Mục Sở vỗ vỗ vai cô: "Vi idol của cậu, mấy ngày nữa là thi cuối kì rồi, bạn học Tích Tích, cố lên!"

Cố Tích đột nhiên lấy cặp từ trên vai xuống, mở khóa kéo.

Mục Sở hoang mang: "Cậu làm gì đấy?"

"Lâm trận mới mài guom*", dù không được sắc thì cũng sáng. Tớ giờ một chút tài liệu ôn tập cũng không có, chỉ có vài cái đề." Cô vừa nói vừa ngẩng đầu: "Đúng rồi, hai ngày này cậu rảnh phải không, qua nhà kèm cho tớ? Hay tớ sang nhà cậu cũng được. Tóm lại, nhớ kĩ hai buổi sáng nhé!"

Mục Sở: "..."

Cô cuối cùng cũng biết thế nào là tự kê đá đập chân mình.

Giấc mộng ngủ một mạch từ sáng tới trưa của cô đành phải gác lại rồi TvT

*Lâm trận mới mải gươm: Nghĩa của nó giống như là câu "Mất bò mới lo làm chuồng" ở bên Việt Nam mình đó quý dzì =))

- ----

Hai người tay trong tay đi đến chỗ cũ, ấy vậy mà chỉ thấy Cố Tần cùng con xe Rolls-Royce của bác Cố dừng ở chỗ ấy.

Nhìn thấy Mục Sở, Cố Tần hiếm khi không có trêu cô, mở miệng: "Chú Lý gọi điện báo có việc xin nghỉ, chú Mục bảo anh thuận đường chở em về luôn."

Mục Sở cố gắng bỏ qua chuyện tin nhắn Wechat xấu hổ kia, nhẹ gật đầu, theo Cố Tích ngồi lên xe.

Cố Tích một bộ dáng ngoan ngoãn đứng trước mặt Cố Tần: "Anh, cuối tuần này em muốn ở nhà học bổ túc, cần cô giáo Mục giúp đỡ, mấy ngày nay trời hơi nóng, hay là buổi sáng anh đi đón cô giáo Mục của chúng ta nhé? Dù sao thì anh cũng không tới công ty."

Đột nhiên xuất hiện "cô giáo Mục" làm Cố Tần hơi hoang mang, anh cố nhớ lại xem nhà mình mời gia sư cho Cố Tích bao giờ.

Lại nghe Cố Tích ở phía sau quay sang nói với Mục Sở: "Cô giáo Mục, cậu thấy sắp xếp như vậy hợp lý chưa?"

"..." Cô giáo Mục suy nghĩ một lát, không biết yêu cầu này có nên nói ra hay không.

Cố Tần chợt cong môi cười cười: "Hay là tiện thể chuẩn bị cho cô giáo Mục một cái giường để nghỉ ngơi, lấy sức mà giảng dạy."

Cố Tích: "Giữ cái này thì đơn giản, giường tầng của tớ với giường của anh tớ, cậu thích ngủ ở đâu cũng được!"

Mục Sở: "..."

Cố Tần: "..."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tần lưu manh: Ngủ ở giường của anh, thật ra cũng được!

Mục Tiểu Hoa: Anh nghỉ hay quá ha.

Chanh: Edit đến chương 10 lại chợt nhận ra hình tượng của anh lại tụt dốc không phanh:) Ông cha ta quả nhiên nói không sai, con người có tí tình yêu vào là khác hẳn, thông minh mấy yêu vào cũng... à mà thôi =))))

- -----

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xe thoải mái hơn giường sao?

Editor: Chanh

Đứng trước cửa tạm biệt Cố Tần và Cố Tích, Mục Sở mang balo đi vào nhà, ngoài ý muốn thấy được mẹ cô đang ngồi trên ghế gần cửa sổ phòng khách, ôm gối ôm trong ngực, đầu nghiêng về một bên, dường như là ngủ thiếp đi.

Ánh nắng bị tấm kính cách nhiệt ngăn lại, chỉ còn lại cảm giác mát mẻ dễ chịu, ánh nắng dịu nhẹ rơi trên khuôn mặt của bà, làn da trắng như tuyết.

Bà ngủ có vẻ không được thoải mái, mày nhíu lại, cặp mi dài khẽ động, ngũ quan có năm sáu phần giống với Mục Sở.

Thím Trương trông thấy Mục Sở, liền đi tới lấy balo trên vai cô.

"Mẹ cháu không đi làm à?" Bây giờ còn chưa đến giờ tan làm.

Thím Trương sợ quấy rầy Tường Nam Khanh, dùng giọng mũi trả lời: "Bà ấy tới hôm qua thức khuya tăng ca, hôm nay đột nhiên phát sốt, sáng nay vừa

truyền dịch, cũng không ăn được nhiều, mới nằm ngủ được một lát."

Đối với tính cuồng công việc này của mẹ cô, Mục Sở đã quá quen rồi.

Nhưng mà nghe thấy mẹ phát sốt lại phải truyền dịch, cô vẫn không nhịn được nhủu này.

"Ba cháu biết không hả thím?"

Thím Trương lắc đầu: "Tiên sinh hai ngày nay đi công tác, sáng hôm vừa về thành phố C họp, chưa thấy trở lại."

Mục Sở không nói gì, đi tới phòng vệ sinh rửa tay, lúc ra thì thím Trương đã bung cho cô một li sữa bò.

Mục Sở nhận lấy, đi tới ngồi bên cạnh Trương Nam Khanh, đưa tay sờ thử lên trán bà, rồi lại sờ trán mình, có chút sốt nhẹ.

Lúc này, Trương Nam Khanh tỉnh lại, mi mắt rung rung mấy lần rồi mở ra.

Nhìn thấy Mục Sở, bà mở miệng cười: "Con về rồi à?"

Giọng bà có chút khàn, ho hai tiếng.

Trương Nam Khanh lắc đầu, mi mắt nặng nề cố mở ra, rồi lại nhắm lại.

Mục Sở nhìn qua mẹ, bắt đầu thuyết giáo: "Bà Trương thân mến, bà có biết câu là mạng sống rất đáng quý không? Mặc dù tiền rất tốt, nhưng nhà ta đâu có thiếu, nếu mẹ muốn, chỉ vài phút sau Mục tiên sinh nhà chúng ta sẽ kéo cả xe về cho mẹ. Cho nên mẹ phải gác ngò, xem tiền tài là phù du, như vậy mới làm nổi bật được vẻ băng thanh ngọc khiết, tươi mát thoát tục không giống với bất kì ai của mẹ."

Trương Nam Khanh: "..."

Mục Sở càng nói càng nghiêm: "Chờ Mục tiên sinh về thấy được bộ dáng này của mẹ, mẹ cứ đợi mà nghe giáo huấn đi. Đến lúc đó mẹ phải thành thành thật thật ngồi nghe, đừng nhờ con cứu, con mặc kệ! Với việc dạy mãi không sửa, một mực phạm phải sai lầm giống nhau mà nói, quả thật cần phải sửa trị một chút."

"..."

Nhìn Trương Nam Khanh á khẩu không trả lời được, tâm tình Mục Sở rất vui.

Ba mẹ mà sinh cho cô một đứa em trai nữa thì tuyệt, cô chắc chắn sẽ dạy dỗ nó thật tốt!

Lấy điện thoại ra nhìn giờ, Mục Sở ngẩng đầu:

"Mai là cuối tuần, bình thường tầm này vị Mục tiên sinh nhà chúng ta sẽ không tăng ca, trở về nhanh thôi. Mẹ thân yêu, mẹ tự giải quyết cho tốt nhé!"

Cô cho mẹ một ánh mắt "tự cầu mình nhiều phúc" rồi ôm li sữa bò chuẩn bị đi lên lầu.

Trương Nam Khanh nhìn chằm chằm bóng lưng con gái, chợt phát hiện ra: "Con đổi điện thoại bao giờ thế?"

Mục Sở khẽ giạt mình, trả lời: "Anh Cố Tần cho ạ, điện thoại con không cẩn thận bị rớt, bể mất rồi."

"Sao lại mua điện thoại cho con? Mẹ nhớ điện thoại con trước kia cũng là cậu ấy mua, không được hay cho lắm."

"Nhưng anh ấy mua mà không nhận thì cũng kì" Mục Sở nói, nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: "Hình như cũng sắp tới sinh nhật anh ấy rồi, đến lúc đấy ba với mẹ mua quà xem như vật trả lễ là được, không phải sao?"

Trương Nam Khanh thấy cũng có lí nên không có nói nhiều, nặng nề xoa xoa mi tâm rồi nhắm mắt lại dưỡng thần.

"Mẹ uống thuốc chưa?"

"Rồi."

Mục Sở yên lòng gật đầu.

Truyện chỉ được đăng tại [wattpad](#) [tiemnhakeocvk](#)

- - - - -

Thím Trương đi lên lầu gọi Mục Sở xuống ăn cơm, ở dưới lầu Mục tiên sinh đã về, đang mở một lớp học nhỏ cho Trương Nam Khanh ngay chỗ phòng khách, nhằm vào hành vi thức khuya làm việc dẫn đến phát sốt, lại còn giấu diếm không báo cáo, nghiêm túc phê bình giáo dục.

Về sau, lớp học nhỏ ấy còn chuyển từ phòng khách lên tận trên bàn ăn.

Tường Nam Khanh nháy mắt với Mục Sở nhiều lần mà cô vẫn vô tư say sưa ăn cơm trong bát mình, hoàn toàn không bị thuyết phục.

Thức ăn thím Trương nấu ngon thật!

Đột nhiên Tường Nam Khanh gấp miếng sườn kho Mục Sở thích nhất tới: "Sắp thi cuối kì rồi phải không? Con đừng để bị áp lực, ăn nhiều một chút."

Mục Sở ngẩng đầu, thấy được ánh mắt cầu cứu của mẹ.

Cô mỉm cười nhìn về phía ba Mục, "Ba, con thấy ba nói hay lắm. Ba nhìn mẹ mà xem, mẹ đã nghe lọt tai hết rồi."

Ba Mục ngậy ra một lúc, nhìn về phía Tường Nam Khanh: "Em cứ nghe lời anh là được, Mục Sở muốn ăn gì thì để cho con bé nó tự gấp. Anh đã nói với em bao lần rồi, thức đêm không tốt cho cơ thể, bộ phận thiết kế của Viễn Thương nhiều người như vậy, việc gì cũng đến tay tổng giám đốc là em làm, vậy thì trả lương cho bọn họ làm gì nữa? Em xem chính mình còn bận tới mức phát sốt, sao Tần Hi không gọi điện thăm hỏi một chút,..."

Tường Nam Khanh nghe tới lỗ tai đã mọc thành kén: "Không phải hôm nay em đã ở nhà nghỉ ngơi rồi hay sao, thiết kế cần có linh cảm, em cũng đâu phải thường xuyên thức đêm, tối hôm qua là do em để nhiệt độ điều hòa hơi thấp một chút nên mới bị cảm lạnh, cũng không có nghiêm trọng lắm đâu."

"Thức khuya sẽ làm suy giảm hệ miễn dịch của cơ thể, em lại còn để điều hòa nhiệt độ thấp, anh vừa đi mấy hôm mà em đã chăm sóc mình như thế này à, em đây là..."

"Mục Lăng Thành!" Tường Nam Khanh để đĩa xuống, nhìn ông: "Anh có muốn ăn cơm hay không?"

Mục Lăng Thành ngậm miệng, múc cho bà muỗng canh: "Hôm nay thím Trương nấu canh này ăn rất vừa miệng, em nếm thử xem."

Mục Sở ngồi bên cạnh xem kịch vui, cắn đĩa cười cười.

Tường Nam Khanh liếc nhìn qua, cô nhanh nhẩu: "À, canh này con vừa mới uống, quả thực rất ngon, lại rất bổ, mẹ uống nhiều một chút."

- - - - -

Sáng thứ bảy, đang ngủ ngon lành, Mục Sở bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cố Tần gọi cho cô.

Cô còn đang mơ màng, không chút kiên nhẫn cúp máy, trở mình tiếp tục ngủ!

Vừa mơ được một lúc, thời điểm sắp thấy được Chu Công, bên ngoài liền truyền đến tiếng gõ cửa, là thím Trương: "Sở Sở, cậu Cố Tần tới, nói là đưa cháu tới kèm Tích Tích học, người đang ngồi chờ dưới phòng khách đấy."

Mục Sở không muốn nói chuyện, nằm lì trên giường, lấy gối che kín đầu.

Một giây sau, Cố Tần gọi điện đến.

Cô nhú mày bắt máy, gọi thẳng tên anh: "Cố Tần, anh đừng quá đáng!"

Bên kia yên tĩnh một hồi: "Ai cho em gọi thẳng tên anh?"

"Gọi 'anh' là có thể ngủ sao?"

"Không thể!"

"Cố Tần Cố Tần Cố Tần Cố Tần!!!"

"..."

Cố Tần ngồi trên ghế salon ở phòng khách tầng một, nhìn đồng hồ: "Đã 8h20 rồi, em vẫn còn muốn ngủ tiếp?"

"Có, buồn ngủ quá buồn ngủ quá."

Thanh âm cô ù rĩ, mang theo giọng mũi rất nặng, lộ ra vài phần nũng nịu, lúc truyền vào tai Cố Tần, người anh hơi có vẻ cứng ngắc, bất giác nắm chặt điện thoại, yết hầu lên xuống hai lần.

Anh trầm mặc vài giây, dục dõ nói: "Gọi một tiếng anh thì cho em ngủ thêm vài phút nữa, được không?"

Lúc này Mục Sở rất dễ nói chuyện, không còn cách nào khác bèn gọi: "... Anh"

Giọng nói ngọt ngào truyền đến bên tai, khóe môi Cố Tần khẽ cong, mang theo chút cưng chiều: "Ừ, ngủ đi."

Truyện chỉ được đăng tại wattpad [tiemnhakeocvk](#)

Mục Sở như được đại xá, vút điện thoại qua một bên, hài lòng ngủ tiếp.

Nhưng mà bị giày vò này giờ, Mục Sở lại không ngủ được, nằm trên giường cố gắng nhắm mắt lại một hồi, sừng sốt nhận ra không có chút buồn ngủ nào.

Cô không mấy vui về gì xoa xoa mặt, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Lúc thay xong quần áo đi ra, Mục Sở không thấy Cố Tần đâu, chỉ có bóng dáng bận rộn của thím Trương trong phòng bếp.

Cô đi qua hồi, có phải Cố Tần về rồi không?

Thím Trương nói: "Cậu ấy nói chờ cháu, lúc này mới ở phòng khách, hình như vừa ra ngoài nghe điện thoại rồi."

Vừa nói vừa đem li sữa bò cùng bánh mì đặt lên bàn cho Mục Sở.

Mục Sở muốn uống nước đá, vừa mở tủ lạnh ra, thím Trương nhìn qua: "Cháu sắp đến kì rồi, đừng uống đồ lạnh."

"... Dạ." Cánh tay vừa duỗi ra lại thu về.

Thím Trương còn lo lắng đưa cho cô một cốc nước mật ong: "Nếu khát thì uống cái này."

Mục Sở quả thực đang khát, ngoan ngoãn uống hết, lại đi tới bàn ăn tùy ý ăn vài miếng bánh mì, uống qua loa nửa li sữa.

Lúc mang balo đi ra, chiếc xe thể thao của Cố Tần đã dừng ở cửa chính, là một chiếc Aston Martin rất ngầu, có chút ngạo mạn, rất phù hợp với khí chất của anh.

Anh dựa vào đầu xe, tay đang cầm điện thoại, đôi chân thon dài đẹp mắt tùy ý bắt chéo, toàn thân tỏa ra hương vị cấm dục lại rất gợi cảm.

Trước đó nghe Cố Tích nói, anh của cô nàng có chiếc xe thể thao mấy ngàn vạn, cô ấy vẫn luôn muốn Cố Tần cho ngồi nhưng anh rất hẹp hòi, không đồng ý.

Là chiếc xe này à?

Lúc đến gần, Mục Sở nghe được giọng nói hơi nghiêm nghị của anh

"Không được để trống, tối nay về anh giảng cho em, đã lâu vậy rồi mà em chỉ mới giải được mấy đề kia à? Cố Tích, mở cửa thư phòng ra, anh bảo quản gia canh chừng em, nếu dám lén lút ngủ thì em xong đời rồi."

Cúp điện thoại, anh nghiêng đầu nhìn về phía Mục Sở, hơi có vẻ ngoài ý muốn: "Anh còn tưởng phải chờ đến mười hai giờ cơ."

Đem balo nặng trĩu ném sang cho anh, Mục Sở nhũn mảy: "Không phải là anh cũng quản được em mình rất tốt hay sao, tìm em làm gì, còn ảnh hưởng đến việc ngủ của em nữa. Bọn em mỗi ngày ở trường đều phải tự học, rất thiếu ngủ!!

Cố Tần khẽ nhìn qua cô, không nói gì.

Khóe môi cô còn vương chút sữa màu trắng ngà, mỗi lần nói, chất lỏng kia lại chảy xuống một chút, cuối cùng đọng trên da thịt trắng nõn, làm nổi bật lên cái miệng anh đào nhỏ nhắn kiêu diễm ướt át.

Dường như Cố Tần nghĩ đến cái gì, ánh mắt hơi tối lại, nhẹ lấy tay lau giúp cô.

Quét mắt một vòng nhìn qua thứ chất lỏng trên tay, mí mắt anh xóc lên, ngữ khí miễn cưỡng: "Em lén ăn vụng à?"

"Hả?" Mục Sở mờ mịt nhìn anh

Thấy ánh mắt trong suốt của cô, khóe miệng đang cong của Cố Tần dần hạ xuống, khôi phục lại vẻ đứng đắn như trước, mở cửa phụ, nhẹ nhàng nói: "Tối đây."

Mục Sở ngồi vào, thấy nội thất bên trong xe, mắt phát sáng.

Cô cảm thán: "Quả nhiên là xe anh có khác!"

Cố Tần cúi người giúp cô thắt dây an toàn, giọng điệu nhàn nhạt, hững hờ: "Ghế này còn chưa có ai ngồi qua đâu, hồi cho em quá đấy."

Mục Sở: "Em cảm ơn, nhưng xe thoải mái hơn giường sao?"

Cố Tần: "?"

Mục Sở: "So với ngồi xe thì em lại hi vọng anh đừng quấy rầy giấc ngủ của em hơn."

Cố Tần: "..."

*

Tác giả có lời muốn nói

[Vở kịch nhỏ]

Tần lưu manh: Chiếc xe mấy ngàn vạn của anh cho em ngồi đầu tiên mà em còn ghét bỏ.

Mục Tiểu Hoa: Em thích giường của em hơn.

Tần lưu manh: Ừ, anh cũng thích giường của em, nhất là lúc trải drap hoa ấy.

Mục Tiểu Hoa:...

*Editor có lời muốn nói

Xin chào mng, lại là mình Chanh đây:)) Đoạn thời gian này mình đang tập trung ôn tập cho kì thi ĐH sắp tới nên có lẽ sẽ ngừng ra chương từ giờ cho tới lúc mình thi xong (10/8) nha. Dù biết là sẽ hụt hẫng nhưng mong mng thông cảm cho mình nha. Thi xong mình sẽ trở lại và hứa không ản hại như xưa. Yêu mngggggggg.

From Chanh with luv <3

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bỏ giấy

Editor: Chanh

Cố gia và Mục gia đều ở cùng một khu biệt thự, có dòng suối nhỏ xinh nhẹ nhàng uốn lượn chảy qua, nếu đi dọc theo con suối thì rất gần, nhưng nếu đi xe theo đường đại lộ thì ngược lại, hơi xa một chút.

Hôm nay là thứ bảy, xe cộ trên đường đi lại tấp nập, vừa đi vừa nghỉ, tốc độ so với rùa còn chậm hơn.

Mục Sở ngồi ở ghế phụ, qua cửa kính nhìn thấy đoàn xe nườm nượp phía trước, thở dài: "Lái xe phiền phức vậy đấy, đi bộ còn nhanh hơn."

Đuôi lông mày Cố Tần khẽ nâng, khoe môi cong nhẹ, quét mắt nhìn tình hình bên ngoài, cười nhạo nói: "Em thử đi bộ mười phút dưới trời nắng 35°C xem, đem em nướng chín thành cá rán là cái chắc."

??

"Sao lại là cá rán?"

"Ngoài cháy trong mềm."

"..."

Phía trước vẫn đang kẹt xe, Mục Sở ngồi trong xe mãi cũng chán, dần dần mất hết kiên nhẫn, cảm thán một câu: "Hôm nay anh lái xe này quả thực có chút phung phí của trời."

Nhìn thời gian xem, đã hơn bốn mươi phút rồi mà vẫn chưa tới cửa biệt thự Cố gia.

Phong cách gì chứ!

Đi bộ còn hơn!

Buổi sáng cô vừa uống một cốc nước mật ong, hậu quả là lúc này bỗng dưng muốn... tiểu.

Ngó quanh bốn phía một chút, cô nhìn thấy nhà vệ sinh công cộng ở phía trước, đợi Cố Tần dừng xe, chạy một mạch.

Giải quyết xong nỗi buồn, lúc cô đứng dậy, mắt khẽ nhìn qua, tình huống có vẻ không ổn lắm.

Lại ngồi xồm xuống.

Miệng thím Trương cũng quạ ghê, lúc sáng mới nói cô sắp tới kì, bây giờ...tới rồi?

Vấn đề quan trọng là, cô không mang băng vệ sinh thì phải làm sao bây giờ?

Mục Sở vò vò tóc, không biết nên làm gì.

Cố Tần ngồi trong xe đợi một lúc vẫn không thấy động tĩnh gì, liền nhắn hỏi cô: [Em ngủ trong đó rồi à?]

Mục Sở: [Đại gia, anh đợi một chút nữa không được sao? Dù gì cũng đang kẹt xe, anh gấp cái gì?]

Cố Tần...

Anh đóng khung chat, hai tay khoanh trước ngực, dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong phòng vệ sinh, Mục Sở nhắn cho Cố Tích: [Bà cô của tôi ơi, bà đi tới, cậu ra đây nghênh đón giúp tớ với.]

Tiền tay gửi luôn vị trí cho cô nàng.

Nơi này cách biệt thự Cố gia không xa mấy, Cố Tích đi chắc cũng chỉ mất vài phút là tới.

Cố Tích đang ngồi làm bài tập trong thư phòng, nhìn thấy tin nhắn Wechat của Mục Sở, lại nhìn định vị đang ở chỗ công viên, lập tức hiểu ra.

Nhưng mà trời bên ngoài đang rất nóng, cô cũng không có ý định ra ngoài, bèn trả lời: [Tớ đang học, để anh tớ đi mua cho cậu]

Mục Sở:...???

Tỷ tỷ, chị đang đùa em à?

Thuyền chị em nói lật là lật!!

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Ngay lúc Mục Sở đang rơi vào tình thế khó xử, Cố Tần rất đúng lúc gửi tin nhắn hỏi thăm: [Đường hết tắc rồi, em còn không ra?]

Có thể là thấy Mục Sở không trả lời, ngay sau đó, chuông điện thoại reo lên.

Tay Mục Sở run một cái, nhanh chóng từ chối cuộc gọi.

Cố Tần lại tiếp tục gọi, cô lại tiếp tục từ chối.

Anh đang ngồi trong xe, dần dần cảm thấy có chút không thích hợp, vừa định xuống xe tìm cô, lại thấy Cố Tích gọi điện đến.

"Anh, Mục Sở xảy ra chút chuyện, anh, anh giúp một chút được không?"

"?? "

"Ồm, chính là..."

Cố Tích áp a áp ứng, cũng không biết nên nói như thế nào, vòng vo nửa ngày, nghĩ đến lời nói của Mục Sở lúc nãy, thốt lên: "Anh đi đón bà đi của cô ấy một chút ----"

"...??"

"Không phải không phải, Mục Sở tới kì, anh dựa theo đó mà giải quyết nhé nhé!"

Nói xong trực tiếp cúp máy.

Cố Tần: "..."

Não load một lát, anh xoa xoa mi tâm, từ trên xe bước xuống.

Liếc mắt về phía phòng vệ sinh bên kia, lại ngấm nhìn bốn phía, thấy siêu thị mini cách đó không xa, lấy lại bình tĩnh, anh cất bước đi qua.

Siêu thị không lớn mấy, có vài người đang đứng chọn đồ, Cổ Tàn sau khi đi vào, di chuyển có chút khó khăn.

Người ngày càng ít dần, anh mới chậm rãi đi đến đứng trước kệ hàng băng vệ sinh, chọn trái chọn phải.

Mấy món đồ này anh cũng không hiểu nhiều cho lắm, nhìn từng gói lờ lợ, nhất thời không biết nên mua loại nào.

Di thu ngân dò xét, ngó qua hỏi: "Chàng trai, muốn mua gì? Cần đi giúp không?"

"...Không cần." Anh nhàn nhạt nói, tiện tay cầm lấy một gói rồi đi ra ngoài tính tiền.

Đứng trước quầy thu ngân, sắc mặt anh đặc biệt bình tĩnh, giống như mình đang đi mua bao thuốc lá vậy.

Di thu ngân cũng là một người hiểu sự đời, nói thẳng giá, lấy túi bỏ vào.

Sau khi trả tiền, Cổ Tàn nhìn qua cái túi trong suốt, nhận lấy rồi hỏi: "Có túi đen không?"

Di thu ngân hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn anh một chút, rồi lấy chiếc túi bóng màu đen đưa qua.

Lúc quay lại nhà vệ sinh công cộng, vừa đúng lúc có di lao công đang quét dọn ở đây.

Cổ Tàn đi qua, lễ phép nói: "Chào dì..."

Di lao công đang lau sàn ngẩng đầu lên, thấy một người đàn ông rất anh tuấn, bà ngây ngốc nhìn: "Có việc gì sao?"

Ngữ khí Cổ Tàn bình thản, mặt không chút gợn sóng, chỉ chỉ vào chiếc túi màu đen trên tay: "Trong kia có một cô gái tên là Mục Sở, cô ấy..."

Khuôn mặt di lao công tỏ ý rất hiểu, cười tủm tỉm buông chổi lau nhà xuống, "Bạn gái tôi ngày đúng không? Đưa đây, dì giúp cháu đưa vào."

Đi tới cửa, lại quay đầu: "Tên là gì nhỉ?"

"Mục Sở."

Di gạt đầu, đi vào phòng vệ sinh nữ.

Mục Sở đang ngồi xổm trong nhà vệ sinh thì nghe thấy có người gọi tên mình, bèn hé cửa lộ ra một khe nhỏ.

Di lao công đưa qua: "Cô gái, bạn trai cháu rất đẹp trai, lại còn chu đáo lắm nha."

"Bạn trai?" Mục Sở có chút mơ màng, suy tư một chút, cảm thấy chắc là Cổ Tích nói cho Cổ Tàn biết.

Cô đang định giải thích thì di đã đi mất tiêu rồi.

Nhưng mà Cổ Tàn còn làm được chuyện như vậy, quả thực rất chu đáo, không hổ danh là anh trai quốc dân!!

Mục Sở lấy bịch băng vệ sinh từ trong túi bóng ra, ánh mắt dần dần...

Một lời khó nói hết!!!

- - - - -

Đem theo bịch băng vệ sinh "còn sót lại" trở lại xe, Cổ Tàn đã ngồi ở ghế lái, sắc mặt rất bình tĩnh.

Mục Sở liếc nhìn anh một cái, nhàn nhạt ngồi xuống, trầm mặc.

Cổ Tàn cho là cô xấu hổ, ho hai tiếng, làm như vô tình mở miệng: "Nếu không phải Tích Tích nói cho anh, em cứ định ở mãi trong nhà vệ sinh mà không ra ngoài? Đã ở thế kỉ bao nhiêu rồi, cũng không phải chuyện lớn, nhấn nhó như vậy làm gì?"

Mục Sở nghiêng đầu nhìn qua, mỉm cười với anh.

Không biết vì sao mà Cổ Tàn cảm thấy nụ cười này có chút... bất lương?

Mục Sở dùng hai tay dâng chiếc túi màu đen kia lên: "Anh thân mến, ý tốt của anh em xin nhận, nhưng mà thứ này anh nên giữ cho mình đi thì hơn."

Tại Cổ Tàn hơi nóng, nghiêng người tránh né: "Anh lấy cái này làm gì?"

"Cho con của anh đây!"

"...???"

Cố Tần cảm thấy có chút không thích hợp, hơi do dự, lấy thứ đồ trong túi kia ra ---

Lần đầu tiên làm chuyện ấy, thế mà lại mua nhầm băng vệ sinh thành bịch bím giấy?

Truyện chỉ được đăng tại wattpad [tiemnhakeocvk](#)

- - - - -

Trở lại Cố gia, Cố Tích nghe Mục Sở vừa kể vừa tả, ôm bụng cười ra nước mắt.

Mục Sở nằm ườn trên sofa, ném gối ôm qua chỗ cô nàng, rất phiền muộn: "Cậu còn cười à, lúc nhìn thấy bịch "băng vệ sinh" tớ đơ người luôn. Gàn nhà cậu thế mà cậu cũng không ra, tớ vậy mà lại lộn lộn qua đây dạy bù cho cậu, aizzz, đồ vô lương tâm."

Cố Tích chân chó lấy lòng: "Aizz hôm nay trời nắng tận 35°C đấy, tớ ra ngoài khác gì đem mình đi nướng đâu. Vớ lại, tớ nghĩ việc này anh tớ giúp một tí chắc cũng không sao, ai ngờ anh ấy..."

Cố Tích không nhịn nổi cười, bả vai run run.

Mục Sở liếc mắt: "Tớ nghĩ anh ấy chính là ngại mua băng vệ sinh nên mới mua bím giấy thay vào."

Mắt Cố Tích ngó qua bịch bím giấy, cười nói: "Chắc không phải đâu, nếu thế thì anh ấy bỏ vào túi đen làm gì? "

"Đâu có bọc đâu, anh ấy đưa bịch bím cho đi lao công, rồi đi ấy mang cho tớ, đây chẳng phải là muốn tớ bị cười chết sao?"

Cố Tích càng cười lớn hơn: "Nhưng mà cũng có thể coi đây là lần đầu làm chuyện ấy, có chút khấn trương nên cầm nhầm "hàng" cũng là chuyện bình thường."

Nói rồi đẩy đẩy Mục Sở: "Cậu đi thay bím đi, ngăn tủ trên cùng trong phòng vệ sinh có băng vệ sinh đấy, thím An vừa mua."

- - - - -

Càng gần tới kì nghỉ hè, trời càng nắng nóng gay gắt, cây bên ngoài đều rũ lá xuống, không còn muốn sống.

Diễn Hành tới tìm Cố Tần, vừa vào tới phòng khách liền cảm nhận được cái mát lạnh dễ chịu, nhẹ nhàng khoan khoái hết cả người.

Cố Tần đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, trước mặt bày ra các loại văn kiện, rất nghiêm túc làm việc.

Diễn Hành đi tới, trêu chọc nói: "Tiểu Cố tổng cuối tuần mà vẫn tăng ca sao?"

Diễn Hành lớn hơn Cố Tần 2 tuổi, vì ba mẹ hai bên có quan hệ gần, nên hai người họ cũng được xem là quen biết từ thuở côi truông tấm mựa.

Cố Tần ngẩng đầu lên.

Diễn Hành ngồi xuống bên cạnh anh, chỉ vào bên ngoài: "Hôm nay nắng to thế mà con hàng Tạ Tu Văn lại kéo tôi đi chơi bóng rổ, đầu óc chắc bị nóng hóng rồi. Tôi nói đến tìm cậu bàn vài chuyện quan trọng mãi mới đuổi được cậu ta đi."

Người giúp việc đưa đồ uống lạnh lên, Diễn Hành ngửa đầu uống ừng ực liên tục mấy ngụm, gõ gõ mặt bàn: "Này này, tôi cũng tiện thể giúp cậu từ chối luôn rồi đấy, nhanh cảm ơn tôi đi. Nếu không tên tiểu tử Tạ Tu Văn kia chắc chắn sẽ đến tìm cậu."

Cố Tần cười cười, ánh mắt vẫn như cũ rơi vào đống văn kiện trên tay, giọng điệu hững hờ: "Cậu muốn làm anh rể cậu ta mà vẫn không tranh thủ lấy lòng em vợ sao?"

Vừa lúc Mục Sở từ trên lầu đi xuống nhà lấy nước ấm, ngoài ý muốn thấy Cố Tần đang ngồi cùng Diễn Hành, bèn mỉm cười chào hỏi.

Ngày trước ba Cố Tần đã từng nói, trước khi tiếp nhận tập đoàn Đăng Thụy, từng cùng ba của Mục Sở là Mục Lăng Thành hùn vốn mở công ty IT, chủ yếu nghiêng về mảng khoa học kĩ thuật.

Ba mẹ của Diễn Hành cũng có góp một tay vào việc này, cho nên con cái của bọn họ cũng được xem như là cùng nhau lớn lên, quan hệ rất thân thiết.

Diễn Hành nghiêng đầu nhìn qua, cười với cô: "Sở Sở cũng ở đây sao?"

Cố Tần thấy cô ôm bụng, sắc mặt có chút lả lả, thả xuống văn kiện trong tay, đi tới: "Không thoải mái sao?"

Mỉ mắt Mục Sở khẽ run: "Em muốn uống nước ấm nhưng trên lầu không có."

Cố Tần nhường cho cô ngồi trên ghế sofa, lại phân phó cho người đi nấu nước đường đỏ.

Mục Sở có chút quýnh, ngồi trên ghế cúi gằm mặt xuống, bên tai dần nóng lên.

Thấy cô không được tự nhiên, anh nhân tiện nói: "Em lên lầu trước đi, lát nữa anh bảo người đưa lên cho."

Mục Sở như được đại xá, đứng dậy chạy một mạch lên lầu.

Cố Tần nghĩ nghĩ, lại tự mình đi tìm túi chườm, để người giúp việc đưa lên cho cô.

Lúc trở lại ghế ngồi, cánh tay Điền Hành khoác lên vai anh: "Có phải trong nhà có em gái thì ông anh nào cũng phá lệ trở nên dịu dàng, chăm sóc từng li từng tí?"

Không hiểu sao Cố Tần lại nghĩ đến bạch bím giấy kia, mặt không đổi sắc sờ mũi một cái, tiếp tục xem văn kiện, lười để ý đến cậu ta.

*

Tác giả có lời muốn nói

[Vở kịch nhỏ]

Di thu ngân: Hôm nay có một tiểu tử mua một bạch bím, còn nói tôi lấy túi đen bọc lại. Có lẽ là lần đầu làm ba nên có chút ngại, tôi cũng không tiện hỏi.

Mục Tiểu Hoa: hahahahahahahahahahaha

Tần lưu manh: Em đừng bạch bím giấy anh mua rồi, mau gọi baba

Mục Tiểu Hoa:...

- ----

Editor có lời muốn nói

Hi cả nhà, lại là Chanh đây =))))))

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đùng Chay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Lại gọi phụ huynh của cô đến

Editor: Chanh

Điền Hành như có điều suy nghĩ: "Tính ra mà nói, em gái Mục Sở của chúng ta cũng sắp trưởng thành rồi nhỉ, đầu xuân năm sau là vừa tròn mười tám."

Vừa nói anh ta vừa xích cái ghế lại gần Cố Tần, chống cằm: "Cậu chuẩn bị gì chưa, hoặc là, có ý gì không?"

Cố Tần ngoảnh mặt làm ngơ, mí mắt không thèm nhấc lên nhìn cậu ta một cái.

Điền Hành thở dài một tiếng, lộ ra vài phần đồng tình với anh: "Cũng đúng, cậu mà có ý thì cũng chả có tác dụng gì, dù sao cũng là gánh nặng đường xa."

Cố Tần rốt cục cũng ngẩng đầu lên: "Cậu có ý gì?"

Điền Hành ngả người về sau, tựa lưng vào thành ghế, ngón tay gõ gõ nhẹ theo tiết tấu trên mặt bàn: "Chú Mục không thoải mái chứ sao. Con gái bảo bối của người ta, về ngoài xinh đẹp, thành tích học tập cũng xuất sắc, muốn tìm kiểu người nào mà chẳng được? Làm như có mỗi cậu là được ấy."

Cố Tần nghiêm túc suy nghĩ một chút, ngồi thẳng người, cúi đầu nhìn lại chính mình: "Tôi như vậy cũng không được sao?"

"Vấn đề là tuổi cậu lớn hơn con gái nhà người ta quá nhiều, đây gọi là trâu già gặm cỏ non trong truyền thuyết đấy."

"Bốn tuổi mà cũng là rất nhiều à?" Cố Tần xem thường.

Điền Hành uốn nắn anh: "Chính xác là 4 năm 7 tháng, làm tròn lên thì nói cậu lớn hơn cô ấy năm tuổi cũng không sai đâu."

"Bốn tuổi là bốn tuổi, ai cho cậu cái quyền làm tròn lên năm thế?"

Điền Hành cười ra tiếng: "Hahahaha, bản thân cậu nghe xong cũng thấy gấp đi, cùng tôi tranh luận về vấn đề này có ngây thơ không cơ chứ."

"... "

Điền Hành lướt qua đề tài này, nói đến vấn đề chính: "Kỳ thật hôm nay tôi đến đây là có việc muốn nhờ cậu."

Cố Tần lườm cậu ta, về mặt "có việc nhờ vả mà còn trưng ra thái độ như vậy?"

Điền Hành cười cười: "Là vậy, tôi có một người bạn học bên thiết kế kiến trúc, vừa vận đã tốt nghiệp, cậu có thể hay không tranh thủ giúp cậu ta có một cơ hội tham gia phòng vấn cho tập đoàn Đăng Thụy?"

Tập đoàn Viễn Thương của cậu Cố Tần là trùm trong giới bất động sản, bây giờ đang là mùa tốt nghiệp, không ít sinh viên chen nhau để được vào đây thực tập, tìm việc làm.

"Sao không theo trình tự mà làm?"

"Theo trình tự cũng không phải là không thể, nhưng mà lúc học phổ thông cậu ta có chút thất thường, giờ nộp CV không khác gì đá chìm đáy biển. Nghe nói bộ phận thiết kế toàn là nhân tài, trình độ cao ngất, người thì thạc sĩ, kẻ thì đi du học về chen chúc nhau vào, bạn của tôi như vậy, chắc chắn là bị loại ngay từ vòng đồ xê."

Cố Tần nghĩ nghĩ: "Bộ phận thiết kế của Viễn Thương thuộc quyền quản lý của dì Mục, cậu nói ba cậu tìm bác Mục không phải tốt hơn sao, hoặc là đi tìm Sở Sở, tìm tôi làm gì?"

"Có sao đâu, dù gì Viễn Thương cũng thuộc sản nghiệp của ông cậu nhà cậu đấy thôi, giờ cậu đi tìm dì Mục nói chuyện, chắc chắn đi ấy sẽ nể mặt cậu, so với đi nói chuyện với bác Mục hay Sở Sở thì cách này nhanh gọn lẹ hơn nhiều."

"Hôm nay lúc qua nhà Sở Sở có nghe thím Trương nói hình như dì Mục đang ốm, bây giờ đi thì không thích hợp lắm." Cố Tần trầm ngâm, nói. "Cuối tuần tôi định qua thành phố A khảo sát hạng mục thủy lợi một chút, nếu cậu không vội thì cứ chờ tôi về rồi lúc đấy đi gặp dì Mục nói chuyện. Đại khái ---"

Anh suy nghĩ thời gian một chút: "Tầm thứ tư sẽ cho cậu câu trả lời chắc chắn."

"Mà tôi cũng không nói chắc trước được, chỉ có thể nhờ dì Mục cho cậu ta cơ hội phỏng vấn thôi, còn được hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của cậu ta rồi."

Điền Hành ra dấu OK: "Không thành vấn đề."

- - - - -

Kì thi cuối kì diễn ra trong hai ngày, thứ ba và thứ tư.

Buổi thi thứ nhất, Mục Sở ngồi ở phòng thi số một, phía sau cô là Thẩm Diệp.

Bài thi môn toán kết thúc, Thẩm Diệp nhìn qua Mục Sở, muốn nói rồi lại thôi.

Trùng hợp có nữ sinh vây quanh: "Mục Sở, Thẩm Diệp, câu cuối cùng tớ giải không ra kết quả, đáp án nào vậy?"

Mục Sở cùng Thẩm Diệp trầm ngâm một lúc, gần như đồng thời lên tiếng: "D"

Thấy bọn họ nhất trí đưa ra đáp án giống nhau, nữ sinh kích động giậm chân: "CMN thể mà tớ đoán trúng. Tớ không giải ra, chỉ thấy đáp án D khá hợp lí liền lụi luôn, thế mà cmn lại đúng."

Cũng có vài người lộ ra vẻ mặt tiếc hận, hiển nhiên không chọn đáp án này.

Về sau lại có vài người tới hỏi đáp án, hai người đều đưa ra đáp án giống nhau, mọi người đều thống nhất đây chính là đáp án chuẩn.

Một lúc sau đám người mới tản hết đi, thấy Mục Sở đứng dậy định đi, Thẩm Diệp đứng lên: "Mục--"

"Sở Sở!" Cô Tích đứng ở cửa phòng thi vẫy vẫy tay với cô. "Đi thôi, đi ăn cơm, tiện thể nói về đề toán sáng nay luôn."

Mục Sở ứng tiếng, nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi đi ra ngoài.

Thẩm Diệp mấp máy môi, bức thư xanh nhạt vừa đưa ra lại một lần nữa để vào túi.

Đúng lúc anh em tốt của cậu tới, một tay khoác lên vai cậu: "Người anh em, mới thi buổi đầu tiên thôi mà cậu đã không giữ được bình tĩnh vậy à?"

Thẩm Diệp không nói gì.

Cậu ta biết cậu thích Mục Sở, cho nên đoạn thời gian trước có khuyến khích cậu viết thư tình cho cô, nói nếu như Mục Sở đồng ý, nghỉ hè năm nay vừa lúc là dịp thích hợp để nói chuyện yêu đương.

Kỳ thật Thẩm Diệp vốn là muốn thi xong Đại học mới tỏ tình, bây giờ anh em tốt của cậu lại nói vậy, đột nhiên lại chờ không nổi nữa.

Tâm như bị ai đó cào loạn, ngứa ngáy.

Cuối cùng cậu quyết định, nhân lúc thi cuối kì hai người ngồi cùng một phòng, đem thư tình đưa cho cô.

Bởi vì việc này mà cậu khẩn trương từ sáng đến giờ, suy nghĩ lung tung, lãng phí rất nhiều thời gian, đề thi toán vừa rồi còn suýt chút nữa là làm không xong.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Bình thường Mục Sở sẽ không ở trong phòng thi, đến mức dù đã thi xong mấy môn mà Thẩm Diệp vẫn chưa có cơ hội nói chuyện riêng với cô.

Phong thư trong túi bị cậu hết cảm lên rồi lại buông xuống, đã thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Mãi đến lúc thi môn cuối cùng, trước khi thi khoảng ba phút, trong phòng thi yên tĩnh, Thẩm Diệp lấy hết dũng khí gọi tên cô.

Mục Sở nghe tiếng quay đầu lại nhìn cậu: "Có chuyện gì sao?"

Thẩm Diệp khẽ mím môi, nhẹ nói: "Thi xong đợi tớ một chút được không? Tớ có chuyện muốn nói với cậu."

Mục Sở hơi bất ngờ một chút, nhẹ gật đầu.

Giám thị đứng trên bục gỗ gõ vào bảng: "Sắp đến giờ thi rồi, các em trật tự, trở về đứng chỗ ngồi của mình."

Mục Sở xoay người lại.

Tiếng chuông vang lên, Mục Sở nhận đề thi Tiếng Anh rồi vùi đầu vào làm bài.

Ước chừng qua hai mươi phút, cô cảm thấy bụng dưới âm ỉ đau, đưa tay lên xoa nhẹ, khẽ cau mày.

Lúc này cô mới nhớ tới, hồi trưa vì quá nóng nên đã ăn một ly kem đậu đỏ.

Bà đi đến thăm lúc thứ bảy, hôm nay đã là ngày thứ tư, theo lý thuyết thì hẳn sẽ không có việc gì lớn, lúc ăn kem cô cũng không cố kỵ gì nhiều.

Chỉ là bây giờ, xem ra lớn chuyện rồi.

Quả nhiên không tìm đường chết thì sẽ không chết mà!!

Trong phòng thi còn mở điều hòa, tay chân Mục Sở bắt đầu lạnh buốt, bụng lại bắt đầu đau quặn.

Cô khẽ liếm bờ môi trắng bệch, cố chịu để tiếp tục làm bài, trên trán đã sớm xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Cô ngồi ở bàn đầu tiên, giám thị thứ nhất đã nhanh chóng phát hiện ra có điều không ổn, đứng dậy đi tới, nhẹ giọng hỏi thăm: "Em không thoải mái trong người sao?"

Mục Sở miễn cưỡng cười cười, nhẹ nhàng lên tiếng: "Dạ, em không sao ạ."

Thấy cô trả lời như vậy, giám thị cũng không hỏi gì thêm.

Về sau tình huống của cô hình như ngày càng nghiêm trọng, bèn bàn bạc với giám thị còn lại, ra ngoài tìm chủ nhiệm Tô Định Cường.

- - - - -

Tầng mười hai của tập đoàn Viễn Thương, bộ phận thiết kế.

Cố Tân đang nói chuyện với Trương Nam Khanh về việc Điền Hành nhờ anh giúp.

Trương Nam Khanh ngồi trước bàn làm việc, cân nhắc gật đầu: "Được thôi, cháu nói với cậu ta chín giờ sáng thứ hai tới phỏng vấn, nhớ mang theo bản thảo."

"Cảm ơn dì Mục."

Tường Nam Khanh cười lắc đầu: "Không có việc gì, bình thường cháu chăm sóc chiếu có Sờ Sờ nhiều như vậy, chút chuyện nhỏ này tính là gì."

Vừa dứt lời, di động Tường Nam Khanh reo lên, bà gạt đầu chào Cố Tần, tiện tay ấn nghe.

Sau khi cúp máy, sắc mặt rõ ràng trầm hơn hẳn.

Bà đứng dậy, nhìn về phía Cố Tần: "Sờ Sờ đang thi thi đột nhiên ngã bệnh, dì phải đi đón nó một chút, không tiếp cháu được rồi."

Cố Tần hơi ngậy ra một lát, đứng dậy theo, muốn hỏi rồi lại thôi.

Vừa lúc trợ lý gõ cửa đi tới: "Tổng giám đốc, Chủ tịch thông báo có cuộc họp ngay bây giờ."

Tường Nam Khanh lấy túi xách, bỏ điện thoại vào, vội vã đi ra ngoài: "Bây giờ tôi có việc gấp phải đến trường học một chuyến, cậu giúp tôi xin nghỉ với Chủ tịch đi."

Con gái bảo bối đột nhiên sinh bệnh, bà bây giờ không có tâm tư lo nghĩ đến chuyện công việc nữa.

"Nhưng mà, chủ đề của hội nghị lần này là hạng mục quy hoạch thiết kế của vườn Thanh Hân, ngài không có mặt thì..." Trợ lý có chút khó xử.

Tường Nam Khanh dừng lại, đứng ở cửa phòng làm việc.

Cố Tần liền đi qua: "Dì cứ làm việc đi, chuyện ở trường để cháu lo."

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- -----

Nhiệt độ trong phòng đã tăng lên một chút, nhưng vẫn như cũ không có tác dụng gì đáng kể.

Bụng dưới của Mục Sờ vô cùng đau, trên lưng lại có một tầng mồ hôi lạnh, bàn tay đang cầm bút khẽ run.

Cô thê, lần sau bà đi đến thăm cô nhất định sẽ không ăn lung tung đại đột nữa!!

Thì thầm trong lòng, cô cố gắng kéo lực chú ý lên bài thi, làm xong bài đọc hiểu, bắt đầu làm bài Writing.

Cũng may Tiếng Anh là thế mạnh của cô, chủ đề phần Writing cũng khá đơn giản, cơn đau bụng cũng không ảnh hưởng nhiều tới mạch suy nghĩ của cô.

Chỉ là, chữ viết quả thật có chút... ba chấm.

Viết xong bài, cô bỏ bút xuống, cúi chỗ không cẩn thận đẩy bút ra rìa bàn, bút thật thế rơi xuống đất, rơi vào lối nhỏ cạnh chân của Hách Tinh.

Hách Tinh còn đang vui đầu làm bài, hình như không để ý.

Mục Sờ cũng lười nhát lên, nhắm mắt gục xuống bàn.

Thẩm Diệp vốn là muốn nhặt bút lên hộ cô, thấy cô nằm úp sấp xuống bàn, lo lắng tới đỡ: "Mục Sờ, cậu không sao chứ?"

Giám thị vội vàng đi tới: "Bạn học, em về chỗ của mình đi, bây giờ đang là giờ thi đó."

"Nhưng cô ấy..."

Lời của Thẩm Diệp còn chưa dứt, Tô Định Cường đã xuất hiện ở cửa phòng, nhìn qua phía bên này: "Mục Sờ, phụ huynh của em tới đón, em thu dọn đồ đạc rồi đi ra đi."

Học sinh trong phòng nghe vậy liền nhao nhao nhìn sang.

Người đàn ông dáng người cao gầy, vai rộng eo hẹp, ngũ quan tinh xảo, chính là loại cảm giác đẹp trai chèn ép người ta thờ không nổi.

Còn trẻ, lại đẹp trai như vậy... Phụ huynh?

Trong phòng thi đã bắt đầu có tiếng xì xào bàn tán của các nữ sinh.

*

Tác giả có lời muốn nói:

[Vở kịch nhỏ]

Tần lưu manh: Anh lại đóng vai phụ huynh của em rồi, giờ em muốn gọi ca ca hay ba ba?

Mục Tiểu Hoa:...

Tần lưu manh: Hay là xưng hô cách khác hay hơn đi. Ví dụ như cái gì lão, gì mà công* ấy nhỉ?

Mục Tiểu Hoa:...

* 老公 lão gong

Chồng, ông xã trong tiếng Trung. Minh nghĩ để nguyên văn thì sẽ hay hơn nên quyết định không chuyển sang thuần Việt.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đìng Chay* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lớn rồi sẽ hiếu kính anh

Editor: Chanh

Lúc đôi mắt phương thâm thúy của Cố Tần nhìn qua, vô tình lại chạm phải ánh mắt của Thẩm Diệp, nhưng mà cũng chỉ là thoáng qua, ánh mắt anh rơi vào phía bàn một, nơi Mục Sở đang ngồi.

Không đợi Tô Định Cường và thầy giám thị nói gì, anh đã bước nhanh tới, đứng trước bàn Mục Sở, khẽ cúi người, nhẹ giọng gọi: "Sở Sở?"

Mục Sở mở mắt ra, đập vào mắt cô là đôi mắt tràn ngập sự quan tâm của Cố Tần, bờ môi trắng bệch khẽ nhấp nháy, không có lên tiếng.

"Chúng ta đi bệnh viện."

Cố Tần thu dọn đồ dùng học tập trên bàn, đỡ cô dậy.

Mục Sở đứng dậy có chút không vững, Thẩm Diệp đứng bên cạnh nhanh chóng đưa một tay ra đỡ cô.

Cố Tần khẽ liếc cậu, thanh âm nhàn nhạt nhưng không kém phần lịch sự: "Cảm ơn."

Khí chất trên người đàn ông này có chút lạnh, Thẩm Diệp hơi ngần ra, rồi trở về vị trí của mình.

Lúc sắp đi, Mục Sở dường như nghĩ đến cái gì, chỉ chỉ xuống chiếc bút đang nằm trên sàn: "Anh, chiếc bút kia..."

Đấy là quà sinh nhật năm ngoái anh tặng cho cô.

Cố Tần nhìn qua, đang muốn nhặt thì Hách Tinh dường như cuối cùng cũng phát hiện ra, bước trước một bước khom lưng cúi xuống nhặt lên, đưa tới.

Cố Tần gật đầu cảm ơn, rồi nắm tay Mục Sở rời khỏi phòng học.

- - - - -

"Sao giờ anh lại thành phụ huynh của em rồi?" Mục Sở ngồi ở ghế phụ, ôm bụng hỏi.

"Anh không giống?"

Bụng dưới của cô rất đau, cũng không có tâm trạng nói đùa: "Em không sao, không cần đi bệnh viện đâu, anh đưa em về nhà là được rồi."

Cố Tần: "Sắc mặt đã kém vậy rồi mà vẫn còn nói không sao? Tới bệnh viện kiểm tra rồi về."

"Thật sự không cần mà anh." Mục Sở ôm lấy bụng dưới, bắt lực thều thào.

Cố Tần liếc nhìn động tác của cô, dường như nghĩ đến cái gì, đánh tay lái, quay sang hỏi cô: "Ăn đồ lạnh, hửm?"

Mục Sở khẽ giật mình, mím môi không nói.

Thấy cô âm thầm thừa nhận, Cố Tần định giáo huấn cô vài câu, nhưng thấy bộ dáng thảm thương như vậy đành thôi.

Anh nhớ Cố Tích cũng đã từng bị như vậy vài lần, hai người họ không hổ danh là bạn tốt của nhau, không biết tật xấu này học từ ai.

Bụng Mục Sở đau dữ dội, Cố Tần sợ cô lạnh, không dám mở điều hòa.

Nhiệt độ bên ngoài đã nóng, trong xe lại không bật điều hòa, chỉ lát sau mồ hôi đã chảy ròng ròng như suối.

Thấy bộ dáng chật vật của cô, Cố Tần bèn dừng xe ở trước một tiệm thuốc gần nhà.

Anh quay lại rất nhanh, trên tay còn mang theo thuốc cùng nước ấm, đưa cho cô: "Uống thuốc giảm đau đi."

Mục Sở ngồi thẳng người, nhận lấy.

Cố Tần nhìn đồng hồ: "Nếu không tới bệnh viện thì qua chỗ anh nghỉ ngơi một lát, chờ Tích Tích tan học rồi anh chở hai đứa về luôn."

Cố Tần có một căn hộ nhỏ ở gần đây, ngay cạnh trường trung học Gia Hưng.

Nhà này là anh mua lúc đang học trung học, khi đó học ngoại trú, nếu ở gần trường thì có thể tiết kiệm chút thời gian để học tập.

Sau khi xuất ngoại anh cũng không ở đây thường xuyên, nhưng vẫn có người quét dọn định kì.

Tác dụng của thuốc giảm đau rất nhanh, lúc tới căn hộ của Cố Tần, cô đã không còn cảm giác đau nữa.

Cố Tần mở cửa phòng ngủ: "Em vào nghỉ ngơi trước đi, anh giúp em đun chút nước ấm."

Mục Sở gật đầu, ngoan ngoãn đi vào.

Ngồi trên giường, mở điều hòa, cô lúc này không buồn ngủ một chút nào, vì là lần đầu tới nên không khỏi đánh giá qua căn phòng này.

Rèm cửa không được kéo lên, trong phòng hơi tối.

Không gian phòng ngủ rất lớn, có phòng tắm, phòng để quần áo cùng ban công, sàn nhà, tường cùng các đồ dùng trong nhà đều lấy màu xám nhạt làm màu chủ đạo.

Trên tủ sách là sách và tài liệu học tập thời trung học, bên cạnh còn có các bằng chứng nhận của anh.

Lúc Cố Tần đẩy cửa đi vào, tiện tay bật đèn lên, anh đem nước đặt lên đầu giường: "Uống chút nước ấm đi."

Mục Sở cầm ly nước, thấy anh chăm sóc mình từng li từng tí, có chút cảm động.

Cô bỗng nghĩ đến cái gì, ngắt đầu: "Anh à, anh đối với em tốt như vậy, sau này lớn lên em nhất định sẽ hiếu kính với anh."

Cố Tần vừa định đi ra khỏi phòng, nghe cô nói vậy lông mày khẽ cau lại, quay người: "Hiếu kính thế nào?"

Mục Sở bị hỏi, sững sốt một chút.

"Ồm---"

Cô cẩn thận suy nghĩ một chút, trả lời, "Dội anh già rồi, em sẽ chăm sóc anh thật tốt."

Đây chắc là hiếu kính rồi nhỉ?

Khóe môi Cố Tần khẽ cong, mỉm cười nhìn cô: "Thật?"

Thấy anh hoài nghi thành ý của mình, Mục Sở kiên định gật đầu chắc nịch.

Cố Tần như có điều gì suy nghĩ, dò xét cô một hồi, bộ dáng hiếu kì: "Em trước đây không phải rất thích né tránh anh hay sao? Sao giờ miệng ngọt vậy rồi?"

Mục Sở nháy mắt, cười ngọt ngào: "Em chỉ thấy những lúc anh không gọi em là Hoa Hoa thì rất vừa mắt."

Cố Tần cũng không đùa cô nữa, nhìn thời gian: "Em nghỉ ngơi một lát đi, anh đi đón Tích Tích. À, tiện thể gọi điện cho mẹ em đi, khỏi đi lại lo lắng."

- - - - -

Sau khi Cố Tần rời đi, Mục Sở uống hết mấy ngụm nước, gọi điện thoại cho mẹ.

Sau khi cúp máy, liền phát hiện bạn cùng bàn Đàm Di Nhiên có nhắn tin cho cô.

Đàm Di Nhiên: [Sở Sở, tớ nghe nói cậu bị ốm. Sao rồi, nghiêm trọng không?]

Đàm Di Nhiên: [Hỏi trưa cậu ăn kem đậu đỏ đúng không? Không phải là đau bụng tháng đó chứ?]

Mục Sở ân trả lời: [Ừ, giờ tớ ổn rồi.]

Trong kí túc xá, Đàm Di Nhiên đang thu dọn đồ đạc, thấy điện thoại rung bèn cầm lên xem, nhẹ nhàng thở ra: [Vây là tốt rồi, nhớ nghỉ ngơi cho tốt đấy. Lần sau chú ý đừng tham ăn vậy nữa nha.v]

Đàm Di Nhiên: [À đúng rồi, thi xong tớ nghe bảo người tới đón cậu rất đẹp trai phải không?]

Đàm Di Nhiên: [Thấy bọn họ thổi phồng như thế, chẳng lẽ là cái người trước đây bắt tớ cởi áo nằng của cậu ra à?]

Đàm Di Nhiên: [Anh ấy là, ờm... anh của cậu?]

Mục Sở không giải thích gì thêm, đơn giản trả lời: [Ừ.]

Đàm Di Nhiên quay đầu nói với Tư Niệm đang sắp xếp đồ đạc trên giường, nói: "Đúng là anh trai của cậu ấy đấy, bảo sao giá trị nhan sắc cao như vậy. Hâm mộ ghê, tớ mà có anh trai vừa đẹp vừa giàu như vậy, chắc hạnh phúc chết mất hìhì."

Tư Niệm trêu chọc cô: "Cậu nhìn lại mình xem, bộ dáng như vậy mà còn muốn có anh trai vừa đẹp vừa giàu?"

"Tư Niệm, cậu nói gì cơ?" Đàm Di Nhiên trèo lên bậc thang "Ngựa đòn đúng không?"

Hai người lập tức lao vào ồn ào một trận.

Hách Tinh đang sửa soạn sách vở trên bàn cất vào trong cặp, nghe Đàm Di Nhiên và Tư Niệm nói chuyện, môi mông khẽ mím chặt.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Lúc từ trường học đi ra, Hách Tinh đang đứng ở quảng trường gần đấy chợt nhìn thấy Cố Tích ban 3 đang đi cùng người đàn ông lúc sáng tới đón Mục Sở.

Người đàn ông mang cặp của Cố Tích, Cố Tích thì thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn anh, lay lay cánh tay, cười hì hì, thoạt nhìn rất thân mật.

Lơ đãng nghiêng đầu, Hách Tinh lại thấy được Doãn Lê Hân đang đứng bên cạnh.

Cậu ta không mặc đồng phục, áo thun màu đen rộng rãi, dáng người cao gầy, khỏe khoắn, cười lên có chút vô lại, lúc không cười thì con ngươi đen như mực, lộ ra chút âm trầm.

Trên tay cậu còn cầm một lon nước ngọt, là vị ô mai Cố Tích thích nhất, lúc này đã bị bóp đến biến dạng.

Hách Tinh chậm rãi đi qua: "Doãn Lê Hân."

Doãn Lê Hân nhắc mí mắt lên nhìn cô ta, cảm thấy có chút lạ lẫm, sững sốt mấy giây mới mơ hồ nhớ lại, cô bé này hình như từng gửi thư tình cho hắn.

Hắn nhàn nhạt thu lại tầm mắt, không để ý tới cô.

Hách Tinh nhìn qua Cố Tích đang đứng ở cửa chính, nói với Doãn Lê Hân, "Người đứng cạnh cô ấy là anh trai của Mục Sở. Dựa vào mối quan hệ của Mục Sở với Cố Tích, tớ nghĩ Cố Tích và anh trai Mục Sở chắc hẳn là thanh mai trúc mã nhỉ?"

Thấy sắc mặt Doãn Lê Hân trở nên nặng nề, cô ta trầm mặc một lúc, rồi nói tiếp: "Hình như Cố Tích có thầm mến một người, có người đồn người đó là Thẩm Diệp, nhưng tớ vẫn thấy không giống vậy. Hiện tại xem ra, người cậu ấy thích hẳn là anh trai Mục Sở rồi."

"Cố Tích đã có người trong lòng mà còn bám lấy cậu, cậu ta không đơn giản như vẻ bề ngoài đâu đâu, loại con gái như vậy, nhìn là biết rất tùy tiện rồi."

Ánh mắt Doãn Lê Hân dần tối lại, nghiêng đầu liếc nhìn cô ta, giọng điệu không có chút thiện cảm: "Cô ấy thế nào thì liên quan gì đến cô?"

Hách Tinh bị ánh mắt âm trầm của cậu dọa sợ, cơ thể có chút cứng ngắc.

Doãn Lê Hân nhìn cô ta, xì khê một tiếng: "Cô có phải cảm thấy là nếu như vậy, thì cô sẽ có cơ hội?"

Nói rồi hắn bỗng đưa lon nước ngọt lên, mí mắt buông xuống: "Hay là, cái này cho cô?"

Hách Tinh lẳng lặng nhìn, ngón tay bấu chặt lấy ống tay áo khẽ run rẩy.

Một giây sau, Doãn Lê Hân đem lon nước ném xuống đất.

Cú ném tạo ra âm thanh rất lớn, vài học sinh đi qua bắt giác dừng lại nhìn qua, thấy Doãn Lê Hân, cũng không dám hóng hớt gì nhiều.

Phía xa có vài huynh đệ chạy tới gọi lớn: "Lê ca, đi!"

Trước khi đi, Doãn Lê Hân còn nhìn về phía cô ta: "Đừng chọc vào Cố Tích và Mục Sở, lời này tôi chỉ nói một lần."

"Nếu không ---" hần chỉ chỉ vào giữa quảng trường, "Có nhìn thấy màu của quốc kì trên kia không?"

Thấy Hách Tinh sững sờ đứng chôn chân tại chỗ không nói lời nào, hần cũng không kiên nhẫn, chộp lấy túi rồi nghênh ngang rời đi.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Tà dương như máu, hào quang vạn trượng, chân trời đỏ rực, ngổn trời tụ lại thành từng đàn bay qua, giống như một bức tranh màu nước vẽ ngày hè tươi đẹp rực rỡ.

Ở cửa phía Đông của trường học đối diện với một ngõ hẻm nhỏ, bên trong có Doãn Lê Hân cùng mấy anh em của hần, chút nắng chiều yếu ớt chiếu vào, đổ bóng dài in trên mặt đất.

Khóe miệng Doãn Lê Hân bị trên, trên tay còn có vết máu.

Sau lưng, mấy tên kia còn hùng hùng hổ hổ: "CMN dám nhai ranh kia thế mà lại dám khiêu chiến với Lê ca, không đánh cho bọn nó phải kêu cha gọi mẹ thì không nuốt trôi được cục tức này mà!"

"Còn dám đồng dạ tuyên bố theo đuổi Cố Tích, CMN tên nhãi kia sao không thử nhìn vào bãi nước tiểu mà xem lại chính mình nhĩ? Còn định so sánh với Lê ca, CMN mù rồi."

Doãn Lê Hân khẽ xùy một tiếng, miễn cưỡng nâng mí mắt lên, bỗng nhiên nhìn thấy ở phía bên kia đại lộ, gần trường học có một chiếc Rolls - Royce đang đậu ở đấy.

Một người đàn ông đang đứng bên cạnh, hình như đang chờ ai đó.

Mà người này, Doãn Lê Hân nhận ra, chính là người hôm nay vừa đến trường đón chị em tốt của Cố Tích - anh trai Mục Sở.

Hần lại nghĩ tới lời của Hách Tinh: Đã sớm nghe nói Cố Tích thầm mến một người, có người bảo đấy là Thẩm Diệp, nhưng tớ thấy không giống lắm. Xem ra bây giờ, cô ấy hẳn là thích anh trai của Mục Sở rồi.

Doãn Lê Hân híp mắt dò xét đối phương.

Người đàn ông vóc dáng rất cao, vẻ ngoài... ồm ồm cũng chỉ có thể thôi, nhìn tạm được.

Hần ghé mắt nhìn về mấy huynh đệ của mình: "Này, tên kia đẹp trai hay tôi đẹp trai?"

Lúc hỏi, hần còn không quên lén chỉnh lại kiểu tóc của mình mấy lần.

Đằng sau mấy tên nam sinh cũng nhao nhao nhìn về phía người đàn ông kia.

Hơn nửa ngày sau, một tên mở miệng đầy hâm mộ: "Lê ca, biển số kia rất đẹp trai!"

Doãn Lê Hân có chút bức bối: "Tôi hỏi về ngoài có đẹp trai không, ai hỏi cậu biển số xe?"

"Đẹp ----" Thấy ánh mắt cảnh cáo của Doãn Lê Hân, nam sinh rất tự giác thẳng thắn trả lời: "--mới là lạ!"

"Không sai!"" Mấy tên còn lại phụ họa: "Còn không bằng một góc của Lê ca chúng ta."

Khóe môi Doãn Lê Hân ngày càng vênh lên.

Đứng một hồi, hần sờ sờ khóe miệng, nhanh chân đi về hướng người đàn ông kia.

Nhìn thấy dáng vẻ khiêu khích gọi đòn của hần, mấy anh em phía sau bắt đầu luống cuống.

"Này này Lê ca tính làm gì vậy, người đàn ông kia có vẻ không dễ chọc."

"Rolls-Royce Phantom, biển số xe xịn sò như vậy, nhìn qua cũng biết người này chí ít cũng là giám đốc của tập đoàn rồi..."

"Nói nhiều, chúng ta giúp hay không giúp đây..."

"Sao lại không có nghĩa khí vậy chứ! Bình thường Lê ca đối xử không tốt với chúng ta sao? Theo tôi thấy, ta phải đi hỗ trợ... kéo Lê ca về."

"... "

Cố Tần đứng cạnh cửa xe, đang gọi điện thoại thúc giục Cố Tích nhanh xuống để về.

Vừa tắt máy, anh liền cảm giác có người đang đứng trước mặt mình.

Anh hơi ngẩng đầu, liền thấy một thanh niên với bộ dạng cả lợ phát phơ, bên trên là chiếc áo thun màu đen, phía dưới lại là đồng phục trắng xanh đan xen của Gia Hưng, cách ăn mặc dờ dờ ương ương như vậy, chỉ thiếu nước viết lên trán mấy chữ "thanh niên hư hỏng".

Thấy bộ dáng muốn gây sự của hắn, Cố Tần khoanh tay, vô cùng hứng thú tựa vào thân xe, nhìn xem hắn định làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Yêu sớm?

Editor: Chanh

Phản ứng của đối phương khiến Doãn Lê Hân có chút bất ngờ.

Hắn lấy từ trong túi ra một bao thuốc, rút một điếu, châm lửa, phả ra vòng khói trắng.

Cố Tần khẽ nhíu mày, thần sắc nhạt đi mấy phần.

Anh không thèm để ý tên thần kinh này, quay người chuẩn bị lên xe.

"Này!" Đối phương ở phía sau bỗng lên tiếng, đi thẳng vào vấn đề, "Anh hẳn là anh trai của Mục Sở đi, đánh tay đôi với tôi một trận, thế nào, dám không?"

Nghe thấy cái tên quen thuộc, động tác mở cửa xe của Cố Tần dừng lại.

Anh xoay người, nét mặt có phần lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi: "Mục Sở có quan hệ gì với cậu?"

"Không có quan hệ gì, tôi chỉ hỏi anh có dám đánh tay đôi với tôi không thôi."

Mấy tên anh em của hắn vội vàng chạy tới: "Lê ca, không phải đã hẹn đi đánh bài với nhau rồi sao, đi đi đi..."

Nói rồi muốn kéo hắn đi.

Cố Tần dò xét bọn họ một chút: "Khoan đã."

Mọi người theo phản xạ bỗng dừng lại.

Một tên tiểu tử trung bộ mặt tươi cười, dáng vẻ muốn làm lành: "Người anh em, vị huynh đệ này của tôi uống say, mượn rượu làm càn, không phải cố ý muốn làm phiền tới cậu đâu, mong cậu thông cảm cho."

Cố Tần nhìn thẳng về phía Doãn Lê Hân, suy nghĩ tới những lời vừa rồi của hắn, khẽ héch cằn: "Quan hệ giữa cậu với Mục Sở là thế nào? Trả lời đi."

Doãn Lê Hân đang bị mấy người giữ lấy, nghe thấy những lời này của anh lại tiếp tục khiêu khích: "Đánh với tôi một trận, tôi nói cho anh biết!"

Cố Tần khẽ xùy một tiếng: "Cậu thế này còn chưa đủ tư cách. Thành thật trả lời câu hỏi vừa rồi, tôi sẽ không làm khó cậu."

Doãn Lê Hân vừa mở miệng định nói, lại bị một tên đàn em nhanh tay bịt miệng hắn lại.

Tên kia nhanh nhẩu: "Đại ca à, vị huynh đệ này của tôi và em gái anh chỉ là bạn học thôi, không tính là quen biết đâu."

Không quen, vậy mà đến đòi đánh tay đôi với anh?

Mí mắt Cố Tần khẽ sụp xuống, giọng nói đột nhiên trầm thấp, mang theo lãnh ý: "Không thành thật thì đừng hòng đi ra khỏi đây."

Doãn Lê Hân vội đẩy tay tên đàn em kia của hắn, có chút nổi giận, quát người bên cạnh: "Hắn cmn là tình địch của tao đấy, bọn mày cùi trở hướng ra ngoài đúng không? Muốn làm phản à?"

Hai chữ "tình địch" vừa dứt ra khỏi miệng, ánh mắt Cố Tần lạnh hẳn đi, nhìn về phía Doãn Lê Hân còn mang theo vài tia nguy hiểm: "Lời vừa rồi, nói lại lần nữa."

Doãn Lê Hân cả giận nói: "Đừng tưởng hai người là thanh mai trúc mã thì anh có hi vọng hơn tôi, nói cho anh biết, ông đây... um...um... um..."

Miệng của hắn một lần nữa được hội anh em "đồng đội heo" bịt lại giúp, gấp đến độ giậm chân.

Mục Sở và Cố Tích từ trong tiểu khu đi ra, thấy một màn này đều ngoảnh hết cả người.

Cố Tích bị dọa đến nỗi không dám lại gần, kéo kéo tay Mục Sở: "Doãn Lê Hân sao lại chạy tới tìm anh tởm vậy chứ, tên đấy muốn tìm chết hay gì!"

Ánh mắt của Cố Tần quét tới bóng dáng hai người họ, sắc mặt nặng nề, giọng nói dường như còn mang theo sự tức giận: "Đừng ngây ngốc ra đó làm gì, lại đây!"

Cả người Cố Tích khẽ run, nắm chặt tay Mục Sở: "Sở Sở, lát nữa có gì nhớ cứu tởm với nhé."

Mục Sở vỗ vỗ mu bàn tay của cô bạn, nhẹ an ủi: "Không sao, lát nữa cậu ta có nói gì thì cậu cứ việc khẳng định hai người không có quan hệ gì là được rồi."

Cố Tích thấy cũng có lý, mạnh dạn cùng Mục Sở đi qua, mở miệng định gọi "anh", lại thấy mặt Cố Tần đen như đít nòi, môi nhỏ của cô khẽ run mấy lần, không dám lên tiếng.

Mục Sở chủ động muốn nói chuyện giúp Cố Tích: "Anh à, Tích Tích cô ấy..."

Cô vừa mở miệng, ánh mắt Cố Tần liền quét đến trên người cô, Mục Sở bị nhìn chăm chăm ghen hòng không nói được lời nào, ngoan ngoãn im miệng.

Ánh mắt Cố Tần vẫn dán vào người cô, giọng điệu không biết đang vui hay buồn, dường như đang yên bình trước bão tố: "Yêu sớm?"

Mục Sở ngạc nhiên ngẩng đầu lên: "???"

"Còn tìm dạng người như thế này?"

Mục Sở: "????"

Khoan đã, hình như có gì đó sai sai...

Cố Tích cũng phát hiện ra có chút không đúng, nhìn về phía Doãn Lê Hân với bộ dạng khó hiểu.

Doãn Lê Hân lúc này đã được mấy anh em "tốt" thả ra, từ khi Cố Tích xuất hiện liền an phận hẳn, quả thực rất ra dáng học sinh ba tốt, thanh niên ưu tú của Đảng và Nhà nước!!

Nhưng mà hắn cũng không nghe rõ Cố Tần nói gì, lúc này cũng nhìn chăm chăm vào Cố Tích.

Thấy ánh mắt hoang mang của Cố Tích, hắn cũng đáp lại cô bằng ánh mắt "Cậu muốn nói gì đấy?", thậm chí còn ghé sát tai vào xem cô có nói nhỏ gì không.

"..." Cố Tích bất lực

Cô do dự muốn nói rằng hình như Cố Tần đang hiểu lầm, nhưng nhìn sắc mặt của anh mình, vẫn là ngoan ngoãn ngậm miệng lại thì hơn.

Anh đối với cô khá nghiêm khắc, nhưng với Mục Sở thì sẽ tha thứ một lần.

Không không, không phải một lần, là rất nhiều lần!!

Đôi đũa của anh với cô và Mục Sở quả thực khác nhau một trời một vực!

Thực tế quá tàn khốc, việc này vẫn nên để Mục Sở nói thì hơn.

Cố Tần vẫn nhìn Mục Sở như cũ, tâm tình như đang bị dồn nén đến cực điểm, giọng nói vẫn lạnh như băng: "Ở bên nhau từ lúc nào?"

"... "

"Bao lâu rồi?"

"... "

"Đến bước nào rồi?"

Mục Sở: "???"

Cô còn oan hơn cả Đậu Nga!!

Lén nhìn qua Cổ Tích, lại thấy cô nàng liên tục nháy mắt, ra ám hiệu cầu cứu.

Mục Sở cân nhắc mở miệng một chút: "Anh à, việc này hình như có chút hiểu lầm, chuyện là..."

Nhóm thanh niên ba xấu bên kia cũng ngơ ngác nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng cũng thông náo.

Một tên nhìn về phía Doãn Lê Hân thắc mắc: "Lê ca, không phải cậu thích Cổ Tích sao? Sao bây giờ lại yêu đương với Mục Sở rồi?"

Cổ Tích khẽ run, lại nghe Doãn Lê Hân hét: "CMN ai nói tôi yêu đương với Mục Sở? Tôi thích Cổ Tích cơ mà!"

"... " Cổ Tích hít sâu một hơi, cẩn thận từng li từng tí xem xét biểu cảm của Cổ Tần.

Cổ Tần lúc này không nhìn cô, ánh mắt anh vẫn như cũ dán lên trên người Mục Sở, trong mắt lóe lên tia ngạc nhiên.

Vừa nãy tên tiểu tử này nhắc đến tên Mục Sở, sau lại còn nói là tình địch, anh cũng không suy xét kỹ gì nhiều.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, quả thực có chút hiểu lầm.

Nửa ngày sau, anh mới hoàn hồn nhìn qua phía Cổ Tích.

Cổ Tích bị dọa sợ, liên tục lùi về sau, người dính vào bức tường sau lưng, lắc đầu nguầy nguậy: "Anh, là cậu ấy theo đuổi em, em không có yêu sớm!"

Sắc mặt Cổ Tần nặng nề, lửa giận không biết từ đâu tới, quát lớn: "Lúc anh hỏi Mục Sở, em bị cảm sao?"

Cổ Tích bị anh mắng, hộc mắt đỏ lên, có chút tủi thân: "Anh dữ như vậy, ai dám mở miệng."

Doãn Lê Hân nhin không được: "Anh dựa vào đâu mà quát cô ấy, có tin ông đây..."

"Cậu ngậm miệng lại." Cổ Tích trừng hấn, "Đây là anh tôi."

Doãn Lê Hân:???

Không phải Hách Tinh nói... đây là anh trai của Mục Sở sao?

Doãn Lê Hân cẩn thận nhìn lại một chút, ba người này đứng chung một chỗ, dáng dấp của người đàn ông kia giống với Cổ Tích hơn hấn.

Hấn nhất thời sững sờ!

ĐÒE - MÒE?

Chọc nhâm anh vợ rồi!!!

Sự việc, hình như có chút lớn...

Hấn chân chó đi đến, cười tủm tỉm với Cổ Tần, bộ dáng vừa nhu thuận lại vừa hiểu chuyện: "Anh vợ, à nhầm, anh à, chuyện này là hiểu lầm, em đùa với anh chút thôi hề hề."

"Mặt khác, em với Cổ Tích thật sự không có yêu sớm, chỉ là bạn học bình thường thôi. Cô ấy học giỏi nên giảng bài giúp cho em, sau đấy em mới thích cô ấy, chỉ vậy thôi ạ, anh đừng mắng Tích Tích."

"Em thề ngay cả tay cô ấy em còn chưa chạm qua."

Cổ Tần nhìn qua bộ đồ hấn đang mặc, mặt không chút biểu cảm nói: "Cậu tránh xa em gái tôi là được."

Thân hình cao lớn của Doãn Lê Hân đứng sững ở đó, tựa hồ run lên.

Mãi một lúc sau, hấn mới cười cười: "Em biết rồi."

Thấy thái độ của hắn khá tốt, Cố Tần mở cửa xe để Mục Sở với Cố Tích vào, nhìn về phía Doãn Lê Hân một lúc, nói: "Sắp thi Đại học rồi, cố gắng nghiêm túc học hành cho cẩn thận vào."

Xe đã đi xa, Doãn Lê Hân vẫn đứng im đấy, trong đầu vẫn văng vẳng những lời vừa rồi của Cố Tần.

Một nam sinh quàng vai hắn hỏi: "Lê ca, nghĩ gì thế?"

Doãn Lê Hân như chiêm nghiệm ra được những triết lý nhân sinh sâu sắc: "Các cậu nói xem, sắp lên 12 rồi, chúng ta có phải nên đọc qua sách một tí không? Hay là tranh thủ kì nghỉ hè tìm người phụ đạo một chút?"

Hội những học sinh hư: "???" "

- -----

Trong xe, thấy sắc mặt bình tĩnh của Cố Tần, Cố Tích vẫn luôn thấp thỏm bất an, cảm thấy việc này không qua dễ dàng thế được.

Xoắn xuyết nửa ngày, cô nàng chủ động mở miệng: "Anh à, việc nhỏ này không cần nói với bố mẹ đâu anh nhỉ?"

"Em nói xem." Giọng Cố Tần không biết đang vui hay buồn.

Mục Sở kéo kéo cánh tay Cố Tích, an ủi: "Anh cậu cũng không phải người leo mép, yên tâm, sẽ không mách đâu."

Cô cố ý nói lớn để Cố Tần nghe rõ.

Khóe môi Cố Tần khê cong, tâm tình có vẻ không tệ lắm: "Em đang uy hiếp anh à?"

"Có sao?" Mục Sở trung bộ mặt vô tội, "Rõ ràng là em đang khen anh."

Thấy Cố Tần im lặng không nói gì, Cố Tích thử thăm dò: "VẬY...anh à, việc này cứ thế...cho qua, nhé?"

Cố Tần tùy tiện ừ một tiếng.

Một lát sau, lại mở miệng: "Không có lần sau, sau này nhớ tránh xa mấy người như thế một chút."

Cố Tích gật đầu lia lịa, cảm kích ôm lấy Mục Sở, nói nhỏ bên tai cô: "Tớ phát hiện cậu có thể trị được ông anh của tớ."

"À ---" cô nàng chợt nhớ ra một việc, hôm nay lúc thi xong, Thẩm Diệp tìm đưa cho cô một lá thư, nói nhờ cô mang cho Mục Sở.

Nhìn qua thì có vẻ khá giống thư tình.

Lúc này bỗng nhiên cô không dám nói ra ở trong xe, quay qua nói với Mục Sở: "Cậu lát nữa ở lại nhà tớ một chút đi, tớ có cái này muốn đưa nè."

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Con thích Mục Sở

Editor: Chanh

Đến Tần gia, Cố Tích ôm bụng vội vàng xuống xe, "Sờ Sờ, cậu lên phòng ngủ chờ tớ một chút, tớ đi vệ sinh đã."

Mục Sở bước xuống xe, tiện tay cầm luôn balo của cô nàng.

Cố Tần bước tới cầm giúp, mắt nhìn cô, bỗng nhiên vươn tay chặn cô trước cửa xe.

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của Mục Sở, anh hỏi: "Lúc này ở cổng trường anh hỏi em nửa ngày, sao không trả lời, hử?"

Mục Sở: "???"

Thấy cô không đáp, anh cúi người xuống, "Muốn diễn cảnh chị em tình thâm sống chết có nhau?"

"Việc yêu sớm này em còn muốn gán thay cô ấy? Trượng nghĩa vậy à?"

Thấy cô vẫn im lặng, Cố Tần lại hỏi: "Sao không nói gì? Chột dạ, hửm?"

Anh hỏi mấy vấn đề liên tiếp, Mục Sở im lặng thật lâu, một lúc sau mới hoàn hồn.

Tĩnh táo một chút, cô ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi mắt trong veo không chút lo sợ, ngược lại tiến lên một bước.

"Em thấy việc này không phải là ai gánh thay ai cả, chưa nói đến việc trượng nghĩa hay không."

"Doãn Lê Hân thích Cố Tích là việc của cậu ta, không phải là Cố Tích sai, đúng chứ ạ?"

"Em vừa rồi không trả lời không phải là chột dạ, mà là khinh thường. Hôm nay bộ não thông minh tuyệt đỉnh của anh đi tránh dịch rồi à, Doãn Lê Hân còn chưa nói thích ai mà sao anh lại chắt vấn em?"

Cố Tần: "... "

Thấy Cố Tần im lặng, cô đứng thẳng lưng.

Cầm khê hếch lên, chống nạnh, ngón trỏ chỉ chỉ trước ngực anh: "Em không thêm đề ý đến anh, anh đây đúng là - - -"

Mục Sở nghĩ đến một câu, thốt ra: "Cố tình gây sự."

Cố Tần: "..."

Anh khẽ cười, kéo dài âm cuối, nói: "Việc này, vì vừa rồi anh "cố tình gây sự" nên giờ anh xin lỗi em, được không?"

Mục Sở nghiêm túc suy nghĩ một chút, khoanh tay, rất có khí thế: "Nếu như anh giác ngộ tốt như vậy, xin lỗi cũng không phải là không thể. Cái em muốn là thái độ nhận lỗi của anh kia!!"

Cố Tần khẽ búng trán cô một cái.

Mục Sở bị đau, lấy tay che trán, nhú mồm: "Anh sao còn ăn hiếp em?"

"Không được sao? Anh đây là - - - Cố tình gây sự cho em xem."

Cố Tần nhường mồm nói, rồi mang balo của hai người đi vào trong.

Lúc xoay người, lại thấy ba của anh Cố Ngôn Thanh đứng cách đấy không xa.

Ánh mắt rơi trên người anh và Mục Sở, vừa thâm thúy lại mang theo mấy phần nghiêm túc, không biết ông đã đứng đó nhìn bao lâu.

Nghĩ đến hình tượng của mình vừa rồi, Cố Tần hơi ngơ ngác một chút, mặt tỉnh bơ: "Ba."

Mục Sở tươi cười tiến đến chào hỏi: "Cháu chào bác Cố."

Nhìn về phía Mục Sở, Cố Ngôn Thanh ôn hòa gật đầu: "Sở Sở vào nhà trước đi, bác với anh nói chuyện một chút."

Mục Sở nhẹ gật đầu, lấy balo từ tay Cố Tần, đi thẳng vào trong nhà.

Hai ba con đứng ở trong viện, chiều cao tương đương, mặt mày có nhiều nét giống nhau, rất lâu đều không có ai mở miệng trước.

Đang trong mùa hè nóng nực, trời không có chút gió, xung quanh chỉ có tiếng ve kêu inh ỏi.

Tuy đã về chiều, nhưng trời vẫn oi bức, nhiệt độ chưa có dấu hiệu giảm đi.

Cuối cùng, vẫn là Cố Ngôn Thanh lên tiếng trước: "Bên hạng mục Thủy Linh, mặc dù lúc trước bắt buộc dĩ phải dừng lại, nhưng thật lòng ba chưa từng muốn từ bỏ, bây giờ con tiếp nhận nó cũng tốt. Người biết làm thì làm*, con vừa về nước, những người kia muốn cho con đề bài khó như vậy, quả thực không thể trách được."

*Bản cv là "Năng giả cư chi", mình chưa tìm được cụm nào hợp nghĩa nên để tạm vậy, mng ai biết thì nhắc để mình sửa với nhé ^^

"Để tránh lời ra tiếng vào, hạng mục này ba sẽ không nhúng tay vào, có gì khó khăn con phải tự tay giải quyết. Là người thừa kế Đãng Thụy trong tương lai, nếu có thể dựa vào chính năng lực của mình từng bước đi lên, thì chỉ một cái hạng mục nhỏ như Thủy Linh vẫn chưa tính là gì."

Cố Tần gật đầu: "Con biết."

Cố Ngôn Thanh lấy ra một tờ giấy đưa tới: "Ba sắp tới muốn qua Úc công tác một thời gian ngắn, mẹ con vẫn không yên lòng về con, ba đã liệt kê danh sách này, bọn họ là những người làm việc lâu năm trong Đảng Thụy, cũng là tâm phúc của ba, con gặp khó khăn gì cứ tìm bọn họ."

Cố Tần không nhận lấy: "Trước đây con đã tự mình qua thành phố A khảo sát rồi, hạng mục này, con làm được."

Trong mắt Cố Ngôn Thanh có chút ý cười, vẫn đem tờ giấy này qua cho anh: "Cứ cầm lấy."

Thấy anh đã nhận, Cố Ngôn Thanh trầm ngâm đổi chủ đề: "Sở Sở là cô con gái độc nhất, được chú Mục nâng trong lòng bàn tay."

Dùng một chút, ngữ khí của ông dần nghiêm túc: "Con bé cùng những người khác không giống nhau."

Cố Tần cup mắt xuống, không lên tiếng.

"Con hẳn phải biết ba muốn nói gì." Cố Ngôn Thanh nhìn anh.

Cố Tần ngẩng đầu, thẳng thắn: "Con không xem em ấy như những người khác."

"Con bé còn chưa trưởng thành."

"Nửa năm nữa ạ."

"..." Cố Ngôn Thanh lặng lẽ nhìn qua con trai mình, đối với thái độ của anh có chút ngạc nhiên.

Cố Tần nói tiếp: "Lúc trước mẹ sinh Tích Tích, dì Mục sinh Mục Sở, chú Mục nói, vốn tưởng là một nam một nữ, có thể làm thông gia, nhưng mà lúc sinh ra hai đứa đều là con gái nên việc này không thành. Lúc đó ba nói, sau này Mục Sở gả cho con, hai nhà vẫn có thể làm thông gia với nhau được."

Cố Ngôn Thanh hơi bất ngờ, sự việc xảy ra lâu thế rồi mà anh vẫn nhớ kĩ.

Trầm mặc một lát, ông nói: "Lúc đấy là ba nói đùa."

Cố Tần ngược mắt nhìn ông: "Ba cảm thấy đó chỉ là đùa vui, chú Mục cũng xem việc này là nói chơi, thế nhưng, con nghiêm túc."

Anh từ nhỏ đã xem Mục Sở là người của Cố gia, cảm thấy Sở Sở và Tích Tích đều giống nhau.

Bất kì vật gì, chỉ cần Tích Tích có, thì Sở Sở cũng có.

Nhưng sau này lớn lên, không biết từ bao giờ, anh lại cảm thấy hai người họ thực ra không giống nhau lắm.

Tích Tích khóc, anh chỉ thấy phiền.

Sở Sở khóc, anh lại đau lòng.

"Con thích Mục Sở."

Lần đầu tiên trong đời, anh ở trước mặt ba nhìn thẳng vào lòng mình, tay khẽ nắm chặt vì khản trương, nhưng trên mặt vẫn là biểu cảm kiên định vững vàng.

Trong phút chốc, Cố Ngôn Thanh như thấy được chính ông ngày xưa.

Ông cuối cùng cũng không nói gì, chỉ cười cười: "Mẹ con còn bảo với cái tính nhát nhẽo này của con sợ không tìm được bạn gái, bây giờ thì bà ấy chắc vui rồi."

Cố Tần rất biết chọn thời điểm lấy lòng: "Con là con trai của ai cơ chứ!"

Cố Ngôn Thanh sùng sốt, khuôn mặt có chút hòa hoãn hơn so với lúc nãy.

Ông thở dài, cũng không muốn quản bọn trẻ quá nhiều: "Sở Sở còn đang đi học, con phải có chừng mực."

"Con biết ạ."

"Đúng rồi."

Cố Ngôn Thanh dường như nghĩ đến việc gì, lại nói: "Chú Mục với dì Mục của con có lên kế hoạch đi du lịch, hai ngày sau xuất phát, định gửi Sở Sở ở nhà chúng ta. Đúng lúc ba với mẹ cũng muốn đi Úc một chuyến, ba đưa ở nhà, con là anh nhớ chăm sóc hai em đấy."

"Dịp hè này Sở Sở muốn ở đây sao?"

"Chú Mục có đề cập qua chuyện này với ba rồi, nói Sở Sở nếu muốn xuất ngoại đi chơi thì đi cùng bọn họ, nếu không thì ở lại nhà chúng ta, cũng phải hỏi

qua ý kiến của con bé đã."

Cố Tần như có điều suy nghĩ: "Sở Sở cũng lớn rồi, hẳn là sẽ không đi theo chú dì làm bóng đèn đâu, còn không bằng ở lại nhà ta chơi với Tích Tích. Hơn nữa thời gian nghỉ hè của cấp ba khá ngắn, chỉ sợ không đủ để chơi thoải mái."

Cố Ngôn Thanh tất nhiên là biết được chút tâm tư này của anh, nhưng cũng không nói gì.

- - - - -

Lúc Cố Tần trở về phòng mình, liếc nhìn qua cửa phòng ngủ của em gái, mơ hồ nghe được loáng thoáng tiếng trò chuyện của hai cô nàng đang ngồi trong phòng.

Nhớ tới tin tức vừa rồi ba nói cho anh, Cố Tần hơi do dự, quyết định trước hết cứ làm công tác tư tưởng cho Mục Sở, chắc cô sẽ không đi du lịch với ba mẹ của mình.

Nghỉ hè ở nhà của anh, rất tốt!!

Anh suy nghĩ, bước lên chuẩn bị gõ cửa.

Tay vừa nâng lên, bỗng nghe được nội dung cuộc trò chuyện bên trong, khẽ dừng lại.

Trong phòng, Mục Sở bị Cố Tích kéo đến bên bàn học, từ trong cặp lấy ra một bức thư màu xanh lam, đưa tới: "Cái này, hôm nay lúc thi xong Thẩm Diệp đưa cho tớ bảo nhờ đưa cho cậu, nhìn qua thì có vẻ khá giống... tớ nghĩ hẳn là thư tình đấy."

- - - - -

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: ---đánh gãy chân!!

Editor: Chanh

Mục Sở nhìn bức thư kia, có chút bất ngờ: "Này, cậu có nhầm không đấy?"

"Nhầm thế nào được mà nhầm, chính miệng cậu ấy bảo nhờ tớ đưa bức thư này cho cậu đấy."

Thấy Mục Sở không nói gì, Cố Tích nói tiếp: "Thật ra tớ thấy việc Thẩm Diệp gửi cho cậu cái này cũng chả có gì bất ngờ lắm, việc cậu ta thích cậu tớ đã sớm nhìn ra rồi. Có lẽ bây giờ đợi không được, định tỏ lộ với cậu, rồi nhân dịp nghỉ hè này hẹn hò nói chuyện yêu đương, tương lai cùng nhau thi đại học."

Mục Sở nhìn chăm chăm vào bức thư, không có cách nào đành nhận nó.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Một giây sau, cửa phòng đột nhiên bị mở ra.

Cố Tần đi vào, mày hơi nhíu lại, chiếc mũi vừa cao vừa thẳng, đôi môi gợi cảm phác họa ra đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt cmn đẹp đến nghịch thiên.

Đôi chân thon dài của anh khẽ bắt chéo, đứng ở cửa ra vào, lẳng lặng nhìn hai cô nàng.

Lần trước đã bị cảnh cáo một lần, bây giờ lại bị anh nắm thóp, Cố Tích đứng bất động, quên cả việc phản ứng lại.

Mục Sở nhanh tay giấu bức thư ra phía sau lưng, ngênh đón ánh mắt của anh, cười ngọt ngào, "Anh có việc gì ạ?"

Mắt cô vốn đã đẹp, lúc cười lên đuôi mắt khẽ cong như lưỡi liềm, con ngươi còn mơ hồ sáng lấp lánh, sạch sẽ không vướng chút tạp chất.

Cố Tần trực tiếp đi tới, đứng trước mặt Mục Sở, chìa tay ra.

Trong lòng Mục Sở hơi hồi hộp, siết chặt bức thư sau lưng, ngẩng mặt lên, ra vẻ không hiểu mô tê gì: "Anh muốn gì ạ?"

"Sau lưng em giấu gì đấy, cho anh xem một chút." Anh nói.

Mục Sở cười đến vô hại: "Không có gì đâu, đồ chơi thôi mà."

Cố Tần nhìn cô, không nói gì, tay vẫn chìa ra như cũ.

Cố Tích vừa trải qua vụ việc của Doãn Lê Hân, lúc này vẫn đang sợ sệt, lại nhìn thấy bộ mặt nghiêm túc của anh mình, nào có gan dám ở lại trong phòng tiếp tục chờ nữa.

Cô nàng đột nhiên ôm bụng: "Ai ui, em lại muốn đi vệ sinh rồi."

Nói xong liền vọt ra khỏi phòng.

Mục Sở thấy Cố Tích chuồn nhanh như thỏ, vừa tính gọi lại thì thấy cửa phòng đóng "Cạch" lại một tiếng rõ to.

"... "

Phòng ngủ cậu không có phòng vệ sinh à? Chạy ra ngoài làm gì?

Đồ vô lương tâm, thấy anh sợ rồi bỏ lại cô một mình!!

Trong lòng Mục Sở khê oán thầm Cố Tích 7749 lần, lúc ngẩng đầu thấy Cố Tần vẫn đang lẳng lặng nhìn mình, không biết anh đã nhìn bao lâu.

"... "

Trong phòng chỉ còn lại hai người Mục Sở và Cố Tần, dưới ánh mắt chăm chú của anh, cô bất giác lùi lại hai bước.

Cô vẫn tươi cười, vờ nói: "Anh à, đây là phòng riêng của Cố Tích, mặc dù hai người là anh em ruột, nhưng mà chúng ta bây giờ cũng không còn bé nữa, không thể không cố kỵ như lúc trước. Lớn rồi, nam nữ thụ thụ bất thân, vẫn là nên ý tứ một chút, anh nhỉ?"

Cố Tần dường như khê cười, cúi người xuống nhìn thẳng vào cô. Mục Sở thấy mi anh cmm thật dài!! Bảo sao mắt đẹp vậy.

Lại chợt nghe Cố Tần nói: "Anh vào phòng của em gái mình, em có ý kiến gì sao?"

Mục Sở không hiểu anh có ý gì, ngược mắt lên, khê bỏ sung, "Em chỉ là đưa cho anh một đề nghị nho nhỏ, Tích Tích dù gì cũng là con gái, anh cứ thế mà xông vào phòng là không đúng!!"

Cố Tần nghiêm túc suy tư một hồi, rồi gật đầu tán đồng: "Cũng đúng, anh với em ấy... quả thực nên có chút ý tứ, dù sao thì em cũng bắt đầu để ý rồi."

Mục Sở: "???"

Lời này sao nghe cứ thấy sai sai nhỉ?

Nhưng mà trong tay cô còn đang cầm bức thư tình, cũng không có thời gian nghĩ nhiều, tùy tiện gật đầu, "Đúng đúng, anh ý thức được vậy là tốt rồi!"

Cố Tần gật gật, rất chân thành: "Anh biết rồi, về sau anh sẽ ý tứ hơn một chút."

Mục Sở: "... "

Nghe lời như vậy?

Chắc là, bị cô tẩy não, nên giờ mới ý thức được việc mình tự ý xông vào phòng Tích Tích là sai?

Đúng rồi! Chắc chắn là vậy!!

Mục Sở khê thờ phào nhẹ nhõm, nhìn anh cười ngọt ngào, "Biết sai mà thay đổi là tốt rồi. Cũng không còn sớm nữa, em về đây."

Cô nói rồi định lách qua người anh để ra ngoài.

Cánh tay Cố Tần chợt nhấc lên, chặn đường đi của cô.

Mục Sở có chút không hiểu, ngẩng đầu lên, lại thấy anh đang nhú mày: "Em còn chưa nói cho anh biết em giấu cái gì sau lưng đâu."

"... " Anh vẫn còn nhớ chuyện này à?

Cố Tần cũng chả khác gì "ba mẹ hờ" của cô, Mục Sở làm sao dám nói thật chuyện này với anh?

Việc nhận thư tình thế nào cũng bị vị này quy cho tội ---- yêu sớm!!

Nếu truyền đến tai ba mẹ cô thì quả thật... một lời khó nói hết.

Mục Sở nghĩ đến việc mình vừa nghiêm túc phê bình việc anh tự ý xông vào phòng Tích Tích, giờ có chút chột dạ.

Cô khẽ cắn môi, đưa ra quyết định, ngẩng đầu: "Anh à, em đang cảm nội y, đồ này anh nhìn hình như có chút... không tốt lắm nhỉ?"

"... "

Khóe miệng Cố Tần co quắp, không nghĩ tới đến chuyện này mà cô cũng nghĩ ra được.

Anh có chút mất tự nhiên, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ bình thản, gọn gàng dứt khoát: "Anh lại vừa nghe thấy đó là thư tình."

"Anh nghe nhầm rồi!" Mục Sở quả quyết phủ nhận, ngắn gọn súc tích!

"Hai chữ "thư tình" thì làm sao mà nghe nhầm được?"

"Chắc chắn anh nghe nhầm rồi, không phải thư tình, chỉ là từ có cách đọc na ná nó thôi."

Cố Tần rất có hứng thú nghe cô nói bừa, tự biên tự diễn: "Từ gì mà làm anh nghe nhầm thành "thư tình" được nhỉ, em nói xem?"

"Là..." Não Mục Sở nhanh chóng hoạt động, trong nháy mắt chợt nghĩ ra một từ, thốt ra: "Tình thú, không phải thư tình!"

"Đúng rồi, là tình thú!"

Mục Sở càng nói càng hăng, "Bọn em nói về nội y rồi lái qua chuyện tình thú ấy mà."

"Hai từ này đọc cũng khá giống nhau, anh nghe nhầm cũng là điều dễ hiểu."

Cố Tần quả thực cạn cmn lời, không tin nổi vào tai mình: "Mục Sở, em vừa nói gì?"

"Em nói, thứ em đang cảm không phải là thư tình mà là nội y tình thú..."

Nói còn chưa dứt lời, đầu óc đột nhiên tỉnh táo lại.

Ý thức được mình vừa nói gì, cô khẽ giật mình, hai má bỗng đỏ ửng lên.

Nhưng mà nói thì cũng đã lỡ nói rồi, dù gì thì việc xấu hổ còn đỡ hơn bị phát hiện ra bức thư này.

Cô lùi lại hai bước, nép vào góc tường, làm ra vẻ ngáp ngừng muốn nói rồi lại thôi, môi khẽ mấp máy.

Sau một lúc lâu, hốc mắt khẽ phấp hồng, giống như đang bị anh bắt nạt.

Cố Tần: "???"

"Anh, em... " cô ấp úng hơn nửa ngày, "Da mặt em mông, anh đừng hỏi nữa."

"... "

"Ngại lắm."

"... " CMN!!

Cố Tần nuốt chút nữa thì không nhận được vắng tục trước mặt cô.

Diễn cũng giỏi phết đấy!!

Giọng cô rất nhỏ, vô cùng đáng thương, làm như thứ đang cầm trong tay kia là nội y gì gì đó thật.

Nếu không phải anh ở bên ngoài nghe được rõ mười mươi, chắc chắn là đã bị bộ dáng đáng thương của nha đầu này đánh lừa rồi.

Trong phòng lặng như tờ, bầu không khí dường như có chút mập mờ xấu hổ.

Cố Tần tiến lại gần cô, giọng điệu lười biếng: "Hoa Hoa, diễn xuất này của em tương lai không đoạt được Ảnh hậu thì cũng khá thiết thòi cho nền điện ảnh nước nhà đây nhỉ?"

Mục Sở ngây ngốc vài giây, một lúc sau, cô ngẩng đầu lên, mặt rất bình tĩnh: "Em nói thật mà anh còn không tin à?"

Cố Tần khẽ cười một tiếng trầm thấp, trong gian phòng yên tĩnh này có chút... mê hoặc câu người: "Không."

Một giây sau, anh nắm lấy hai bả vai cô xoay một trăm tám mươi độ, để lưng cô đối diện với mình.

Thoáng nhìn thấy tay cô đang cầm chặt một bức thư màu xanh, ngón trỏ và ngón giữa khẽ kẹp lấy, thư rơi vào tay anh.

Lại đem người nào đó xoay lại như cũ.

Anh đem bức thư lắc lắc trước mặt cô: "Áo tình thú cũng có kiểu này à?"

Mục Sở.....!!!!

"Em nói xem, nếu anh đưa cái này cho chú Mục..."

Mục Sở gấp gáp muốn đoạt lại.

Cố Tần tựa hồ đã sớm đoán được, tay dài nhanh chóng đưa lên đỉnh đầu, nhìn cô trước mặt mình nhảy nhót như con thỏ nhỏ, khoe môi khẽ cong nhẹ.

Cuối cùng vì không đoạt lại được, Mục Sở không phục mạnh miệng, hiển nhiên là thẹn quá hóa giận: "Cố Tần, anh dựa vào đâu mà đòi quân em!"

Ý cười trên mặt Cố Tần dần biến mất, người anh có chút cứng ngắc, cánh tay đang giơ cao bỗng hạ xuống.

Mục Sở nhân cơ hội này cướp lại bức thư.

Cô đang vui mừng, ngẩng đầu lên, phát hiện Cố Tần một mặt âm trầm đang nhìn mình.

Hoàng hôn đang buông xuống, trong phòng không bật đèn, ánh sáng nhìn có chút ảm đạm.

Đôi mắt phượng thâm thúy của anh nhìn qua, mang theo vài tia cảm xúc không rõ, môi mỏng ním thành một đường.

Anh hình như đang tức giận vì câu nói vừa rồi của cô.

Không khí xung quanh lập tức tê ngắt.

Trong lòng Mục Sở khẽ chột dạ, bỗng nhiên nghĩ tới anh đối xử rất tốt với mình.

Cô bị người khác ức hiếp, là anh ra mặt giúp cô.

Thân thể cô không thoải mái, cũng là anh tới trường đón cô về.

Anh mua cho cô quần áo, đồ dưỡng da, dụng cụ học tập, đồ dùng hàng ngày.

Giờ nói anh dựa vào gì mà quản chuyện của cô...

Cô hình như có chút... quá đáng.

Cố Tần vẫn một mực nhìn cô, rất lâu không mở miệng nói gì.

Lát sau, anh khẽ nở nụ cười tự giễu, nhàn nhạt thu lại ánh mắt, quay người.

Mục Sở thấy trong mắt anh lóe lên tia bi thương, lòng hơi hồi hộp một chút, lại thấy anh muốn đi, vội vàng đi tới nắm ống tay áo của anh.

Cố Tần dừng lại, liếc qua cô, "Có việc gì sao?"

Mục Sở khẽ liếm môi, lời xin lỗi như mắc kẹt nơi cổ họng, không nói thành lời.

Do dự một hồi, cô đem lá thư kia đưa cho anh, "Cho anh, cho anh cả đây."

"Không dám, dù gì cũng không có tư cách."

Ngữ khí anh nhàn nhạt, nhưng ngón tay lại siết chặt bức thư kia, tránh việc cô đòi lại.

Mục Sở ngược lại không có chú ý tới mấy chi tiết này, chỉ cho là anh vẫn chưa hết giận, vội nói: "Em ngày ngày ăn nhờ ở đậu nhà anh, không khác gì người của Cổ gia là mấy, anh là ai cơ chứ, sao lại không có tư cách được?"

"Có, anh là người có tư cách nhất!!" Cô cho anh một "Like", thề son sắt: "Trong lòng em, anh là số 1."

Cổ Tần gắng lắm mới không cong miệng cười, rất nhanh lấy lại bình tĩnh: "Chính miệng em nói đấy."

Mục Sở nháy mắt: "Tất nhiên là em nói rồi, lại còn là nói thật đấy!"

Xử lý xong việc này, anh đi đến cạnh ghế sofa ngồi xuống.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra, Mục Sở nghiêng đầu nhìn qua, thấy con thỏ để Cổ Tích cuối cùng cũng biết đường trở về.

"Lại đây!" Mí mắt Cổ Tần khẽ sụp xuống, giọng điệu có chút nghiêm khắc.

Cổ Tích cười nhạt ha ha mấy tiếng, rất tự giác đứng chung một chỗ với Mục Sở.

Rồi lại lặng lẽ lùi về sau hai bước, để Mục Sở che nửa người cô nàng.

Đôi chân dài của anh khẽ bắt chéo, tay phải nhàn nhã gác trên thành ghế, tay trái khẽ lật qua lật lại bức thư kia.

Sau một lúc lâu, anh ung dung mở miệng: "Có biết hậu quả của việc yêu sớm bị phát hiện là gì không?"

Mục Sở ngược mắt, anh vừa lúc nhìn qua cô, nhả ra từng chữ rõ ràng: "Đánh gãy chân!"

Mục Sở: "... "

*Editor có lời muốn nói

Chanh: Không bù cho mình muốn yêu sớm cũng chịu huhu((((Bạn nào học ĐH rồi confirm cho mình phát xem có thật là lên ĐH sẽ được phát người yêu không nhỉ?

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trên đời này anh xấu nhất!

Editor: Chanh

"Còn em nữa, Cổ Tích!" Cổ Tần nhìn về phía em gái mình đang trốn sau lưng Mục Sở.

Đột nhiên bị gọi tên, Cổ Tích khẽ run rẩy một chút, cười tủm tỉm đáp: "Anh... anh gọi em ạ?"

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy giọng anh nghiêm khắc dạy dỗ: "Còn đưa thư tình giúp người khác, em nghĩ mình là Nguyệt lão hay thần Cupid? Cấp ba học hành nhàn rồi lắm à? Nếu còn rủ rê bạn bè học mấy cái xấu, làm việc linh tinh không liên quan đến việc học thì cẩn thận anh đánh gãy chân em!"

Cổ Tích: "... "

Dạy dỗ xong, Cổ Tần cũng không nói gì thêm, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

"Anh à!" Mục Sở gọi anh, mỉm cười bước qua, cẩn thận từng li từng tí chỉ chỉ vào bức thư tình, "Hay là anh đưa cái này em xử lý cho, đảm bảo giải quyết triệt để sạch sẽ luôn ạ!!"

Đùa à? Để Cổ Tần cảm mà yên tâm được sao?

Chẳng may anh để vợ chồng bác Cố nhìn thấy, chắc chắn ba mẹ cô cũng sẽ biết chuyện này.

Cố Tần nhướn mày nhìn bức thư tình trên tay, hỏi: "Muốn cái này sao?"

"Em muốn lấy về để giải quyết cho triệt để!"

Mục Sở cười nịnh nọt, còn tỏ ra rất ngoan ngoãn: "Anh yên tâm, em thề là sẽ không yêu sớm, cũng không đồng ý cậu ấy!"

"Bức thư này em cầm về cũng sẽ không mở ra mà thẳng tay hủy luôn!"

Cố Tần suy tư một chút, bỗng nhiên nhướn mày, nói khẽ: "Vậy đi, nghỉ hè em tới đây dạy kèm cho Tích Tích rồi anh trả cái này lại cho."

"Được, không thành vấn đề ạ." Mục Sở mở miệng đáp ứng, "Nghỉ hè rồi mỗi ngày em sẽ tới đây dạy kèm cho Tích Tích."

Cố Tích nghe nhắc tới việc học liền ê hết cả đầu, bộ mặt không chút thiết tha gì với cuộc sống đầy rẫy những đau thương này nữa: Quân tui làm gì, sao tui đây nằm không cũng trúng đạn vậy chòiii...

Mục Sở đưa tay định lấy lại thư, nhưng Cố Tần lại một lần nữa né tránh.

Thấy cô bừa bãi, vẻ mặt rất bất mãn, anh cười: "Gấp làm gì? Đợi đến lúc nghỉ hè em qua đây dạy kèm Tích Tích thì anh trả."

Nói xong liền bỏ bức thư vào túi của mình, "Trước mắt cứ để anh giữ giúp em đã."

Mục Sở: "... "

Trước khi ra cửa, Cố Tần như chợt nhớ ra cái gì, đứng trước cửa ra vào.

Anh nhìn về phía Mục Sở: "Thẩm Diệp là cái người ngồi sau em trong phòng thi đúng không?"

Lúc anh đi đón Mục Sở, anh thấy được sự ân cần trong mắt thẳng nhóc kia.

Mục Sở đang tức giận, không ngờ anh lại đột nhiên hỏi chuyện này, tùy tiện ừ một tiếng đáp lại, cũng không để ý vấn đề anh hỏi.

Anh trầm ngâm, chợt đánh giá: "Thẳng nhóc đó không đẹp trai."

Sau đó đóng cửa, đi thẳng.

Mục Sở liếc bóng lưng của anh, dùng khẩu hình miệng khẽ mắng: Anh mới xấu, trên đời này anh xấu nhất!"

- ----

Lúc Mục Sở và Cố Tích từ trên lầu đi xuống, lại nhìn thấy bác gái Cố đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, nghiêm túc sơn móng tay.

Bác gái Cố xuất thân là người nhà họ Tần của tập đoàn Viễn Thương, cũng là một gia tộc giàu có. Vóc dáng bà rất đẹp, khí chất dịu dàng hiền lành, đặc biệt rất thích cười.

Nghe thấy động tĩnh, bà ngừng đầu nhìn về phía hai người Cố Tích và Mục Sở, vẫy vẫy tay: "Hai đứa tới đây, nhìn xem, bộ móng này thấy thế nào? Đẹp không?"

Cố Tích cảm lợ son móng lên nhìn thử.

Rồi lại nhìn về phía mẹ mình: "Đây không phải là lợ Azature mà trước đây thím hai mang từ nước ngoài về sao?"

Cố Tích nhắc tới việc này làm Mục Sở cũng chợt nhớ ra.

Thím hai của Cố Tích, là một minh tinh nổi tiếng trong giới giải trí, cũng là chị em cùng mẹ khác cha của mẹ cô nàng.

Đợt trước thím ấy đến nhà cô, cũng tặng cho mẹ cô một lọ y đức như thế này.

Nghe nói, bên trong Bling Bling tất cả đều là kim cương đen!

Mắt Cố Tích sáng như đèn pha, chìa tay mình ra: "Mẹ, con cũng muốn."

Kết quả bị mẹ cô nàng đánh một cái lên tay: "Muốn cái gì mà muốn, đang là học sinh thì phải có dáng vẻ nên có của một học sinh, bình thường đã không học hành cho đàng hoàng rồi, giờ lại còn muốn cái này à?"

Cố Tích: "... "

Tần Noãn lắc đầu: "Con xem xem hai đứa đều là mẹ sinh ra cả, sao IQ của con với anh con lại khác xa một trời một vực vậy chứ?"

Cố Tích: "Thì anh là do giống ba, còn con không phải là giống mẹ hay sao?"

Tần Noãn bị chẹn họng một chút, không quá phục: "Mẹ của con năm đó cũng không kém ba đâu, đều thi đỗ Đại học C đấy."

Bạn học Cố Tích bình tĩnh chọc thủng lời này của bà: "Khoa Cơ khí-Điện tử gồm tất cả 150 người, nhưng chỉ có 4 nữ."

Tần Noãn: "... "

"Ba con nói, bốn người đấy là do trường xếp vào để trung hòa tỉ lệ nam nữ, tránh việc dương thịnh âm suy."

"... "

"À đúng rồi, bốn người còn có một tác dụng nữa là theo đuổi mấy anh em trong kí túc xá của ba."

"... "

"Bác Cận, chú Điền, chú Khúc trong kí túc xá của ba đều bị mấy người bạn của mẹ "bắt" được về nhà. Aizzz, học Đại học kiểu này quá ư là hời rồi."

"... "

Tần Noãn trầm mặc nửa ngày, vẫn không có cách nào phản bác được.

Cuối cùng bà giả vờ không nghe thấy gì, tiếp tục thương thức bộ nail của mình: "Đừng nói nữa, nhìn này, lấp la lấp lánh nhìn thích mắt nhỉ?"

Mục Sở cười tươi: "Ngón tay bác Cố vừa thon vừa dài, da lại rất trắng, son lên nhìn rất đẹp ạ!"

Mắt Tần Noãn khẽ cong, bà cười cười: "Phải không? Bác cũng thấy rất đẹp."

"Vẫn là Mục Sở nhà chúng ta biết nói chuyện."

Bà kéo Mục Sở xuống ngồi cạnh mình.

Hỏi han ân cần: "Nghe nói hôm trước ở trường cháu bị đau bụng, bây giờ sao rồi, khá hơn chút nào chưa?"

Mục Sở cười: "Đã không sao rồi ạ."

Tần Noãn yên lòng gật đầu: "Vậy là tốt rồi, có ảnh hưởng gì đến việc thi cử không cháu?"

"Dạ không ạ."

Ý cười trên mặt Tần Noãn càng đậm, mặt rất tự hào: "Quả nhiên Sở Sở nhà chúng ta là tuyệt nhất, chắc chắn vẫn luôn đứng đầu lớp! Chờ đến khi nào có kết quả bác sẽ thưởng cho, nào, cháu thích cái gì?"

Cố Tích: "... " Mẹ ơi? Con là con ruột cơ mà?

Hai ba con Cố Ngôn Thanh cùng Cố Tần từ trên lầu đi xuống.

Cố Tần nhìn về phía Mục Sở: "Muốn về à? Để anh đưa em về."

Tần Noãn trừng thẳng con trai nhà mình, có chút bất mãn: "Con nói năng kiểu gì thế?"

Rồi lại dịu dàng nói với Mục Sở: "Sở Sở đừng để ý đến nó, tối nay cứ ở lại đây ăn cơm."

Mục Sở nhìn đồng hồ rồi đứng lên, lễ phép mở miệng: "Dạ cháu cảm ơn bác, nhưng để hôm khác đi ạ, hôm nay cháu phải về nhà."

Tần Noãn đành phải thôi, lại dặn dò con trai đưa Mục Sở về cho cẩn thận, không cho phép bắt nạt em.

Chờ Cố Tần và Mục Sở đi rồi, Cố Tích chỉ vào bộ nail của Tần Noãn rồi cáo trạng với Cố Ngôn Thanh: "Ba nhìn móng tay của vợ ba kia, không có chút xíu nào giống với hình tượng người phụ nữ trong gia đình cả, ba mau nói mẹ đi!"

Nói rồi chạy tót lên lầu.

Tần Noãn quay đầu nhìn về phía Cố Ngôn Thanh đang dựa lưng trên ghế sofa, đem bộ móng lấp lánh mình mới sơn xong lắc lắc trước mặt ông: "Ông xã, đẹp không?"

Cố Ngôn Thanh còn chưa kịp trả lời đã đụng phải ánh mắt uy hiếp của vợ mình.

Ông bất đắc dĩ khẽ cười một tiếng, giọng điệu rất cung chiêu: "Ừ, đẹp."

Tần Noãn mỉm cười vô cùng hài lòng.

Hai tay bà cẩn thận đặt ở thành ghế, một lúc sau liền cảm thán: "Anh nói xem sao vợ chồng Mục Lăng Thành lại dạy dỗ được một đứa bé ngoan như Sở Sở vậy chứ? Bề ngoài xinh xắn, nói chuyện lại rất ngọt, vô cùng hiểu chuyện. Quan trọng là thành tích học tập xuất sắc, quả thực làm người khác yêu thích mà!"

"Gen nhà bọn họ tốt thật, sao Tích Tích nhà mình lại không được vậy nhỉ?"

Cố Ngôn Thanh trầm ngâm, nói sâu xa: "Tích Tích không phải do em cản trở hay sao? Em nhìn Tần Tần xem, cũng rất tốt, đâu có kém cạnh gì ai."

"... "

Tần Noãn ngắt lời ông: "Nếu như Tích Tích là con trai, khi nó còn bé nên đặt cọc trước làm thông gia với Mục gia, sau này Mục Sở sẽ được gả về nhà chúng ta, có cô con dâu tốt như vậy mắt lòng mát dạ phải biết!"

Cố Ngôn Thanh cười cười, khom lưng nói nhỏ với bà vài câu.

Tần Noãn nghe xong ngậy ngốc nhìn ông, có chút không thể tin được: "Lời này là chính Tần Tần nói sao?"

Cố Ngôn Thanh gật đầu, lại suy tư nói: "Không biết thằng bé coi trọng những lời này từ lúc nào, hôm nay lúc nó nói anh cũng thấy khá bất ngờ. Chỉ là, em thấy hai đứa nó hợp không?"

"Hợp chứ sao không." Tần Noãn kích động vỗ mạnh vào thành ghế, "Không ai thích hợp làm con dâu em hơn Sở Sở cả."

Bà nói, còn không nhịn được cảm khái: "Tần Tần đến giờ mà vẫn chưa có bạn gái, em còn đang nghi ngờ không biết có phải thằng bé thích con trai hay không. Nhưng mà giờ thì tốt rồi, tên nhóc này thế mà lại thích Sở Sở, mắt nhìn người cũng tốt đấy chứ, rất giống em!"

Cố Ngôn Thanh: "... "

Bà híp mắt tưởng tượng viễn cảnh sau này, khóe môi cong lên: "Sở Sở xinh xắn như vậy, lại còn học giỏi, nếu tương lai kết hôn với Tần Tần, con của hai đứa chúng nó chắc chắn sẽ đẹp vô cùng, đã thế lại còn thông minh nữa chứ!"

Cố Ngôn Thanh: "... "

"Nguy rồi ông xã, em muốn bé cháu rồi, làm sao bây giờ?"

"... "

- - - - -

Khi Mục Sở về đến nhà, vừa bước vào trong đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Mùi vị quen thuộc này, hẳn không phải là thím Trương nấu.

Hình như là hôm nay ba cô trở tài nấu ăn!

Cô lần theo mùi nhanh chóng mò vào phòng bếp.

Lại nhìn thấy vị Mục tiên sinh nhà mình đang mang tạp dề ở trong bếp ra uy - chỉ đạo đồng chí Tường Nam Khanh nấu ăn!

Mục Lăng Thành: "Bỏ muối vào... bà cô của tôi ơi đây là đường trắng trời ạ, lọ bên cạnh kia mới là... thêm chút nữa, trời ạ, tay em đừng có run nữa có được không... đảo qua đảo lại mấy lần nữa là được rồi, không không đừng đảo như thế, trời ạ, sao em lại ngốc vậy chứ ----"

Tường Nam Khanh thả mạnh chảo xuống bếp, mặt lạnh lùng: "Không học được, em chịu đấy!"

Mục Lăng Thành vội vàng tắt bếp, bóp vai cho bà: "Anh vừa rồi định nói là sao Mục Lăng Thành mình lại ngốc vậy chứ, ngay cả việc dạy cho người vợ thông minh xinh đẹp tuyệt đỉnh của mình mà mãi vẫn không được, quả đúng là đàn mà!"

Rồi lại sáp vào người bà: "Hay là em cứ đánh anh một cái cho hà giận đi?"

Tường Nam Khanh vui lên không ít, cười cười đẩy ông ra: "Anh đứng đắn chút được không? Sở Sở về mà thấy lại không hay đâu."

"Con bé tới Cố gia rồi, sao về nhanh thế được?" Mục Lăng Thành khịt mũi xem thường.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, Mục Sở cong môi cười.

Thấy hai người vẫn chưa phát hiện ra mình, cô rón rén lấy trong tủ kính ra hai túi snack, ngồi khoanh chân trên sofa vừa ăn vừa xem tivi.

Cô mở nhỏ tiếng, trong phòng bếp thỉnh thoảng lại có tiếng nói chuyện ra, lúc thì khen ngợi, khi thì nổi trận lôi đình, quả thật phòng bếp bây giờ không khác gì một bãi chiến trường, gà bay chó sủa, nhưng lại lộ ra chút ấm áp của gia đình.

Tường Nam Khanh bung thành quả của mình sau một hồi vật lộn đi ra, thấy Mục Sở đang ngồi trên sofa, bà có hơi ngạc nhiên một chút: "Con về rồi sao còn không nói? Bụng còn đau nữa không?"

"Đạ không mẹ." Mục Sở cắn miếng khoai tây chiên, uể oải: "Con không nói không phải là sợ làm phiền đến hai người hay sao?"

Tường Nam Khanh khẽ lườm cô: "Lời này học từ ai vậy chứ? Ăn vật ít thôi, vào bếp bung đồ ăn ra đi."

Mục Sở gật đầu, nhanh chân chạy vào bếp.

Mục Lăng Thành đang soạn sửa thức ăn đặt lên bàn.

Thấy cô vào, ông đưa tô salad qua.

Tiền thể nhỏ giọng căn dặn: "Lát nữa mẹ hỏi có ngon hay không thì phải nói rất ngon, biết chưa?"

Mục Sở ngược mắt: "Ngài Mục thân mến, ba có thể phát huy tính sợ vợ của mình hơn tí nữa được không?"

"Con thì biết cái gì!" Mục Lăng Thành cười nhạo: "Cái này người ta gọi là cung chiêu!"

Mục Sở không trả lời, Tường Nam Khanh đi tới: "Ba con hai người thì thầm to nhỏ gì đó?"

Cô khẽ giật mình, nhìn về phía mẹ mình cười xán lạn: "Con đang nói với ba, đồ ăn tối hay nhìn hấp dẫn thế, không biết sẽ có vị như thế nào."

Mục Lăng Thành: "Chắc chắn ngon rồi, còn không xem là ai làm cơ chứ!"

Mục Sở gật theo: "Đúng đúng, mẹ con mà ra tay còn sợ không ngon nữa hay sao!"

Tường Nam Khanh: "... "

- - - - -

Thức ăn tối nay cũng không tính là khó ăn, chỉ là... hơi mặn.

Mặn đến mức ăn xong, Mục Sở không biết đã uống bao nhiêu nước.

Lúc này cả nhà đang ngồi trên ghế sofa xem tivi, Mục Sở vẫn đang cầm trong tay cốc nước nhỏ của mình.

Mục Lăng Thành bỗng nhớ tới chuyện chính sự của mình, nhìn về phía Mục Sở: "Gần đây công ty của ba khá rảnh, ba đang định đưa mẹ con đi nước ngoài chơi một chuyến, tránh cho việc bà ấy mãi lo công việc mà không chăm sóc tốt cho bản thân. Con muốn đi cùng không?"

Nhìn ánh mắt của ông cũng nhìn ra được hàm ý: Con muốn đi theo làm bóng đèn không?

Không đợi Mục Sở trả lời, Mục Lăng Thành đã nói thêm: "Nếu không đi thì hè này con cứ ở Cổ gia đi, ba đã bàn với bác Cổ rồi."

Mục Sở nghĩ đến việc Cố Tàn đang cầm bức thư tình uy hiếp cô, bắt cô nghỉ hè phải đến dạy bù cho Tích Tích.

Đi ra nước ngoài du lịch, nghỉ hè năm nào cô cũng đi, cũng không có mới mẻ gì, cô quả thực không có hứng thú.

Nhưng mà bị ba mình kích thích, khoe môi Mục Sở khẽ cong lên, rất không nghe lời nói: "Đi du lịch nước ngoài sao ạ? Oaa, được ạ, tốt lắm!"

"... "

*Editor có lời muốn nói

Chanh: Mai Quốc khánh aka Rằm Tháng Bảy cả nhà ơi =)))) Tới nay nửa đêm tụ tập kể chuyện ma vui phải biết nhớ =))))

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Dọn tới ở nhà họ Cố

Editor: Chanh

Mục Lăng Thành thử thăm dò, hỏi: "Con với Tích Tích tình cảm tốt như vậy, lẽ nào lại nỡ lòng bỏ con bé ở nhà một mình sao?"

Mục Sở suy tư một chút, nghiêm túc gật đầu: "Ba, con thấy ba nói cũng có chút đúng!"

Ngay lúc khoe miệng ba cô sắp vênh lên, cô không nhanh không chậm nói thêm: "Chúng ta có thể mang Tích Tích đi cùng, vậy là chúng con không phải tách ra nữa."

"... "

Khuôn mặt Mục Lăng Thành có chút cứng ngắc, chớp mắt một cái, ông lại rất "thăm thía" hỏi: "Nhưng ba nghe nói lớp mười hai sẽ khai giảng trước một tháng đấy, lỡ đi chơi có gặp chuyện gì ngoài ý muốn về trễ thì sao?"

Mục Sở nháy mắt, cười ngọt ngào: "Không đâu ba, thành tích của con rất tốt, đứng đầu lớp đó nha! Sẽ không ảnh hưởng đâu ạ."

"... "

Thấy Mục Lăng Thành không nói gì, Mục Sở nghiêng đầu nhìn về phía Tường Nam Khanh đang ngồi bên cạnh, kéo tay bà nũng nịu: "Mẹ, mẹ nói gì đi?"

"Tất nhiên là phải đi rồi!"

Tường Nam Khanh lấy đuôi tóc bị kẹt trong cổ áo cô ra, nhẹ vuốt.

"Mấy năm trước không phải đều đi với nhau sao, năm nay cũng không thể ngoại lệ được. Là người một nhà thì phải đi cùng nhau."

Mục Sở rất đắc ý, nhìn về phía Mục Lăng Thành với vẻ mặt khiêu khích.

Nhưng mà đối phương lại đang cúi đầu nhìn điện thoại, không để ý tới cô, không biết đang có tâm trạng gì.

Ngay lúc Mục Sở quyết định không đùa ông nữa, điện thoại cô khẽ rung lên, cô bèn lấy ra nhìn.

Mục tiên sinh sợ vợ: [Chuyển khoản 10000. 00* tệ]

Mục Sở đếm số 0 phía sau, sáng khoái nhận tiền.

*1 vạn tệ = 34 triệu VND

Cô vỗ đùi: "Đúng rồi, hè này con đã đồng ý dạy kèm cho Tích Tích rồi, nếu mà đi du lịch nữa không phải là sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô ấy sao?"

"Đúng đúng đúng, chắc chắn ảnh hưởng rồi." Mục Lăng Thành vội vàng nói: "Ba thấy năm 12 vẫn nên lấy việc học là chính, hay là hè này con cứ qua nhà Tích Tích ở, thuận tiện dạy kèm cho con bé, mình cũng tranh thủ ôn lại kiến thức luôn. Chờ sang năm thi Đại học xong, một nhà ba người chúng ta lại đi chơi, được không?"

Mục Sở sờ sờ cằm, như có điều suy nghĩ: "Việc này, để con suy nghĩ lại chút."

Nửa phút sau, điện thoại Mục Sở khẽ rung lên hai lần.

Mục tiên sinh sợ vợ: [chuyển khoản 10000. 00* tệ]

Mục tiên sinh sợ vợ: [Bảo bối à, 2 vạn tệ cũng không có ít đâu ~]

Khoe môi Mục Sở khẽ cong lên, nhanh chóng trả lời: [Ba thân yêu, vấn đề là 2 cái số này nó không dễ nghe, con sẽ có cảm giác ba đang mắng con (túi thân.jpg)]

Cô tiếp tục gõ:[Hay là ba cứ chuyển cho con thêm 1 vạn nữa...]

Tin nhắn này còn chưa kịp gửi, ba cô đã nhắn đến

Mục tiên sinh sợ vợ: [Chuyển khoản 222 2.22 tệ]

Cộng với hai cái trước, tổng là 2222 2.22 tệ.

Mục Sở: [...]

Mục tiên sinh sợ vợ: [2 là số đẹp đấy, ngụ ý cho việc có đôi có cặp, nếu thêm sẽ bị thừa.]

Mục Sở: [...]

Cô cảm thấy ba mình nói câu này có hàm ý bảo cô là người dư thừa.

Mục Sở nhìn vào tài khoản hơn 2 vạn tệ của mình, lại nhớ đến sắp tới sinh nhật của Cố Tần, đúng lúc có thể dùng tới.

Quên đi.

Vì tiền, cô hào phóng một lần.

Không so đo với vị nào đó nhà mình.

- - -

Từ khi Mục Sở tỏ thái độ nói không theo hai người đi du lịch nước ngoài, tâm trạng của Mục Lăng Thành vui hơn Tết.

Nhìn điệu bộ này của ông, Mục Sở cảm thấy, năm nay ba cô mang mẹ ra ngoài du lịch không có ý tốt.

Nói không chừng, biết đâu lại sinh cho cô một đứa em?

Nghĩ đến việc này, Mục Sở tỏ vẻ rất mong đợi.

Hôm nay, cô không nhận được hỏi mẹ mình có muốn sinh thêm cho cô đứa em cho vui nhà vui cửa không, Tường Nam Khanh đang uống nước lập tức phun hết ra ngoài.

Mất nửa ngày mới bình tĩnh lại được, bà khẽ cốc đầu cô con gái của mình: "Nghĩ gì vậy hả? Con lớn vậy rồi mà vẫn muốn mẹ sinh cho một đứa em à?"

Mục Sở khịt mũi xem thường, nhỏ giọng lầm bầm: "Có sao đâu ạ, với điều kiện của nhà mình vẫn nuôi nổi một đứa nữa mà."

"Dù sao thì con vẫn ủng hộ hai tay hai chân!" Mục Sở tỏ thái độ.

Nhìn nhà người ta kìa, Tích Tích còn có anh trai.

Hà có gì mà nhà cô lại chỉ có một mình cô?

Không công bằng!!

"Năm nay con lên 12, nếu bây giờ mẹ mang thai thì lúc con thi xong Đại học, nhà chúng ta lại vừa vặn có thêm một thành viên mới." Mục Sở rất chân thành đề nghị.

Tường Nam Khanh dờ khóc dờ cười: "Được rồi được rồi, có con là đủ rồi, sinh gì nữa mà sinh? Con thích thì sau này tự mà sinh."

Mục Sở bỗng bị ghen hòng, dù gì vẫn là cô gái chưa trải qua sự đòi, bỗng nhiên đỏ mặt.

Cô cô cô... sinh với ai được?

Aizz, sao mẹ lại nói mấy lời này chứ!

Tường Nam Khanh tựa hồ cũng ý thức được mình vừa nói gì, bà đang định nói thêm thì phía cầu thang vang lên âm thanh của Mục Lăng Thành: "Mục Sở, con qua đây giải thích cho ba một chút, tờ giấy kẹp trong sách này là sao hả?"

Mục Sở quay đầu, thấy ba mình đang đứng trên bậc thang, tay cầm cuốn "Nhật kí của Annie"

Mục Sở vẫn còn nhớ rõ, cuốn kia là cô tìm được trong thư phòng của ba, cô có cầm lên trường tâm một tuần rồi lại đem trả về chỗ cũ.

Sao mà... bên trong lại có tờ giấy nhí?

Mục Lăng Thành cầm tờ giấy, háng giọng, đọc diễn cảm cho cô nghe: "Bạn học Mục Sở thân mến, tớ là Lý Tiểu Phong bạn 7" (Thằng nhãi ranh này!)

"Thật ra thì... tớ thích cậu lâu rồi." (Thích con gái của ông đây, sao cậu không lên trời luôn đi?)

"Chúng ta có thể thêm bạn tốt không?" (Không thể!)

"Wechat của tớ là XXXXXX" (Cảm ơn, nhưng con gái tôi không muốn biết!)

Mục Sở...

Tường Nam Khanh...

- - - - -

Bởi vì tờ giấy kia, Mục Sở phải đứng ở phòng khách nghe ba mình giáo huấn một giờ không nghỉ.

Từ việc ông lập nghiệp không dễ dàng, đến mẹ cô mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày.

Rồi lại nói đến công ơn dưỡng dục cô chục năm trời ngậm đắng nuốt cay.

Không biết sao lại lái qua việc mẹ cô ngày xưa vừa gặp đã nhất kiến chung tình với ông, mãnh liệt triển khai kế hoạch theo đuổi, quấn chặt không buông. Trái tim băng giá của ông cuối cùng cũng bị tan chảy, cố gắng chấp nhận tình cảm chân thành của mẹ.

Tường Nam Khanh đang ngồi bên cạnh, nghe được bỗng nhủ mày: "Mục Lăng Thành, em theo đuổi anh bao giờ sao đến em còn không biết vậy? Không phải trước đây anh thích em, còn nghĩ mọi cách để tỏ tình hay sao?"

"Em.. nhớ nhầm rồi!" Mục Lăng Thành mặt không biến sắc vẫn bám vững đề tài này, quay lưng với Tường Nam Khanh, tiếp tục giáo dục Mục Sở: "Tóm lại, để có được con của ngày hôm nay, những người làm ba làm mẹ chúng ta cũng không dễ dàng gì, phận làm con thì phải biết cảm ơn ơn dưỡng dục của ba mẹ, đừng bị mấy lời ngon tiếng ngọt kia dụ dỗ. Nếu không thì con chính là đứa vô lương tâm, vong ơn bội nghĩa, bất hiếu!"

"... "Mục Sở đáng thương nhìn về phía Tường Nam Khanh, ra tín hiệu xin giúp đỡ từ mẹ mình.

Tường Nam Khanh đang dựa mình vào ghế sofa, nhin cười kéo kéo góc áo của Mục Lăng Thành: "Anh giải thích việc này với em đã, em theo đuổi anh bao giờ?"

Rồi lại lén nháy mắt với con gái.

Mục Sở tiếp nhận tín hiệu thành công, ngay lúc ba cô xoay người nhìn về phía mẹ, lặng lẽ chuồn lên lầu.

Mục Lăng Thành không phát hiện ra, ngồi xuống cạnh Tường Nam Khanh, nghiêm túc nói: "Lúc học Đại học, có phải em ở trước mặt tất cả mọi người đơn phương tuyên bố, em là bạn gái của anh không?"

Tường Nam Khanh nhớ lại, gật đầu.

Lúc ấy bà đến hội trường buổi tiệc tối đón người mới với bạn, vì không có vé nên bị người của Hội học sinh chặn ngay cửa.

Khi đó Mục Lăng Thành là chủ tịch Hội học sinh, vì muốn vào nên bà đành giả mạo bạn gái của ông.

Khỏe môi Mục Lăng Thành khề cong, lại hỏi: "Sau này, có phải em lại bay từ nước ngoài về, mặc áo cưới, đứng ở sảnh công ty cầu hôn anh không?"

Tường Nam Khanh lại gật đầu, giải thích: "Đó là... "

"Từ đó suy ra... " Mục Lăng Thành ngắt lời bà, "Anh hoàn toàn có đủ điều kiện để nghỉ ngơi việc em thích thăm anh trước, nói em nhất kiến chung tình, theo đuổi vô vấp tới tấp, quấn lấy không buông, thích anh đến chết đi sống lại cũng không điều ngoa chút nào!"

Tường Nam Khanh: "... "

Tâm tình Mục Lăng Thành không tệ, lại nghĩ tới việc khai thông tư tưởng cho cô con gái nhà mình còn chưa kết thúc, quay đầu lại - - - người đâu rồi?

Ông đứng dưới ngược mặt lên lầu gọi lớn: "Sở Sở, con xuống đây mau, ba còn chưa nói xong đâu."

Mục Sở vừa vào phòng đã nghe thấy tiếng ông gọi, dứt khoát đeo tai nghe vào!

- - - - -

Trời về khuya, nhiệt độ giảm thấp. Trên vòm trời tối tăm còn điểm xuyết rải rác vài ngôi sao thưa thớt, ánh đèn nháy rục rờ từ các ngôi biệt thự đua nhau sáng lấp lánh, tựa như những chú cá vàng nhỏ chơi đùa trong bể nước.

Mục Lăng Thành vừa ngủ được một lát thì bị ác mộng dọa tỉnh, đột nhiên mở mắt, ngồi bật dậy.

Ngồi ngu ngơ nhìn chằm chằm vào trần nhà nửa ngày, ông lật chăn ra, giọng điệu sâu xa: "Bà xã, anh vừa mơ thấy Sở Sở nhà chúng ta lập gia đình!"

Lúc này Tường Nam Khanh vẫn chưa ngủ, đang ngồi dựa vào đầu giường xem tạp chí thời trang, nghe vậy bèn liếc mắt nhìn ông chồng của mình một cái, không nói gì.

Sắc mặt Mục Lăng Thành không tốt lắm.

Ông tung hoành trên thương trường nhiều năm, ở bên ngoài hô mưa gọi gió, ăn nói đều rất có ý có tứ.

Nhưng về đến nhà lại còi lóp vỏ bọc gai góc ấy, trở thành người đàn ông thực thụ của gia đình, rất ít khi nổi nóng, càng không đem những chuyện không vui ở ngoài kia về nhà trút giận.

Có thể lúc này, trên mặt ông biểu lộ mấy phần nghiêm túc, cả người nhìn ừ rừ buồn bã, không chút sức sống.

Tướng Nam Khanh rất ít khi nhìn thấy bộ dáng này của ông.

Đặt cuốn tạp chí xuống, bà đi qua ôm lấy chồng mình, dựa vào ngực ông khẽ an ủi: "Người xưa nói ngày nghĩ gì đêm mơ đó quả thực không sai mà. Cái tờ giấy kia rõ ràng là ngay cả con bé cũng không biết, nếu không thì anh làm sao mà phát hiện được? Sở Sở cũng không còn bé nữa, nó tự có suy nghĩ có riêng mình, anh đừng quan tâm."

"Con bé chưa từng trải, lại không có kinh nghiệm sống, chẳng may bị thằng ắt ơ nào đó lừa mất thì sao?"

Mục Lăng Thành càng nghĩ càng không yên lòng, "Em nói xem liệu việc con bé không chịu đi du lịch với chúng ta có phải là muốn ở nhà để hẹn hò yêu đương không?"

Tướng Nam Khanh nhất thời im lặng: "Không phải là anh không cho con bé đi theo hay sao?"

"Hai chuyện này khác nhau!" Mục Lăng Thành nói, "Bây giờ đột nhiên anh cảm thấy, vốn dĩ con bé đã không muốn đi, còn lừa mất hai vạn của anh. Chẳng may nó lại dùng trên người của một thằng cả lơ phát phơ nào đó thì phải làm gì bây giờ?"

Mục Lăng Thành quả thực càng nghĩ càng loạn, ông dứt khoát xuống giường: "Không được, anh phải gọi cho Tần Tần, nghỉ hè con bé qua nhà bên kia ở, phải nhờ thằng bé trông coi cẩn thận mới được!"

- ----

Lúc này Cố Tần còn đang ở thư phòng cùng ba mình bàn về hạng mục Thủy Linh.

Điện thoại trong túi khẽ rung, anh cầm ra nhìn, hơi bất ngờ: "Chú Mục, sao giờ này chú còn gọi cho cháu vậy?"

Cố Ngôn Thanh chống tay, hất cằm ra hiệu cho anh.

Bên kia truyền đến thanh âm của Mục Lăng Thành: "Tần Tần chưa ngủ sao?"

"Dạ cháu chưa, chú gọi có việc gì không ạ?"

"Chuyện là vậy... " Bên kia trầm mặc một lúc, lại nói: "Chú và di sắp tới định đi nghỉ phép, Sở Sở nói muốn dạy kèm cho Tích Tích, nên chú định để con bé ở nhà cháu một thời gian ngắn. "

"Vừa vặn đúng lúc cháu cũng ở nhà, chú muốn cháu chú ý xem động tĩnh của con bé một chút, xem nó... có yêu đương gì không."

Cố Tần ngẩn người ra mấy giây, lại nghe Mục Lăng Thành nói: "Hôm nay chú vô tình thấy được một bức thư tình của ai đó gửi cho con bé bị kẹp trong sách, nên có chút không yên lòng, sợ con bé yêu sớm, cháu để mắt đến nó thì chú cũng yên tâm phần nào."

Đợi một hồi vẫn thấy bên kia không có động tĩnh gì, Mục Lăng Thành khẽ hỏi: "Tần Tần? Cháu nghe chú nói gì không?"

Cố Tần hoàn hồn, nhanh chóng trả lời: "Được ạ, cháu biết rồi."

Cúp điện thoại, Cố Tần thấy khóe môi ba mình đang vênh lên, đứng dậy khỏi bàn làm việc, nói ẩn ý: "Ông ấy tìm đúng người rồi đấy."

Rồi ông cầm cốc nước đi ra khỏi thư phòng.

Cố Tần ngồi xuống ghế làm việc, đầu ngón tay khẽ gõ gõ lên mặt bàn, dường như đang suy nghĩ chuyện gì.

- -----

Buổi sáng ba ngày sau, Mục Lăng Thành và Tướng Nam Khanh rời khỏi thành phố C.

Sau khi đến sân bay tiễn họ, Mục Sở lập tức bị Cố Tần chở đến nhà họ Cố.

Sắc trời còn sớm, Cố Tích bây giờ còn ngủ chưa có dậy, bên trong biệt thự Cố gia rất yên tĩnh, còn nghe được cả tiếng chim hót líu lo.

Thang máy mở ra, Cố Tần kéo hành lí và cô vào.

"Ba mẹ anh vừa đi Úc hôm qua, có dự án bên đấy, chắc cũng phải mất kha khá thời gian mới xong được."

Mục Sở bắt ngờ nhìn về phía anh: "Vậy trong nhà giờ chỉ còn hai anh em bọn anh thôi hả?"

"Bây giờ không phải còn có em nữa hay sao?" Khóe môi Cố Tần khẽ cong, hỏi cô, "Em muốn ngủ phòng riêng hay chung phòng với Tích Tích?"

Mục Sở nghĩ nghĩ, đáp: "Sao cũng được à."

Cố Tần từ chối cho ý kiến.

Thang máy dừng ở tầng ba, hai người bước ra ngoài.

Ra thang máy rẽ phải là phòng của Cố Tích và phòng luyện đàn.

Phía tây là phòng Cố Tần và thư phòng.

Ngoài ra, cuối hành lang phân cách khu Đông – Tây, hai bên đều có một phòng dành cho khách.

Hai chiếc cửa sổ lớn đầu hành lang đều được mở ra, gió hè khẽ lùa vào, xung quanh vừa yên tĩnh vừa thanh bình.

Có vài người giúp việc đang quét dọn, thấy hai người liền mỉm cười chào hỏi.

Cố Tần khẽ gật đầu, đưa cô đến cửa phòng Cố Tích, gõ cửa: "Dậy nhanh!"

Rồi cũng không ở lại, đưa Mục Sở về căn phòng phía tây.

Cuối cùng dừng lại trước cửa một căn phòng ngủ, cầm anh khẽ hếch lên: "Em ở phòng này đi, bên trong đã quét dọn sạch sẽ, đồ dùng cũng đầy đủ hết rồi."

Vừa mới dứt lời, anh khẽ ngáp một cái, lười biếng dựa vào tường, nâng tay lên nhìn đồng hồ, mới bảy rưỡi sáng: "Hôm nay dậy hơi sớm, em dọn dẹp đồ đạc rồi ngủ tiếp đi."

Thấy anh ngáp, Mục Sở bắt giác cũng ngáp theo.

Cô mở to mắt nhìn anh: "Anh buồn ngủ thế rồi còn gõ phòng Tích Tích làm gì?"

Cố Tần mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời: "Em thấy con bé có dậy không?"

Mục Sở...

Anh lần sau tốt nhất đừng gõ cửa phòng em, nếu không thì anh xong đời rồi!

"Em bị khó chịu khi rời giường đấy!"

Mục Sở nghiêm túc cảnh báo anh.

Cố Tần cười nhẹ, xoa xoa đầu cô: "Đi vào đi."

Mục Sở đứng im không nhúc nhích, bình tĩnh nhìn anh.

Cố Tần thấy bộ dạng cô muốn nói rồi lại thôi, bèn nhướn mày: "Có chuyện gì muốn nói với anh sao?"

Cô khẽ xòe tay ra, giọng điệu mang theo chút lầy lòng: "Anh à, trước đây không phải anh hứa là nếu em qua đây dạy kèm cho Tích Tích, anh sẽ trả "cái kia" cho em sao?"

Cố Tần vỗ một cái vào lòng bàn tay cô: "Gấp làm gì? Bao giờ hết hè thì anh trả em!"

Hai mắt Mục Sở mở to, không được vui cho lắm: "Em đã từ chối cơ hội đi du lịch với ba mẹ để đến đây giúp Tích Tích học bù, haizzz, người ta có lòng thành như thế mà ai kia còn không biết giữ chữ tín cơ..."

Đôi chân dài của Cố Tần khẽ đan chéo vào nhau, ngoắc môi: "Anh của em rất trọng chữ tín, nghỉ hè xong nhất định sẽ đưa thư cho em."

Mục Sở nhìn thái độ cứng rắn của anh, cũng lười đòi co, dù sao hè này cô ở đây, chả nhẽ lại không trộm nó về được?

Nghĩ như vậy, cô cũng không so đo với Cố Tần, trực tiếp mở cửa đi vào phòng.

Đóng cửa rồi, cô mới chột nhận ra...

Căn phòng này, hình như sát vách với phòng ngủ của Cố Tần thì phải?

Cô vô thức nghiêng đầu, nhìn về phía bức tường đầu giường kia...

*Editor có lời muốn nói:

Gần 3k rưỡi chữ các nàng oiiii, cầu vote cầu voteee.

Dạo gần đây sức khỏe của mình không được tốt lắm, nên đôi lúc sẽ không kịp edit chương cho các nàng được, thông cảm cho Chanh xiu nhea ~ Mình sẽ cố gắng cóp nhặt ngày này một tí ngày kia một tẹo để có chương mới cho các nàng sớm nhất có thể. Mong mng đừng quên Chanh nhaaaa. Lò véeeee

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Hương từ thanh mộng hồi thị giác, hoa hướng mỹ nhân đầu thượng khai*

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Chanh

*"香从清梦回时觉，花向美人头上"：Trích từ bài thơ 《咏茉莉》(Hải nhài) của họa sĩ Vương Thạch Lỗi cuối thời Minh đầu thời Thanh. Đây là hai câu cuối của bài thơ, có ý tả hoa nhài như thiếu nữ, như người đẹp đang say giấc ngủ, hương thơm dễ chịu, đồng thời cho rằng loài hoa này thường được các mỹ nhân dùng trang trí cho chiếc kẹp tóc, thơm ngát và đẹp dễ.

Mục Sở ngủ thẳng một mạch đến chín giờ.

Sau khi tỉnh dậy, cô xếp quần áo trong vali vào tủ, cầm một chiếc váy dài màu trắng đi vào phòng tắm.

Tất cả đồ vệ sinh cá nhân bên trong đều mới tinh.

Sữa tắm và dầu gội đều là hương cô thích nhất - hoa nhài!

Mục Sở khẽ cảm thán, tí mỉ như vậy, chắc chắn là Cố Tích chuẩn bị cho cô rồi!

Không uống công cho tình bạn mấy chục năm của bọn họ, hè này, cô nhất định phải cố gắng dạy cho cô nàng thật tốt!!

Tắm xong, Mục Sở khẽ lau mái tóc ướt sũng đi ra ngoài.

Cô lơ đãng liếc về phía ban công, chợt phát hiện rất nhiều khóm hoa nhài đang đua nhau nở rộ.

Cánh hoa trắng tinh khôi như phát sáng dưới ánh mặt trời, lá cây xanh tốt, bên trên còn đọng chút nước, nhìn thật thích mắt!

Cô đẩy cửa kính đi ra ngoài.

Hương hoa nhàn nhạt quấn quanh chớp mũi, làm cho lòng cũng trở nên thư thái nhẹ nhàng hẳn.

Ban công của phòng ngủ dọc theo hình vòng cung, cách với ban công phòng Cố Tần tầm nửa mét, có lan can đầy đủ.

Phía trên là một lớp kính thủy tinh.

Lúc này, Cố Tần đang cầm bình tưới hoa, nghe thấy động tĩnh bên này, ngẩng đầu nhìn qua.

Mái tóc ướt sũng của Mục Sở nhẹ xỏa ra, dưới ánh nắng sớm mai, làn da cô sáng đến chói mắt, như hòa làm một với hương sắc của hoa nhài, đẹp đến động lòng người!

"Hương từ thanh mộng hồi thị giác, hoa hướng mỹ nhân đầu thượng khai."

Trong đầu anh bất chợt nghĩ đến câu thơ này, bỗng thấy nó tả rất chính xác!

Lắc đầu định thần lại, bỗng thấy Mục Sở khẽ nhìn qua bên này.

Thấy Cố Tần sững sờ nhìn mình, cô chợt cười với anh: "Anh, hoa này là Cố Tích trồng ạ?"

Sắc mặt Cố Tần khẽ cứng ngắc, khóe môi chợt cong lên, xùy nhẹ một tiếng, không nói gì.

Thấy anh đang tưới nước, Mục Sở cũng nhìn vào hoa nhài trên ban công phòng mình, ngó trước ngó sau tìm bình hoa sen nhưng lại không thấy đâu cả.

Cô đành phải tìm Cố Tần: "Anh à, cho em mượn chút đi, mấy em hoa nhỏ này đang khát nước."

Cố Tần nhường mày nhìn qua, giọng điệu mang theo chút trêu chọc, như đang đùa với một chú mèo nhỏ: "Ồ, Tiểu Hoa nhà chúng ta khát sao?"

Mục Sở: "... " Anh mới là Tiểu Hoa!!

Cố Tần cười nhẹ một tiếng, đưa bình hoa sen qua cho cô

*Dù không giống với bình tác giả miêu tả lắm nhưng đại khái đây là chiếc bình hoa sen tưới cây nha các nàng =))).

Một tay Mục Sở vịn lan can, một tay vun ra, khom lưng nhận lấy.

Cổ váy của cô khá rộng, dây nịt y trong suốt dán lên vai, dưới ánh mặt trời như đang phản quang, có chút chói mắt.

Xương quai xanh tinh xảo và mê người, khi cô cúi người cánh xuân phía dưới như ẩn như hiện.

Gió hè thổi qua, nhẹ nhàng mang theo mùi hương riêng biệt chỉ thuộc về cô, chui vào mũi anh.

Nhịp tim Cố Tần khẽ chênh vài giây, mắt vội nhìn qua chỗ khác.

Cảm giác được ngón tay lạnh buốt của cô khẽ chạm vào tay mình, anh giật mình vô thức buông lỏng tay.

Ngờ đâu Mục Sở còn chưa kịp cầm chặt, anh đã vội buông tay quá sớm.

Bình tưới hoa rơi vào khe hở giữa hai ban công, vình quang đập thẳng xuống đất, phát ra tiếng vang giòn tan.

Vốn được làm từ sứ, trên thân còn có hoa văn tinh xảo, thế mà bây giờ, "tiểu tinh xảo" kia lại đang thịt nát xương tan, thanh âm vừa thanh thúy lại vang dội, nước văng tung tóe trên sân.

Mục Sở ngẩng đầu lên: "Anh làm gì đấy? Em đã cầm được đâu?"

Yết hầu Cố Tần khẽ lên xuống, bình tĩnh nhìn cô: "Lấy cái mới là được."

Rồi cười cô: "Ai bảo em chậm rì như thế làm gì? Anh chưa bắt em đền là may lắm rồi đấy, sao, còn trách ngược anh hả?"

Mục Sở khẽ liếc anh một cái, thôi, để anh tự chiêm nghiệm ra sai lầm của mình vẫn hơn!

Cố Tần nâng mắt liếc nhìn qua mấy bụi hoa nhài bên cô một cái, nói: "Lúc sáng đã tưới qua rồi, hoa nhài nhỏ của em sẽ không khát đâu mà lo! Tĩnh ngủ rồi thì xuống nhà ăn sáng đi."

Nói xong, anh lại khẽ búng vào trán cô một cái, rồi quay người bước vào phòng mình.

Mục Sở nhăn nhó lấy tay che trán, lại nhìn qua bình tưới đang nằm lổn lổn dưới sân, quay vào phòng tìm chiếc áo màu xanh nhạt khoác lên người, đi xuống lầu.

Trong phòng bếp, Cố Tần và Cố Tích ngồi đối diện nhau, đang dùng bữa sáng.

Cố Tích trông thấy Mục Sở liền cười cười, khẽ ngoắc ngoắc tay, tiện thể kéo ghế ra cho cô.

Mục Sở vừa ngồi xuống, thím An đã bê một bát cháo tới.

Cô lễ phép nói cảm ơn.

Cố Tần ngẩng đầu, thấy tóc cô vẫn còn ướt sũng, nhíu mày: "Sao không sấy tóc?"

Cô vừa tắm xong, tóc vẫn còn chưa khô kịp, ướt nhẹp.

Mục Sở tiện tay vén mấy cọng tóc ra sau tai, cúi đầu ăn cháo: "Tóc dài quá, sấy mệt lắm ạ."

Cô không có thói quen sấy tóc.

Mùa đông giá rét, dưới sự bức bách của mẹ thì cô mới miễn cưỡng sẩy qua.

Mùa hè thì không cần!

Cố Tần im lặng không nói gì, cầm một quả trứng, bóc sạch rồi bỏ vào bát Cố Tích.

Cố Tích có chút thụ sủng nhược kinh, anh cô hôm nay ăn nhằm cái gì à? Sao bỗng nhiên lại tốt thế?

Cố Tần không để ý tới cô nàng, bóc tiếp một quả nữa, bỏ vào bát Mục Sở rồi khề lau tay.

Trong phòng bếp có mở điều hòa, khí lạnh từ từ ủa vào.

Anh ngẩng đầu khề nhìn qua mái tóc ướt nhẹp của Mục Sở, đứng dậy: "Hai đứa cứ từ từ mà ăn, anh lên công ty, trưa nay không về đâu."

Sau khi anh đi không lâu, thím An cầm máy sẩy tới: "Sở Sở sẩy qua tóc đi cháu, phòng đang bật điều hòa, cháu như vậy sẽ bị cảm đấy."

Mục Sở định nhả nhận từ chối, nhưng thấy thím An đã cất công mang ra, cô đành phải ngoan ngoãn vâng lời, cầm máy sẩy khô tóc.

Nghe thấy tiếng vù vù của máy sẩy vang lên, Cố Tần mới từ từ đứng dậy từ ghế sofa trong phòng khách, đi ra ngoài gọi điện thoại.

- - - - -

Vừa được nghỉ hè, thành tích cuối kì còn chưa có, Cố Tần cũng không quá ép buộc Cố Tích phải học bài.

Sau bữa ăn, Cố Tích hào hứng kéo Mục Sở đi chụp ảnh.

Dù là việc học, hay những thứ cầm kì thi họa mà con nhà hào môn thế gia phải học, Cố Tích đều không có chút hứng thú!

Thứ cô nàng yêu thích nhất, chính là chụp ảnh!

Có lẽ sở thích chính là người thầy tốt nhất, kỹ thuật chụp ảnh của Cố Tích không tệ, khả năng chụp ảnh P của cô nàng cũng rất tốt.

Trong tủ đồ Cố Tích có rất nhiều các loại trang phục chuyên dùng cho việc chụp ảnh, vóc người của cô nàng và Mục Sở khá giống nhau, có thể mặc vừa, thế là cô bị Cố Tích xoay vòng vòng cả buổi trời.

Từ phòng ngủ cho tới vườn hoa, sau đó lại lôi Mục Sở tới một con phố cổ thơ mộng ở phía Nam để chụp choẹt.

Trời đang vào giữa hè, trời nóng hầm hập như thiêu như đốt, người đi trên đường cảm tưởng như đang đi trên lòng một chảo lửa khổng lồ.

Tán lá dày rộng của cây ngô đồng ven đường cũng không ngăn được những tia nắng mạnh mẽ xuyên qua.

Dưới tán cây, ve thì nhau hát râm ran, nếu không muốn nói là kêu inh ỏi.

Thời tiết như vậy, trên đường cũng chỉ có lác đác vài người qua lại.

Mục Sở mặc chiếc váy dài màu xanh sẫm, đứng trước một tòa lâu đài mang đậm kiểu dáng châu Âu hồi đầu thế kỉ 20.

Phía sau, đá hoa cương màu xanh nhạt và màu xám ghép thành hình mặt trời, trải qua sự bào mòn của năm tháng, phẳng phất có chút tang thương.

Bị Cố Tích yêu cầu tạo hết dáng này đến dáng khác, chớp mũi của Mục Sở đã phấp hờng, trán cũng đã rịn mồ hôi, quần áo dính hết vào người, rất khó chịu.

Đưa tay kéo thấp vành mũ xuống, Mục Sở tuyệt vọng nhìn về phía Cố Tích: "Chị gái à, về nhà đi, em sắp tèo rồi."

Cố Tích cũng lau mồ hôi trên trán, đứng lên, nghiêm túc mở máy xem thành quả của ngày hôm nay, nhử mày nhìn Mục Sở: "Được rồi, hôm nay tha cho cậu đấy."

Vừa cất máy ảnh, một chiếc xe từ xa chạy tới, rồi dừng trước mặt hai người.

Cố Tích và Mục Sở thuận thế nhìn qua, liền thấy một người đàn ông đang nghiêng đầu nhìn về phía này, tháo kính râm, lộ ra khuôn mặt đẹp trai sáng lạng.

Người đàn ông mắt hai mí, cặp mắt đào hoa, sống mũi cao, mặt mày luôn ôn hòa mỉm cười, đuôi mắt cong lên mang theo vài phần quyến rũ, hai chữ thôi - - yêu nghiệt!

Cố Tích sững sờ đứng xem, nhất thời thất thần.

Mãi lâu sau mới kéo Mục Sở đi qua: "Anh Tu Lâm!"

Anh không phải đang biểu diễn ở nước ngoài sao, về nước bao giờ vậy nhỉ?

Cô thế mà không biết!!

Trong nhóm fan hâm mộ cũng không thấy tin tức gì!!

"Anh về nước khi nào đấy ạ?" Cố Tích không nhịn được lòng hiếu kì, khẽ hỏi.

Tạ Tu Lâm cười cười: "Mới vừa nãy thôi."

Lại nhìn thấy hai người mồ hôi thấm ướt rịn cả trán, híp mắt dò xét một hồi, hỏi: "Trời nóng vậy, hai đứa ở đây làm gì đấy?"

Giọng anh nhẹ nhàng, mang theo từ tính, lộ ra ý quan tâm.

Cố Tích chưa phát giác ra mình đang đỏ mặt, có chút ngượng ngùng cảm thấy ánh mắt đang đeo lung lẳng trước ngực lên.

"Hay ho phết đấy nhỉ." Tạ Tu Lâm khẽ nhướn mày, "Hai đứa về nhà sao, để anh đưa về."

Đội một hồi vẫn không thấy Cố Tích phản ứng, Mục Sở liền quay đầu lại nhìn tình hình một chút - --nha đầu kia hai mắt đang sáng như đèn pha, đoán chừng chỉ sơ hở một chút thôi là đã muốn ăn tươi nuốt sống con dzai nhà người ta rồi.

"... "

Mục Sở cười cười đem kéo cô nàng ra phía sau lưng mình, mỉm cười lễ phép nói với Tạ Tu Văn: "Dạ không cần làm phiền anh đâu ạ, lái xe bọn em ở gần đây thôi."

Tạ Tu Lâm gật đầu: "Cũng được, ngoài trời nóng đấy, hai đứa nhanh về nhà đi."

Mục Sở nhẹ nhàng gật đầu, chào tạm biệt anh.

Xe của Tạ Tu Lâm đã đi khuất rồi, Mục Sở mới nhìn về phía Cố Tích đang chảy nước miếng kia, hươ hươ tay: "Êii, này, idol cậu đi rồi."

Cố Tích hậu tri hậu giác hoàn hồn, khóc không ra nước mắt: "Gi chứ, tớ còn chưa kịp nói chuyện với anh ấy đâu."

"... " Mục Sở im lặng, "Ai bảo lúc này cậu không có tiền đồ như vậy, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống con nhà người ta, không dọa anh ấy sợ mới là lạ ấy."

Cố Tích xoa xoa lỗ tai phiếm hồng, cười ngượng.

Bỗng nhiên lại lôi kéo Mục Sở, mắt phát sáng, tràn đầy mong đợi: "Buổi hòa nhạc của anh ấy ở thành phố C sắp tới rồi, lúc đấy cậu đi với tớ nhé!"

"Để tớ xem thế nào đã." Mục Sở thuận miệng trả lời.

Trời quá nóng, cả người cô đều ỉu xiu, không có hứng thú với bất kì việc gì, chỉ muốn về nhà nằm điều hòa thôi ~

Trên đường về, Mục Sở với Cố Tích ngồi ở hàng ghế sau.

Trong đầu Cố Tích đang tưởng tượng đến nhan sắc đẹp trai lai láng của Tạ Tu Lâm, thỉnh thoảng lại cười tủm tỉm, nhìn rất giống kẻ ngốc!

Cô nàng bỗng nhiên hỏi Mục Sở: "Này, cậu thấy giữa Tạ Tu Lâm và anh tớ, ai đẹp trai hơn?"

Mục Sở đang tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Trong xe mở điều hòa mát lạnh, ngăn cách với cái nóng hầm hập bên ngoài, làm cho người ta rất dễ bị buồn ngủ.

Nghe thấy Cố Tích hỏi, cô chậm rãi mở mắt ra, cặp mi dài khẽ rung, im lặng nghiêm túc suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, dù không muốn thừa nhận, nhưng cô vẫn rất thành thực trả lời: "Anh cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Sao em lại nằm trên giường anh?

Editor: Chanh

"Sao thế được!"

Cố Tích ngồi thẳng người dậy, vỗ đùi.

"Anh tớ mặt lúc nào cũng đen như đất nồi thế kia, sao mà bằng Tạ Tu Lâm gấp hoa hoa nở gặp người người mê được?"

Nói xong còn mở máy đem ảnh của Cố Tần và Tạ Tu Lâm ra so sánh.

Ngó nghiêng một hồi, cô nàng cảm khái: "Sờ Sờ, tớ giờ mới phát hiện ra là anh tớ rất ăn ảnh huhu..."

Mục Sở nhìn sang.

Trong ảnh Cố Tần đang dựa người vào tường, chân dài thẳng tắp, trên tay đang cầm điều thuốc, nhìn theo góc độ này thì có vẻ là đang chụp lén, ảnh hơi mờ.

Nhưng cmn đường nét ngũ quan và giá trị nhan sắc không còn gì để bàn cãi, chẳng qua khí chất trên người anh hơi lạnh lùng, mang theo vẻ tự phụ và kiêu ngạo bẩm sinh, khác hẳn với Tạ Tu Lâm

Thật lòng mà nói, với gương mặt này của Cố Tần mà dán thân vào giới giải trí thì không biết làm tan nát bao nhiêu con tim của fangirl đâu.

Nhưng mà đến phỏng vấn anh còn không muốn lộ diện, xem như kiếp này anh và giới giải trí chỉ như hai đường thẳng song song rồi ~

Cố Tích lại lướt qua một tấm hình khác của Tạ Tu Lâm, điên cuồng liếm màn hình: "Dù sao anh Tu Lâm nhà tớ vẫn đẹp trai nhất, cậu nhìn cặp mắt đào hoa mê người này đi. Tớ thích con trai có mắt đào hoa như thế đấy."

Mục Sở nghi hoặc nghiêng đầu: "Vị Doãn thiếu gia kia cũng có mắt đào hoa kia, theo đuổi cậu lâu như thế, sao cậu còn không thích?"

"Aizz con gà kia... "

Cố Tích nói chưa dứt lời, điện thoại khê rung lên một tiếng, cô mở máy, là Doãn Lê Hân gửi tin nhắn cho cô trên Wechat.

Tiểu học gà: [Công chúa nhỏ Tích Tích của tôi ơi, tớ chuẩn bị đăng kí vào trường luyện thi đấy, cố gắng học tập tốt, vuron tới tương lai tươi sáng!]

Tiểu học gà: [Cậu đăng kí chung với tớ không? Hai người trở lên là có ưu đãi đấy.]

Cố Tích: [Không đi!]

Tiểu học gà: [Vậy... thành tích cậu tốt hơn tớ, hay là giúp tớ học bù đi?]

Cố Tích: [Không!]

Tiểu học gà: [tôn thương. jpg]

Cố Tích cắt máy, phàn nàn với Mục Sở: "Cậu xem, người gì mà rõ ràng tớ đã từ chối cả ti lần rồi nhưng vẫn kiên nhẫn thế cơ chứ?"

Mắt Mục Sở đang nhìn về phía ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì, không trả lời.

Cố Tích tiếp tục độc thoại: "Dù sao thì tớ vẫn thấy anh Tu Lâm là tốt nhất, không ai sánh bằng!"

"Ồ." Mục Sở hoàn hồn, thuận miệng trả lời, trêu chọc cô nàng, "Đây gọi là người tình trong mắt hoá Tây Thi đấy."

Cố Tích quay đầu: "Ý cậu là, cậu thấy anh tớ đẹp trai hơn là vì cậu thích anh ấy à?"

Mục Sở khê gạt mình, đẩy cô nàng: "Ai thích anh ấy, cậu nói hươu nói vượn gì đấy!"

"Ai nha cậu kích động thế làm gì, tớ đùa chút thôi mà."

Cố Tích bị đẩy khá mạnh, tựa vào ghế, cảm thấy có chút khó hiểu khi cô bạn mình phản ứng mạnh như thế.

"Ai kích động cơ?"

Mục Sở cúi đầu, môi mấp máy: "Chẳng qua tớ thấy cậu nói lời này như đang nguyên rủa tớ bị mù, có khuynh hướng thích tự ngược ấy... "

Cố Tích: "... "

- - - - -

Bị giày vò chụp choẹt cả ngày quá mệt mỏi, về đến nhà, Mục Sở trốn trong phòng không muốn ra ngoài.

Tắm rửa xong xuôi, gột rửa được đồng mồ hôi nhớp nháp trên người, thay một bộ đồ thoải mái, nằm trên chiếc giường của mình, cảm giác hạnh phúc là đây chứ đâu xa.

Ngược lại Cố Tích hiếm khi chăm chỉ, ngồi nghiêm túc trước máy tính sửa ảnh hồi sáng vừa chụp được.

Ngồi suốt hai tiếng, ngay cả nước cũng không kịp uống một ngụm nào.

Gương mặt này của Mục Sở, cộng thêm kĩ thuật chụp ảnh toẹt vời của mình, Cố Tích cảm thấy đây chính là một tổ hợp hoàn hảo mĩ!

Sửa tới sửa lui một hồi, cô nàng đăng lên vòng bạn bè của mình.

Caption: Tác phẩm của mình nè, cầu khen ngợi~

Doãn Lê Hán bình luận đầu tiên.

Tiểu học gà: [Sao toàn hình Mục Sở thế, hình cậu đâu? Gửi cho tớ một tấm xem nào ~]

Cố Tích vờ như không đọc được, không trả lời.

Rất nhanh lại có thêm một like nữa, của anh cô.

Anh của cô... thế mà lại like ảnh trên vòng bạn bè của cô á?

Cố Tích quả thực có chút không tưởng tượng nổi.

Hôm nay chắc chắn anh uống nhầm thuốc rồi!!

Do dự một lúc, cô gửi cho anh một tin nhắn trên Wechat: [Anh này, anh like ảnh nghĩa là đang khen em phải không đấy?]

Tầng 20, tập đoàn Đằng Thụy.

Cố Tần nhận được tin nhắn của em gái mình bỗng xùy một tiếng, không trả lời, chỉ xem đi xem lại mấy bức ảnh cô nàng đăng.

Trong đó có một bức, Mục Sở mặc chiếc váy dài màu xanh sẫm, đứng trong phố cổ, mây khẽ chau lại, cười rạng rỡ, rất đáng yêu!

Ngón tay anh ấn nhẹ, khẽ lưu ảnh về máy của mình.

Im lặng một hồi, lại đặt bức hình kia thành hình nền trò chuyện trên Wechat với Mục Sở.

Làm xong những việc này, anh dựa vào ghế làm việc, khoe môi khẽ cong lên.

Tạ Tu Văn gõ gõ cửa phòng, không đợi Cố Tần nói gì đã đẩy cửa đi vào, ý cười trên mặt anh còn chưa kịp thu lại.

Tạ Tu Văn sừng sốt một chút, hai tay chống lên bàn làm việc, cúi người xích lại gần anh, dò xét: "Người anh em, vẻ mặt này của cậu... phát xuân à?"

Thần sắc Cố Tần đã khôi phục như cũ, nhàn nhạt liếc qua cậu ta một chút, lật xem văn kiện trên tay, xem Tạ Tu Văn thành người vô hình.

Tạ Tu Văn tiện tay kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, ngón tay tùy ý gõ gõ trên bàn làm việc: "Tán làm gọi bọn Điền Hành đi chơi bi-a không?"

Cố Tần liếc cậu ta một cái: "Không phải anh cậu về rồi sao? Còn dám chạy loạn thế à?"

"Vì anh ấy về nên tôi mới trốn tránh đấy, nếu không thế nào mẹ tôi cũng lái nhái: Mày xem anh mày đi, nhìn chị mày đi, rồi ngó lại bản thân mày đi."

Tạ Tu Văn thờ dãi: "Ai da, dù sao thì tôi cũng chỉ là đồ tặng kèm thôi, không đáng tiền."

Cố Tần cười cười, tiếp tục xem văn kiện.

"Người anh em, đi đánh bi-a không? Đi hay không đi nói một lời thôi."

"Không đi!" Cố Tần quả quyết.

"Vì sao?"

"Trong nhà có trẻ con, không đi được."

Tạ Tu Văn nhẹ mỉm cười: "Đẹp đê, hai đứa trẻ nhà cậu cũng học cấp ba rồi, còn cần cậu chăm à?"

"Lệnh của ba mẹ, không thể cãi."

"... "

Tin cái rầm!!

- - - - -

Mục Sở không muốn lại bị Cố Tích kéo đi chụp ảnh một lần nữa, thế nên toàn bộ buổi chiều cô một mực trốn ở trong phòng, không ló mặt ra ngoài.

Cô nằm trên giường xem qua một vài chương trình giải trí, buồn bực ngấm ngấm, lại nhớ tới bức thư tình của mình vẫn đang nằm trong tay Cố Tàn.

Mất cô khẽ đảo quanh, nhìn đồng hồ, vừa đúng 6 giờ chiều.

Nghĩ nghĩ, bèn gửi Wechat cho Cố Tàn: [Anh ơi, bao giờ anh về thế?]

Cố Tàn vừa đỗ xe trong gara, đang đi thang máy lên tầng ba.

Nhìn thấy tin nhắn của cô, trả lời: [Có việc gì sao?]

Mục Sở rep nhanh như chớp: [Không ạ, em hỏi tí thôi, đang quan tâm xem anh có mệt không, công việc có vất vả không ấy mà.]

Cố Tàn nào lạ gì Mục Sở nữa, khi không lại tỏ ra ân cần thế này, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp*

*Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo.

Anh liếc qua cửa phòng ngủ đang đóng chặt kia, nhẹ nhàng đi về phía phòng mình, mới trả lời: [Rất bận, hôm nay anh có thể về trễ một chút, com tôi em và Tích Tích cứ ăn trước đi, không cần chờ anh.]

Tin nhắn vừa gửi đi, anh cảm giác hình như giường cách vách khẽ rung lên, tựa như bị kích động quá mức vậy.

Cố Tàn lắc đầu, bước vào phòng tắm

- - - - -

Mục Sở đè nén nội tâm đang nhảy cẫng lên của mình, lăn qua lăn lại trên giường một hồi, quyết định nắm chắc thời cơ, đi tới phòng Cố Tàn trộm thư tình mang về.

Không đúng, đây vốn là đồ của cô cơ mà?

Phải gọi là lấy nó về!!

Không biết Cố Tàn có thói quen khóa cửa phòng ngủ khi đi ra ngoài không nữa, cô vẫn cảm thấy mình nên trực tiếp nhảy qua từ ban công vẫn hay hơn, thần không biết quỷ không hay.

Chẳng may đi cửa chính có gặp thím An cũng không hay cho lắm.

Suy tính một phen, cô quyết định nhanh chóng chạy về phía ban công.

Khe hở giữa hai ban công không quá nửa mét, dù cho có lan can, nhưng làm sao cần được cô?

Cửa kính vào phòng ngủ Cố Tàn không khóa, cô nhẹ nhõm, khẽ chui vào.

Bố cục phòng ngủ của Cố Tàn với phòng cô khá giống nhau, hai đầu giường đối xứng, chỉ cách một bức tường, nội thất cơ bản cũng không khác là bao.

Mục Sở liếc nhìn một vòng, bắt đầu lục tung, tìm kiếm bức thư tình bị lạc.

Tủ đầu giường không có, dưới gối không có, dưới đệm cũng không!

Cô lại đi hướng về phía bàn đọc sách, mở ngăn kéo ra xem thử, cũng không có!

Mục Sở đau hết cả đầu, đặt mông ngồi xuống giường anh, nằm xuống, bày thành chữ đại (大).

Cố Tần giấu thư tình của cô ở góc nào nhỉ?

Cô vò đầu bứt tai, vắt óc nghĩ mãi cũng không ra.

Cửa phòng tắm từ từ mở ra, Cố Tần quần khăn tắm đi tới, tóc còn rỉ nước, một vài giọt chảy xuống trán anh.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng có chút âm đạm, anh vừa định đi tới kéo rèm lên, bỗng thấy Mục Sở đang nằm trên giường mình.

Người anh hơi sững lại, nhìn qua trong phòng có vết tích bị lực tung lên, lập tức hiểu ra.

Trách không được hỏi anh mấy giờ về, thì ra là còn bận khoản về bức thư tình kia.

Đuôi lông mày anh khẽ nhếch lên, cổ ý ho lớn hai tiếng.

Mục Sở đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe thấy tiếng động thì co rúm lại, nghiêng đầu chợt thấy gương mặt cười như không cười của Cố Tần.

Nửa trên của anh để trần, da trắng nõn, vai rộng eo hẹp, toàn thân không có chút thịt thừa, cơ bắp đường cong rắn chắc, dưới cơ bụng sáu múi là đường nhân ngư cân xứng nhau, còn lưu lại vài giọt nước.

Mục Sở sững sờ nhìn mấy giây, mặt đột nhiên đỏ lên, bật dậy, chỉ vào anh: "Anh anh anh... không phải anh nói... "

"Anh nói gì, hửm?" Cố Tần tới gần, nhìn bộ dáng luống cuống hoảng sợ của cô, anh cười nhẹ, giọng trầm thấp mang theo chút gọi cảm: "Hoa Hoa, em chạy vào phòng anh làm gì? Lại còn nằm trên giường anh nữa, hửm?"

"... "

Anh cách cô quá gần, hormone phái nam mạnh mẽ bao phủ quanh người cô, thân thể Mục Sở cứng ngắc, da đầu tê dại, gương mặt đỏ bừng, ấp ửng nửa ngày cũng không nói hết được về sau.

Ý cười trên mặt Cố Tần càng đậm, dường như nghĩ ra điều gì, đuôi lông mày anh khẽ nhướng lên, phả khí nóng vào tai cô: "Hay là, đến nhìn lên anh tắm?"

"... "

Mục Sở cố gắng trấn định lại.

Giây sau, cô ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tần, giọng điệu lúc nói chuyện đã bình tĩnh như cũ: "Anh, sao anh lại mặc đồ của Phẩm Như*?"

*Theo mình tìm hiểu thì từ này có thể hiểu rằng ai kia mặc đồ rất tùy tiện, lẳng lơ, bắt nguồn từ bộ phim "Hoa hồng có gai" China Ver của bộ phim "Sự quyến rũ của người vợ."

Cố Tần sùng sốt một chút, cúi đầu nhìn khăn tắm trên người.

Lại nhìn qua Mục Sở với bộ dáng khó hiểu: "Phẩm Như? Phẩm Như là một brand nước ngoài à?"

"... "

Mục Sở lười giải thích cho anh Phẩm Như là gì, đến cái này cũng không biết, low quá thể!

Không thời thượng chút nào cả!

(Không liên quan nhưng đoạn này mình chợt nhớ đến bà mẹ thời thượng của SeoDan trong Crash Landing On You quá thể ==)) Nửa tây nửa ta nửa nạc nửa mỡ như này luôn ==)))

Tranh thủ lúc Cố Tần đang suy tư, Mục Sở nhảy xuống khỏi giường anh, mở cửa chạy đi.

Nhanh chóng chạy tới cửa phòng mình.

Kết quả phát hiện, cửa phòng cô thế mà lại khóa trái rồi?!

Cho nên xét theo tình hình bây giờ mà nói, cô chỉ có một cách duy nhất để vào phòng, đó là trèo qua ban công phòng Cố Tần.

"... "

Cô nhìn chăm chăm vào hàng sỏi mình vừa đào tẩu ra, do dự thật lâu.

Cuối cùng, đành cắn răng tới gõ cửa.

Cửa bị người bên trong mở ra, Cố Tần đã thay xong quần áo, tóc vẫn chưa kịp sấy khô.

Trông thấy Mục Sở, khước môi anh lại cong lên, người khẽ tựa vào vách cửa: "Sao lại quay lại rồi? Em nhìn chưa đủ à?"

Xung quanh tràn ngập mùi hương sữa tắm và dầu gội của anh, đầu óc Mục Sở bỗng bị đình trệ.

Khoảng cách giữa hai người quá gần, hơi thở của cô có chút loạn, bên tai còn văng vẳng tiếng anh nói vừa rồi: Hay là, đến nhìn lên anh tắm?

Cũng không biết dừng khí lấy ở đâu ra, cô cuối cùng cũng ngẩng mặt lên, khô khan mở miệng, "Anh không phải nói em tới nhìn lên anh tắm sao? Hồi nãy em chưa thấy được, bây giờ vào nhìn lại."

Nói xong còn rất đứng đắn hỏi: "Có được không anh?"

Cố Tần: "... "

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Dừng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ngoan ngoan

Editor: Chanh

Cố Tần buồn cười nhìn qua cô, cuối cùng nghiêng người, đề cho cô vào: "Được, em vào đi."

Mục Sở giả bộ điềm nhiên như không có chuyện gì, mặt dày mảy dạn đi vào.

Cố Tần đóng cửa, thấy cô trực tiếp đi ra ban công, anh hô: "Dừng lại!"

Mục Sở dừng lại, quay đầu nhìn anh: "Sao ạ?"

Cố Tần đứng sau cửa nhìn cô, lời nói mang theo chút nghiền ngẫm: "Em không phải vào xem anh tắm sao? Chạy ra ban công làm gì?"

"À" Mục Sở khẽ xoa xoa chóp mũi, nghiêm túc thúc giục anh: "Vậy anh đi tắm nhanh đi, lát nữa em còn nhìn lên."

Cố Tần: "... "

Cô tiếp tục bịa chuyện: "Trước mắt em về phòng cái đã, rồi đợi lát nữa thần không biết quỷ không hay lên đi qua, dọa anh một cái, như vậy mới có không khí."

Cố Tần: "??"

Thấy cô vẫn tiếp tục đi ra ban công, Cố Tần bước nhanh về phía trước, túm lấy cổ áo cô.

Xách cô như xách một con gà con đem về: "Cái miệng này của em đúng là cái gì cũng dám nói."

"Còn muốn có không khí?" Mắt phượng anh khẽ híp, trong con ngươi đen sẫm có in bóng dáng nhỏ bé của Mục Sở, "Anh thấy bây giờ cũng rất có không khí đấy."

"... "

Mục Sở vô tội nhìn anh, quyết định im lặng là vàng.

Cố Tần cũng không đùa cô nữa, khẽ nhủ mảy, trên mặt không có chút ý cười: "Định trèo qua ban công?"

Nghĩ đến khoảng cách giữa hai ban công, anh nhìn cô, ánh mắt dần tối lại.

Lúc anh không cười nhìn rất nghiêm túc, khiến cho người ta sợ sệt.

Mục Sở tiếp tục im lặng, mắt cụp xuống, dáng vẻ rất ngoan ngoãn.

Cố Tần thờ dài, giọng điệu có chút hòa hoãn: "Em có biết là rất nguy hiểm không? Chẳng may sảy chân rơi xuống thì sao?"

"Sao có thể chứ, hẹp như vậy, em bước nhẹ một cái cũng..."

Thấy anh nhìn chăm chăm, cô rất tự giác ngậm miệng lại.

Sau đó, lại nhỏ giọng lầm bầm "Anh mà trả thư lại cho em thì em phải làm mấy chuyện nguy hiểm này à?"

Cố Tần khẽ mỉm cười, nhìn qua cô: "Lén lút trèo nửa ngày, còn muốn lấy lại thư tình?"

Mục Sở chìa hai tay ra, một mặt lấy lòng: "Anh à, anh trả lại cho em đi, chẳng may anh để ở chỗ không an toàn, giúp việc quét dọn tìm thấy được rồi nói cho ba mẹ anh, lúc đấy không phải ba mẹ em cũng biết chuyện sao?"

Cố Tần xem thường: "Biết thì sao?"

"Em lại bị giáo huấn chứ sao!" Mục Sở ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, mang theo chút đáng thương, mắt long lanh như chú nai con.

Lần trước tờ giấy kẹp trong sách bị ba cô nhìn thấy, cô đã "được" vị tiên sinh nhà mình giáo dục nửa ngày. Lần này chuyện bức thư mà bị lộ ra nữa, chắc cô phải chuyển trường mất thôi TVT.

Môi Cố Tần cong lên, khẽ xoa đầu cô, dụ dỗ nói: "Hè này mà ngoan ngoãn thì anh chắc chắn trả nó lại cho em."

Mục Sở một mặt không mấy tình nguyện.

Chẳng lẽ cô lại phải sống nom nớp trong lo sợ suốt cả một kì nghỉ hè?

Cô còn muốn thương lượng lại một chút với Cố Tần, nhưng anh tuyệt nhiên không cho cơ hội.

Xách con gà nào đó tới cửa, mở cửa phòng, đẩy cô ra ngoài: "Trong tủ kính ở thư phòng phía Nam có chìa khóa dự phòng, cấm em trèo ban công đấy!"

Nhìn thấy cửa phòng anh đóng lại "Ầm" một tiếng dứt khoát, Mục Sở sững sốt nửa ngày, nhìn vào trong hét lớn: "Này, anh có biết thương hoa tiếc ngọc một chút không hả?"

Đợi một lúc cũng không thấy Cố Tần có động tĩnh gì.

Cô không có cách nào khác, đành ngậm ngùi đi tới thư phòng lấy chìa khóa.

Ngày thứ hai, Mục Sở dụi mắt tỉnh dậy.

Cô xuống giường nhưng không vội chạy đi rửa mặt ngay mà đi tới ban công thăm mấy bụi hoa nhài của mình trước.

Lại đột nhiên phát hiện, khe hở giữa hai ban công phòng mình và Cố Tần không còn nữa.

Ở giữa có một tấm ván đã được đóng chặt, muốn đi qua bên kia quả thực rất dễ dàng.

Mục Sở: "..."

Đây là biết cô sẽ trèo ban công lần nữa nên trái đường sẵn à?

Đối xử với cô tốt như vậy? Sợ cô ngã sao?

Không đúng, cô đã lục tung phòng anh lên, Cố Tần sao lại tốt như thế được?

Có bấy!

Chắc chắn là có bấy!

Đầu tiên là dụ rắn ra khỏi hang.

Sau đó quăng lưới, tóm gọn cô lại!!

Ông cha ta từng nói, không ai tắm hai lần trên một dòng sông.

Thất bại một lần rồi, cô đâu có ngu mà đâm đầu vào lần nữa.

Kiểm chân nhìn phòng ngủ của anh một chút, cô kiểm chế lại cơn kích động đang trào dâng trong lòng mình.

Tưới nước cho hoa xong, Mục Sở xoa xoa cái bụng xẹp lép vì đói của mình, xuống lầu ăn cơm.

Trong phòng ăn, cô là người đến cuối cùng.

Lúc này Cố Tần và Cố Tích đang ăn sáng, hình như còn đang thảo luận về cái gì.

Xích xích lại gần cô mới phát hiện, Cố Tích đang khai thông hiểu biết cho Cố Tần về 《Hoa hồng có gai》.

Mục Sở đứng trước cửa phòng ăn, nghĩ đến đoạn đối thoại tối hôm qua với Cố Tần, nhất thời có chút tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này Cố Tích đang khi thế ngắt trời giải thích: "Phẩm Như là nữ chính của bộ phim đó, cô ấy cưới phải một tên chồng cận bã..."

Cố Tích giải thích lộn xộn, Cố Tần nghe nửa ngày mới hiểu đại khái nội dung cô nàng muốn truyền đạt.

Anh suy tư, hỏi Cố Tích: "Vậy nếu nói sao em lại mặc đồ của Phẩm Như có nghĩa là --- em rất cận bã xấu xa sao?"

Cố Tích sùng sốt mấy giây, lắc đầu: "Anh điên à!"

Sắc mặt Cố Tần dần tối lại, trừng cô nàng: "Em nói gì đấy?"

Cố Tích nói: "Sao mày lại mặc đồ của Phẩm Như là một câu thoại, câu tiếp theo của nó là, trông lẳng lơ chết đi được!"

Cố Tần: "..."

Cố Tích nghi ngờ nhìn anh: "Đừng nói với em là đến phim này anh cũng chưa xem nhé?"

Cố Tần liếc em mình, nhàn nhạt nói: "Em suốt ngày coi tivi, không đả động gì đến sách vở, chừng nào mới làm ba mẹ hết lo lắng đây?"

Cố Tích cắt một tiếng, lầm bầm: "Này này rõ ràng là Sở Sở lôi kéo em xem cơ mà, sao anh lại nói mỗi mình em chứ?"

"Đúng rồi, mà sao đột nhiên anh lại hỏi cái này? Chẳng lẽ có ai nói với anh câu này rồi?"

Không đúng, với cái bản mặt lúc nào cũng hằm hằm đen như đất nòi của anh mình, căn bản là chẳng lẳng lơ nổi!

Trừ khi đôi phương mất mủ!

Cố Tần cúi đầu ăn cháo trong bát, không nói gì.

Ngoài cửa truyền đến giọng của thím An: "Sở Sở sao lại đứng ngoài cửa thế kia, mau vào ăn sáng đi cháu."

Mặt Mục Sở đỏ lên, cười cười với thím An, đi vào.

Cố Tần ngẩng đầu lên nhìn cô, bốn mắt chạm nhau, cô đột nhiên cảm thấy tim mình như trề mắt một nhịp, cả người có chút không được tự nhiên.

Hai tai Mục Sở khê nóng lên, vội vàng tránh ánh mắt của anh, ngồi xuống cạnh Cố Tích.

Cố Tích nhìn cô một cái, lo lắng hỏi: "Sở Sở, cậu bị sốt à?"

Nói rồi còn khê đưa tay áp lên má đỏ ửng của cô, nhất thời kinh hãi: "Nóng quá, cậu có cảm thấy khó chịu ở đâu không?"

"... "

Mục Sở bùng cốc sữa bò trên bàn uống một ngụm, cười với Cố Tích: "Không sao, lúc nãy tớ có đứng ngoài ban công một lát chắc là bị nóng ấy mà, vào nhà ngồi là ổn ngay thôi."

Lúc này Cố Tích mới thở phào nhẹ nhõm: "Ngoài trời nóng lắm, phơi nắng nhiều da sẽ bị tổn thương đấy, lần sau cậu đừng đứng lâu ở ban công nữa."

Mục Sở đáp lại qua loa: "Tớ biết rồi, cậu nhanh ăn đi."

Cố Tích thấy cô quả thật như không có chuyện gì nghiêm trọng, lúc này mới ăn tiếp.

Cả quá trình Cố Tần đều không lên tiếng, nửa ngày sau khê môi anh mới khê cong lên, hai đầu lông mày giãn ra, có chút vui vẻ.

Sau bữa ăn, Cố Tần đi tới công ty như thường lệ.

Trước khi đi, anh nhìn ra trời bên ngoài qua chiếc cửa kính sát đất, dặn dò hai người: "Trời nắng lắm, hai đứa đừng ra ngoài chạy lung tung, ở nhà học bài đi."

Cố Tần vừa đi, toàn thân Mục Sở đều thấy nhẹ nhõm hẳn, miếng sushi trong tay cũng trở nên ngon lạ lùng.

Đột nhiên Cố Tích nổi hứng lên kể với cô: "Này này, ban này anh tớ còn đùa, hỏi Phạm Như là ai..."

Mục Sở: "..."

Đang nói hăng say, thấy sắc mặt Mục Sở không tốt, Cố Tích nhanh chóng đưa nước qua: "Sao lại ghen rồi? Uống nước uống nước!"

Uống mấy ngụm nước, Mục Sở sợ cô nàng nói tiếp, bèn nhanh chóng đổi chủ đề: "Sao anh ấy ngày nào cũng đi làm muộn thế?"

Hai ngày liên tiếp, anh đều chờ hai người bọn họ xuống ăn sáng rồi mới đi.

Cố Tích đang ăn súp của bánh bao, thuận miệng nói: "Công ty nhà mình, đi lúc nào chả được."

Ăn sáng xong xuôi, Mục Sở nói với Cố Tích về việc bức thư tình kia, nhờ cô nàng đứng bên ngoài canh chừng động tĩnh, còn mình thì chui vào phòng tìm một lần nữa.

Cố Tích tròn tròn mắt: "Cậu vào phòng ngủ của anh tớ á? Nhắc nhẹ nè, hồi bé tớ cũng lên vào phòng anh một lần để lấy một thứ đồ rồi, kết quả là bị anh ấy đánh cho một trận."

"Cũng không có... nghiêm trọng như vậy chứ?" Hôm qua cô cũng bị Cố Tần bắt tại trận đấy thôi, có bị đánh như Cố Tích kể đâu.

Chắc là do không phải em gái ruột mình nên có chút khách khí?

"Anh ấy đi làm rồi, chắc không quay về nhanh thế đâu, cậu giúp tớ canh chừng nhé."

Mục Sở nói xong, rục rịch muốn hành động.

Nhanh chóng giải quyết xong xuôi việc này, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Cố Tích thấy cô to gan lớn mật, cũng không khuyên giải gì thêm, tự giác đi ra ngoài trông chừng.

Trước khi đi còn dặn cô: "Cậu nhớ chú ý điện thoại đấy, có gì tớ nhắn tin."

Mục Sở ra dấu OK, đi vào thang máy.

Lần thứ hai chui vào phòng Cố Tần, Mục Sở ngửa quen đường cũ.

Cô lục lại những nơi có thể cất giấu, vẫn không tìm thấy.

Phòng ngủ cũng đâu có lớn, sao tìm mãi không ra nhỉ?

Chắc không đến mức cất ở trên người chứ?

Trên người - - -

Mục Sở nhìn qua phòng thay đồ bên cạnh, đi vào.

Tất cả đồ của Cố Tần đều được treo gọn gàng trên tủ, được là ủi phẳng phiu, mở cửa ra còn thoang thoảng mùi bạc hà tươi mát.

Sờ hết tất cả những quần áo có túi, cuối cùng cô cũng sờ được một phong thư trong túi áo khoác.

Cô hưng phấn lấy ra, là một phong thư màu xám, không phải bức thư tình màu xanh nhạt cô đang tìm.

Mục Sở có chút nhụt chí, đang định bỏ phong thư này về chỗ cũ, bên ngoài bỗng truyền đến giọng nói có ý lớn tiếng của Cố Tích: "Anh, anh quên đồ gì thì nhờ tài xế đưa qua không phải dễ hơn sao? Hay để em với Sở Sở đưa qua cũng được mà, dù gì bọn em ở nhà cũng đang rảnh rỗi."

Cố Tần đi đến trước cửa phòng ngủ của mình, nhìn Cố Tích đang một mực đi theo mình, dò xét: "Em nói lớn tiếng vậy làm gì?"

Cố Tích khề giạt mình, ngón tay khề ngoáy ngoáy lỗ tai: "Tai của em hôm nay không tốt lắm, nên vô thức nói lớn một chút ấy mà."

Cố Tần xùy một tiếng xem thường, từ chối cho ý kiến, đẩy cửa vào phòng.

Anh trở về tìm danh sách những người tâm phúc của ba trong công ty mà đột trước ông đưa cho anh, hình như lúc ấy tùy tiện nhét ở túi áo nào thì phải.

Chỉ là khi tiến vào phòng ngủ, bỗng thấy có chút không thích hợp.

Nhìn qua thì có vẻ chỉnh tề, dường như không có gì là không ổn cả.

Nhưng phòng thay đồ, cửa khẽ mở.

Nghĩ đến vẻ khác thường vừa rồi của Cố Tích, khoe môi anh khẽ cau lên một đường cong đẹp mắt, chậm rãi đi vào.

Liếc nhìn một vòng, ánh mắt rơi vào đôi dép màu hồng ở phía sau cửa nơi góc tường, im lặng một lúc, rồi nhìn qua cánh cửa tủ đang khép chặt.

Ngón trở anh khẽ cong, tay gõ gõ vào cửa tủ.

Bên trong không có động tĩnh.

Anh trực tiếp mở cửa ra.

Mục Sở đang nép sau quần áo, dựa vào sát mép tủ. Khi cửa mở ra, con người cô dần phóng đại, cuối cùng đối diện với đôi mắt phượng thâm thúy của Cố Tần.

Tóc cô xõa dài, lúc này có chút rối tung, tùy ý rơi xuống gò má.

Sừng sốt mấy giây, cô chẳng chặc胆子 nhìn anh: "Ồ anh ạ, em đang chơi bịt mắt trốn tìm với Tích Tích."

Cố Tần: "..."

"Thật đấy!" Mục Sở nói như đúng rồi, "Em vốn là định trốn ở phòng mình, nhưng sợ cô ấy tìm được nên mới chạy vào đây trốn một chút. Bây giờ em lập tức đi ngay!"

Cô muốn đi ra ngoài, nhưng Cố Tần đã chặn ngoài cửa tủ, căn bản là không ra được.

Vừa rồi là tình huống khẩn cấp nên cô mới vui vào tủ đồ, dép cũng không biết ở góc xó xỉnh nào rồi, đành phải đi chân đất, lại bị Cố Tần nhìn chăm chăm, có chút không được tự nhiên.

Đành ôm gối ngồi trong tủ quần áo, không dám ngẩng đầu.

Cố Tần nhìn qua bộ dáng này của cô, ngón tay khẽ nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào mắt mình: "Hoa Hoa, em đây là đang... tìm đồ của Phẩm Như sao?"

Mục Sở ngậy người một lúc, bỗng ý thức được anh đang nói cái gì, nhắc chân đạp một phát, --- chuẩn xác trúng vào mặt anh!

Mục Sở: "... "

Không khí đột nhiên an tĩnh dị thường.

Cố Tích đứng ở ngoài cửa xoắn xuýt thật lâu, cảm thấy là chị em tốt của nhau, vẫn nên đồng cam cộng khổ với Mục Sở.

Cho nên cô nàng quyết định xông vào cứu Mục Sở ra!!

Nhưng mà vừa vào tới phòng thay đồ, lại bắt gặp Mục Sở đang ngồi với một tư thế kì quái trong tủ quần áo, một chân đặt ở --- trên mặt anh cô!!

Cố Tích: "..."

Thế nào gọi là to gan lớn mật?

Đây chứ đâu!!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Năm lấy cổ chân cô

Editor: Chanh

Cố Tích đứng ở cửa phòng thay đồ, không dám đi vào.

Lén lút vào phòng anh là một.

Lục tung phòng là hai.

Được đà lén tới đập vào mặt anh cô, là ba.

Hai cái đầu còn có thể miễn cưỡng giữ được mạng, cái cuối cùng như một đòn trí mạng, đụng vào ranh giới cuối cùng của anh cô!

Anh cô lớn vậy rồi còn chưa bị ai đánh qua đâu.

Bị người dùng chân đá vào mặt lại càng không có!

Cô nàng khề tương tượng xem, nếu mình mà làm vậy, theo như tính tình của anh, chắc chắn sẽ phải nhận cái kết đắng.

Xác suất lớn là sẽ bị anh túm đầu kéo lê trên sàn.

Nói không chừng như vậy anh còn chưa hết giận đâu!

Cố Tích sợ run cả người, cảm thấy đồng cam cộng khổ cmn bây giờ không cần thiết, nể tình là chị em cùng nhau lớn lên, cô có thể lo ôn thỏa hậu sự cho Sở Sở.

Một đập này, xin lỗi, cô cứu không nổi!

Cố Tích mặc niệm một phút, cảm thấy mình không nên ở đây.

Dứt khoát làm ra vẻ mình chưa từng tới đây, lạng lẽ xoay người, chuồn đi.

- ----

Từ lúc dùng chân đập vào mặt Cố Tần, cả người Mục Sở hoàn toàn mất đi nhận thức.

Thật lâu sau, cô mới giật mình nhớ ra là mình nên thu chân lại.

Đáng tiếc, cô chậm một bước.

Chỉ thấy Cố Tần nhẹ khoát tay, dễ dàng nắm lấy cổ chân cô.

Lòng bàn tay anh nóng rực, nhưng lại làm cho Mục Sở chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, cả người có chút không được tự nhiên giãy dụa.

Chân cô trời sinh đã nhỏ, chỉ to bằng lòng bàn tay, trắng muốt, móng chân được cắt tỉa gọn gàng mượt mà, nhàn nhạt hồng.

Lúc này có lẽ là do chột dạ, ngón chân khề co quắp vào, cúi đầu không nói chuyện, một tay vô thức vịn vẹo quần áo trong tủ của anh.

Anh thờ dài, ngược mắt lên, có chút làm cho người ta không đoán được đang nghĩ gì.

Lát sau, khề buông chân cô xuống.

"Vào đây làm gì?" Anh hỏi.

Thấy cô vẫn im lặng, Cố Tần lấy từ trong túi ra bức thư tình, lắc lắc trước mặt cô: "Vẫn chưa hết hi vọng đúng không?"

Trông thấy thứ mình muốn tìm, Mục Sở lập tức có tinh thần trở lại, vô thức vươn tay đoạt lấy.

Cánh tay Cố Tần đưa lên cao, tránh khỏi móng vuốt của cô.

Nhìn gương mặt ỉu xiu kia, anh khề chọc vào chóp mũi nhỏ xinh của cô, "Vào phòng anh lục tung hết cả lên, còn lấy chân đập vào mặt anh, em nhìn lại mình xem, còn không biết xấu hổ mà muốn lấy lại cái này sao?"

Đôi mắt trong suốt của Mục Sở ngược nhìn anh, không chút chột dạ: "Em có ý tốt mà."

Cố Tần bị chọc cười: "Việc em vừa đập anh một phát tính sao bây giờ?"

Mục Sở nghĩ nghĩ, chủ động đưa mặt mình tới: "Nếu anh thấy thiệt thòi thì cứ đập lại đi, thế là huề nhé?"

Nói xong nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt thấy chết không sờn.

Cố Tần lẳng lặng nhìn qua khuôn mặt cô, mi dài cong cong, mũi nhỏ tinh xảo, hai gò má trắng hồng.

Anh khom lưng tới gần, môi chỉ cách trán cô 3cm.

Hương hoa nhài nhàn nhạt làm anh khẽ thất thần, lòng rối loạn như tơ vò.

Mục Sở đột nhiên mở mắt: "Anh, anh vừa chạy bộ về à?"

Biểu hiện trên mặt Cố Tần có chút cứng ngắc, nhìn cô.

Mục Sở chỉ tay vào lồng ngực anh: "Em vừa nghe thấy tiếng tim anh đập, giống như vừa chạy bộ về ấy."

Cố Tần: "..."

Không khí ngưng trệ mấy giây, Cố Tần liếc cô một cái, đưa bức thư tới.

Mục Sở muốn nhận lấy, anh không buông tay, chỉ nhìn cô: "Để ý bức thư này như vậy? Thích cậu ta à?"

Mục Sở ngập ngừng một hồi, cảm thấy vấn đề này rất buồn cười: "Sao có thể chứ!"

Về sau còn rất kiêu ngạo bổ sung thêm một câu: "Người em thích có khi còn chưa được sinh ra đâu."

"Không phải là em đây chỉ sợ gặp phải đồng đội heo, đưa bức thư này cho hai vị đại nhân nhà em xem đây sao. Tính của ba em đâu phải anh không biết."

Cô nói đến cái này, Cố Tần khẽ cười, bỗng nói: "Trước khi xuất ngoại, chủ Mục có gọi điện thoại cho anh."

Mục Sở kinh ngạc ngược mắt, anh nói tiếp: "Ông ấy nhờ anh trông chừng em, không cho phép yêu sớm!"

"..." Mục Sở khẽ xì một tiếng, "Trên đời này, ngoài việc học ra, còn có cái gì khiến em động tâm?"

Ngón trỏ cô chỉ chỉ vào ngực anh: "Nói cho anh biết, không có!"

Nói rồi trực tiếp đoạt lại bức thư trong tay Cố Tần.

Cô mở bức thư ra nhìn qua nội dung bên trong, mặc dù câu từ rất hàm súc, nhưng đây quả đúng là thư tình.

Thẩm Diệp viết cho cô cái này, Mục Sở có chút không được tự nhiên.

Trước mặt Cố Tần, cô dứt khoát xé bức thư kia thành hai nửa.

Lại xé thêm mấy lần nữa, đem vụn giấy thả vào tay anh: "Bây giờ anh yên tâm chưa?"

Cố Tần ngập ngừng một hồi, nhìn mảnh giấy vụn trong tay, khẽ cười: "Sao em không nói sớm."

Nếu biết cô muốn lấy đề hủy nó đi, anh còn giấu làm gì?

"Rõ ràng em đã nói rồi, chỉ cần anh đưa cho em, em sẽ dứt khoát hủy bức thư này đi, chính anh không tin đây thôi."

Mục Sở liếc mắt, đẩy anh ra, nhảy khỏi tủ quần áo, lẹ mọ đi tìm dép của mình.

Lúc sắp đi, lại bị Cố Tần túm cổ trở lại.

Anh ấn đầu cô, chỉ vào tủ quần áo lộn xộn: "Dọn sạch sẽ cho anh."

Việc thư tình đã được giải quyết, Mục Sở cũng đỡ bỏ được tảng đá trong lòng, bây giờ tương đối dễ nói chuyện.

Lại thêm vừa rồi mới đáp Cố Tần một cái, cô càng ngoan, vỗ ngực: "Cam kết hoàn thành nhiệm vụ!"

Cố Tần không nói tiếp, anh mở ngăn tủ tìm đồ vật của mình.

Mục Sở nghĩ đến cái gì, ân cần đem phong thư màu xám lúc nãy mình tìm được cho anh: "Anh tìm cái này ạ?"

Thấy đồ trong tay cô đúng là thứ mình đang muốn tìm, anh nhận lấy.

Thuận thế khẽ búng trán cô: "Trước khi anh tan sở, phải đem phòng ngủ anh trở về như cũ, nếu không ---"

"Nhất định dọn dẹp sạch sẽ ạ!"

Cố Tần khẽ ừ một tiếng, đi ra khỏi phòng thay đồ.

Vừa ra đến cửa, liếc nhìn thân ảnh bận rộn trong phòng, khóe môi anh khẽ cong lên.

- ----

Sau khi Cố Tần rời đi, Cố Tích lại một lần nữa chạy tới tìm Mục Sở.

Thấy cô vẫn nguyên vẹn, còn rất có tinh thần dọn dẹp phòng cho anh trai mình, có chút kinh ngạc: "Sở Sở, cậu... không sao chứ?"

Mục Sở lấy quần áo trong tay treo lên tủ, ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tích, không nhịn được trách móc: "Cậu còn nhớ đến tớ? Tớ bảo canh chừng cơ mà."

Cố Tích rất vô tội: "Tớ đã nhắn Wechat rồi, cậu mãi có trả lời đâu, sau tớ định gọi điện thì xe anh ấy đã dừng ngay trước mặt. Với lại, không phải tớ đã cố ý lớn tiếng nhắc nhở cậu hay sao?"

Mục Sở lúc này mới nhớ tới điện thoại.

Qủa nhiên, Cố Tích có nhắn cho cô, còn gửi ảnh chụp xe Cố Tần.

Cô lúc ấy lòng dạ đều đặt hết vào việc tìm bức thư, nào có chú ý đến điện thoại.

"Thấy chưa, có phải tại tớ đâu." Cố Tích cực lực rũ sạch trách nhiệm.

Mục Sở bỏ điện thoại vào túi áo, tiếp tục dọn dẹp tủ đồ cho Cố Tần.

Cố Tích đi qua hỗ trợ: "Cậu tìm được bức thư tình kia chưa?"

Mục Sở cười: "Tìm được rồi."

"Cái kia, anh tớ không bắt nạt cậu chứ?"

Mục Sở suy nghĩ một chút, trả lời: "Chắc là... không."

"Ài chân cậu đập vào mặt anh tớ mà anh ấy không nổi giận à?" Cố Tích quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Mục Sở nghiêm túc nhớ lại: "Hình như... có nổi giận một chút. Tớ cũng không rõ nữa, lúc ấy không dám ngẩng mặt lên nhìn."

Lại chỉ chỉ vào đồng quần áo: "Anh chỉ nói muốn đem phòng ngủ trở về như cũ."

Cố Tích tấm tắc lấy làm kì lạ, lại cảm thán: "Khả năng là anh tớ vẫn cố kị chú Mục và dì Mục, sợ cậu cáo trạng cho nên không dám làm gì."

Nói rồi, một mặt đầy hâm mộ: "Hai ta mà đổi thân phận được thì tốt quá, không chừng tớ còn được loại đãi ngộ này như cậu ấy."

Cố Tần đối với cô nàng làm gì có bộ dáng khoan dung rộng lượng như thế.

Ý vào việc cùng một ba mẹ sinh ra, không hề có kị, giáo dục cô không mang theo chút mềm lòng.

Mục Sở cười: "Được chứ, để ba mẹ tớ nhận cậu làm con gái."

- ----

Giáo viên trường trung học Gia Hưng chấm bài rất năng suất, vừa nghỉ được một tuần, kết quả xếp hạng đã có.

Mục Sở bởi vì bài thi cuối bị đau bụng, ảnh hưởng tới phát huy, thành tích có chút thấp hơn so với trước đó.

Nhưng vẫn miễn cưỡng bảo vệ được thứ hạng đứng nhất của mình, so với người thứ 2 chỉ cách 2 điểm*.

*So với thang điểm bên mình là tầm 0.2.

Quả thực là thắng hiểm!

Nhưng mà, thành tích không lí tưởng nhất phải kể đến Thẩm Diệp, từ thứ 2 tụt xuống hạng 13.

Cố Tích nằm lì ở trên giường nhìn phiếu điểm, lại nhìn về phía Mục Sở: "Thẩm Diệp lần này rớt hạng nghiêm trọng nhỉ, cũng không biết là xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ... yêu đương?"

Mục Sở nghĩ đến bức thư tình bị xé trước đó, khẽ lắc đầu, không trả lời.

"Cậu có muốn hỏi thăm cậu ta một chút không?" Cố Tích bỗng nhiên hỏi.

Mục Sở đang soạn sửa sách vở trên bàn, khẽ giật mình, lắc đầu: "Chắc là không được đâu."

Cậu ta vừa gửi thư tình cho cô, cô không nghĩ sẽ chủ động liên hệ.

Mà hai người, cũng không được gọi là thân thiết.

Cô soạn sách vở gọn gàng, nhìn về phía Cố Tích: "Cậu không cần quan tâm đến người khác, lần này thi không lọt được vào top 100, anh cậu không cho ra khỏi cửa đâu, ở nhà mà ôn tập cho tốt."

Cố Tích nhìn một chồng sách bài tập chất cao như núi ở trên bàn, nhân sinh không còn gì để luyến tiếc, nằm lì trên giường, hai chân không an phận đập tứ tung: "Chết tởm rồi, chết tởm rồi!!"

Mục Sở ngồi xuống cạnh giường cô nàng, Cố Tích vô cùng đáng thương lại gần, ôm lấy eo nhỏ của cô: "Sở Sở, buổi hòa nhạc ba ngày sau của anh Tu Lâm, tớ có thể đi không?"

Cô đã ngóng từ tháng trước rồi.

Nếu như không đi, hè này của cô sẽ không có chút ý nghĩa nào.

Mục Sở tất nhiên là biết được chút tâm tư của cô nàng, cũng bội phục Cố Tích có dũng khí thích một người mà không màng tới kết quả.

Lúc này nhìn thấy tâm tình sa sút của cô ấy, liền an ủi: "Hay là, hai ngày này cậu chăm chỉ học tập, đến ngày hòa nhạc tớ nói giúp cho vài câu với anh cậu."

- - -

Để có thể tham gia buổi hòa nhạc của idol, ba ngày nay, Cố Tích dành hết sức lực, đâm đầu vào học tập.

Cơ hồ đến tình trạng mất ăn mất ngủ.

Mục Sở và cô nàng lớn lên cùng nhau, chưa bao giờ thấy cô ấy hăng hái học như bây giờ.

Quả nhiên, sức mạnh của thần tượng luôn làm cho người khác không tưởng tượng nổi.

Buổi tối trước ngày hòa nhạc, Cố Tần đang tăng ca trong thư phòng, Cố Tích ôm chồng bài tập cô nàng đã hoàn thành trong mấy ngày này cho anh kiểm tra.

Lúc Cố Tần đọc qua bài làm của mình, cô cười tủm tỉm, một mặt lấy lòng nũng nịu: "Anh à ~"

Cố Tần sùng sốt một chút, ngẩng đầu trừng em gái mình: "Em ôn à ôn ền thế làm gì? Lười có vấn đề, không nói chuyện đàng hoàng được à?"

Cố Tích: "..."

Với em gái mình còn không biết thương hoa tiếc ngọc, đáng đời cậu độc thân không có bạn gái như anh!!

Cố Tần nhìn qua bài thi, nhân nhật nói: "Em bình thường mà cố gắng như vậy, có phải sẽ làm người khác bớt lo hay không."

Cố Tích cam đoan: "Sau này em nhất định sẽ cố gắng học tập cho giỏi, đợt khảo sát tiếp theo, chắc chắn sẽ lọt được vào top 100."

Cố Tần tùy tiện đáp lại, đem bài thi trả cho cô nàng.

Cố Tích đánh giá sắc mặt của anh, thử thăm dò hỏi: "Anh này, anh thấy em dụng tâm học tập như vậy, ngày mai có thể cho em nghỉ ngơi một ngày không?"

"Không thể!"

"... "

Cố Tần liếc mắt tới: "Mới học có ba ngày đã muốn cò kè mặc cả, em như vậy mà còn đòi chen vào top 100?"

Cố Tích nhếch miệng, quay đầu nhìn về Mục Sở đang đứng ngoài cửa, nháy mắt ra hiệu.

Mí mắt Cố Tần khẽ nâng, nhìn qua.

Mục Sở dựa vào cửa, cười cười: "Anh à, em thấy nên kết hợp việc học và chơi thì mới có hiệu quả, học hành không phải chuyện của ngày một ngày hai, không nên ép quá, anh thấy đúng không?"

Cố Tàn im lặng một lát, nói: "Nghỉ ngơi thì được, nhưng ra ngoài thì tuyệt đối không."

"Sao lại thế ạ?" Cố Tích không vui nhìn anh chằm chằm

Cho nghỉ mà không cho ra ngoài chơi, khác gì nhau chứ?

"Lời anh đã sớm nói rồi, thi không lọt vào top 100, hè này không được ra khỏi cửa."

Cố Tàn nói, mở phiếu điểm cho cô nàng nhìn: "Em tự nhìn xem, có tiền đồ nhì, xếp thứ 250 cơ đấy."

Cố Tích: "..."

Cô còn muốn tranh luận hai câu, Mục Sở đã đi tới giữ chặt, lại cười nhìn về phía Cố Tàn: "Vậy ngày mai em có được ra ngoài không ạ?"

Cố Tàn ngẩng đầu dò xét: "Em đi đâu?"

Mục Sở: "Không phải là... sắp tới sinh nhật của anh hay sao, em ra ngoài đi dạo, chuẩn bị quà sinh nhật cho anh!"

Cố Tàn hơi ngẩn ra, không nói chuyện.

Mục Sở lập tức nói: "Anh không nói gì là đồng ý đấy nhé?"

Nói xong cũng không đợi Cố Tàn kịp phản ứng, dắt Cố Tích đi ra khỏi phòng.

Trở về phòng mình, Cố Tích đặt mông ngồi trên ghế sofa.

Vô cùng đáng thương, tức giận đến hốc mắt có chút phồng hờn.

"Hai trăm năm mươi thì làm sao chứ, tớ còn hơn hai trăm năm mươi người còn lại đấy!"

"Đồ không có tình người! Đáng ghét! Tớ muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh ấy!!"

Mục Sở ghét mất vào khe cửa nhìn về phía thư phòng, cẩn thận khóa trái cửa.

Cô ngồi xuống cạnh Cố Tích, nhỏ giọng nói: "Ngày mai cậu mặc đồ tớ đi ra ngoài, vừa vặn trời nắng nóng, cậu đeo khẩu trang và mũ chống nắng, che kín vào, thân hình hai đứa bọn mình không khác nhau lắm, tránh mặt anh cậu, thím An, quần gia, mấy người thân thuộc với cậu ấy, còn những người khác chắc chắn nhận không ra đâu."

Mắt Cố Tích chột sáng lên: "Bảo sao lúc nãy cậu nói muốn ra ngoài."

Mục Sở thờ dài một tiếng, bắt đầu dĩ nói: "Cậu nhỏ giọng một chút, kéo lộ đấy."

Cố Tích cảm động bỏ vào lòng cô: "Sờ Sờ à, vẫn là cậu tốt nhất!"

"Đúng rồi, nếu tớ ra ngoài thì cậu phải làm sao?" Cố Tích đột nhiên nhớ tới việc này.

Mục Sở rất bình tĩnh, rõ ràng là đã tính tới trường hợp này: "Sáng mai cậu nói với anh ấy là người mình không khỏe, muốn ngủ, rồi khóa cửa phòng lại."

Nói rồi, lại lấy một chiếc máy ghi âm trong ngăn bàn học ra, ngoắc ngoắc tay với Cố Tích: "Đến đây thu vài câu giọng cậu, để cho tớ ngày mai còn đối phó với anh cậu nếu anh ấy hỏi."

Cố Tích ngoan ngoãn cầm lấy, Mục Sở hỏi gì cô đáp nấy.

Ghi âm xong xuôi, cô nàng bẽn lẽn hỏi: "Sờ Sờ, sao cậu biết anh tớ sẽ hỏi những câu này?"

Mục Sở nhún mày: "Biết người biết ta mà!"

Cố Tích vuốt vuốt máy ghi âm, nghe giọng của mình, lẩm bẩm nói: "Tớ thấy cậu còn hiểu anh ấy hơn cả tớ."

Biểu hiện trên mặt Mục Sở có chút cứng ngắc, hơi thất thần, sau đó lại cười nhạt một tiếng: "A chắc là... tớ giỏi quan sát ấy mà."

"Cậu quan sát anh ấy?" Cố Tích sững sốt một chút.

Mục Sở khẽ cắn môi, cầm máy ghi âm trong tay Cố Tích, dặn dò: "Đi ngủ sớm đi để lấy sức, ngày mai phải xinh đẹp để đi gặp nam thần của mình chứ!"

Cố Tích đồng ý, lúc đầu rất cao hứng, về sau còn có chút tiếc: "Đã nói là hai đứa mình cùng đi mà."

Khóe môi Mục Sở khẽ cong, bóp bóp mặt cô nàng: "Đừng nghĩ nhiều, ngủ đi."

Từ trong phòng Cố Tích đi ra, lúc Mục Sở về phòng mình, trùng hợp nhìn thấy Cố Tần đi ra từ thư phòng, cũng đi về phía phòng ngủ của anh.

Mục Sở sững sốt một chút, theo phản xạ muốn đem máy ghi âm giấu sau người, nhưng sau lại thấy lộ liễu quá, nên cố gắng ra vẻ tự nhiên nhất có thể, cười cười với anh.

Cố Tần liếc nhìn đồ vật cô đang cầm trong tay một chút, hỏi: "Em cầm cái đấy làm gì?"

"Em... luyện khẩu ngữ ạ!"

Vừa vặn đến phòng ngủ, cô chạy thẳng vào phòng mình: "Anh ngủ ngon."

Cạch --- cửa đóng lại!

Cố Tần tay nắm chốt cửa phòng mình, ánh mắt một mực nhìn vào cánh cửa sát vách phòng mình, như có điều suy nghĩ...

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Em muốn chiếm tiện nghi của anh sao?

Editor: Chanh

Buổi hòa nhạc của Tạ Tu Lâm diễn ra vào buổi tối, nhưng ban ngày cũng có các hoạt động do fans tổ chức.

Cố Tích đã có hẹn với các trưởng fan club lúc mười một giờ trưa tại cao ốc trung tâm thành phố.

Sau khi ăn xong bữa sáng đã gần mười giờ rồi.

Mục Sở nhìn qua đồng hồ, đặt đĩa xuống, đứng lên: "Anh, em ăn xong rồi ạ, lát nữa em sẽ chuẩn bị ít đồ rồi đi ra ngoài."

Cô vừa đi, Cố Tích cũng theo sát phía sau: "Em cũng ăn xong rồi, về phòng ngủ bù đây ạ."

Trong nháy mắt, bóng dáng hai người đều mất dạng.

Hôm nay là thứ bảy, Cố Tần không phải tới công ty, anh đã có hẹn cùng Điền Hành và Tạ Tu Văn tới phòng tập thể hình.

Chậm rãi ăn xong bữa sáng, lúc anh ra, tài xế đã mở sẵn cửa xe chờ Mục Sở lên.

Động tác lên xe của cô quá nhanh, mép váy chọt lóe lên, anh chưa kịp nhìn rõ thì xe đã lái đi.

Chỉ là vừa tới cổng, xe bỗng dừng lại.

Trong xe, chú lái xe nghe được giọng của Cố Tích, cả người đều ngây ngẩn: "Sao lại là cháu, không phải tiểu thư Mục Sở muốn ra ngoài sao?"

Cố Tích mặc quần áo của Mục Sở, trên áo có dải lụa trắng, chân váy kiểu tiên nữ màu xanh lam, trên vai mang balo, khẩu trang, kính râm, mũ che nắng bao kín hết mặt, nếu như không mở miệng nói chuyện, dáng người của cô và Mục Sở tương đương nhau, thật đúng là rất khó để nhận ra.

Cố Tích nhìn thoáng qua phía sau, phát hiện anh cô đã nghi ngờ đi về phía này.

Cô lập tức luống cuống.

Mặc đồ này, chỉ có chú lái xe không hay tiếp xúc mới không nhận ra.

Nhưng nếu để anh cô nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị phát hiện ngay!

Cô nhìn về chú lái xe, giọng điệu mang theo sự cầu xin: "Chú trước tiên cứ mang cháu ra ngoài đi ạ, anh cháu mà phát hiện ra thì cháu sẽ giải thích sau."

Vừa nói vừa nhìn ra sau.

Cố Tần cách cô ngày càng gần, rõ ràng là thấy xe dừng mãi trước cổng không đi nên mới nghi ngờ.

Cố Tích gấp đến độ không chịu được, thấy lái xe vẫn không chịu đi, nhịn không được dậm chân: "Chú ơi lái nhanh đi ạ!"

Lái xe có chút không có can đảm: "Thiếu gia không cho cháu ra ngoài, nếu cậu ấy biết được thì làm sao bây giờ?"

Mất nhìn thấy Cố Tần đã đi tới đuôi xe, Cố Tích tức giận đến mức muốn đá tài xế xuống khỏi xe.

Nhưng vẫn dùng sách lược, vô cùng đáng thương: "Chú à, cháu xin chú đấy, chú giúp cháu một chút đi, cháu có người bạn đang nguy kịch, muốn gặp cậu ấy lần cuối..."

Lái xe rốt cục cũng bị cô nàng thuyết phục, Cố Tần vừa đi tới, liền khởi động xe chạy đi.

Nhìn thấy bóng dáng anh cô ngày càng cách xa mình, trái tim treo lơ lửng này giờ của Cố Tích cuối cùng cũng hạ xuống.

Ra khỏi khu biệt thự, đi vào đại lộ, lái xe hỏi cô: "Vậy cháu đi bệnh viện nào?"

Cố Tích cười hì hì: "Cao ốc trung tâm thành phố ạ."

Lái xe:...

Cố Tần đứng ở cổng, thấy xe đột nhiên lái đi, cảm thấy có chút không hiểu, nhưng anh cũng không nghĩ nhiều.

Lúc anh trở về phòng để thay đồ, thấy cửa phòng Cố Tích đóng chặt, bèn đi qua gõ cửa.

Đợi một hồi, bên trong mới có tiếng đáp mơ hồ, "Anh làm gì đấy, đừng quấy rầy em ngủ bù!"

"Mấy giờ rồi mà còn ngủ bù? Tối qua em đi ăn trộm nhà ai à?"

"Đây không phải là do áp lực học tập lớn nên tối qua em mới ngủ không ngon hay sao!!"

"..."

Cố Tần dừng một chút, lại nói: "Kiên định với mục tiêu của mình, em ở nhà cấm chạy loạn đi lung tung, anh ra ngoài một chút, sẽ bảo quản gia trông chừng em đấy."

"Biết rồi ạ." Thanh âm bên trong vọng ra có chút không kiên nhẫn.

- ----

Nghe ngóng thấy bên ngoài không có động tĩnh, Mục Sở ở trong phòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy có chút buồn chán.

Cô tùy ý nằm trên ghế sofa lướt qua vòng bạn về, thấy ba mẹ cô lại show ân ái, bĩu môi dè bĩu ấn like.

Lúc chuẩn bị rời khỏi giao diện, bỗng nhìn thấy Thẩm Diệp gửi tin nhắn cho cô: [Có đó không?]

Mục Sở nghĩ đến việc cậu nhờ Cố Tích chuyển thư tình, có chút do dự không biết có nên rep hay không.

Thẩm Diệp lại gửi tới một tin nhắn nữa: [Tớ đã xem qua thành tích cuối kì rồi, cậu vẫn thi rất tốt, mặc dù có thể thấp hơn so với kì vọng ban đầu, nhưng cũng đừng nản chí nhé, dù sao thì môn thi cuối cùng cậu bị đau bụng mà.]

"..."

Không nghĩ tới cậu ta thi không tốt mà bây giờ còn tới an ủi cô?

Mục Sở càng không biết phải nói gì.

Dừng một chút, cô cân nhắc trả lời lại: [Tớ lúc ấy bị ốm đã làm ảnh hưởng tới cậu rồi, rất xin lỗi!]

Thẩm Diệp rep lại rất nhanh: [Không phải do cậu, tớ thi không tốt là do...]

Một lát sau, cậu mới nhắn tiếp: [Lúc ấy trong đầu chỉ nghĩ làm thế nào để đưa bức thư ấy cho cậu, không có tâm trạng để thi nữa.]

Đợi một hồi, bên Mục Sở không có động tĩnh gì.

Cậu suy tư, lại nói: [Cậu không cần phải áp lực, tớ chỉ muốn cho cậu biết tâm ý của tớ.]

Thắm Diệp: [Qua đợt khảo sát lần này, tớ phát hiện yêu đương quả thực ảnh hưởng rất lớn tới thành tích, cho nên cũng không đợi cậu trả lời ngay lập tức đâu.]

[Lớp 12 vẫn nên tập trung vào học hành trước, mấy chuyện khác để thi xong rồi tính đi.]

Những lời cần nói cậu đã nói xong, Mục Sở cũng không nói gì nhiều, chỉ đáp lại: [Uhm.]

Thắm Diệp nhìn chằm chằm ảnh đại diện Wechat của cô, khẽ mỉm cười.

Lúc Thắm Hương Vân đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy bộ dáng này của cậu, sắc mặt không tốt lắm: "Làm gì mà cứ nhìn điện thoại cười ngây ngô thế, nhìn xem thành tích vừa rồi có ra cái thể thống gì không?"

Thắm Diệp nhìn thấy bác mình đi vào, thu lại ý cười.

Thắm Hương Vân tiếp tục lải nhải, cảm xúc trên mặt có chút không kiên nhẫn: "Ba mẹ mày ly hôn không muốn nuôi mày, chị mày ở nước ngoài cũng mặc kệ không quan tâm, bác đây là thấy mày đáng thương, thành tích cũng tốt nên mới cho mày ở nhà bác, tạo điều kiện ăn mặc học hành đầy đủ, bác cũng chịu không ít lời ra tiếng vào rồi. Vì vậy mày cũng phải cố gắng để xứng đáng với tâm ý của bác."

Thắm Diệp dừng một chút, gật đầu: "Cháu biết rồi."

Thắm Hương Vân lúc này mới chịu im, sai cậu: "Mày đem chậu đồ của cả nhà đi giặt đi, mùa hè rồi nên đừng dùng máy giặt, nhanh hong đồ."

Bà lẩm bẩm đi ra cửa, bỗng quay đầu lại: "Thành tích mày tụt xuống không phải là do yêu đương chứ?"

Thắm Diệp khẽ run, lắc đầu: "Không có."

Thấy bác mình đã đi, tay cậu nắm thành quyền, đứng dậy khỏi bàn học, đi giặt đồ.

- - - - -

Thắm Diệp đột nhiên gửi tin nhắn cho cô, lại nói những lời kia, Mục Sở chợt thấy hơi khó chịu.

Xem điện thoại mãi cũng chán, cô ngồi trong phòng Cố Tích không biết làm gì.

Suy nghĩ một lúc, vẫn quyết định lên về phòng mình.

Dù sao Cố Tần cũng nói là anh ra ngoài, quần gia cũng chỉ canh chừng ngoài cửa lớn.

Cô tự do hoạt động ở tầng ba, sẽ không bị ai phát hiện.

Cô mở cửa phòng Cố Tích thăm dò một chút, thừa dịp không có ai nhẹ nhõm trốn về phòng của mình.

Ra ban công đóng cửa kính lại, kéo rèm, trong phòng bây giờ có chút âm đạm, cô bèn mở đèn lên.

Cô muốn tìm việc gì đó để làm cho bớt chán, liền đi qua phòng thay đồ.

Lúc xem đến chiếc áo mùa bằng lụa trắng mỏng, cô do dự một chút, lấy ra.

Bộ đồ này, là Cố Tần tặng năm cô lên lớp mười, cô và Cố Tích mỗi người một bộ.

Hai người còn mặc bộ này tham gia hội thi võ đạo của thành phố C, giành được giải đặc biệt.

Không nghĩ tới lúc cô xếp đồ vào vali cũng mang theo bộ này, đến cô còn không có ấn tượng gì.

Ngắm nghía một hồi, lòng yêu cái đẹp trong cô rục rịch trỗi dậy, lại thêm chính mình bây giờ cũng không có gì để làm, không chút do dự thay đồ!

Mặc chiếc váy này bước ra từ phòng thay đồ, cô đứng trước gương nhìn trái nhìn phải, đẹp chết mất! ~

Mà cô không biết là, chỉ cách một ban công, Cố Tần đang đứng đấy.

Cố Tần vừa ra đến cửa, nhìn thấy trời hôm nay đặt biệt nắng gắt, nên nghĩ tưới cho mấy chậu hoa trước ban công phòng mình ít nước.

Lại nhìn qua đám hoa nhài bên ban công phòng Mục Sở hình như cũng có chút thiếu sức sống, biết cô không ở nhà, anh trực tiếp nhảy qua giúp cô tưới một chút.

Làm xong hết những việc này, lúc anh muốn rời khỏi, bỗng trông thấy rèm trong phòng cô kéo đến chặt chẽ, kín không một kẽ hở.

Anh lắc đầu, thở dài một tiếng: Nha đầu này, đi ra ngoài cũng không biết để cho phòng thông thoáng khí.

Anh tiến đến mở cửa kính ra, kéo rèm cửa màu xanh lam, ánh sáng lập tức tràn vào phòng.

Mục Sở lúc này đang đứng trước gương, tóc búi thành củ tỏi trên đầu, mặc áo lụa, một chân nâng lên quá vai, chiếc cổ thiên nga khẽ ngửa về sau, đôi chân di chuyển làm vấy gọn ra những con sóng đẹp mắt.

Vòng eo cô tinh tế, tư thái ôn nhu, chiếc váy lụa phác họa ra thân hình hoàn mỹ, cô khẽ xoay tròn, trên môi còn nở nụ cười nhẹ, mi dài khẽ rung, ánh nắng rơi vào dung nhan tinh xảo ngọt ngào, cô như tỏa sáng lung linh dưới ánh mặt trời.

Chỉ là trong chớp mắt, đối diện với khuôn mặt của Cố Tần, ý cười trên mặt cô cứng đờ, hoảng hốt lui lại về sau.

Kết quả trong lúc cấp bách tự đẩy mình về sau, cả người cô thuận thế rơi xuống.

Cố Tần nhanh chân chạy đến, cánh tay khẽ luồn qua eo cô, nhẹ nhõm ôm vào ngực.

Chỉ là dòng suy nghĩ của anh đang bị ảnh hưởng, người cũng không vững vàng, không để ý dẫm phải dây váy của cô, thân hình lao đảo.

Lại thêm Mục Sở trọng tâm bất ổn nhào vào ngực anh, hai người liên tục lùi về sau mấy bước, tấm lưng rắn chắc của Cố Tần cuối cùng dựa vào tường.

Mục Sở theo quán tính nhào tới, chóp mũi đụng vào lồng ngực của anh, hai tay luồn qua nách anh, chống ở trên tường.

Hai người đứng rất gần, mặt Mục Sở vùi trong ngực anh, tay anh còn đang ở eo cô, nhiệt độ trong lòng bàn tay không ngừng tăng lên.

Chóp mũi quanh quẩn mùi hương riêng biệt chỉ thuộc về cô, mắt Cố Tần khẽ tối lại, giọng nói có chút khàn khàn, lại khẽ cười: "Hoa Hoa, em đây là... ép tường sao?"

Mục Sở ngạc nhiên ngẩng đầu, lại thấy anh tới gần, ghé sát tai cô nói một câu, đáng vẻ có chút khó khăn: "Em muốn chiếm tiện nghi của anh sao? Hình như có chút không tốt lắm nhỉ?"

Giọng nói khàn khàn có chút mê người, cmn gọi cảm chết đi được!

Từ lỗ tai truyền đến toàn thân, người cô không hiểu sao mềm nhũn ra, tai đỏ lên.

Cô thu hai tay đang chống trên tường về, lui lại một bước, tránh khỏi anh: "Anh đừng có tưởng bở, ai muốn chiếm tiện nghi của anh?"

Nói đến đây, cô bỗng trừng mắt, trong nháy mắt bắt được trọng điểm: "Này, đây là phòng ngủ của em đấy, anh anh anh..."

Cô chỉ tay vào anh, "Anh trèo qua ban công rồi đi vào phòng em, anh muốn làm gì?"

Khóe miệng Cố Tần khẽ co quắp.

Ai lại nghĩ tới đi vào phòng ngủ của cô chứ, anh cho là cô không ở nhà nên mới kéo rèm giúp --

Mí mắt Cố Tần khẽ nâng lên, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nhướn mày nhìn cô: "Sao em lại ở nhà? Không phải lúc này vừa đi ra ngoài sao?"

Mục Sở: "..."

Chủ đề sao lại chuyển qua cái này rồi?

Khí thế Mục Sở vừa tìm lại, trong chớp mắt bị đánh bay không sót chút nào.

Cố Tần đột nhiên cười, nhưng mắt lại không có chút ý cười, mang theo vài tia nguy hiểm, bỗng chốc ngộ ra: "Người vừa nãy ra ngoài là Cố Tích?"

Mục Sở im lặng.

Anh tiếp tục hỏi: "Vừa rồi trong phòng Cố Tích, ai nói chuyện với anh?"

Thấy cô không trả lời, giọng anh nghiêm túc: "Nói thật, không được nói dối!"

Mục Sở lúc này mới thành thật trả lời: "Đã... ghi âm lại ạ"

Khóe miệng Cố Tần khẽ co rút, mày nhẹ chau lại.

Một lát sau, anh ngồi xuống ghế sofa, hỏi cô: "Cố Tích đi đâu?"

Mục Sở cảm thấy đây hẳn cũng không phải chuyện gì to tát, liền thành thật khai báo: "Tích Tích đi tham gia buổi hòa nhạc của Tạ Tu Lâm, em, em chỉ giúp cô ấy thực hiện chút nguyện vọng nhỏ thôi."

Cố Tần dựa vào ghế sofa, im lặng không nói lời

Mục Sở bị nhìn chăm chăm đến run rẩy, miễn cưỡng cười yếu ớt: "Anh à, thật ra đây cũng không phải chuyện gì lớn, đều là học sinh cấp ba cả rồi, cũng không thể quá nghiêm được, anh nhỉ?"

Cố Tần vẫn trầm mặc, sắc mặt nhìn không tốt lắm

Anh đúng thật không nghĩ tới hai người này còn ghi âm lại để qua mắt anh.

Khẽ xoa xoa thái dương, anh ngẩng đầu: "Lại đây."

Mục Sở nâng váy ngoan ngoãn đi qua, cười đến ngọt ngào vô hại, lại cẩn thận từng li từng tí: "Anh..."

Cố Tần nhìn qua cô, trên mặt không có ý cười: "Sao lại giúp con bé lừa anh? Lại còn lấy lý do ra ngoài mua quà?"

Mục Sở cảm giác được anh đang tức giận, mấp máy môi, cô ngồi xồm xuống, hai tay đặt lên đầu gối anh, cúi thấp đầu nhận sai: "Em xin lỗi anh."

"Buổi hòa nhạc này Tích Tích mong chờ từ rất lâu rồi, anh nghĩ hè lại không cho cô ấy ra ngoài, em không muốn cô ấy thất vọng nên mới gạt anh."

Thấy Cố Tần không nói lời nào, cô lung lay chân anh: "Anh à, đừng giận, thật ra quà sinh nhật em đã sớm chuẩn bị rồi, rất dụng tâm đấy, anh đừng tức giận nữa nhé?"

Nghe thấy lời này, sắc mặt anh có chút hòa hoãn, liếc cô một cái: "Em thì dụng tâm cái gì, năm nào mà chẳng gạt anh."

Mục Sở giờ tay thè: "Năm nay đảm bảo không gạt anh nữa!!"

Cô gái nhỏ ngồi xồm trước mặt anh, xương quai xanh tinh tế tinh xảo, cổ trắng muốt như tuyết, khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt long lanh nhìn anh, mang theo chút lấy lòng.

Cố Tần lẳng lặng nhìn qua cô, không nói chuyện.

Chỉ là trên mặt không còn nghiêm túc như vừa rồi.

Mục Sở nhẹ thở ra, cảm thấy chuyện của Cố Tích, vẫn nên nói với anh một chút.

Cô đứng lên trước mặt Cố Tần: "Anh này, anh không thể ép Tích Tích học bài như thế được, đối với phương pháp này em cho rằng có vấn đề."

Cố Tần sững sốt một chút, nghiêng đầu, ung dung nhìn qua cô.

Mục Sở nói: "Anh biết vì sao hai ngày trước cô ấy dốc sức học bài không? Là hi vọng anh cho phép nó đi xem buổi hòa nhạc của idol. Thật ra việc theo đuổi thần tượng cũng không hẳn là xấu, chỉ ít đối với Tích Tích mà nói, có thể trở thành động lực học tập cho cô ấy."

"Đã như thế rồi, anh nên thành toàn một chút cho nguyện vọng nhỏ này của cô ấy, qua hôm nay lại tiếp tục học không phải sẽ tốt hơn sao?"

"Anh có phát hiện ra không, Tích Tích rất có khiếu chụp ảnh, tự chụp ảnh, tự phối đồ, Đây cũng là vì sự nghiệp theo đuổi thần tượng nên mới tự học thành tài."

"Cho nên anh cũng khoan hãy khịt mũi xem thường, cũng không nên xem mấy việc vặt vãnh này không có chút tri thức nào. Có đôi khi, sức mạnh của thần tượng có thể thay đổi hoàn toàn một con người đấy ạ."

Thấy cô chẳng chạc đảng hoàng thảo luận vấn đề này với mình, nửa người Cố Tần khẽ dựa về sau, miễn cưỡng cười: "Em hiểu rõ như thế? Vậy thần tượng nào đã tạo nên em của hôm nay đấy?"

Mục Sở run lên, lâm vào trầm mặc.

Thấy cô không nói lời nào, Cố Tần cũng chỉ là thuận miệng hỏi, không mấy để ý.

Anh đứng lên định rời đi, mới nghe được thanh âm chậm rãi của Mục Sở vang lên từ phía sau: "Khi còn bé, anh là thần tượng của em"

Bước chân Cố Tần dừng lại, đứng tại cửa ban công, nhìn cô.

Mục Sở nói: "Lúc em vừa vào tiểu học, anh đã lên lớp sáu*. Ở lễ khai giảng, lúc anh đứng dưới cờ phát biểu, phía dưới có rất nhiều người thảo luận về anh. Khi đó em mới biết được, anh ở trường rất nổi tiếng, thành tích tốt, đáng đáp tốt, giáo viên bạn bè đều yêu thích."

*Tiểu học ở bên Trung Quốc bao gồm từ lớp 1 đến lớp 6.

"Lúc ấy em cảm thấy, anh nói rất hăng hái, rất lợi hại, em cũng muốn trở thành một người như anh vậy."

Mục Sở cười cười, ánh mắt trong suốt mang theo vài phần mê ly, như đang chậm rãi nhớ lại.

Rất nhanh, khoe môi cô khẽ cong lên đầy tự hào: "Sau đó, từ năm lớp hai đến lúc học xong tiểu học, người đứng dưới cờ phát biểu, luôn là em."

"Chỉ là," cô khẽ thở dài, có chút tiếc nuối: "Năm thứ hai sơ trung cũng không còn được như thế nữa."

Lần đầu tiên cô nói với anh bí mật nhỏ trong lòng của mình nên có chút xấu hổ, vành tai khẽ đỏ lên.

Trong gian phòng đột nhiên rất yên tĩnh, bầu không khí có chút gọn sóng mập mờ không rõ.

Cố Tần nhìn qua cô, há miệng, còn chưa kịp nói chuyện thì di động đã vang lên.

Anh nhìn thông báo, khẽ nhú mày.

Diễn Hành gửi tin nhắn Wechat cho anh: [Cậu có tới không đấy?]

Cố Tần trả lời: [Không.]

Diễn Hành: [???]

Diễn Hành: [Hôm nay chính cậu là người hẹn đi tập đấy, giờ lại muốn cho bọn tôi leo cây à?]

Cố Tần mặt không cảm xúc, nhanh chóng ném ra một chữ: [Bận.]

Tắt điện thoại, bỏ vào túi.

Lúc ngẩng đầu, sắc mặt Mục Sở đã bình tĩnh trở lại, lúc này nhìn sang: "Không phải anh muốn ra ngoài sao? Sao bây giờ còn ở đây ư?"

Cố Tần không trả lời câu hỏi của cô, phối hợp nói: "Không nghĩ tới anh còn có vinh hạnh được làm thần tượng của em đấy. Nhưng mà bình thường anh cũng đâu thấy em tôn kính gì anh đâu?"

Mục Sở cất ngang: "Đều là chuyện lúc trước thôi mà, bây giờ tính làm gì. Em cảm thấy bây giờ em càng ưu tú hơn so với anh trước đó."

Cố Tần cười cười, ung dung thờ dài: "Thế nhưng anh lại nhớ học kì một năm lớp bảy thành tích đột nhiên hạ xuống, còn không bằng cả Tích Tích. Chú Mục phải nhờ anh qua nhà em để giúp em học bù, dạy suốt một tháng mà không có chút hiệu quả, ngược lại thành tích càng kém."

"Không chỉ thế, năm đó em còn cúp học, đánh nhau, đi tụ tập với đám học sinh xấu, còn kém chút nữa là học hút thuốc, phản nghịch như thế quả đúng khiến cho người ta phải mở rộng tầm mắt."

Thân hình Mục Sở rõ ràng có chút cứng nhắc, vô thức nắm lấy góc áo, mím môi.

Chuyện này đã bị đào lên, Cố Tần một lần nữa đi tới, ngồi xuống cạnh người cô, một tay khoác lên thành ghế.

Anh ngồi gần sát, hô hấp Mục Sở bị đình trệ, cả người càng căng cứng.

Cố Tần ngược mắt nhìn cô, thử nhẹ nhàng thăm dò hỏi: "Anh còn rất tò mò, việc đã trôi qua lâu như vậy, bây giờ em có thể nói cho anh biết, lúc đó vì sao em lại biến thành như thế hay không?"

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Con dâu nuôi từ bé của nhà cậu

Editor: Chanh

Đợi một hồi, Cố Tần thấy cô không nói lời nào, cũng không có ép hỏi, chỉ cười cười: "Được thôi, cứ coi như em tới tuổi dậy thì mãnh liệt hơn người khác

đi. Dù sao thì Hoa Hoa nhà chúng ta cũng đâu có giống người bình thường."

Sắc mặt Mục Sở bình tĩnh, ngữ khí nhẹ nhàng: "Em khi đó đột nhiên muốn biết học sinh xấu là như thế nào, thừa dịp mình đang còn trẻ thử nghiệm một phen. Anh nhìn xem, không phải sau này em quy củ lại rồi sao? Đây gọi là co được giãn được!"

Nói xong còn nường mày nhìn anh, chặc chặc hai tiếng: "Như anh một đường thẳng tắp từ nhà trẻ cho đến đại học, đều được thiết lập thành học sinh ba tốt, thực tế nhìn có chút đơn điệu lại không thú vị, so với con đường trưởng thành như đồ thị hình sin của em, quả thực kém xa."

"Sau này lúc nhớ lại, anh sẽ hối tiếc đó." Cô nhìn Cố Tần, một mặt đồng tình với hoàn cảnh của anh.

Cố Tần nhẹ mỉm cười: "Em còn rất biết đường nhặt mặt mũi cho mình đấy."

Nói xong anh đứng dậy, trèo qua ban công, rời đi.

Mục Sở vẫn ngồi trên ghế sofa như cũ, nhìn theo hướng anh rời đi, cuối cùng đem ánh mắt dời về các chậu hoa nhài trên ban công phòng mình, trong ánh mắt mang theo vài phần mê ly, ngón tay đang túm lấy góc áo bông tăng thêm lực đạo, vô thức nắm chặt.

Cho tới bây giờ cô luôn là người lý trí, tuyệt đối không vì bất cứ người nào, bất kỳ chuyện gì mà trầm luân triệt để.

Có một số việc, nếu không đào bới lên, trong lòng Mục Sở đã sớm quên nó sạch sẽ.

Dường như chính mình từ nhỏ tới lớn, vẫn luôn là học sinh chăm ngoan, có thành tích tốt, vừa nhu thuận lại rất hiểu chuyện.

Chỉ khi nào nhắc tới, lại giống như chuyện vừa xảy ra hôm qua vậy.

Đặt tay lên ngực, tựa hồ có thể nhớ lại cảm giác đau đớn lúc đó.

Cố Tần đột nhiên quay trở lại, nhìn thấy thần sắc đau buồn vô cớ của cô, mày khẽ chau lại.

Mục Sở ngẩng đầu, trưng ra bộ mặt tươi cười với anh, hơi nghi ngờ hỏi: "Sao anh quay lại rồi?"

Cố Tần cũng làm như mình chưa phát hiện ra dáng vẻ khác thường của cô, nói: "Đột nhiên nhớ tới chú Mục dặn anh hè này chiều cổ em cho thật tốt. Mấy ngày trước tương đối bận rộn, hôm nay vừa rảnh anh đang rảnh, em có muốn ra ngoài chơi không?"

Lúc Mục Sở đang do dự, anh nói thẳng: "Đi thay đồ đi, anh xuống phòng khách chờ em."

- - - - -

Mãi đến lúc ngồi trên xe, lái ra khỏi khu biệt thự, Mục Sở vẫn có chút không phản ứng kịp.

Xe chạy với tốc độ rất nhanh, các nhà cao tầng hóa thành hư ảnh, lùi về phía sau.

Gió thổi mạnh qua, gào rít bên tai.

"Chúng ta đi đâu vậy anh?" Cô vén mấy lọn tóc bay tán loạn ra sau tai, cất giọng hỏi Cố Tần.

Lúc nghiêng đầu, nhìn thấy tóc anh cũng bị gió thổi bay mất kiểu dáng ban đầu, khóe môi cô khẽ cong, mang theo vài phần phiêu dật.

"Em muốn đi đâu?" Cố Tần hỏi.

Mục Sở nghĩ nghĩ, nói: "Hay là tới khu vui chơi đi ạ."

Cố Tần gật đầu, cho xe rẽ ở giao lộ phía trước.

Mặc dù là Mục Sở đề nghị, nhưng khi hai người đến trước cổng khu vui chơi, cô hối hận rồi.

Trời hôm nay hơn ba mươi độ, chạy tới đây không phải để chịu tội sao?

Mẫu chốt là còn rất nhiều người, mua vé vào cửa đều phải xếp hàng, một hàng dài dằng dặc không nhìn thấy điểm cuối.

Cố Tần đã đỗ xe xong, đi tới, Mục Sở nghênh đón, cô cau mày không quá vui lòng: "Em muốn về nhà."

Khóe miệng Cố Tần co quắp: "Không phải em nói muốn tới đây sao?"

Cô chỉ về một hàng dài toàn người là người đang đứng xếp hàng trước cửa bán vé, "Em vừa mới hỏi, họ đa số đã đặt mua vé trên mạng trước rồi, bây giờ chúng ta mới mua vé thì phiền lắm, trời lại nóng nữa."

Cố Tần cười nhẹ, chỉ chỉ vào bảng hiệu phía trên cổng.

Mục Sở thuận thể nhìn sang, trên kia là một bảng hiệu mang dòng chữ to đùng: Khu vui chơi thể kỷ Đảng Thụy.

"Đảng Thụy..." Mục Sở lẩm nhẩm hai lần, bỗng bừng tỉnh ngộ ra: "Sân nghiệp nhà anh khai thác bên mảng du lịch thuộc top đầu đúng không?"

Mặt mày cô lập tức hớn hờ trở lại, vỗ vai anh một cái: "Đại thiếu gia, sao anh không nói sớm!"

Thấy cô còn trách ngược lại mình, Cố Tần liếc qua một cái: "Em cũng tìm hiểu kĩ về nhà anh nhì."

Mục Sở rất chân chó nắm lấy ống áo anh, kéo vào: "Ai ui, em đây chính là bị nắng chiếu vào hông hết đầu óc đầy hi hi."

"Anh à, nếu vậy thì lát nữa em chơi trò nào cũng không cần phải xếp hàng đúng không?"

Cô bắt đầu nghĩ xem nên chơi trò gì trước, tốt nhất là nên chơi cái gì kích thích một tí, tàu lượn siêu tốc, đu quay trên cao chẳng hạn.

Chỉ là một giây sau, hai người bị ngăn lại ở cửa ra vào.

Người soát vé nhìn qua hai người, muốn bọn họ xuất vé vào cửa.

Mục Sở ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tần, vô tội nháy mắt, thanh âm mềm mại: "Anh à, người ta hình như không có biết anh đấy."

Cố Tần: "..."

Anh cầm di động, gọi một cuộc điện thoại.

Vừa đúng lúc này, bà vai Cố Tần bị vỗ một cái.

Anh quay đầu lại nhìn, liền trông thấy Tạ Tu Văn và Tạ Thi Huyền đứng ở phía sau.

Trông thấy anh đi cùng Mục Sở, Tạ Tu Văn nhủ mảy: "Người anh em, không phải cậu bạn sao? Cho tôi với Điền Hành leo cây ở phòng tập, giờ lại nhàn rồi chạy đến đây hả?"

Người soát vé nhìn thấy Tạ Tu Văn, rất khách khí chào hỏi, mở miệng một hai đều Tạ thiếu gia, so với ba ruột còn ân cần hơn!

Thái độ so với lúc này quả thực khác nhau một trời một vực.

Tạ Tu Văn học đại học ở trong nước, lại là nhị thiếu gia của Tạ gia, cũng là khách quen của nơi này.

Bởi vì cậu ta hay mang người tới đây chơi, lại thêm quan hệ của hai nhà Tạ - Cố, nhân viên làm việc trong khu vui chơi không ai không biết cậu.

Mỗi lần cậu ta tới, đều được hưởng đãi ngộ tốt nhất, nhân viên cũng xum xoe không ít.

Tạ Tu Văn háng giọng, ưỡn thẳng sống lưng, rất làm bộ chỉ vào Cố Tần hỏi người soát vé: "Người này, là chuyện gì xảy ra?"

Người soát vé nói: "Hai người này không có vé vào cửa còn muốn xông vào, tôi còn định gọi bảo an tới."

"Nhưng mà..." Ông ta nghĩ tới thái độ của Tạ Tu Văn với người đàn ông này, cười hỏi: "Tạ thiếu gia, đây là bạn của ngài sao?"

"Sao có thể chứ." Tạ Tu Văn lập tức phủ nhận, lại chỉ chỉ vào Tạ Thi Huyền bên cạnh: "Người này thích chị tôi, theo đuổi hơn một năm rồi, nói là kẻ thù thì đúng hơn."

Trên mặt Cố Tần căn bản không có cảm xúc gì, chỉ là không nghĩ tới Tạ Tu Văn đột nhiên đùa kiểu này, anh nhướn mày, sắc mặt dần trầm đi, ánh mắt mang theo sự cảnh cáo.

Còn Mục Sở nghe được thì bị chấn kinh* một chút.

*Chấn động + kinh ngạc.

Chuyện Cố Tần thầm thích Tạ Thi Huyền ban đầu chỉ là suy đoán của cô, bây giờ Tạ Tu Văn nói vậy, xem ra là thật rồi.

Lại nhìn sắc mặt Cố Tần không được tốt lắm, rõ ràng là bị vạch trần tâm sự trong lòng nên mới không vui.

Mục Sở đứng cạnh Cố Tần, cúi đầu nhìn chằm chằm mũi giày của mình, khẽ ngẩn người.

Tạ Tu Văn chỉ sợ thiên hạ không loạn, đối với sự cảnh cáo của Cố Tần không để vào mắt, hỏi Tạ Thi Huyền: "Chị à, em nói đúng không? Cậu ta theo đuổi chị ra tận nước ngoài, còn học cùng một trường đại học."

Tạ Thi Huyền im lặng, cốc vào đầu cậu một cái: "Đừng quậy!"

Vừa đúng lúc quản lý công viên chạy tới vì cuộc điện thoại của Cố Tần, dẫn theo một đám người lo lắng chạy theo, trước là gặp người xin lỗi, sau là ân cần dẫn người đi khảo sát.

Người soát vé nghe quản lý mở miệng gọi "Cố tổng", ngây hết cả người.

Tạ Tu Văn nín cười vỗ vai hắn: "Người anh em, biết người đó là ai chưa?"

Người soát vé đại khái cũng đoán được vài phần, há to miệng, vì có chút không xác định nên không lên tiếng.

Tạ Tu Văn rất nhiệt tình nói cho hắn biết: "Lần sau nhớ rõ, thái tử gia tập đoàn Đăng Thụy, được gọi là tiểu Cố tổng, ông chủ lớn của anh đấy."

Chân của người soát vé run lên, không nói chuyện.

Tạ Tu Văn an ủi: "Không biết thì không có tội, tên kia thích nhất chính là giảng đạo lý. Vừa rồi chỉ đùa với anh chút thôi, người anh em đừng để bụng, thả lỏng cơ bụng đi."

Nói rồi còn vỗ vỗ vào bụng người ta.

Người soát vé: "..."

Tạ Tu Văn kéo Tạ Thi Huyền chạy vào trong: "A Tần, chờ bọn tôi một chút, aizz đã gặp rồi thì đi cùng nhau đi."

Cố Tần dừng lại, nhìn cậu ta, thần sắc nhàn nhạt: "Mua vé."

Tạ Tu Văn: "...Mua vé gì cơ?"

Cố Tần nhìn về phía người bên cạnh: "Yêu cầu cậu ta mua vé, nếu không mua thì cứ đuổi cổ ra."

Tạ Tu Văn: "..."

Cố Tần lại nói thêm một câu: "Mấy lần đến chơi trước đó cũng phải bỏ sung thêm tiền. Đứng, tính cả tiền thuê vào nữa, một xu cũng không thể thiếu."

Tạ Tu Văn la oai oái, nhìn về phía Cố Tần nói lớn: "... Tôi gọi cậu một tiếng "ba" được không?"

"Ngại quá, hiện tại tôi không có ý định sinh con."

Cố Tần nói, hất cằm lên, ngay lập tức có người tiến đến xách cậu ta ra ngoài.

Người soát vé căn bản đã được câu "Không biết thì không có tội, tên kia thích nhất chính là giảng đạo lý." an ủi phần nào tâm hồn bé bỏng của mình.

Lúc này nhìn thấy Tạ Tu Văn bị đuổi ra, vô thức nuốt nước miếng.

Tâm tình vừa buông xuống, giờ lại treo lơ lửng...

- - - - -

Thân phận bị bại lộ, nguyên lai ban đầu chỉ định đem Mục Sở đi chơi, giờ lại biến thành đi khảo sát.

Một đám người bao quanh anh, quản lý thao thao bất tuyệt kể về việc vận hành của công viên, các hệ số an toàn máy móc, nhân viên lưu động, đánh giá trên mạng của khách hàng, cùng tỉ lệ các loại khác mà Mục Sở không chút hứng thú.

Mục Sở đứng cạnh Cố Tần, tuy có người che ô cho hai người bọn họ, nhưng căn bản là không che nổi cái nắng của trời và sự nôn nóng trong lòng cô.

Mây cô nhíu lại, nhìn Cố Tần mặt không đổi sắc nghe người ta báo cáo, chỉ số bức bối trong người dần lên tới đỉnh điểm.

Bây giờ chỉ cần có người châm lửa, cô sẽ cháy ngay tại chỗ luôn!!

Cô nói đến khu vui chơi làm gì cơ chứ!

Ở nhà chơi điện thoại nằm điều hòa đọc sách không phải sướng hơn sao?

Cúi đầu nhìn hai cái đùi trắng nõn của mình, Mục Sở lúc này có chút lo lắng.

Không biết mình có bôi đủ kem chống nắng không nhỉ?

Đứng dưới ánh mặt trời lâu quá bị đen thì làm sao bây giờ?

Khẽ lăm bằm, cô mở balo của mình lấy ra lọ kem chống nắng dạng xịt, "xuyt xuyt" lên đùi mình mấy lần.

Sau đó là cánh tay, cổ ----

Lúc ngẩng đầu mới phát hiện ra Cố Tần đang nhìn cô.

Những người khác, cũng đang nhìn cô.

Đột nhiên trở thành tiêu điểm, Mục Sở có chút không được tự nhiên, thật thà đem lọ chống nắng trong tay đưa tới: "Anh muốn xịt không? Trời nắng đấy."

Trán cô đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, gương mặt đỏ bừng, như thoa phấn má hồng, mí mắt sụp xuống, khoe môi hơi hạ xuống, trán khẽ nhăn như đang khắc chế sự khó chịu và bức bối trong người mình lại.

Anh cong môi: "Rất nắng."

Nói rồi lấy từ trong túi ra một chiếc khăn ướt, lau đi mồ hôi trên trán cô, giọng điệu hững hờ, phá lệ ôn nhu: "Do em chọn được nơi tốt."

Mục Sở từ nhỏ đã quen với mấy việc chiều cổ như thế này của anh, cũng không có tránh né, càng không thấy có chỗ nào bất ổn.

Ngược lại là đám người vây quanh kia, ngây người ra, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ù ù cạc cạc.

Cố Tần vì động tác lau kia mà ghé sát người cô, Mục Sở nhân cơ hội này hỏi nhỏ: "Anh à, mấy người kia bao giờ mới đi thế? Có muốn cho người khác chơi không vậy?"

Cố Tần nắm lấy cổ tay nhỏ của cô, đặt khăn ướt vào, rồi đi về phía đám người bên kia.

Không biết anh nói gì với người quản lý.

Sau đó quản lý cung kính cúi người, mang người rời đi.

Đồng thời rất cẩn thận để lại một cái ô che nắng cho Cố Tần.

Cố Tần đưa ô tới che trên đỉnh đầu cô, giọng điệu mang theo chút dỗ dành: "Điều kinh động đến người ta, dù sao cũng phải cho họ cơ hội để thể hiện, tán dương vài câu. Nếu không người ta cũng không có cống hiến hết mình cho công việc, như vậy không tốt lắm."

Rồi anh cười cười, hỏi cô: "Muốn chơi gì?"

Mục Sở lúc này khẽ nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn anh: "Em khát quá."

Cố Tần nhìn ngắm bốn phía, anh nhớ rõ lúc này có nhìn thấy một siêu thị mini gần đây.

Đúng lúc đó quản lý ôm đồ tới: "Cố tổng, hôm nay trời nắng nóng, khó tránh khỏi miệng khô, ngài uống nước đi."

Anh nói cảm ơn, nhận lấy đưa cho Mục Sở, lấy ví ra đưa tiền cho ông.

Quản lý lúc đầu còn từ chối, nhưng lại không chịu nổi sự kiên trì của Cố Tần, đành nhận lấy.

Chờ người đi rồi, Mục Sở mới mở nắp ngẩng đầu uống ừng ực.

Nước mát lạnh, vừa chảy xuống bụng đã xua đi không ít sự nóng bức của thời tiết, cô cũng như được sống lại.

Cô chỉ về chiếc tàu lượn phía trước, rất hưng phấn: "Chơi cái kia được không anh?"

Cố Tần thuận thế trông qua, thấy chiếc tàu lượn đang chạy thẳng, bỗng lao thẳng xuống, rồi lại lộn nhào mấy vòng, tiếng hét thất thanh vang lên, làm cho người đứng xem cũng cảm thấy kinh sợ.

Anh khẽ nhấp môi, muốn nói rồi lại thôi, thấy đáy mắt Mục Sở lóe lên tia hào hứng, cuối cùng gật đầu.

Tâm lý còn chưa chuẩn bị tốt, tay đã bị cô kéo đi.

Bàn tay mềm mại của cô nắm chặt ngón trỏ và ngón giữa của anh, quay đầu giục anh đi nhanh nhanh một chút, cười ngọt ngào.

Thế giới trước mặt Cố Tần bỗng an tĩnh lại, tựa hồ chỉ còn bóng hình và nụ cười của cô.

Lúc hai người chạy tới, Tạ Tu Văn và Tạ Thi Huyền cũng đang ở đây.

Tạ Thi Huyền không muốn chơi, Tạ Tu Văn đang hết sức khuyên bảo cô ấy: "Đem chị ra đây là để thả lỏng tinh thần, nhìn xem trò này hay ho phết chứ đùa, kích thích một chút, đem hết mọi ưu phiền sâu não trong người hét ra, trong lòng chỉ đảm bảo sẽ dễ chịu hơn nhiều."

Tạ Thi Huyền: "...Chị không cần!"

Cô vừa quay người muốn đi, liền thấy Cố Tần và Mục Sở.

Tạ Tu Văn cũng nhìn thấy, nhướn mày: "Tiểu Cố tổng, thị sát xong rồi?"

Thấy anh không nói lời nào, Tạ Tu Văn tiếp tục nhiều chuyện: "Tôi hôm nay bị cậu hổ, tinh thần đang bị tổn thương sâu sắc. Thế nên trưa nay cậu mời com nhé?"

Cố Tần khẽ xùy một tiếng, vẫn im lặng như cũ.

Tàu lượn đúng lúc kết thúc một vòng, đang chuẩn bị bắt đầu một vòng mới, Mục Sở cao hứng búng búng muốn kéo Cố Tần đi qua.

Còn hỏi hai người Tạ Tu Văn và Tạ Thi Huyền có muốn đi chung không.

Tạ Thi Huyền liếc nhìn Cố Tần đầy thâm ý, sau đó lại nhìn lên mấy vòng tàu lượn, một mặt bình tĩnh.

Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện, cả người anh đang căng thẳng.

Tạ Thi Huyền cười cười, nhìn về phía Mục Sở, nhẹ nhàng nói: "Sở Sở, em và Tu Văn chơi đi, chị có chút không thoải mái, cho chị mượn anh trai em xù nhé?"

Mục Sở nhìn về phía Cố Tần, ý cười cứng đờ lại, lại nhu thuận gật đầu: "Được ạ."

Hiếm khi Cố Tần có cơ hội được làm bạn với nữ thần, cô không thể ngáng đường được!

Cố Tần lấy chiếc balo nhỏ trên lưng cô xuống, dặn dò: "Cẩn thận một chút, anh ở đây nhìn em."

Lúc Tạ Tu Văn kéo Mục Sở đi qua chọn chỗ ngồi, Cố Tần và Tạ Thi Huyền ngồi nghỉ ở nơi có bóng râm.

Tạ Thi Huyền quay đầu nhìn sang, có chút ngạc nhiên: "Sở Sở không biết cậu không chơi được cái này à?"

Trước kia mấy người bọn họ có đến đây chơi một lần, Cố Tần nôn thốc nôn tháo đi ra, từ đấy sinh ra bóng ma tâm lý với trò này.

Cố Tần vận nắp chai ra uống một ngụm, chợt phát hiện ra đây là chai Mục Sở đã uống qua.

Bàn tay anh nắm chặt bình nước mấy phần, cười cười, ánh mắt nhìn về phía tàu lượn xa xa: "Cứ cho là vậy đi."

Tạ Thi Huyền cũng híп mắt nhìn sang, giọng điệu trêu chọc: "Nhìn không ra đại thiếu gia vì muốn thỏa mãn mong muốn của tiểu cô nương mà hi sinh vậy nha."

Cố Tần nghe cô nói thế có chút ngạc nhiên.

Tạ Thi Huyền nhíu mày, chỉ vào hai con mắt của mình: "Chị đây có hóa nhãn kim tinh, được luyện trong lò của Thái Thượng Lão Quân đấy."

Cố Tần nhẹ mím cười: "Chắc chắn là cái tên miệng rộng Điền Hành kia nhiều chuyện."

Tình cảm của anh đối với Mục Sở, chỉ có Điền Hành biết.

Tạ Thi Huyền cũng không có phủ nhận, chỉ là đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười: "Cẩn thận nghĩ lại, Sở Sở từ nhỏ đã được cậu mang bên người, rất giống cô con dâu nuôi từ bé của nhà các cậu ấy nhỉ?"

Gió hè thổi qua, nhưng không làm người ta khó chịu, trái lại còn mang theo hương hoa thoang thoang, làm lòng người bỗng thư thái đến lạ.

Cố Tần cũng cười, đuôi mắt nhẹ cong lên, giọng điệu bình thản: "Cậu nói thế, quả thực cũng rất giống."

Anh ngửa đầu, đem chỗ nước còn lại trong chai uống sạch.

Bình thường anh không uống mấy loại nước này, nhưng hôm nay bỗng thấy nó ngọt đến tận tâm khảm.

- - - - -

Lúc xuống khỏi tàu lượn siêu tốc, Mục Sở còn cảm thấy trời đất quay cuồng, vẫn chưa thỏa mãn.

Bình phục một chút, ánh mắt đảo qua xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Cố Tần và Tạ Thi Huyền đang ngồi nói chuyện.

Về ngoài của Tạ Thi Huyền xinh đẹp, lại xuất thân danh giá, ngồi sóng vai với Cố Tần, lúc nói chuyện hai người đều cười tươi, nhìn rất hài hòa.

Quan trọng là, lần đầu tiên cô thấy lúc Cố Tần nói chuyện với người khác, ánh mắt anh như sáng lên.

Khóe môi cong lên, đây cũng là nụ cười chân thật, không chút giả tạo.

Không hiểu sao còn mang theo chút... cứng chiều.

Cô ở cạnh Cố Tần nhiều năm như vậy, đây là lần đầu thấy được vẻ mặt này của anh.

Ôn nhu như nước, lưu luyến tình thâm.

Dường như đây không phải là anh thường ngày.

Tạ Tu Văn đứng bên cạnh cô cũng nhìn qua, mắt híp lại, đột nhiên gọi: "Sở Sở."

"Hả?" Cô kinh ngạc quay đầu.

Liền nghe Tạ Tu Văn nói: "Em có phát hiện ra anh trai của em rất xứng với chị anh không?"

Mục Sở nhìn kĩ một lần nữa, rất chân thành gật đầu, bộ dáng tươi cười, dường như không mang theo chút tạp niệm cá nhân nào: "Có ạ."

Sau một lúc lâu, nhẹ nhàng bổ sung thêm một câu: "Quả thực rất xứng."

Bên kia Cố Tần và Tạ Thi Huyền cũng đã phát hiện ra hai người bọn họ, đứng dậy đi tới.

Tạ Thi Huyền nói trong người không thoải mái, kéo Tạ Tu Văn nói muốn về.

Tạ Tu Văn không quá vui lòng: "Hai chúng ta hôm nay phải bỏ tiền mua vé vào cửa, mới chơi tàu lượn một xíu thôi mà đã về á, hỏi cho tên Cố Tần kia quá rồi!"

Tạ Thi Huyền néo lỗ tai đem người kéo đi: "Hôm nay mày đến đây chơi thỏa thích mà còn bảo đem chị đi buồn lòng tinh thần hả?"

"Em đây không phải đưa chị đi ra ngoài chơi một tí, tiện thể thư giãn bản thân luôn hay sao. Chị à kéo nhẹ thôi,... ai ui đau đau, nhẹ thôi..."

"..."

Hai chị em bọn họ vừa đi vừa âm ỉ một hồi, Mục Sở nhớ lại lời Tạ Tu Văn vừa nói, bèn nhìn về phía Cố Tần, nghiêm túc gọi: "Anh này."

Cố Tần nhìn về phía cô.

Mục Sở nói với anh: "Thích ai thì phải mạnh dạn nói ra cho người ta biết!"

Cố Tần:???

Mục Sở hếch cằm lên, rất ra dáng: "Nếu không nói ấy, anh còn định đợi con gái nhà người ta thổ lộ với mình à?"

Cố Tần khẽ mấp máy môi nhìn gương mặt cô, tim bỗng đập nhanh, cả người có chút căng cứng.

Sao cô lại đột nhiên nói chuyện này với anh?

Hay là, Điền Hành không chỉ nói cho mỗi Tạ Thi Huyền mà còn kể với Tạ Tu Văn nữa?

Anh thử thăm dò, hỏi: "Tạ Tu Văn nói cho em biết?"

Mục Sở nhẹ nhàng gật đầu.

Mấy giây sau, lại ngẩng đầu nói tiếp: "Nhưng mà nếu anh Tu Văn không nói, em cũng nhìn ra được."

Anh căn bản là muốn đợi cô thi đại học xong rồi mới nói, không nghĩ tới cô vậy mà...

Biểu hiện của anh rất rõ ràng sao?

Cố Tần vô cùng hoài nghi bản thân.

Há hốc mồm, anh nói: "Sở Sở, anh..."

"Anh..." Mục Sở cùng anh đồng thời mở miệng.

Cố Tần trầm mặc xuống, nghe cô nói.

Mục Sở tiến lên hai bước, nhón chân, nói nhỏ với anh.

Trên người cô mà mùi hương hoa nhài quen thuộc, lượn lờ trên chóp mũi.

Miệng kẻ sát tai anh, rốt cục Mục Sở cũng chậm rãi lên tiếng: "Thật ra, em cũng cảm thấy chị Thi Huyền thích anh."

Cả người Cố Tần sùng sốt.

Sắc mặt dần tối lại.

"Em nói gì cơ?"

Mục Sở cũng ngờ ngác một chút, sau đó nháy mắt với anh: "Em chỉ thật lòng muốn giúp anh thôi, đừng ngại."

Cố Tần bị cô xoay vòng vòng một hồi, mỉm cười nói: "Anh thích Tạ Thi Huyền? Con mắt nào của em thấy vậy?"

"Cả hai mắt."

Lúc này nói chuyện với người ta ôn nhu nhẹ nhàng như thế, sao vẫn còn chối đây chối đấy thế nhỉ!

"..."

Mục Sở liền nói: "Thì thì thích thôi, anh đường đường là một nam tử hán, sao da mặt mỏng không dám thừa nhận vậy! Anh xem, với gương mặt này của anh, nhất định sẽ cưa đổ đủ đừ con gái nhà người ta!"

"Anh đừng thấy chị Thi Huyền ưu tú như vậy, thật ra anh cũng không kém là bao đâu, đừng tự ti, đứng một chỗ với chị ấy rất xứng đôi đấy ạ!"

"Mục Sở." Anh ngắt lời cô, thần sắc nhàn nhạt, bỗng nhiên mở miệng, "anh nghĩ mình đang muốn đánh em một trận."

Mục Sở bị dọa, lùi về phía sau vài bước, hai tay che ngực, một mặt vô tội: "Không cho đánh!"

"..."

"Anh xem, bây giờ anh cũng đã có tuổi rồi, thậm chí crush người khác cũng đâu cần phải xấu hổ thế đâu."

Khóe miệng Cố Tần khẽ co quắp, bỗng nhiên nắm chặt lấy tay cô, dùng sức kéo về phía mình.

Mục Sở không kịp chuẩn bị, thuận thế chúi người về phía trước, chóp mũi thẳng tắp đụng vào lồng ngực rắn chắc của anh, vừa ê ẩm vừa đau, hốc mắt khẽ phấp phồng.

Cô có chút buồn bực, vừa ngẩng đầu định ai oán vài câu, bỗng thấy ánh mắt thâm thúy, dường như đang cực lực khắc chế cảm xúc cuộn cuộn bên trong của anh, cổ tay Mục Sở tê rần, nhũn mảy khẽ xuyt xoa một tiếng.

Này này, thẹn quá hóa giận à?

Đôi mắt cô sạch sẽ trong suốt, lộ ra mấy phần bất mãn, lại rất nhanh rũ mắt xuống, cảm xúc nơi đáy mắt bị cặp mi dài run rẩy che khuất mất.

Giờ phút này cô cụp đầu xuống, bàn tay bị anh nắm lấy khẽ giãy dụa, răng khẽ cắn cắn môi dưới, không hiểu sao nhìn có chút... đáng thương.

Cố Tần nhìn chằm chằm đỉnh đầu của cô, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cười tự giễu một tiếng, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác thất bại.

Anh buông lỏng tay cô, vùng cổ tay xuất hiện một mảng đỏ ửng, như tổ cáo anh vừa nãy đã mất kiểm soát thế nào.

"Có đau không?" Giọng anh có chút khàn khàn, lộ ra vài phần bất lực.

Mục Sở xoa xoa cổ tay, không nói gì.

Cứ coi như lòng tự trọng của anh quá cao, cô đây không thêm chấp vặt.

Quên đi, anh không thừa nhận thì thôi.

Xem như vừa rồi cô mất mùi mới thấy anh xứng đôi với chị Thi Huyền, hừ hừ!

Chỉ là không hiểu sao, trong lòng cô đột nhiên buồn buồn, có chút khó chịu.

Mục Sở tự động bỏ qua thứ cảm xúc không tên kia, cũng không muốn nói chuyện với cái người nhàm chán trước mặt này, miệng đắng lưỡi khô.

Cô muốn uống nước, kết quả phát hiện chai nước trong tay Cố Tần, không-còn-một-giọt-nào!!!

Cô mở to hai mắt ra nhìn: "Anh, nước của em đâu??"

Sắc mặt âm trầm nãy giờ của Cố Tần cuối cùng cũng có chút biến hóa.

Nhìn qua biểu cảm sợ ngây người của Mục Sở, anh khẽ ho một tiếng, chậm rãi nói: "Vừa rồi anh thấy một chú cún con, nó đang rất khát... "

Mục Sở vô cùng đáng thương nhìn chăm chăm anh: "Thế nên anh đem nước của em cho chú cún kia uống sao?"

Cố Tần rất thành thật gật đầu một cái.

Thấy Mục Sở vẫn không vui, anh còn nói thêm: "Chú cún ấy có vẻ rất khát, vô cùng đáng thương... "

Mục Sở thờ dài, mặc dù rất khát nhưng vẫn không nói gì: "Thôi không có việc gì, quên đi."

Trời nóng như vậy, chú cún kia không có nước uống cũng rất tội nghiệp.

Nhưng mà trong sân chơi cũng có cún à?

Cố Tần đem chai nước đang còn một nửa của mình đưa tới: "Của anh còn chút nước, em uống tạm đi, để anh đi đến siêu thị đằng kia mua chai khác."

Mục Sở kinh ngạc nhìn anh đưa chai nước tới, nhin không được bèn hỏi: "Sao anh không đưa nước của mình cho chú cún kia uống?"

"..." Cố Tần dừng một chút, rất dằn lòng nói: "Của anh là nước lọc, của em là nước giải khát, có vị ngọt. Con cún kia nó có vẻ rất biết chọn đồ uống."
"??"

Mục Sở cảm thấy không thể tưởng tượng nổi: "Giống chó gì vậy anh?"

"Labrador."

"À." Mục Sở cúi đầu, khẽ chép miệng, không muốn nói chuyện.

"Em uống hay không? Siêu thị cách chỗ này khá xa đấy." Cố Tần đem nước của mình lắc lắc trước mặt cô.

Đang muốn từ chối, Mục Sở đành đưa tay nhận lấy.

Thôi, có còn hơn không, cô trực tiếp vặn nắp chai giữa đầu uống hết.

Môi của cô được phủ một tầng nước mỏng, dưới ánh mặt trời trở nên hồng nhuận, kiều diễm, phá lệ dụ hoặc, làm người khác rất muốn cắn một miếng, thử xem hương vị thế nào.

Cố Tần lạnh lùng nhìn qua, yết hầu khẽ động, đột nhiên nghĩ tới vị ngọt của chai nước anh uống vừa nãy.

* Vở kịch nhỏ:

Mục Tiểu Hoa: Em hỏi rồi, người ta nói hôm nay trong sân chơi không có chú cún con nào cả!

Tần lưu manh: Gâu gâu gâu gâu gâu...

Mục Tiểu Hoa:...

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cô nhẹ nhàng giẫy dụa trong ngực anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Chanh

Cô vắn nắp chai, trả lại cho anh.

Đôi mắt to tròn của cô khẽ đảo qua đảo lại, bỗng nhiên đề nghị: "Anh, chơi tàu lượn rất kích thích, vừa nãy anh chưa có dịp trải nghiệm, hay là bây giờ chúng ta chơi lại một lần nữa đi?"

Thân thể Cố Tần hơi cứng lại một chút, nhìn cô: "Không phải em vừa chơi hay sao."

"Nhưng chưa đủ nghiền mà ~" Đáy mắt cô tràn đầy sự chưa thỏa mãn, "Em còn muốn chơi thêm lần nữa."

Cố Tần đem chai nước trong tay ném về phía thùng rác xa xa, chai nước văng vàng đáp vào trong thùng.

Lại quét mắt nhìn qua đồng đường ray xoắn lắt nhau, nói: "Đều chơi qua một lần rồi, em đổi trò khác đi."

Mục Sở lắc lắc tay anh, giọng điệu mang theo sự thương lượng: "Chơi thêm một lần nữa thôi mà, được không anh?"

Cố Tần trầm mặc trong giây lát, cất giọng nhàn nhạt: "... Không phải em khát nước sao, bây giờ uống xong rồi, chúng ta đi mua nước trước."

Bỗng chốc Mục Sở cười ra tiếng, "Anh Tu Văn nói anh sợ chơi mấy trò mạo hiểm này, xem ra là thật rồi nha! ~"

Cố Tần: "..."

Mục Sở đột nhiên rất đắc ý: "Em biết được bí mật lớn như vậy, có được xem là uy hiếp anh thành công không?"

Cố Tần nhìn qua bộ dáng tươi cười của cô, trầm mặc không nói gì.

Chỉ là trong lòng lặng lẽ bổ sung thêm một câu: Bé ngoan, chính em mới là sự uy hiếp lớn nhất đối với anh.

Anh nhàn nhạt cười một tiếng, xách cổ áo cô kéo về phía trước: "Đi mua nước, không phải em khát sao?"

- - - - -

Bởi vì biết Cố Tần không chơi được mấy trò kích thích nên các trò chơi tiếp theo Mục Sở chọn đều rất nhẹ nhàng.

Ra khỏi khu vui chơi, Cố Tần đưa cô đi ăn, đi dạo chợ đêm, đồng thời trải nghiệm cảm giác sáng khoái khi lao vùn vụt trên siêu xe thể thao.

Chờ đến khi về được nhà là đã gần mười một giờ.

Bóng đêm dày đặc, chỉ có vài ngôi sao lẻ loi trên bầu trời đang phát ra ánh sáng yếu ớt, trăng đêm nay cong như lưỡi liềm.

Cả ngày hôm nay, khóe môi của Cố Tần luôn cong lên, trên mặt là sự vui vẻ không chút che giấu.

Đi thẳng vào trong nhà, nghĩ tới Cố Tích vừa ra ngoài sáng nay, anh mới thu lại nụ cười, hỏi thím An: "Tích Tích về chưa?"

Thím An gật đầu: "Con bé về rồi, hình như rất mệt thì phải, vừa về đến nhà là đi ngủ luôn."

"?? "

Trở về từ buổi hòa nhạc của Tạ Tu Lâm mà dễ mệt như vậy à?

Mục Sở hồ nghi, mắt nhìn điện thoại.

Trước khi buổi hòa nhạc bắt đầu, Cố Tích có gửi tin nhắn cho cô, hỏi rằng Cố Tần có phát hiện ra cô nàng lên trốn ra ngoài không.

Buổi hòa nhạc bắt đầu, cô nàng lại nhảy căng lên, điên cuồng gửi một loạt ảnh hiện trường sân khấu, tâm tình kích động không chút che giấu.

Sau đó đột nhiên không có động tĩnh gì, cho tới bây giờ cũng không thấy nhắn tin cho cô.

Này có chút không phù hợp với tính cách của Cố Tích.

Theo bản năng, Mục Sở cảm thấy tối nay hẳn là có chuyện gì xảy ra.

Nói không chừng việc này còn liên quan đến Tạ Tu Lâm.

Nghĩ như vậy, cô không khỏi có chút bận tâm..

Trong thang máy, Cố Tần thấy cô từ lúc trở về đến giờ có chút mất tập trung, liền hỏi: "Sao vậy?"

Mục Sở hoàn hồn, cười với anh: "Không có gì ạ, chắc là chơi nhiều hơi mệt nên em có chút buồn ngủ."

Nói rồi còn che miệng ngáp một cái.

Cửa thang máy mở, Mục Sở đi ra, Cố Tần đi theo sau cô: "Em mệt thì nghỉ ngơi sớm đi."

Mục Sở gật đầu, về phòng mình bật đèn lên, gửi tin nhắn cho Cố Tích: [Cậu ngủ chưa? Về lúc nào sao không báo cho tớ thế?]

Nhấn xong liền ném điện thoại lên giường, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Lúc trở ra, Cố Tích vẫn chưa trả lời.

Ngủ rồi?

Mục Sở cảm thấy không có khả năng, con cú đêm này làm gì ngủ sớm thế.

Huống chi, lúc xem hết buổi hòa nhạc, không phải đại đa số vẫn là cảm giác chưa thỏa mãn hay sao?

Suy nghĩ một lát, cô lại một lần nữa đi ra ngoài, hướng tới phòng ngủ của Cố Tích.

Đứng trước cửa phòng, cô khẽ gõ nhẹ, thấp giọng hỏi: "Tích Tích, cậu ngủ chưa?"

Bên trong không có động tĩnh.

Thử đẩy cửa, bên trong đã khóa trái, mở không được.

Cô đành phải lấy điện thoại nhắn cho Cố Tích thêm một tin nữa: [Sao không nói gì vậy? Đêm nay cậu làm sao thế, nói cho tớ nghe một chút đi?]

Đợi hai phút cũng chưa thấy hồi âm.

Mục Sở cảm thấy có chút không thích hợp, bình thường giờ này Cố Tích làm gì đã ngủ đâu?

Cô lại thử gõ gõ cửa phòng lần nữa, thanh âm có chút lớn hơn so với lúc này: "Tích Tích?"

Bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Cô đợi trong chốc lát, cũng không có biện pháp nào, định về phòng trước, sáng mai rồi hỏi cô ấy sau.

Vừa mới xoay người, lại nghe thấy bên trong có tiếng nước nổ.

Cố Tích đang khóc.

Lần này Mục Sở có chút nóng nảy, giọng điệu mang theo sự lo lắng: "Tích Tích, cậu sao thế? Mở cửa cho tớ được không?"

Cửa phòng bỗng được mở ra, bên trong không bật đèn, Cố Tích mặc áo ngủ, tóc dài xõa ra, làm Mục Sở giật nảy người.

Cô đi vào, lúc đóng cửa tiện tay bật đèn ngủ trong phòng lên.

Ánh đèn màu vàng nhẹ nhàng phủ xuống, Cố Tích quay đầu đi, nước mắt vẫn tí tách rơi.

Cô nàng không nói chuyện, ngồi xõm ôm lấy đầu gối mình, cuộn thành một cục trên ghế sofa.

Mục Sở đi qua, ngồi xuống cạnh cô, khẽ lay: "Có chuyện gì vậy?"

Cô ngẩng đầu nhìn Mục Sở, còn chưa mở miệng, nước mắt đã rơi xuống, thanh âm mang theo sự nức nở: "Sở Sở, hình như anh ấy có bạn gái rồi..."

Mục Sở ngây ra một lúc, hỏi cô nàng: "Sao cậu biết?"

Cố Tích đưa tay gạt nước mắt: "Lúc buổi hòa nhạc kết thúc, tớ đi ra sau cánh gà tìm anh ấy, liền thấy có một cô gái ở trong phòng trang điểm nhào tới ôm lấy anh, hai người rất thân mật."

Mục Sở lâm vào trầm mặc.

Lần đầu tiên Cố Tích nói với Mục Sở rằng cô ấy rất thích Tạ Tu Lâm, là vào kì nghỉ hè cuối năm cấp hai.

Thời điểm đó Tạ Tu Lâm còn chưa nổi tiếng như bây giờ, lịch trình cũng không bận rộn như vậy, cô ấy chỉ cần chạy tới Tạ gia là đã tìm được người.

Tạ Tu Lâm là người khiêm tốn, rất hay cười, lại có thanh quản rất tốt, giọng của anh đặc biệt nhu hòa lại dễ nghe, lúc nói chuyện Cố Tích luôn không kìm được mà đỏ mặt.

Khoảng thời gian ấy, lúc nói chuyện với Mục Sở, không có lúc nào là Cố Tích không nhắc tới Tạ Tu Văn.

Lúc ấy Mục Sở đã rất nghiêm túc nói với cô nàng rằng, hai người họ không thích hợp.

Nhưng tình cảm tuổi mười bốn mười lăm luôn là khó không chế như vậy, trong mắt Cố Tích lúc ấy cũng chỉ có mỗi bóng hình của người kia.

Trong phòng ngủ treo poster của anh, đầu giường là hình của anh, list nhạc là bài hát của anh, ngay cả nhạc chuông, cũng là bài do anh thể hiện.

Thậm chí, cô còn vì Tạ Tu Lâm mà tự học các kỹ năng chụp ảnh, luôn cố gắng nỗ lực trở thành một phiên bản tốt hơn của chính mình.

Nhìn xem sự thay đổi của cô ấy, Mục Sở lại cảm thấy, có người khích lệ Cố Tích tiến bộ như vậy cũng không hẳn là tệ.

Dù sao Tạ Tu Lâm cũng là ngôi sao, cứ coi như cô nàng đang theo đuổi thần tượng đi.

Cố Tích luôn là người lạc quan, ít nhất là trong suy nghĩ của cô, cô ấy không có yếu ớt như vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của Cố Tích, Mục Sở mới biết được, chính mình đã nghĩ đơn giản quá rồi.

Mấy năm nay cô ấy lạc quan như vậy, chỉ là bởi vì Tạ Tu Lâm không có bạn gái.

"Cậu nói xem, lúc sáng tờ ra cửa có gạt chú lái xe là đi thăm bạn bè bị bệnh nặng, có phải bây giờ bị báo ứng rồi không.."

Mục Sở giúp cô nàng kẹp tóc ra phía sau, an ủi: "Thật ra mà nói, Tạ Tu Lâm năm nay đã hai sáu tuổi rồi, so với anh cậu còn lớn tuổi hơn, bây giờ anh ấy nói chuyện hẹn hò yêu đương cũng là điều hết sức bình thường, huống chi, anh ấy còn không biết tâm ý của cậu."

Cố Tích đem mặt vùi vào trong gối, nhẹ nói: "Còn có nửa năm nữa là tới mười tám rồi. Nguyên lai kế hoạch của tớ là vào năm mười tám tuổi sẽ tỏ tình với anh ấy, sao anh ấy lại không chờ tớ cơ chứ, chỉ có nửa năm nữa thôi mà..."

Nghe Cố Tích nói, trong lòng Mục Sở không hiểu sao cũng có chút buồn bực, kí ức cũ trong đầu bỗng xẹt qua, cô lại may mắn không để ý.

Im lặng một lát, cô nói: "Tích Tích, hai người các cậu kém nhau chín tuổi, ba mẹ cậu sẽ không đồng ý, tất nhiên là anh cậu cũng vậy, tớ đã sớm nói với cậu rồi."

"Trước kia tớ cảm thấy, việc thích anh ấy có thể khiến cậu tiến bộ nên mới ủng hộ. Vốn là muốn sau buổi hòa nhạc này, cậu càng có động lực để cố gắng hơn, không nghĩ tới mọi chuyện sẽ thành ra thế này."

"Nếu sớm biết, tớ đã không giúp cậu trốn ra ngoài rồi, nghe lời anh cậu ngoan ngoãn ở trong nhà có khi còn tốt hơn."

Cố Tích vô cùng đáng thương ngẩng đầu, trên mặt còn vương vài giọt nước mắt, "Sở Sở, tớ nên làm gì bây giờ?"

Cô đặt tay lên tim mình, có chút nghẹn ngào: "... Nơi này thực sự rất khó chịu."

Mục Sở cũng thở dài một tiếng, nhẹ ôm Cố Tích một cái, khẽ vuốt ve bờ vai cô nàng: "Biết rồi cũng tốt. Đau dài không bằng đau ngắn, nếu biết trước sẽ không có kết quả, chỉ bằng bây giờ cậu thử buông xuống xem sao?"

Cố Tích nhỏ giọng lầm bầm: "Cậu nhất định chưa từng thích một ai đó rất nhiều nên mới nói nhẹ nhàng bằng quơ vậy được. Chuyện tình cảm, sao lại dễ dàng cầm lên đặt xuống như thế chứ?"

"Được, chỉ cần cậu nguyện ý, nhất định sẽ được."

Mục Sở nói, rồi nhìn chăm chăm vào hư vô, thanh âm có chút sâu kín, "Thật ra cũng không có khó như vậy."

Thấy tâm tình Cố Tích có chút đỡ hơn, Mục Sở vỗ vỗ vai cô nàng: "Không còn sớm nữa, nhanh đi tắm rồi ngủ đi, ngày mai tớ đưa cậu đi đổi gió."

Cô nói rồi muốn đứng dậy, Cố Tích giữ chặt tay không cho cô đi: "Hay là đêm nay cậu ngủ với tớ đi?"

Mục Sở xoa xoa đầu cô nàng, thở dài: "Vậy cậu chờ một chút, tớ về phòng lấy đồ tắm rửa đã, hôm nay ở bên ngoài cả ngày rồi."

- - - - -

Cố Tần có thói quen chạy bộ vào mỗi sáng sớm ở công viên gần nhà, bình thường giờ này, hai bạn trẻ Mục Sở và Cố Tích còn đang vui mình trên giường, hôm nay vậy mà thấy hai người các cô mặc đồ thể thao chạy sóng vai dọc trên đường rẽ chạy bộ.

Cố Tần dừng lại, có chút ngạc nhiên.

Lúc gặp hai người, anh hỏi: "Hôm nay mặt trời mọc hướng Tây à?"

Tinh thần của Cố Tích nhìn có vẻ không được tốt lắm, Mục Sở nói: "Không phải là bọn em sắp lên mười hai rồi sao, phải chăm sóc bản thân tốt hơn chứ, dù sao thì sức khỏe vẫn là trên hết mà!"

Cố Tần khịt mũi xem thường: "Để anh chống mắt lên xem bọn em kiên nhẫn được mấy ngày."

Rồi chạy đi trước.

Mục Sở và Cố Tích không theo kịp được tốc độ của anh, liền chậm rãi đi ở phía sau, trong chốc lát đã bị Cố Tần bỏ lại một quãng khá xa.

Lúc muốn về nhà, hai người bèn vào phòng vệ sinh để rửa mặt, Mục Sở muốn đi vệ sinh, Cố Tích liền ở ngoài chờ cô.

Đứng dưới gốc nhãn ngoài cửa phòng rửa tay, cô nàng cúi thấp đầu xuống, nhìn chăm chăm con kiến đang bò trên mũi chân của mình, cả người nhìn có chút ủ rũ thiếu sức sống.

Cố Tần từ trong phòng vệ sinh nam đi ra nhìn thấy cảnh này, liền đi tới gần.

Cố Tích khẽ ngẩng đầu nhìn anh một chút, cũng không có gọi "Anh", lại gục đầu xuống.

"Tôi hôm qua có chuyện gì sao?" Anh đánh giá đáng vẻ của em gái mình, đột nhiên hỏi.

Cố Tích sùng sốt mấy giây, vội vàng lắc đầu: "Không, không có gì ạ."

Cố Tần xì khê: "Về phương diện nói dối này, em còn kém xa so với Mục Sở."

Lúc Mục Sở vẩy nước trên tay đi ra ngoài, vừa vặn nghe được câu nói này.

Cô một mặt không mấy vui vẻ.

Câu này nghe sao mà khó chịu thế?

Là đang khen hay đá đều cô vậy?

Ngay sau đó lại nghe Cố Tần nói: "Sao không nói gì, em chắc hẳn đang tự hỏi sao anh lại hỏi em vấn đề kì quái thế đúng không?"

Cố Tích: "..."

Cô nàng không lên tiếng, Cố Tần thở dài, cũng không hỏi nữa, cảm khê héch lên: "Đi, về nhà!"

"Sở Sở còn chưa có đi ra ——"

Cố Tích nói được nửa câu, chợt phát hiện Mục Sở đang đứng sau lưng Cố Tần, không biết đi ra từ lúc nào.

"... "

Anh cô mọc mắt sau ót à?

Từ trong công viên ra, Mục Sở và Cố Tích ngoan ngoãn đi sau lưng Cố Tần.

Nghĩ đến lời nói vừa nãy cô nghe được, nhất thời trong lòng ngứa ngáy, Mục Sở tăng tốc đi lên phía trước, bắt mắt lên tiếng: "Anh này, có phải anh đang hiểu lầm về em đúng không? Em đây rất thành thật, nào có biết nói dối bao giờ?"

"Hà?" Mí mắt Cố Tần khẽ nâng, giống cười mà lại không phải cười, "Em mà vẫn biết hai chữ thành thật sao?"

"Sao lại không chứ!" Mục Sở không phục, lập tức phản bác: "Em là học sinh ba tốt đấy!!"

Cố Tần cười nhạt: "Vậy em nói cho anh nghe một chút, Tích Tích làm sao vậy, sao mà hôm nay nhìn con bé có vẻ không được vui?"

Cố Tích đang đi phía sau bước chân chợt ngừng lại, nhìn chăm chăm Mục Sở, có chút khẩn trương, sợ cô nói ra hết mọi chuyện.

Mục Sở chẳng lại mấy giây, đáp rất chừng chặc đàng hoàng: "Sáng hôm nay em kéo nó dậy chạy bộ nên giờ vẫn đang đổi em đấy."

Cô rất giỏi việc che giấu cảm xúc của mình, lời nói ra khó phân biệt được thật giả.

Cố Tần không lên tiếng, không biết anh có tin hay không.

Điện thoại trong túi reo lên, anh lấy ra nghe.

Sau khi cúp máy, lại quay người nhìn về phía hai cô: "Lát nữa anh với A Hành và Tu Văn đi tới trang trại ngựa, hai đứa có đi không?"

Mục Sở liếc mắt nhìn Cố Tích đang ỉu xiu bên cạnh, lập tức nói: "Đi, hai chúng ta đi giải sầu!!!"

- - - - -

Trên đường đi tới trang trại ngựa, Cố Tích và Mục Sở ngồi ở ghế sau.

Cố Tích cúi đầu, tâm tình sa sút thấy rõ.

Mãi đến khi điện thoại báo có tin nhắn mới nhắc mí mắt lên nhìn.

Tiểu học gà: [Cậu nhìn xem, tớ nghĩ hè làm bài tập, làm được rất nhiều đề rồi đấy ~]

Tiểu học gà: [hình ảnh]

Cố Tích cất điện thoại, đầu gục vào cửa kính xe.

Không bao lâu, thanh âm nhắc nhở lại vang lên.

Tiểu học gà: [Tớ mãi dít ở trường luyện thi suốt cả hè rồi, cậu cứ chờ nhìn bốn thiếu gia đây tòá sáng lấp lánh đi.]

Tính tình Cố Tích nhẫn nại, nghiêm túc trả lời một câu: [Doãn Lê Hân, hai chúng ta không thích hợp.]

Bên kia Doãn Lê Hân trả lời rất nhanh.

Tiểu học gà: [Vậy cậu thích người như thế nào?]

Tiểu học gà: [Tớ biết bảy mươi hai phép biến hóa, cậu thích kiểu gì tớ cũng biến ra được.]

Cố Tích thờ ắt ra, không có trả lời lại, ném di động sang một bên.

Mục Sở ngồi một bên nhìn, kéo bờ vai cô nàng, khẽ xoa an ủi.

Cố Tần đang lái xe phía trước nhìn qua gương chiếu hậu thấy được cảnh này, cũng không lên tiếng hỏi.

- - - - -

Thành phố C ở xa nội thành, thiên nhiên ở đây trong lành, non nước nên thơ hữu tình.

Trong đó có một sân bãi khoáng đạt, trước kia là đồng cỏ xanh, bây giờ trở thành chuồng ngựa tư nhân của Cố gia.

Cố Tần là người thừa kế của Đăng Thụy, thành tích văn hóa luôn xuất sắc đứng đầu, cảm kì thi họa không gì là không am hiểu, tuổi thơ của anh so với hai người Mục Sở và Cố Tích thì buồn tẻ hơn rất nhiều.

Sự yêu thích duy nhất của anh, có lẽ chính là cưỡi ngựa.

Khi còn bé, Mục Sở đã không ít lần đi cùng Cố Tích xem anh thi đấu, một thân kỵ trang* cưỡi trên lưng ngựa, tư thế hiên ngang, uy phong lẫm liệt.

*Kỵ trang: Trang phục cưỡi ngựa.

□

Nhưng mà hứng thú cũng chỉ là hứng thú, trên vai anh còn phải gánh xí nghiệp của gia tộc, lên Đại học ngành anh theo đuổi cũng phải là tài chính, chuyên ngành quản lí tài chính, hoàn toàn không dính dáng gì tới sở thích hiếm hoi này.

Vì thế cho nên, từ khi anh đi du học tới giờ, cũng rất ít khi tới trang trại ngựa này.

Hôm nay tới đây cũng chỉ bởi vì có một chú ngựa quý Hán Nặc Uy vừa được chuyển đến, là ba của Mục Sở tặng.

Còn mấy ngày nữa là đến sinh nhật Cố Tần, con ngựa này là quà sinh nhật dành cho anh.

Trong chuồng ngựa, Điền Hành và Tạ Tu Văn vây quanh con ngựa kia, khen không dứt miệng.

Điền Hành có chút không phục: "A Tần, chú Mục đối xử với cậu cũng rộng rãi quá đấy, lần trước sinh nhật tôi cũng không thấy chú ấy hào phóng vậy."

Tạ Tu Văn vỗ vai hân cười cười: "Người ta là chăm trẻ giúp chú Mục, cậu thì sao?"

Diễn Hành: "..."

Mục Sở: "... Anh mới là trẻ con!

Nhưng mà quả thực Mục Sở không nghĩ tới ba mình lại hào phóng như vậy với anh, còn đem con ngựa tốt quý nhất làm quà sinh nhật.

Trước đó Cố Tần có mua điện thoại mới cho cô, lúc bị mẹ phát hiện, cô nói chờ đến lúc sinh nhật anh mình tặng lại món quà giá trị tương đương là được.

Nhưng đây nào phải tương đương?

Con ngựa này bằng cả trăm chiếc điện thoại cô đang cầm trên tay cộng lại đấy QAQ

Lỡ rồi!!

Thiệt lớn rồi!!

Cô lớn lên cùng với Tích Tích ở Cố gia, vợ chồng bác Cố cũng đối xử rất tốt với cô.

Chỉ là nhìn Cố Tần hiềm khi vui vẻ như vậy, chính cô cũng không hiểu sao tâm tình của mình tốt hẳn lên.

Thấy Cố Tần đã thay trang phục cưỡi ngựa rong đuổi trên lưng ngựa, Cố Tích nằm sấp trên lan can, vỗ vỗ bả vai Mục Sở: "Anh thích nhất là ngựa, món quà này của chú Mục quả thực giải trừ chỗ ngựa của anh ấy rồi."

Nhìn thân ảnh mạnh mẽ đang cưỡi ngựa kia, Mục Sở bỗng cảm khái.

Nếu như anh không phải là thái tử gia của tập đoàn Đằng Thụy, hẳn là sẽ lựa chọn sự nghiệp đua ngựa nhỉ?

Nhất định có thể lấy được rất nhiều phần thưởng!

Cô đột nhiên nắm cổ tay Cố Tích: "Chúng ta cũng đi cưỡi ngựa đi."

Kỹ thuật cưỡi ngựa của hai người bọn họ không được tốt lắm, thế nhưng dù gì những con ngựa này đều được nuôi lớn cẩn thận, được Cố Tần tự thân dạy dỗ.

Chỉ cần chọn chú nào hiền lành ngoan ngoãn một chút, đi vòng quanh sân bãi không thành vấn đề.

Thế nhưng Cố Tích không có chút hào hứng nào, lắc đầu: "Không muốn đi."

Mục Sở thờ dãi: "Lúc đầu nghĩ muốn kéo cậu tới đây giải sầu một chút, cho nên mới cùng mấy anh ấy tới trang trại ngựa, nhìn cậu xem..."

Cô dừng lại một chút, nói: "Quên đi, cậu ở chỗ này đợi tớ, tớ đi nói với anh một tiếng, hai chúng ta về trước."

Cô nói rồi chạy hướng về phía mấy người Cố Tần bên kia.

Lúc này, ba người Cố Tần, Diễn Hành và Tạ Tu Văn đang mỗi người cưỡi một con ngựa, Cố Tần ở phía trước, Diễn Hành và Tạ Tu Văn theo không kịp tốc độ của anh nên bị tụt lại phía sau.

Tạ Tu Văn là người mới, ngồi trên lưng ngựa cứ lắc qua lắc lại, nhìn có chút buồn cười.

Cố Tần quay đầu nhắc nhở cậu ta: "Cậu vừa học cưỡi, con ngựa này rất khó thuần phục, tốt nhất là cậu nên đổi sang một con khác đi."

Tạ Tu Văn khịt mũi xem thường, cười nói: "Ông đây thông minh tuyệt đỉnh, con ngựa háu đá này không phải đã bị thuần phục dưới tay tôi rồi sao? Biết là cậu quan tâm tôi, nhưng mà cũng lo thừa quá rồi đấy."

Cố Tần xùy một tiếng: "Tôi là vì cậu, cũng là vì mọi người thôi."

Tạ Tu Văn kiên trì như cũ, ngồi trên lưng ngựa lung lay như sắp đổ: "Tôi thấy con ngựa này rất hợp ý mình."

Cố Tần không thêm đề ý tới cậu ta, quát ngựa tăng nhanh tốc độ.

Mục Sở đứng cách đó không xa nhìn bọn họ, vẫy tay gọi lớn: "Anh ơi."

Ba người quay đầu, đều chạy về hướng phía bên này.

Con ngựa của Tạ Tu Văn không hiểu sao đột nhiên mất khống chế, chấn kinh nâng hai móng trước lên hí vang một tiếng, rồi đột nhiên lao nhanh về phía trước, thẳng một đường hướng tới nơi Mục Sở đang đứng.

Mục Sở còn đang vẫy tay, trên mặt còn mang theo ý cười.

Nhìn con ngựa đột nhiên lao tới, ý cười trên mặt không kịp thu lại, khuôn mặt trở nên cứng ngắt, hai chân như bị dính chặt vào mặt đất, cả người sững ra.

Gió thổi qua khuôn mặt của cô, những sợi tóc tơ khẽ bay chập chòn, môi nhỏ nhếch lên, mặt trắng bệch như tờ giấy.

Diễn Hành cũng sững sốt, mắt chợt thấy con ngựa kia lao đến chỗ cô, tim hẫp như đang treo trên cổ họng: "Con mẹ nó, Sở Sở... Tạ Tu Văn đang phi hướng về chỗ em đây!"

Lời nói còn chưa kịp hết xong, cậu ta cảm giác được có một trận gió lướt qua bên tai mình, Cố Tần đã quát ngựa đuổi sang phía bên kia, trên mặt là biểu lộ thất kinh chưa từng có, khuôn mặt căng cứng đến đáng sợ, phảng phất bão tố đang nổi lên.

Đại não Tạ Tu Văn lúc này đã trống rỗng, FUCK, cậu ta căn bản không nghĩ tới con ngựa này lại mạnh mẽ như vậy, đánh giá mình quá cao rồi, nhất thời quên đi việc phản ứng.

Mất thấy mình cách Mục Sở ngày càng gần, đáy lòng cậu càng kêu gào trong tuyệt vọng, da đầu tê rần, trái tim ngày càng chùng xuống.

Xong!

Lần này xong đời rồi!!

Có lẽ là quá thất kinh, cậu bị ngựa đá văng xuống đất, lăn lông lốc vài vòng.

Lúc ngẩng đầu lên, con ngựa kia đã đến gần Mục Sở, tưởng chừng như một giây sau là có thể đạp qua người cô.

Cậu nhắm chặt mắt, không dám nhìn.

Cố Tần thúc ngựa vùn vụt phi qua, đuổi qua con ngựa phía trước, đem Mục Sở đang thất thần kéo lên, đặt cô trên yên ngựa.

Răng Mục Sở run cầm cập, chưa tỉnh táo lại, cả người có chút run rẩy.

Tay anh dùng sức, đem người ôm vào trong ngực.

Nhịp tim dồn dập không khống chế được, hô hấp có chút loạn, trán anh nổi đầy gân xanh.

Người phụ trách chuồng ngựa đã chạy tới, nhanh chóng khống chế con ngựa kia.

Tạ Tu Văn cảm giác xung quanh an tĩnh lại, dần hé mắt ra nhìn.

Mục Sở đang ngồi trong vòng ôm của Cố Tần.

Sắc mặt Cố Tần rất nặng nề, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang, hung ác nham hiểm đến đáng sợ.

Rõ ràng ngày hè nắng chói chang như vậy, Tạ Tu Văn lại cảm giác được tia lạnh rõ ràng, mồ hôi sau lưng túa ra.

Cố Tần nhìn cậu ta, anh mở miệng, thanh âm lạnh đến kinh người, như là rít qua kẽ răng, "Không phải cậu rất có năng lực sao?"

Tạ Tu Văn há to miệng, muốn xin lỗi, nhưng lời nói như bị mắc kẹt nơi cổ họng, không phát ra thành tiếng được.

Cậu và Cố Tần lớn lên cùng nhau, đây là lần đầu tiên anh dùng ánh mắt và giọng điệu ấy nói chuyện với cậu, khiến người ta cảm giác được sự sợ hãi đến từ tận đáy lòng.

Tạ Tu Văn ngồi ngơ ngác trên mặt đất, khắp người bị đau nhưng cậu hoàn toàn không cảm nhận được gì.

Lúc Mục Sở định thần lại, cô mới phát hiện mình bị Cố Tần ôm.

Anh dùng lực rất lớn, ôm chặt tới nỗi người cô cũng thấy đau, hô hấp có chút khó khăn.

"Anh thả em ra đi." Cô nhẹ nhàng giãy dụa trong ngực anh.

Lực đạo trên tay Cố Tần không có giãn ra nửa phần, siết chặt cô như cũ.

Lúc cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đã không còn đáng sợ như nhìn Tạ Tu Văn lúc nãy nữa.

"Vừa mới nãy gọi anh làm gì?" Thanh âm của anh rất nhẹ, so với trước đây còn ôn nhu hơn, dường như mang theo chút run rẩy không che giấu được.

Mục Sở cúi đầu, không nhìn thấy được cảm xúc nơi đáy mắt anh, tinh thần cũng hốt hoảng.

Bị anh hỏi, sừng sốt hơn nửa ngày mới nhớ tới: "Em với Tích Tích muốn về trước, định báo với anh một tiếng."

Cố Tích bên kia vừa đi rửa tay, lúc trở về, thấy bầu không khí nơi đây có chút không thích hợp.

Mục Sở với anh trai cô cười cùng một con ngựa, Tạ Tu Văn bị ngã xuống đất, cả người sững sờ không thấy đứng lên, càng không có ai tới đỡ anh ấy dậy.

Sắc mặt của anh A Hành cũng rất căng thẳng.

Tóm lại, không khí rất kỳ quái.

Cô nàng do dự một chút, hướng bên này gọi lớn: "Sở Sở!"

Cố Tần hoàn hồn, thúc ngựa đưa cô tới cạnh Cố Tích, đỡ Mục Sở xuống dưới, dặn dò hai người bọn họ: "Về tới nhà thì báo cho anh."

Mục Sở gật đầu đồng ý, anh trực tiếp quất ngựa đi, không biết muốn làm gì.

Mục Sở nhìn chằm chằm bóng lưng ngày càng xa của anh, trong đầu có điều gì chợt lóe lên.

Vừa rồi anh giống như có chút không kìm được nổi lòng.

Phải chăng...

Có khi nào

Người anh thích,

Thật ra là...

Cô?

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Giả say đùa cô

Editor: Chanh

Cố Tần thích cô?

Lúc lóe ra ý nghĩ này, đến Mục Sở còn tự cảm thấy kinh hãi, sau đó lại thấy có chút buồn cười.

Sao cô lại có ý nghĩ kì quái thế chứ?

Anh sẽ không thích cô.

Những lời vô tình nghe được năm đó, cô vẫn nhớ rõ mòn một.

- ---"A Tần, Sở Sở mỗi ngày đều đi theo cậu, lại ở Cố gia suốt ngày, có phải là con dâu nuôi từ bé của nhà cậu không đấy? Đến bây giờ cậu vẫn chưa chịu có bạn gái, đang đợi Sở Sở lớn à?"

- ---"Tư tưởng cậu có thể sạch sẽ hơn được không hả? Đó là em gái tôi!"

- ---"Tôi đây không phải vì thấy nhiều nữ sinh gửi thư tình cho cậu thế mà cậu vẫn không có động tĩnh gì nên mới hiểu kì chút chứ sao."

- ---"Chưa tìm được người thích hợp thôi."

- ---"Ra là vậy, để tôi giới thiệu cho vài người nhé?"

- ---"Tôi rất kén chọn."

- ---"Yên tâm, đối phương cũng rất ưu tú, không kém cạnh cậu đâu."

Ngày thứ hai, lúc cô đi học, nhìn thấy anh đi cùng với một cô gái.

Nghe nói đây là hoa khôi của khối anh, tên là Tô Tường Vi.

Lúc đó, cô học lớp bảy.

Còn anh đã lên mười hai.

"Lúc này xảy ra chuyện gì thế?" Cố Tích hỏi han cô.

Mục Sở đang suy nghĩ vẫn vơ bị kéo về thực tại, "Tí trên đường về tớ kể cho."

Cô nhìn về hướng chuồng ngựa một chút, rồi kéo tay Cố Tích rời đi.

Có lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Chuyện ngày hôm nay, nếu đổi lại là Cố Tích, anh cũng sẽ khản trương như vậy.

Cho dù anh đã quên Tô Tường Vi, thích Tạ Thi Huyền cũng tốt, thích bất kì cô gái nào cũng được.

Tóm lại, người kia chắc chắn không phải là cô.

Anh chỉ xem cô là em gái.

Đây là lời từ chính miệng anh nói ra, không thể nào sai được.

- ----

Lúc Cố Tần cười ngựa quay lại, Điền Hành đã đỡ Tạ Tu Văn đứng lên, đang nói với cậu ta điều gì đó.

Tạ Tu Văn ngẩng đầu, nhìn thấy Cố Tần xuống ngựa đi tới, mắt phượng đen nhánh vẫn mang ý lạnh như cũ.

Cậu há hốc mồm, còn chưa kịp lên tiếng, Cố Tần đã một tay nắm chặt cổ áo, một nắm đầm roi vào mặt Tạ Tu Văn.

Tạ Tu Văn bị anh đánh bất ngờ, khuôn mặt thuận thế nghiêng qua một bên, răng va đập vào khoe miệng, trong miệng tràn ra một cổ tanh mặn.

Điền Hành giật nảy mình, muốn đi lên ngăn lại.

Lại nghĩ tới cảnh tượng nguy hiểm vừa rồi, cuối cùng đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đều nói do thằng oắt này tự tìm đường chết, rõ ràng người ta đã nhắc nhở mà còn cứng đầu không chịu nghe.

Nếu như vừa này Mục Sở có xảy ra chuyện gì bất trắc, đoán chừng Cố Tần sẽ phát điên lên.

Với lại, cũng không có mặt mũi nào mà đối diện với chú Mục.

Từ việc chú Mục tặng cho Cố Tần một con ngựa xa xỉ quý hiếm như vậy có thể nhìn ra, kia rõ ràng là một người cuồng con gái.

Đối xử tốt với con gái ông, ông có thể nâng người ta lên tận trời.

Nếu thật sự cô con gái bảo bối này của ông xảy ra chuyện, ông có thể muốn nửa cái mạng của Tạ Tu Văn.

Cố Tần rõ ràng vẫn chưa nuốt được con giận này, lại tung ra một nắm đầm nữa.

Nắm đầm roi vào mũi, máu thuận thế chảy ra, nhìn qua có chút chật vật.

Điền Hành tới kéo người: "A Tần, nó biết sai rồi, hay là cho qua đi, cậu bớt giận, đừng đánh nữa."

Sắc mặt Cố Tần ừ ừ, cổ nén tức giận, cuối cùng vẫn thu nắm đầm về.

Tạ Tu Văn giương mắt nhìn về phía Cố Tần, lại chột dạ rũ mắt xuống, đáy mắt vừa chân thành vừa hối hận, "Thật xin lỗi."

Lúc này cậu ngấm lại cũng nghĩ mà sợ, đúng là chính mình tạo nghiệt rồi, lại thêm vừa rồi mới nghe Điền Hành nói, Cố Tần đối với Mục Sở...

Biết mình gây ra phiền phức, cậu cúi đầu với Cố Tần xin lỗi:

"Tần ca, tôi biết sai rồi, vừa này lẽ ra tôi nên nghe lời cậu đổi con ngựa khác, là tôi quá tự đại. Mà lại, tôi cũng không biết Mục Sở là tiểu tâm can của

cậu... Mặc dù hôm nay bình an vô sự, nhưng cũng đã làm em ấy kinh hãi, cậu cho tôi một cơ hội đền tội được không?"

Nói rồi đưa tay cam đoan: "Tôi về sau nhất định sẽ che chở Sở Sở, trò đùa giữa cậu với chị Thi Huyền, từ hôm nay một chữ tôi cũng không nhắc đến!"

Cố Tần không nói gì, nhanh chân đi đến dưới đình, cầm chai nước trên bàn uống mấy ngụm.

Điền Hành đưa giấy tới, Tạ Tu Văn nhận lấy, lau đi vết máu trên mũi, hai người cùng nhau đi qua.

Tạ Tu Văn lau khước mũi, nhìn Cố Tần, muốn nói rồi lại thôi.

Cố Tần liếc cậu ta một chút, ngồi xuống ghế dài bên cạnh, chậm rãi vặn nắp chai nước: "Có rắm mau thả."

Tạ Tu Văn tranh thủ thời gian lắc đầu: "Không không không, không có việc gì!"

Lúc ánh mắt Cố Tần liếc qua đây, da đầu cậu tê rần hết cả lên: "Là như vậy, trong khu vui chơi, lúc tôi với Sở Sở xuống tàu lượn, không phải cậu đang nói chuyện với chị tôi sao, lúc ấy nhìn hai người có vẻ nói rất vui. Tôi liền hỏi Sở Sở, có phải cậu và chị tôi rất xứng đôi hay không."

Động tác Cố Tần hơi khựng lại.

Điền Hành bên cạnh cũng cứng người lại, như có điều suy nghĩ, không lên tiếng.

Lời nói cũng đã nói rồi, Tạ Tu Văn cũng không kiêng kị gì nữa, nói thẳng: "Lúc ấy Sở Sở nói, quả thực rất xứng."

Ba người đột nhiên đều rất yên tĩnh.

Trời mùa hạ nắng chói chang, không có lấy một tí gió, bầu không khí ngưng trệ có chút không bình thường.

Tạ Tu Văn nói xong đột nhiên thấy hơi hối hận.

Cậu nhàn rỗi không có chuyện gì làm, chạy tới đây tìm chết à?

Hôm nay ra ngoài quên mang theo não đại khái chính là nói cậu bây giờ đi?

Thật lâu sau, không hiểu sao Điền Hành đột nhiên đáp cậu ta một cước: "Xứng cái rắm!"

Tạ Tu Văn không hiểu mô tê gì nhìn Điền Hành, cậu đang nói Tần ca xứng đôi với chị mình cơ mà, Tần ca còn chưa có nổi giận, thẳng cha này tức cái gì cơ chứ?

Thấy sắc mặt Cố Tần không tốt, năng lực sinh tồn của cậu trở dậy mạnh mẽ, cực lực biện giải cho mình: "Tần ca, cố ý hợp tác cho cậu với chị tôi, là tôi không đúng, thật lòng xin lỗi. Nhưng mà, việc cậu thích Sở Sở cũng có chút không rõ ràng đi?"

"Tôi còn nhớ rõ lúc bé cậu hay dắt hai tiểu nha đầu này qua nhà tôi chơi, mỗi lần giới thiệu với người khác đều bảo là em gái của mình, dĩ nhiên trong lòng tôi sẽ chắc chắn trong lòng cậu, Cố Tích với Mục Sở giống nhau, ai biết được cậu ngoài nói một đường trong nghĩ một nẻo, thế nên tất cả đều là... lỗi của tôi."

Sau khi Tạ Tu Văn bị Cố Tần quăng cho một ánh mắt cảnh cáo, thanh âm cậu ngày càng nhỏ dần, cuối cùng là ngưng bật.

Cố Tần đứng dậy, đi đến trước mặt Tạ Tu Văn, ánh mắt khóa chặt người cậu ta.

Cố Tần cao hơn Tạ Tu Văn một chút, lúc này bị nhìn chăm chăm, trong lòng Tạ Tu Văn không khỏi sinh ra một cỗ áp lực.

Cậu ngẩng đầu, khẽ nuốt nước bọt: "Tần, Tần ca, cậu nhìn tôi như vậy làm gì? Tôi vừa rồi... có nói điều gì sai sao?"

Cố Tần khẽ xùy một tiếng, quay đầu nhìn về phía Điền Hành bên cạnh, nhẹ giọng lên tiếng: "Bắt nạt em vợ, cậu có muốn cưới con gái nhà người ta nữa không?"

Tạ Tu Văn: "??"

Điền Hành: "..."

Cả người Tạ Tu Văn như hóa đá, biểu lộ cứng ngắc.

Tần ca vừa nói cái gì?

Em vợ?

Cậu là em vợ gì của Điền Hành cơ?

Lật đi lật lại suy nghĩ nửa ngày, Tạ Tu Văn rốt cuộc cũng hiểu rõ một chút.

Đột nhiên chạy đến trước mặt Điền Hành, có chút không dám tin chỉ vào mặt hắn: "Cậu cậu cậu cậu cậu thích chị tôi?"

Điền Hành không để ý tới cậu ta, thấy Cố Tần rời đi, cũng nhắc chân đi theo.

Tạ Tu Văn còn ngây ngốc đứng một chỗ.

Cậu, Cố Tần và Điền Hành xem như là lớn lên cùng nhau.

Cố Tần biết Điền Hành thích chị cậu, Điền Hành biết Cố Tần thích Mục Sở.

Tại sao cậu lại cái gì cũng không biết?

Con mẹ nó!

Cậu đúng là ngu xuẩn mà!

Không đúng.

Vì sao cậu lại không biết?

Rõ ràng là do hai người kia không ai chịu mở miệng nói cho cậu biết!

Rõ ràng cậu vô tội mà.

Tạ Tu Văn chạy đuổi theo: "Bổn thiếu gia đây là cao thủ tình trường, hai người các cậu có người thích mà không nói với tôi, mời tôi hiến kế, còn cấu kết với nhau che giấu ông đây! Mẹ kiếp, suýt chút nữa tôi đã tưởng mình bị ngốc rồi!"

- - -

Com trưa và com tối Cố Tần đều không ăn ở nhà mà ăn ngoài với Điền Hành và Tạ Tu Văn.

Anh uống nhiều rượu, Điền Hành không uống, tự mình lái xe đưa anh về.

Lúc đến biệt thự Cố gia đã là chín giờ tối.

Ánh đèn rực rỡ trong các khu biệt thự giao với đèn đường, quán quanh lấy nhau, giống như một dải sáng ngân hà rực rỡ, chụm lại thành từng đốm nhỏ trên tán cây, tựa như những đèn lưu ly tinh xảo.

Từ trên xe bước xuống, Cố Tần nói cảm ơn với Điền Hành, cất bước đi vào bên trong, trên nét mặt mang theo quyết định dứt khoát, bước chân cũng nhanh dần.

Điền Hành mơ hồ đoán được cái gì, giật nảy mình.

Anh sẽ không bị Tạ Tu Văn kích thích, mượn rượu tỏ tình với Mục Sở chứ?

"A Tần!" Điền Hành hạ cửa xe xuống, gọi anh.

Cố Tần dừng lại, quay đầu.

Điền Hành cân nhắc một chút, vẫn là nhắc nhở anh: "Đừng quên việc trước đây thành tích Sở Sở đột nhiên tụt dốc không phanh."

Cố Tần nghe thấy những lời này, thân hình có chút cứng ngắc, Điền Hành nói tiếp: "Mặc dù đến bây giờ vẫn không biết vì sao lúc ấy con bé làm vậy, nhưng chắc chắn là có chuyện. Bây giờ em ấy lên mười hai rồi, nếu như cậu chỉ vì một phút nông nổi mà làm ảnh hưởng đến việc thi đại học của Sở Sở, thì không khác gì hủy hoại con bé."

Cố Tần đứng ở đằng kia, không nói chuyện.

Điền Hành còn nói: "Sở Sở bây giờ không được yêu sớm, nhiều năm kìm nén như vậy, cố thêm một năm nữa có là gì?"

"Ông đây nhìn Thi Huyền yêu đương với người khác còn chưa than khổ, cậu khổ cái rắm!"

Điền Hành nói xong những này, cũng không đợi Cố Tần đáp lại, trực tiếp quay đầu đi.

Nghĩ đến những điều Điền Hành vừa nói, Cố Tần như mới bị ai đó dội cho gáo nước lạnh, cổ xúc động vừa rồi dần tan rã ra.

Anh thở dài, quay người vào nhà.

Giờ này trong nhà rất yên tĩnh, phòng khách tầng một không có ai, chỉ có ngọn đèn Serip xa xỉ lạng lẽ tỏa sáng nơi góc cửa sổ sát đất.

Ánh đèn ấm áp đổ xuống, căn phòng ngập tràn ánh sáng dịu dịu.

Cố Tần không vội vã lên lầu, một mình ngồi xuống ghế sofa, hôm nay anh uống hơi nhiều, bây giờ người có chút mệt rã rời, khẽ cởi mấy chiếc cúc áo sơ mi trên cùng, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Mục Sở lúc ăn cơm tối không có khẩu vị, lúc này đang ngồi làm bài tập hè, đột nhiên lại cảm thấy đói.

Nhìn đồng hồ, cô xuống lầu tìm đồ ăn, lại ngoài ý muốn thấy Cố Tần đang gục trên ghế sofa.

Sao anh lại ngủ ở đây?

Mục Sở nghi ngờ đi qua, ngửi thấy mùi rượu nồng đậm, lại nhìn bộ dáng bây giờ của anh, đoán chừng đêm nay uống không ít rồi đây.

Cố Tần nằm trên ghế sofa, gối lên gối ôm.

Bởi vì dáng người anh cao, chân dài miễn cưỡng gác lên thành ghế, chân mang giày tự nhiên rũ xuống.

Anh tựa hồ ngủ không được yên ổn, mi tâm có chút nhú lại, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến vẻ tuấn dật, mày kiếm nồng đậm, chiếc mũi ưỡn cao ngạo nghễ, môi mỏng dưới ánh đèn vàng nhạt khẽ trở nên phớt hồng.

Anh đột nhiên động đậy, chân gác trên thành ghế khẽ co lại, tay khoác lên gối, mí mắt sụp xuống, không có dấu hiệu mở ra.

Mục Sở vì động tác của anh mà tỉnh táo lại, khẽ lay: "Anh ơi?"

Uống say mềm, với cái thân cao này của anh mà ngủ trên ghế sofa một đêm cũng không được.

Cố Tần cũng không có ngủ, chỉ là mi mắt có chút nặng, đầu cũng hơi nhức, lười mở mắt.

Nghे thấy tiếng Mục Sở, anh chậm rãi mở mắt ra, đón lấy ánh mắt ân cần của cô.

Mục Sở duỗi hai ngón tay ra trước mặt anh, nghiêm túc hỏi: "Anh uống say sao? Đây là số mấy?"

Cố Tần không ngờ cô lại hỏi mình vấn đề nhảm chán như vậy, cũng nghiêm túc đáp lại: "Ba."

Mục Sở nhìn hai ngón tay đang giờ lên của mình, tự lẩm bẩm: "Say thật à?"

Cô lại chỉ chỉ vào chính mình: "Em là ai?"

Cố Tần nín cười, thanh âm có chút miễn cưỡng, "Tích Tích."

Xem ra say thật rồi, không nhìn rõ số thì thôi đi, bây giờ người còn nhận nhầm nữa.

Mục Sở nhìn không được, bắt chước dáng vẻ anh hay trưng ra với cô trước đây, ngón trỏ chỉ chỉ vào mi tâm anh, bắt đầu chững chạc dang hoàng răn dạy: "Học thói xấu rồi đứng không, không trở về nhà ăn cơm, còn dám ở bên ngoài uống rượu? Lại còn uống say quá cần câu thể này? Anh uống với ai, ở đâu, sao lại uống nhiều thế?"

Cố Tần hơi đổi tư thế, rất phối hợp với cô: "Điện Hành, Tạ Tu Văn."

Mục Sở không ngờ anh lại ngoan như vậy, có chút sững sốt, mắt bỗng sáng rõ lên.

Đột nhiên cô nhếch miệng cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, nhìn có hơi chói mắt: "Anh uống say rồi thật ngoan nha~"

"... "

"Rất giống chó xù."

"... "

Mục Sở hắng giọng, có chút nghiêm, tiếp tục giáo dục anh: "Uống rượu rất có hại cho cơ thể, anh biết không?"

"Ừ."

Cố Tần thấp giọng đồng ý, ánh mắt rơi trên người cô, dường như những phiền muộn tích tụ nơi đáy lòng dần tản đi, chỉ còn lại ấm áp.

Đôi mắt Mục Sở lấp lánh, nhớ trước đó anh từng nói với cô, bèn thốt ra: "Lần sau mà còn uống nữa... đánh gãy chân!"

Khóe môi Cố Tần khẽ cong lên, phụ họa theo: "Ừ, lại uống nữa thì đánh gãy chân."

Ý cười trên môi Mục Sở ngày càng đậm, nói một mình: "Trách không được bình thường luôn thích giáo huấn người khác, cảm giác quả nhiên thật sáng khoái!"

Cô mãi mê đắm chìm trong sự hưng phấn của mình nên không thấy được ánh mắt Cố Tần lúc nhìn qua nhu hòa cung chiều đến nhường nào.

"Em xuống lầu làm gì?" Cố Tần đột nhiên lên tiếng hỏi cô, thanh âm rất nhẹ.

Anh sợ cô nếu còn đáng yêu như thế này nữa, mình sẽ không nhìn được mà đề cô xuống, muốn làm gì thì làm.

Chỉ là thấy anh đột nhiên hỏi câu đứng đắn thế này, ý cười của Mục Sở cứng lại, cho là anh tỉnh rượu.

Cô nhấp môi dưới, thử thăm dò hỏi: "Anh biết em là ai sao?"

"Em không phải là..." Cố Tần liếc cô một cái, khẽ xoa xoa mi tâm, "Tích Tích à?"

Nói xong, anh cảm giác cô nhẹ thở phào ra, cười ha hả phụ họa theo: "Đúng, em là Tích Tích! Anh thông minh quá!"

"..." Nha đầu này chơi còn rất nghiêm.

"Xuống lầu làm cái gì?" Cố Tần tiếp tục lặp lại vấn đề mới vừa rồi.

Mục Sở cho là anh say thật, nên không nói việc xuống đây tìm đồ ăn, chỉ thuận miệng hòa theo, như đang dỗ trẻ nhỏ: "Em đây không phải thấy anh mãi mà chưa về nên xuống xem tình hình thế nào sao!"

Cố Tần nghe xong lại cho là thật, trong lòng âm áp, nhìn cô: "Sau này anh sẽ cố gắng không về muộn nữa."

Mục Sở gạt đầu, cười tươi rói rói: "Ừ, thật ngoan ~"

Nói rồi cô còn xoa xoa đầu anh tượng trưng.

Cố Tần: "..."

Anh nhìn không được, gỡ móng vuốt của cô đang đặt trên đầu mình xuống: "Em xoa đầu chó đấy à?"

Mục Sở ý vào việc anh uống say, ra sức bắt nạt: "Anh say đến vậy rồi mà vẫn biết mình thuộc giống loài nào sao? Thật thông minh ~!"

Còn cho anh một tràng pháo tay: bốp bốp bốp.

Cố Tần: "..."

Chơi chán rồi, cô mới nhớ đến việc phải đưa Cố Tần về phòng.

Cô nắm lấy cổ tay Cố Tần tính kéo anh lên, nhưng sức Mục Sở yếu, người kia thì lại như đồng bùn nhão nằm trên ghế sofa, kéo không nổi.

Cô lại dùng lực kéo thêm lần nữa, kết quả lại bị trượt chân ngã lên người anh.

Mục Sở bối rối ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt mê ly của anh.

Anh giả vờ mình vừa thanh tỉnh, giọng điệu mang theo sự kinh ngạc, ra vẻ không hiểu: "Hoa Hoa, em nằm sấp trên người anh làm gì?"

"... " Mục Sở không hiểu sao có chút tủi thân, đứng dậy, "Rõ ràng là chân anh đạp trúng em!"

Khóe môi Cố Tần khẽ động, lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Mục Sở nhìn thấy bộ dạng say khướt của anh, lúc thì Tích Tích lúc thì Hoa Hoa, gọi loạn xì ngầu hết cả lên, quyết định rộng lượng không chấp nhặt với con ma men này.

Lại dùng lực kéo anh lên, trong lòng còn nghĩ, lần này kéo mà không được nữa thì cô gọi quản gia.

Vừa vặn lần này người anh bị kéo dậy.

Cố Tần nương theo lực của cô mà đứng dậy.

Mục Sở thở hắt hà hắt hắt, đỡ anh đi tới thang máy.

Nửa người Cố Tần dựa vào người cô, Mục Sở nhìn có chút chật vật, nhưng vẫn miễn cưỡng kéo người về phòng được.

Dùng lực vừa phải, tránh để cô phát hiện ra.

Trong thang máy, ý vào mình cao hơn, Cố Tần vụng trộm nhìn qua vẻ mặt của cô.

Cô vì chật vật một hồi mà gương mặt có chút hồng, môi anh đào khẽ nhếch, thở hổn hển, mày khẽ nhăn lại, biểu lộ mình đang rất không vui.

Nhưng mà dù bất mãn nhưng vẫn không đẩy anh ra.

Gian nan đem người đưa đến phòng ngủ, tiện tay mở đèn ngủ, cô dìu anh ngã xuống giường.

Chính mình cũng quá mệt mỏi, nằm sóng vai với anh, mắt nhìn chăm chăm trần nhà thờ hỏn hỏn.

Miệng còn phàn nàn: "Lần sau anh mà uống say vậy nữa em bảo quản gia vác anh ra ngoài cửa chính, cho ngủ ngoài đường luôn!"

Dùng một lát, còn nói thêm: "Để anh từ chó xù thành chó lang thang."

Cố Tần: "...". "Tôi nay sao cứ một câu chó, hai câu chó thế?"

Anh nghiêng đầu nhìn cô đang nằm trên giường mình thờ dốc, hai gò má hồng nhuận, xinh xắn mang theo vài phần mỉa mai.

Con người Cố Tần bỗng co lại, ánh mắt âm trầm xen vài phần lưu luyến, dục vọng sinh sôi trong lồng ngực, lan ra khắp cơ thể, lúc nhìn cô còn mang theo tính xâm lược rõ ràng.

Thừa lúc anh không có chút đề phòng, cô đột nhiên quay sang, lẳng lặng nhìn anh, tay còn khẽ gầy gầy hàng mi dài mà sắc.

Thân thể Cố Tần có chút cứng đờ.

Cũng may cô nghịch không lâu, nghi ngại một lát rồi xuống giường, tháo giày cho anh.

Cố Tần ngồi dậy, lẳng lặng nhìn chăm chăm cô, trong mắt một mảnh đục ngầu.

Cô cúi đầu, đuôi ngựa nghiêng qua một bên, lộ ra vùng gáy trắng như tuyết.

Bàn tay nhỏ mảnh khảnh khẽ xoa chân anh.

Cố Tần thanh tĩnh một chút, đem chân giơ lên: "Em đừng đụng, để anh tự làm."

Mục Sở đứng lên, nghĩ tới anh vừa uống rượu hẳn là giờ sẽ khát, liền nói: "Vậy em đi lấy nước cho anh."

Cô cầm bình nước trên bàn, đi ra ngoài.

Lúc trở về, Cố Tần đã đi vào phòng tắm rửa mặt, anh đi ra phần tóc phía trước còn bị ướt một mảng.

Anh ngẩng đầu, nhìn Mục Sở đang bung bình nước tới, đầu óc thanh tĩnh ra không ít.

Mục Sở dò xét một hồi, hỏi: "Anh tỉnh rượu rồi sao?"

Cố Tần nhẹ nhàng trả lời: "Ừ."

Mục Sở nghĩ đến chuyện vừa nãy ở dưới lầu mới bắt nạt anh, đặt bình nước xuống bàn, khăn trương hỏi: "Cái kia, vừa rồi ở dưới..."

Cố Tần nhìn cô, ra vẻ không hiểu: "Thế nào?"

Về sau dùng một chút, lại hỏi: "Em dìu anh lên sao?"

Mục Sở rất chân thành gật đầu: "Đương nhiên là em dìu anh lên, anh nặng như heo ấy, đề chết em rồi."

Cố Tần khẽ phì cười, chọc chọc trán cô: "Nói kiểu gì vậy hả?"

Mục Sở xoa trán, cảm thấy anh quả thực tỉnh rượu, so với bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời vừa rồi đúng là khác xa một trời một vực.

Nhưng mà nhìn vẻ mặt này hình như anh chả nhớ gì đâu.

Haha, vậy là tốt rồi!

Mục Sở cười với anh: "Nếu anh không có chuyện gì nữa thì em đi ngủ đây."

Cố Tần "Ừ" một tiếng, cầm bình nước lên rót vào cốc.

Thấy cô đi tới cửa, anh khẽ gọi: "Sờ Sờ."

Mục Sờ dừng lại, nhìn anh.

Cố Tần cầm ly nước trong tay, dừng một lát, mở miệng: "Về sau ở ngoài thấy con trai uống say thì cách xa một chút, đừng lại gần."

"Em biết mà." Cô có chút không hiểu: "Nhưng anh là người nhà, đâu phải người ngoài đâu?"

Cô nói với vẻ đương nhiên, trong lòng Cố Tần khẽ ảm áp.

"Ừ, đi ngủ đi" Anh nói.

Thấy cô đóng cửa rồi đi, Cố Tần cười nhẹ, cầm ly nước uống cạn.

Điền Hành nói đúng, cô mới học cấp ba, không được yêu sớm, anh đợi thêm một năm nữa thì có sao?

Dù sao, nếu sau này cô không đồng ý làm bạn gái anh.

Vậy anh cũng sẽ làm cô cả đời này không tìm được bạn trai.

Đến cuối cùng, vẫn là người của nhà anh đẩy thôi.

- - - - -

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngồi trên đùi anh

Editor: Chanh

Vì để cho Cố Tích không còn tâm tư nghĩ đến những chuyện buồn lòng này, những ngày tiếp theo, Mục Sờ đã sắp xếp kín lịch sinh hoạt trong kỳ nghỉ hè cho cô nàng.

Sáng sớm chạy bộ, ban ngày học bài, chạng vạng tới hai người cùng nhau chụp ảnh, buổi tối luyện đương cầm và múa.

Bận rộn làm cho con người ta không còn hơi sức để ý tới những điều khác nữa.

Tâm tình Cố Tích vẫn không tốt, nhưng cũng không có quá mức sa sút.

Mục Sờ muốn cô làm gì, cô liền ngoan ngoãn nghe lời, cấm đầu cấm cổ làm.

Cố Tần rõ ràng cảm giác được hai người này có gì đó không thích hợp, hỏi qua hai lần, nhưng lần sau kín miệng hơn lần trước, anh cũng lười hỏi nhiều.

Lại thêm công việc ở Đảng Thụy đột nhiên bận rộn, anh rất ít khi ở nhà, càng không có thời gian quản những chuyện này.

Trời chập tối, Cố Tần vẫn đang ở công ty, Mục Sờ kéo Cố Tích ở nhà đem mấy album ảnh chụp trong những ngày vừa qua ra chỉnh sửa một lần.

Hai người ngồi xếp bằng trên sofa, vừa sửa vừa thảo luận về những chuyện kỳ thú phát sinh lúc chụp ảnh.

Tâm tình Cố Tích khó có chút vui vẻ hơn thường ngày, bắt đầu nói chuyện nhiều hơn, lú lo không ngừng với Mục Sờ về kỹ thuật chụp ảnh của mình, trong mắt phát ra tia sáng.

Mục Sở phát hiện, nha đầu này quả thực rất thích chụp ảnh.

Cô suy tư một lúc, đột nhiên hỏi: "Tích Tích, sắp tới cậu muốn thi vào Đại học gì?"

Cố Tích sững sốt một chút, chép miệng, có chút mê mang: "Thành tích của tớ không tốt, vẫn chưa có nghĩ nhiều như vậy."

Mục Sở đảo những tấm hình kia, nói: "Nếu cậu thực sự thích cái này, tương lai học về nhiếp ảnh cũng không tệ."

Nghe Mục Sở nói, ánh mắt Cố Tích dần sáng rõ lên.

Vấn đề này, ngược lại cô còn chưa nghĩ tới.

Trước kia tự học chỉ đơn thuần là vì thích Tạ Tu Lâm, về sau mới phát hiện ra, mình cũng rất yêu thích nó.

Thấy cô nàng có chút động tâm, Mục Sở nói: "Lên mười hai rồi, nếu như cậu có quyết định này thì nói với người trong nhà thương lượng một chút, bây giờ còn phải chọn trường nữa, chuẩn bị dần đi."

Hai người nói chuyện một lát, Cố Tích chạy lên lầu ôm xuống một chồng sách báo, lục tìm những trường đào tạo ngành nhiếp ảnh trong và ngoài nước.

Cố Tần từ công ty trở về, thấy hai cô ngồi trên sofa thì thăm to nhỏ, cất bước đi qua: "Hai đứa làm gì đấy?"

Mục Sở liếc anh một cái, nói qua đại khái chuyện hai người vừa thương lượng, hỏi anh: "Anh này, anh thấy trường này ổn không?"

Thành tích các môn văn hóa của Cố Tích bình thường, rất khó để thi vào những trường đại học danh tiếng trong nước.

Con bé thích chụp ảnh, cũng là một hướng đi tốt.

Cố Tần quét mắt nhìn về bức ảnh cạnh Mục Sở, lại nhìn về phía em gái mình, gật đầu.

Anh ngồi xuống ghế sofa, hỏi: "Chọn trường học ở đâu?"

Cố Tích khẽ xoa xoa vành tai: "Em chưa chọn được."

Cố Tần khẽ lướt lướt trên màn hình, đều là các trường ở nước ngoài, xem ra là muốn đi du học.

"Việc này phải chọn từ từ, để anh xem xét giúp em"

Anh trầm giọng nói, ngẩng đầu nhìn em mình, có ý riêng: "Nhưng mà, trình độ Tiếng Anh của em..."

Cố Tích lập tức nhắc tay tỏ thái độ: "Em sẽ cố gắng thi IELTS!"

Cố Tần gật đầu, tựa hồ cũng có chút vui mừng, trả lời cô: "Em có mục tiêu là được."

Nói rồi anh đứng dậy, đi lên lầu.

- - - - -

Giống như lạc lối trong mê cung lâu ngày bỗng tìm được hướng ra, tinh thần Cố Tích rất tốt, việc học cũng chăm chỉ hơn so với lúc trước.

Hôm nay là cuối tuần, cô nàng hoàn toàn không có dự định nghỉ ngơi, ăn sáng xong liền chạy vọt lên thư phòng học bài.

Mục Sở đang ngồi gặm bánh bao gạch cua, chưa kịp phản ứng đã không thấy người đâu rồi.

"... "Nha đầu này cũng nhanh chân đấy nhỉ.

Nhưng mà cũng tốt.

Cố Tần húp cháo trong bát, liếc cô một cái, bỗng nói: "Em cũng định đi du học sao?"

Anh hỏi với giọng điệu hững hờ, nhưng tay đang cầm thìa thoáng dùng sức.

Mục Sở hoàn hồn, nghĩ đến vấn đề Cố Tần đột nhiên ném ra, nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Không ạ."

Cô nhẹ nhàng trả lời, đem miếng bánh bao cuối cùng trong tay cho vào miệng, nuốt xuống mới không nhanh không chậm nói: "Em không giống với Tích Tích, lúc trước anh đi du học còn có Tích Tích ở nhà, bây giờ cô ấy du học, vừa đúng lúc anh về nước, bác Mục luôn có người bên cạnh phụng dưỡng. Ba mẹ em chỉ có mỗi mình em, nên em cũng không nghĩ đến việc sống xa họ."

Thân thể căng thẳng của Cố Tần dần thả lỏng, mặt mày mang theo chút cười: "Không nhìn ra em còn hiếu thảo vậy nha."

"Đương nhiên rồi." Thấy ngữ khí anh ra vẻ bất ngờ, cô khẽ lườm một cái.

Cô không hiểu thuận bao giờ?

Cô là người hiểu thuận nhất trần đời!

Cố Tần trầm ngâm, lại hỏi: "Vậy em định ở lại thành phố C, thi vào Đại học C?"

"Chắc là vậy, em cũng chưa nghĩ ra." Cô thuận miệng nói, cầm thìa khuấy khuấy cháo trong bát, "Dù sao với thành tích này của em, có rất nhiều trường muốn giành nhau đoạt lấy."

Nghe thấy lời nói không mấy khiêm tốn kia, Cố Tần khẽ cười, bóc một quả trứng bỏ vào bát cô.

Mục Sở tự nhiên nhận lấy, chấm một chút vào đĩa gia vị bên cạnh, lại hỏi: "Anh này, mai là sinh nhật anh, bác trai với bác gái có về không?"

Cố Tần nói: "Việc họp tác bên kia còn chưa thỏa đàm xong, hẳn là không về được."

"Vậy cũng được, chúng ta tự tổ chức!"

Mục Sở nói, bỗng nhiên câu môi, cười tủm tỉm, "Em nghe ba em nói, lúc sinh nhật hai mươi tuổi của ba anh, bác ấy đã làm một việc trọng đại rất có ý nghĩa đó nha~"

Thấy Cố Tần nghi hoặc, cô không lạnh không nóng nói: "Đưa mẹ anh tới cục Dân chính lãnh giấy hôn thú."

Nói đến đây, cô nhìn về phía Cố Tần, có chút ghét bỏ: "Anh làm con, có phải kém xa ba mình qua rồi không?"

Cố Tần vừa húp một ngụm cháo, suýt chút nữa đã bị cô làm sặc.

Anh lấy chiếc khăn bên cạnh chùi miệng, liếc cô một cái, không nói gì.

Lĩnh chứng?

Anh ngược lại còn nghĩ.

Đây không phải do người nào đó chưa đủ tuổi, còn chưa trưởng thành nên mới kéo chậm tiến độ của anh hay sao?

"Hoa Hoa." Cố Tần đột nhiên ngừng đầu gọi cô một tiếng.

Từ khi về nước đến giờ toàn gọi cô như vậy, Mục Sở phản kháng cũng không có hiệu quả, lâu dần cũng thành quen, lười sửa lại, "Dạ?"

Cố Tần buông thìa xuống, chống cằm nhìn cô, có ý riêng: "Mai là sinh nhật anh."

Mục Sở tiếp tục ăn: "Em biết."

Cố Tần đưa tay: "Quà của anh đâu?"

Thấy Mục Sở không ngừng đầu, anh nói: "Ba em đã sớm tặng ngựa rồi, em có muốn tặng quà sớm cho anh không?"

Mục Sở nháy mắt: "Ba em đã tặng rồi, anh còn không biết xấu hổ mà đòi quà em?"

Cố Tần gật đầu: "Tất nhiên."

"... " Mục Sở ngây ra một lúc, thẳng thắn cự tuyệt: "Muốn bây giờ cũng không đưa cho anh!"

Người này thật là, không phải mai mới sinh nhật hay sao?

Gấp cái gì?

Giờ đưa quà thì còn gì vui nữa!

- - - - -

Bởi vì trước đó, Cố Tần đã giúp cô không ít lần, kỳ thật cô đã sớm chuẩn bị quà cẩn thận tí mĩ rồi.

Lại nhớ kĩ việc anh cứu cô ở trang trại ngựa, Mục Sở đúng là muốn cho anh một kinh hỉ.

Chỉ là ngoài mặt cô rất bình tĩnh, ra về không mấy quan tâm tới sinh nhật anh.

Xét tới việc năm ngoài cô cũng chuẩn bị qua loa cho xong, Cố Tần cũng không kì vọng gì nhiều.

Mãi đến khi nửa đêm nghe tiếng gõ cửa, anh mới đi ra mở.

Thấy cô mặc chiếc váy dài màu xanh, tóc tết đuôi sam, mang theo quà và bánh đứng trước cửa, cười thật ngọt ngào: "Chúc anh sinh nhật vui vẻ."

Bây giờ đã hơn 12h đêm, đã qua ngày mới, Mục Sở rất đặc ý: "Em là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật anh đó nha~"

Sinh nhật năm nào cũng có, quà thực cũng không có gì mới mẻ.

Nhưng Mục Sở dù luôn tặng quà cho cô lệ, nhưng luôn có một thói quen giữ vững rất nhiều năm, là đợi đến nửa đêm chúc mừng sinh nhật anh.

Thói quen này bắt đầu từ năm anh mười hai tuổi cho tới giờ.

Chỉ là trong suốt quãng thời gian đó, bị gián đoạn một năm.

Lễ sinh nhật tuổi mười tám, anh nhận được lời chúc từ tất cả mọi người, chỉ duy nhất không có cô.

Lúc ấy, quan hệ của hai người có chút căng thẳng.

Một năm kia, cô phản nghịch, mẫn cảm, trốn học, đánh nhau, học được thói hư tật xấu, đối nghịch anh mọi lúc mọi nơi.

Giống như một con nhím nhỏ, ngập tràn địch ý với anh.

Ngày sinh nhật hôm ấy, anh đợi cả ngày cũng không thấy lời chúc từ cô.

Bỏ mặt mũi gọi điện thoại, cô từ chối không nhận, về sau dứt khoát tất máy.

Sau này anh đi du học, không biết vì sao cô đột nhiên nghĩ thông suốt, bắt đầu tiếp tục làm học sinh ba tốt.

Lúc thi lên cấp ba còn là thủ khoa.

Cô y nguyên trở lại đáng yêu hoạt bát đáng yêu như trước, ngoan ngoãn gọi "anh", chỉ là biến hóa năm cấp hai kia, không hề đề cập tới.

Từ mười chín tuổi đến hai mươi hai tuổi.

Lời chúc sinh nhật của cô, chưa từng bị gián đoạn.

Bình thường chỉ gửi lời chúc qua Wechat, đây là lần đầu tiên, cô ôm bánh ngọt đứng trước mặt anh, tựa hồ so với trước đây càng thêm chân thật, cũng cách anh càng gần hơn.

Ánh sáng chớp chòn của ngọn nến cắm trên bánh chiếu vào gương mặt tinh xảo của cô, đôi mắt phượng lấp lánh, hai lúm đồng tiền nhỏ xinh, bộ dáng tươi cười rất ấm áp.

Lúc Cố Tần tỉnh táo lại, Mục Sở đã bước vào phòng, ung dung nói: "Lúc đầu em định kéo Tích Tích làm cùng, nhưng nó bảo cũng không có gì chúc anh cả, dù sao anh cũng chưa chúc sinh nhật nó lúc nửa đêm bao giờ, quà thì ngày mai đưa cũng không khác nhau là mấy. Nên em mới cố làm người tốt thương hại anh một lần vậy."

Cô khom lưng, đặt bánh sinh nhật lên bàn.

Lúc quay đầu, thấy Cố Tần vẫn đang đứng ở cửa ra vào, hình như có chút ngẩn người.

Cô gọi: "Anh, nhanh tới cầu nguyện nè."

Anh vốn cho là, cùng lắm thì đêm nay cô gửi voice chúc sinh nhật.

Không nghĩ tới việc, nửa đêm cô ôm bánh ngọt chạy tới đây.

Cố Tần nhìn khuôn mặt tươi cười kia, đột nhiên thấy trong lòng như có cái gì được lấp kín, rất ấm áp, mang theo chút... ngọt ngào.

Rất muốn ôm cô một cái.

Thấy anh vẫn bất động, Mục Sở nhú mày thúc giục.

Cố Tần lúc này mới đi đến ngồi xuống ghế sofa, để Mục Sở tùy ý đội vương miện* lên đầu anh.

*Yub, mình nghĩ là nó giống như mũ sinh nhật làm bằng giấy ấy ^^

Cô cách anh rất gần, xung quanh đều tràn ngập hơi thở của cô, lòng anh dần hỗn loạn, hô hấp hơi trầm xuống, cuối cùng bất đắc dĩ nghiêng đầu đẩy cô ra: "Em làm gì mà lâu thế, đeo nửa ngày cũng chưa xong."

"... Rõ ràng là do đầu anh lớn."

Cô không phục, lại tiến tới đeo tiếp cho anh, rốt cục cũng xong.

Cố Tần liếc nhìn qua chiếc bánh ngọt nhỏ xinh, mặt mày ôn thuận, thanh âm cũng rất nhẹ nhàng, ôn nhu: "Mua lúc nào?"

Mục Sở có chút kiêu ngạo: "Buổi trưa lúc mọi người đang ngủ, em lên đi mua, giấu ở trong tủ lạnh ấy. Nói cho anh biết, bánh này rất đắt đó nha."

Nói xong liền vỗ tay, hát tặng anh bài ca chúc mừng sinh nhật.

Đột nhiên "ai da" một tiếng, cô thúc giục: "Nén đã cầm rồi, anh nhanh cầu nguyện đi."

Dưới ánh mắt mong chờ của cô, anh chấp tay cầu nguyện.

Rất nhanh liền mở mắt ra, thổi tắt ngọn nến sắp tàn kia.

Mục Sở nháy mắt nhìn anh, có chút khó tin: "Nhanh như vậy?"

"Ừ."

"Xem ra là đã có mục tiêu rõ ràng rồi." Mục Sở có chút hiếu kỳ, tiến tới: "Anh ước gì vậy, nói cho em nghe chút được không?"

Cố Tần chậm rãi cắt bánh, giọng rất bình tĩnh: "Ước nguyện của mình nói ra sẽ mất linh."

Mục Sở bĩu môi, cầm một miếng bánh, đứng lên: "Em mang cho Tích Tích."

Ngón tay còn thuận tiện chọc lấy chút bơ, quẹt trên chóp mũi Cố Tần, giả bộ không có việc gì rồi đi.

Lúc Cố Tần hoàn hồn, sờ sờ cái mũi của mình, nhin không được cười thành tiếng.

Anh cầm nữa xúc một miếng bánh nhỏ cho vào miệng, hương vị ngọt ngào tỏa ra.

Bình thường anh không thích ăn mấy loại đồ ngọt này, hôm nay chợt cảm thấy, ừm, hương vị cũng được.

Lúc Mục Sở trở về, miếng bánh trên tay vẫn còn đó.

Cô một bên đóng cửa, một bên rất vô tội nói: "Tích Tích nói, em thấy đáng thương nên mới tổ chức sinh nhật cho anh, nó cũng thấy anh đáng thương nên nhường miếng bánh này lại, bảo tặng cho anh ăn đấy."

Cố Tần: "..."

Mục Sở cười thành tiếng, đi tới, đặt đĩa bánh xuống.

Nhìn thấy trên đầu giường anh có đặt nửa bình rượu, cô bỗng nhiên hỏi: "Anh này, anh muốn uống rượu chúc mừng một chút không?"

"Uống rượu?" Cố Tần ngược mắt nhìn cô, khóe môi khẽ giật, "Biết mình mấy tuổi không?"

Mục Sở cầm bình rượu qua: "Em uống tượng trưng thôi mà, chủ yếu là bởi anh uống một ly, uống xong rồi đi ngủ!"

Gắng gượng đến giờ, cô vẫn rất buồn ngủ nha~

Cô đen hai ly rượu đặt lên bàn, rót vào, một ly cho Cố Tần, ly còn lại cho mình, giờ lên cụng với anh một cái: "Cheers, uống xong rồi ngủ!"

Lần đầu Mục Sở uống, cô chỉ khẽ nhấp môi một cái, cảm thấy hương vị rất kì quái, chỉ là cũng không khó uống lắm, lúc này mới đem phần còn lại uống sạch.

Trên tay Cố Tần dính bơ, đem ly rỗng buông xuống, đứng dậy vào phòng tắm rửa tay.

Mục Sở nhớ lại hương vị vừa rồi, liếm môi một cái, lại rót cho mình thêm ly nữa, nhanh chóng uống sạch, rồi chậm rãi thưởng thức tư vị trong đó.

Rượu này hương vị rất đặc biệt, không tính là dễ uống, nhưng khi nuốt xuống, cảm giác còn đọng chút ngọt nơi cuống họng.

Lúc Cố Tần bước ra, cô giả bộ không có việc gì buông ly xuống, đứng lên: "Anh ngủ ngon!"

Cố Tần giữ chặt tay cô, xòe tay mình ra: "Quà đâu?"

Mục Sở lúc này mới nhớ đến chuyện quà cáp, nhanh chóng cầm quà của mình đặt trên ghế sofa lên, lấy ra một cuốn sổ rất tinh xảo.

Cố Tần mở ra, trên đó viết ---- bí kíp yêu đương.

"?"

Mục Sở lật ra cho anh nhìn, chỉ chỉ vào trang chữ: "Em lên mạng sưu tập được mấy kinh nghiệm yêu đương, sau đó cẩn thận ghi chép lại, đều là kinh nghiệm xương máu cả đấy. Nếu như anh muốn theo đuổi chị Thi Huyền, có thể áp dụng các bí kíp trong này."

"... "

"Anh nhìn xem, còn có hình minh họa nữa cơ." Cô chỉ chỉ vào hình vẽ chibi dễ thương trên trang sổ, ngửa mặt lên, vẽ mặt cầu khen ngợi: "Thế nào, quà này có đủ tạo cho anh một niềm vui bất ngờ không?"

Cố Tần: "... " Niềm vui bất ngờ cái quỷ!

Anh đem quyển sổ kia ném lên ghế salon, rất chân thành nói một lần, nhả chữ rõ ràng rành mạch: "Anh - không - thích - Tạ - Thi - Huyền!"

Mục Sở thấy anh nghiêm túc, đột nhiên trầm mặc.

Không thích Tạ Thi Huyền sao?

Vậy thì hẳn là, tình cũ khó quên với Tô Tường Vi?

Cô ngước mắt, thấy trên cổ anh còn đeo một chiếc nhẫn, ánh mắt khẽ âm đạm.

"Thật ra em thấy anh với chị Thi Huyền rất hợp, chị Tô kia..." Mục Sở đột nhiên dừng lại.

Nếu như cô nói anh với Tô Tường Vi không hợp nhau, vì cô không thích.

Cô lấy tư cách gì mà xen vào đời sống tình cảm của Cố Tần chứ?

Vẫn là thôi đi, không nhắc tới cũng được.

Trong chốc lát, cô vờ như rất thất vọng thở dài: "Nếu như anh không thích, chẳng phải là em đã tốn công vô ích rồi sao?"

Lại có chút tiếc hận: "Em vốn còn nghĩ, sợ anh xem không hiểu, còn định hôm nào đích thân ra trận, dạy anh làm sao để hẹn hò đúng cách. Aizz, xem ra là không cần rồi."

"Hà?" Lòng này Cố Tần khẽ chau lại một chút, "Em còn muốn dạy anh hẹn hò?"

"Thì sao?" Mục Sở cảm giác mình bị coi thường, có chút không phục.

"Anh đừng xem thường em, em là con gái, tất nhiên sẽ rất hiểu tâm tình của phái nữ. Nói cho anh biết, năng lực học tập của em luôn đứng đầu, mấy chuyện yêu đương này cũng thế, nhìn xem một chút, bây giờ cũng sắp thành chuyên gia tư vấn tình cảm rồi đấy!"

Cố Tần lập tức vui vẻ: "Cũng được, vậy bao giờ em bắt đầu dạy?"

"Nhưng không phải anh không thích chị Thi Huyền sao? Bảo em dạy làm gì nữa?"

"... " Cố Tần sờ mũi một cái, cân nhắc mở miệng, "Mặc dù không thích Tạ Thi Huyền, nhưng anh cũng đã hai mươi hai rồi, mãi mà chưa tìm được bạn gái cũng không hay cho lắm. Anh rất nguyện ý học, nếu em chịu dạy."

"Việc này..." Mục Sở nghiêm túc suy tính, cuối cùng gật đầu, "Vậy được rồi, vì tương lai sau này anh có thể kiếm được vợ, em sẽ dạy."

Cố Tần cười: "Bằng không ngày mai bắt đầu luôn đi."

Mục Sở lúc này đã ngà ngà say, mặt đỏ ửng, trong cổ họng nóng như lửa đốt, đôi mắt long lanh, thanh âm rất ngoan ngoãn: "Vâng, vậy thì ngày mai đi."

Cố Tần dò xét nửa ngày, dần dà phát hiện ra cô có chút dị thường, còn chưa mở miệng đã nghe Mục Sở nói: "Anh... sao lại biến thành hai anh rồi?"

"... " Anh cúi đầu nhìn bình rượu, có chút bất đắc dĩ, hỏi cô: "Uống bao nhiêu?"

Ban đầu Mục Sở duỗi một ngón tay, lúc mắt đối mắt với anh, ngoan ngoãn duỗi thêm một ngón nữa, còn khẽ liếm môi, chỉ chỉ vào bình rượu: "Anh, rượu gì đây ạ, uống rất ngon."

"... "

Cố Tần bắt đầu đi thờ hất ra, kéo cô về phòng của mình.

Về đến phòng Mục Sở, anh giúp cô mở đèn lên: "Em uống say rồi, ngủ đi."

Hiếm khi Mục Sở nghe lời, bò lên giường, kéo chăn đắp lên người, mắt mở to ngơ ngác nhìn Cố Tần đang đứng cạnh xem, ánh mắt mê mang lộ ra mấy phần mị hoặc, trong bóng đêm phá lệ động lòng người.

"... "

Nhìn dáng vẻ đắp chăn này của cô, Cố Tần cũng có chút hơi men trong người, nhiệt huyết sôi trào, câu dẫn khiến người ta muốn phạm tội.

Anh bức bối kéo kéo cổ áo, ánh mắt dời khỏi người cô, thanh âm trầm thấp: "Đi ngủ."

"A, vậy anh cũng đi ngủ đi." Mục Sở nghe lời nhắm mắt lại, giọng nói có chút mông lung, như được bọc đường.

Cố Tần cũng không nán lại trong phòng cô lâu, tắt đèn, nhẹ nhàng đóng cửa rồi quay về phòng mình.

Đi thẳng về phòng, ngồi xuống ghế sofa, hình ảnh cô nắm lấy góc chăn nhìn anh chăm chăm vẫn không thể nào gạt ra khỏi tâm trí anh được.

Trong lòng tựa như bị hàng vạn con kiến bò qua, ngứa ngáy.

Anh rót thêm một ly rượu, ngửa đầu uống cạn.

Xao động kia không những không biến mất, ngược lại còn khó khăn chế hơn.

Điện thoại nằm nơi góc ghế sofa đột nhiên sáng lên, là tin nhắn trong nhóm Wechat.

Cố Tần tiện tay ấn mở.

Tạ Tu Văn: [Tần ca sinh nhật vui vẻ!]

Điền Hành: [Chúc mừng chúc mừng]

Tạ Tu Văn: [Bóp bóp bóp bóp, thọ tinh phát hồng bao!]

Điền Hành: [Bóp bóp bóp bóp, thọ tinh phát hồng bao!]

Cố Tần:...

Anh nhắn nài, phát ra trong nhóm mấy cái hồng bao.

Hai người kia nhanh chóng nhận lấy.

Tạ Tu Văn: [Tạ ơn lão đại nhiều!]

Điền Hành: [Tạ ơn lão đại nhiều!]

Cố Tần càng bức bối càng nghĩ uống rượu, lại rót một chén, một tay trả lời bọn họ: "Nhận rồi thì rút đi."

Tạ Tu Văn: [Tần ca sao nóng thế?]

Tạ Tu Văn: [Bên tôi có "tài nguyên" mới, rất thích hợp để xem lúc nửa đêm, tuyệt đối đã nghiền!]

Tạ Tu Văn gửi tới một file nén, tên là "Mỹ hảo đặc sắc cuộc sống mới". (Editor: Tui không biết dịch thế nào cả QAQ)

Điền Hành: [Con mẹ nó ---]

Điền Hành: [Đặc sắc thật!]

Điền Hành: [Lão Tạ, chú mày lấy đâu ra đây?]

Tạ Tu Văn: [Tôi sẽ nói cho cậu biết? Tóm lại là siêu nét, xem cho kỹ, không cần cảm ơn, ông đây xưa nay làm việc tốt không cầu báo đáp.]

Điền Hành: [*ôm ngực*]

Một lát sau, Điền Hành nhắn đến.

Điền Hành: [Tần ca đâu? Đi nghiên cứu đặc sắc cuộc sống mới rồi?]

Điền Hành: [*Nụ cười dần mất đi liêm sỉ*]

Tạ Tu Văn: [Hắn là vậy rồi.]

Điền Hành: [Tần ca không nói lời nào, hai anh em mình cũng phải thông cảm cho cậu ấy, cảm dục lâu năm, lửa nóng khó nhịn.]

Tạ Tu Văn: [OK(/ cười gian)]

Điền Hành: [Vậy ông đây cũng đi nghiên cứu một chút.]

Tạ Tu Văn: [Người anh em, lần sau có "tài nguyên" nhớ share đấy.]

Cố Tần ra ngoài rót cốc nước, trở về nhìn thấy nội dung cuộc trò chuyện trên màn hình, xùy một tiếng, nhanh chóng gõ chữ: [Mau rút đi.]

Anh đặt cốc nước xuống, liếc nhìn qua tập file Tạ Tu Văn gửi, ném điện thoại lên ghế, quay người đi vào phòng tắm

- - - - -

Cố Tần đi từ trong phòng tắm ra, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì nghe được bên ngoài có tiếng gõ cửa, có vẻ rất gấp gáp.

Anh nhìn về phía cửa: "Ai đấy?"

Ngoài cửa là tiếng của Mục Sở: "Anh, là em."

Cố Tần sững sốt một chút, có chút ngoài ý muốn.

Không phải đi ngủ rồi à, sao giờ lại chạy ra ngoài thế này?

Nghĩ đến việc đêm nay cô uống rượu, Cố Tần đi tới tủ đồ thay ra bộ đồ ngủ, ra mở cửa: "Tới đây."

Mục Sở xoa tóc, chân trần đứng ở cửa, mắt mông lung. Nhìn thấy Cố Tần, mắt phượng của cô khẽ cong lên, tươi cười: "Anh ra rồi sao?"

Cố Tần cúi đầu liếc nhìn bàn chân cô, hỏi: "Có chuyện gì vậy? Sao đến dép cũng không đi thế kia?"

Mục Sở nương qua khe hở lách vào phòng, Cố Tần bất đắc dĩ, thuận thế đóng cửa lại.

Cô xoay người lại, cầm lấy tay anh: "Em tới chúc anh sinh nhật vui vẻ nha~"

Nói xong lại nhìn xuống tay mình: "Ồ, bánh của em đâu?"

Cô nhớ rõ hôm nay có lên mua bánh sinh nhật rồi mà, sao giờ lại không thấy?

Mục Sở nhìn quanh trong phòng anh, có chút sốt ruột: "Anh à, anh thấy bánh ngọt của em đâu không?"

Cố Tần đi tới, chỉ vào chiếc bánh đang đặt trên bàn, "Em nhìn xem có phải chiếc bánh kia không?"

Mục Sở thuận thế nhìn theo, hình như đúng là bánh của cô, nhưng mà...

Cô chỉ vào chiếc bánh, cau mày: "Sao lại bị chó gặm mất rồi?"

Cố Tần bật cười, ngồi xuống ghế sofa gần đó: "Em gặm."

Mục Sở nắm tóc, nhìn Cố Tần, có chút kinh ngạc.

Nửa ngày sau, cô bỗng chỉ tay vào mình: "Em biến thành chó, sau đó gặm bánh ngọt sao?"

Cố Tần nhất thời cười thành tiếng.

Xem ra là say thật rồi.

Bình rượu kia lúc đầu vẫn còn đầy, không biết cô đã uống bao nhiêu.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc đáng yêu của cô, Cố Tần gạt đầu, thông thả nói: "Đúng vậy, em vừa biến thành chó con, sau đó gặm chiếc bánh thành ra như thế này."

"Vậy làm sao bây giờ?" Hốc mắt Mục Sở phấp phồng, lão đảo lui về sau hai bước.

Cố Tần ngồi ở ghế sofa bên cạnh, vốn là bất chေo chân, Mục Sở khi lui về sau bị chân anh ngáng một chút.

Cố Tần thấy thế, vội vàng thu chân đỡ lấy cô.

Mục Sở thuận thế ngồi lên đùi anh.

Vòng tay của anh đặt lên eo cô, khoảng cách của hai người đột nhiên trở nên thân mật.

Cố Tần không khỏi ngơ ngẩn.

Chung quanh rất yên tĩnh, anh có thể nghe được tiếng nhịp tim mình nhảy lên từng hồi, hô hấp có chút loạn.

Mục Sở quay đầu nhìn anh, ánh mắt sạch sẽ thuần túy: "Vậy anh cầu nguyện chưa?"

Cô tựa hồ cũng không thấy chỗ ngồi của mình có gì không ổn, cũng không có ý muốn đứng dậy, thậm chí còn thấy hơi không thoải mái, uốn éo hai lần, ngồi hướng vào bên trong.

"... "

Thân hình Cố Tần có chút cứng ngắc, trầm thấp "Ừ" một tiếng.

Mục Sở rất hiếu kì hỏi: "Vậy nguyện vọng của anh là gì?" Thắc mắc vấn đề y chang lúc vừa rồi.

Cố Tần nhìn qua cô, câu trả lời cũng giống lúc nầy: "Nói ra sẽ mất linh."

Mục Sở bỗng lại gần, dán vào cổ áo anh, khẽ hít hà.

Cố Tần bởi vì động tác kia của cô mà cả người căng cứng: "... Hoa Hoa?"

Cô ngẩng đầu, trán vừa vịn cạ vào cằm anh: "Anh ơi, mùi trên người anh rất dễ chịu."

Cố Tần: "... "

Anh cảm thấy đêm nay sớm hay muộn cũng bị cô bức cho điên, chính mình cũng thấy có chút say.

Anh cúi đầu xuống, nâng chiếc cằm thon kia lên.

Nhẹ nhàng giúp cô cài mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt ra sau vành tai, lòng bàn tay khẽ lướt qua gò má tinh xảo, như có như không cạ trên chiếc trán trơn bóng của cô.

Chóp mũi của hai người nhẹ nhàng đụng nhau, hô hấp xen lẫn.

Chiếc đèn ngủ ở phía xa yên tĩnh phát ra ánh sáng, lờ mờ chiếu đến hai thân ảnh trên ghế sofa.

Không khí trong phòng dần nóng lên...

"Hoa Hoa, em say rồi, anh đưa em về phòng ngủ nhé?" Anh khàn giọng nói, bàn tay đặt trên eo cô lại không nỡ buông, ngược lại siết chặt hơn.

Bởi vì chịu đến quá lâu, vành mắt cô có chút ảm đạm, nhìn qua hơi tiêu tụy.

Nhưng vẫn hết lúc này đến lúc khác mạnh mẽ, lúc đầu: "Em không mệt, cũng không say."

Cô xóc lên mí mắt nặng nề, ánh mắt rơi vào trên mặt Cố Tần, thần sắc mê võng, mang theo mộng lung men say.

Môi anh đào khẽ giật, hai tay cô vòng lên cổ anh, chậm rãi nhắm môi anh mà hướng tới.

Hô hấp Cố Tần triệt để bị đình trệ, biểu lộ trên mặt ngây ngốc ra.

Mắt phượng dán vào bờ môi cô, hầu kết nhấp nhô hai lần.

Đây là... chính cô tự dâng mình lên, không thể nói là anh ép được đúng không?

Hắn là không tính, vì người bị cưỡng bách rõ ràng là anh mà QAQ

Một giây sau, nụ hôn mong chờ kia cũng không rơi xuống.

Ngược lại cô gục đầu vào ngực anh, mắt nặng nề nhắm lại, ngủ thiếp đi.

Cánh tay thon trắng còn đang khấc lên vai anh.

"... "

Cố Tần trở mắt nhìn cô.

Cuối cùng tựa vào lưng ghế khẽ cười một tiếng, yếu ớt thờ dài.

Ngón trở chọc vào chóp mũi cao cao kia mấy lần, thanh âm uể oải, lộ ra chút bất đắc dĩ cung chiều: "Tiểu hồ ly, chơi đùa anh đủ rồi thì trốn đi ngủ hả?"

*

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tâm động

Editor: Chanh

Mục Sở dựa vào trong ngực Cố Tần mơ mơ màng màng, bên tai truyền đến nhịp tim mạnh mẽ của anh, đột nhiên đưa tay vỗ một cái, phàn nàn: "Anh ồn ào quá!"

"... "

Cố Tần khẽ than nhẹ đỡ lấy cô: "Em say rồi, anh đưa về phòng ngủ nào."

Mục Sở mở đôi mắt mê ly ra nhìn anh, đúng lúc nhìn thấy chiếc nhẫn treo trên cổ kia, ánh mắt khẽ âm đạm.

Cô đưa tay níu lấy chiếc nhẫn kia, ngón trở khẽ móc vào, dùng sức giật xuống.

Cố Tần bị giật đến phần gáy tê rần, mày khẽ chau lại, lúc ngược mắt thì bắt gặp con người ngập nước của cô đang nhìn anh, mang theo chút ít mơ hồ, sạch sẽ lại đáng yêu.

Anh nhất thời bật cười, nhìn qua động tác nhỏ của cô, đuôi lông mày khẽ nhíu: "Làm sao vậy, em với nó có thù sao?"

Mục Sở không nói chuyện, mí mắt nặng nề không mở ra được, một lần nữa dựa vào trong ngực anh, trên tay còn nắm chiếc nhẫn kia.

Cố Tần nhìn đồ chơi nhỏ bị cô cầm trong tay, bỗng nhiên đưa ra quyết định, nắm chặt tay phải Mục Sở, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa mảnh khảnh của cô.

Dưới ánh đèn, bàn tay xương tủy hoàn mỹ mảnh mai, đốt ngón tay thon dài, nắm ở trong tay nhưng lại mềm như không xương.

Quan sát hồi lâu, khóe môi gợi cảm của anh cong lên một đường cong mờ: "Rất đẹp."

Mục Sở lại vô ý cọ xát trước ngực anh, mí mắt sụp xuống.

Cố Tần vuốt ve chiếc nhẫn trên tay cô, cảm khẽ cọ nhẹ lên trán, thanh âm lúc mờ miệng mang theo vài phần lưu luyến: "Chiếc nhẫn kia có chứa một bí mật, nếu như sáng mai tỉnh dậy em còn nhớ rõ những chuyện xảy ra đêm nay, anh liền đưa chiếc nhẫn này cho em, nói cho em nghe về bí mật của nó, có được hay không?"

Đợi một lát, không có ai đáp lại.

Anh thờ dài một tiếng, mon trốn mấy sợi tóc tơ trên trán cô, giọng như hòa tan vào màn đêm đen kịt: "Ngày mai khi tỉnh lại, Hoa Hoa của anh sẽ vẫn còn nhớ chứ?"

Cô gái đang dựa vào ngực anh dần không có động tĩnh gì, hô hấp nhẹ nhàng mà bình ổn.

- ----

Mục Sở tỉnh lại lúc cảm giác được đầu mình có chút nặng nề.

Xoa xoa mi tâm, mở mắt ra, nằm trố mắt nhìn trần nhà ngơ ngẩn trong chốc lát.

Nhớ lại.

Tối hôm qua cô tới chúc sinh nhật Cố Tần.

Hình như còn uống chút rượu.

Sau đó được Cố Tần đưa về phòng.

Không nghĩ tới ngủ cũng rất sâu, một đêm không mộng mị.

Chỉ là...

Cô vô thức nhìn vào ngón giữa tay phải của mình, xoa nhẹ hai lần.

Không biết vì sao, trong phút chốc cô cảm giác như tay mình từng đeo qua cái gì đó, hơi lạnh lạnh.

Nhưng tình dậy trên tay không có gì, chẳng lẽ là mơ sao?

Sờ qua điện thoại để trên đầu giường nhìn thời gian, đã hơn mười hai giờ.

Không nghĩ nhiều nữa, cô xoa tung tóc xoay người xuống giường.

Tắm rửa một cái rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc đi ngang qua thư phòng còn thấy Cố Tích đang học bài, bộ dáng rất chăm chú.

Cô cũng không quấy rầy, trực tiếp đi thẳng xuống lầu.

Hôm nay là sinh nhật tuổi 22 của Cố Tần, phía dưới phòng khách bày không ít các món qua của mấy nhà đưa tới.

Quản gia lúc này đang phân phó người đặt quà vào nhà, bận tới mảy mòi mặt.

Cố Tần từ trong viện đi ra, nhìn thấy Mục Sở, ánh mắt hai người giao nhau.

"Anh, nhiều người tặng quà vậy à? Nhà ai thế?" Mục Sở cười cười chào hỏi, lại nhìn xung quanh, có chút không hiểu, "Mọi người tặng quà xong rồi đi luôn à? Sao không thấy người đâu hết vậy?"

Những năm sinh nhật trước đây của Cố Tần, Cố gia sẽ mời một vài người thân cận ở lại dùng cơm trưa, trong nhà rất náo nhiệt.

"Ba mẹ không ở nhà, anh lười tiếp." Cố Tần nhàn nhạt trả lời một câu, đánh giá sắc mặt của cô.

Cô cười thật ngọt ngào, ánh mắt lúc nhìn anh cũng không có tránh né, xem ra là đã quên sạch sành sanh những chuyện xảy ra tối qua rồi.

Trong đầu Cố Tần hiện lên dáng vẻ cô ngồi trên đùi mình, lại nhớ đến cổ hương say lòng người kia khi cô xích lại gần anh.

Trong lòng như có thứ gì đó mềm mại phát qua.

Một tay anh đút trong túi quần, vuốt ve chiếc nhẫn đặc biệt kia, trong lòng khẽ thở dài, cuối cùng cũng không đưa ra.

Quên đi, tối qua cô ôn chuyện với anh, xem như đó là quà vậy.

Anh tự an ủi chính mình như thế, vờ như không có việc gì nhìn về phía mái tóc dài đang ướt nhẹp của cô, thanh âm ôn hòa: "Đi sấy tóc đi."

Lần nào cũng phải nhắc nhở, không nhắc là không chịu làm.

Mục Sở không quá vui lòng bữu môi, im lặng phản kháng.

Cố Tần đi tới, nhìn chăm chăm cô.

Trong phòng khách, quản gia đang bận bịu chạy tới chạy lui, anh cũng không có ký gì, nói: "Sao? Hay muốn anh sấy giúp em?"

Vừa đúng lúc thím An cầm máy sấy tới, ngữ khí hiền lành, trách yêu: "Sở Sở sao lại chưa sấy tóc mà chạy xuống nhà rồi, trong phòng bật điều hòa sẽ bị cảm đấy, tuổi còn trẻ thì phải biết bảo vệ sức khỏe của mình cho thật tốt, sau này mà bị đau đầu mãn tính là không ổn đâu nghe."

Cố Tần nhận lấy máy sấy từ tay thím An, ngón tay thon dài vuốt vuốt công tắc, hỏi cô: "Tự sấy hay để anh sấy?"

Mục Sở cúi đầu, ngoan ngoãn cầm máy sấy đi tìm ổ cắm.

Cố Tần ngồi trên ghế sofa, hai chân thon dài bắt chéo nhau, người khẽ ngả dựa vào lưng ghế, tư thế hoàn toàn buông lỏng toàn thân, rất là hài lòng.

Tay cầm danh sách quà tặng hôm nay, anh nhàn nhac liếc mắt, ánh mắt rơi vào trên người Mục Sở.

Cô đứng trước cửa sổ sắt đất, chiếc váy xanh dài che đến mắt cá chân, theo động tác của cô, cẳng chân thon trắng như ả như hiện, bị ánh mắt trời bên ngoài chiếu vào, có chút chói mắt.

Cô từ bé đã không thích việc sấy tóc, giờ cũng chỉ làm qua loa lấy lệ.

Cầm máy sấy lên đỉnh đầu thổi loạn xạ, bộ dáng không vừa lòng.

Kết quả không biết sao, một nhúm tóc khẽ mắc vào đuôi máy.

Cô nhanh chóng tắt công tắc, càng kéo càng loạn, mày nhíu lại.

Cố Tần nhìn chằm chằm cô trong chốc lát, thờ dài, đứng dậy đi qua.

Cảm giác có người lấy máy sấy từ trong tay mình, Mục Sở vô thức quay đầu, nhưng lại kéo phải lọn tóc kia, đau đến mức hít hà một tiếng.

Cố Tần dò xét cô một chút, khẽ ấn lấy đỉnh đầu đang quay trái quay phải kia: "Đừng nhúc nhích."

Thân thể Mục Sở cứng lại, ngoan ngoãn buông máy ra, đứng im mặc kệ cho anh làm gì thì làm.

Tóc bị hút vào trong máy sấy, quấn lấy nhau vón thành một cục.

Cố Tần gỡ nửa ngày cũng không ra, giận quá hóa cười, "Em đúng là giỏi thật."

Mục Sở mặt không tình nguyện, nhỏ giọng lầm bầm "Ai bảo anh ép em sấy tóc làm gì."

Cố Tần trực tiếp gọi người mang kéo tới, đem lọn tóc kia cắt đi.

Nhìn lọn tóc còn đang ướt sũng kia, có chút bất đắc dĩ, mở máy lên giúp cô sấy tóc, ngoài miệng còn cảm rầu: "Đồ ngốc."

Nắm ngón tay của anh xen vào tóc cô, nhẹ nhàng sấy, vừa cẩn thận lại vừa quan tâm.

Mày Mục Sở vốn đang nhẹ nhíu lại, lúc này lại bởi vì động tác ôn nhu của anh mà cả người ngơ ngác.

Cô nhấp môi dưới, nhẹ giọng nỉ non: "Anh đừng đối tốt với em như vậy, em sẽ quen..."

Tiếng máy sấy rì rì, Cố Tần thấy cô khẽ mở miệng, nhưng không nghe rõ.

Anh cúi người xích lại gần một chút, lớn tiếng hỏi: "Em nói gì?"

Mục Sở hoàn hồn, cười nhẹ.

Cố Tần thấy biểu cảm của cô là lạ, xét lại mấy giây, cũng không hỏi nhiều.

Sấy khô tóc, anh tiện tay đem dây điện quấn lên, hỏi cô: "Còn nhớ tới qua đáp ứng với anh cái gì không?"

"Hả?" Mục Sở không hiểu quay đầu, ánh mắt bên trong một mảnh mờ mịt.

Cố Tần nhắc nhở cô: "Em đưa quà sinh nhật cho anh, nói nếu anh không hiểu thì em có thể dạy."

Mục Sở khẽ lắc đầu nhớ lại, tối hôm qua đúng là có đưa cho anh một cuốn sổ.

Mơ mơ hồ hồ, hình như mình cũng có hứa qua là sẽ dạy anh.

Lúc ấy anh đột nhiên nói không thích Tạ Thi Huyền, cô có chút kinh ngạc, lại nghĩ tới Tô Tường Vi, nhất thời không biết nói gì cho phải, thuận miệng mới nói ra câu muốn dạy anh.

Lời nói về sau, do có chút men vào nên nói năng loạn xạ.

Không nghĩ tới anh vậy mà để ý, còn muốn cô dạy thật?

Không phải là anh muốn theo đuổi lại Tô Tường Vi đấy chứ?

Khỏe môi Mục Sở khẽ gật: "Lúc ấy em uống say, lời nói lúc say sao có thể coi là thật được chứ!"

Cố Tần nhìn cô: "Em tỉnh lại liền muốn nuốt lời?"

Mục Sở rất không thể làm gì khác ngoài nhún vai: "Anh nhìn xem, một con bé học cấp ba không hiểu gì như em sao lại dạy được anh cơ chứ?"

"Lại nói" Cô cup mắt, "Không phải anh thông minh hơn em sao, với lại trên phương diện này anh cũng có kinh nghiệm, những thứ bên trong cuốn sổ kia chắc chắn anh xem sẽ hiểu, không cần em dạy."

Cô cúi đầu nói xong những lời này, quay người đi lên lầu.

Thím An bụng đồ ăn ra, thấy cô liền gọi: "Sở Sở, xuống ăn cơm đi con, lên lầu làm gì?"

Mục Sở cười với thím: "Con vẫn chưa đói ạ, tối con ăn."

Cố Tần vẫn đứng tại chỗ, nghĩ đến câu nói vừa rồi của cô "Trên phương diện này anh cũng có kinh nghiệm", mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Sao anh lại có kinh nghiệm được?

Anh đã yêu đương bao giờ đâu??

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- ----

Mục Sở một lần nữa trở lại phòng ngủ khóa trái cửa phòng, trong lòng đột nhiên cảm thấy có chút buồn buồn, nói không nên lời là cảm giác gì.

Nghĩ đến những lời vừa nói với Cố Tần, cô lại ảo não hết cả người, còn tự thấy mình rất ngây thơ.

Chuyện từ thời xa lắc xa lơ, cô còn nhắc lại làm cái gì?

Cảm xúc hôm nay không hiểu sao khó tự mình điều khiển được.

Phảng phất trở về lúc mười ba tuổi năm đó, đâm chọt vào lòng cô.

Cô đi ra ban công, ngắm nhìn những cành hoa nhài đan xen tinh tế vào nhau, hít thở sâu một hơi, khắc chế cảm giác nôn nóng trong người.

Cố Tích bụng đồ ăn đi vào: "Sao cậu không đi xuống ăn, định nhịn đói tới chiều đấy à, anh tớ bảo tớ qua cậu có uống rượu nên bảo tớ mang lên ít cháo cho cậu lót dạ."

Mục Sở quả thực đói bụng, nhận đồ từ tay Cố Tích đặt xuống bàn, ngồi xuống nhẹ nhàng khuấy đều.

Cố Tích liếc mắt qua ban công, đi qua hít hà một cái, khen: "Hoa nhài trong phòng cậu còn nở đẹp hơn dưới vườn nữa."

Nói rồi ghé vào trên cửa kính, ngó đầu ra: "Anh tớ lựa những cành khỏe nhất, đẹp nhất trong vườn chuyển vào trồng chỗ ban công phòng cậu á."

Bàn tay đang cầm thìa của Mục Sở bỗng cứng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tích, rồi lại nhìn về những chậu hoa kia, có chút bất ngờ: "Không phải hoa là do cậu trồng sao?"

"Sao lại tớ trồng được?"

Cố Tích ngại phơi nắng ở ngoài, chạy tót vào phòng, thuận tay đóng cửa ban công lại, ngồi xuống đối diện với Mục Sở.

"Những thứ đồ trong phòng của cậu đều do anh tớ chuẩn bị cả."

Cô nàng còn nghĩ nghĩ, rồi nói tiếp: "Cũng không hẳn là mình anh ấy làm, buổi tối trước khi cậu tới, ban đầu là hai anh em tớ chuẩn bị, nhưng mà sau đó buồn ngủ quá nên anh bảo tớ về ngủ."

Nhắc đến việc này, Mục Sở mới nhớ tới một nghi vấn trong lòng.

Do dự một lát, cô hỏi: "Sát phòng cậu không phải cũng có một phòng dành cho khách sao, sao lại dọn phòng này cho tớ ở?"

Theo lý mà nói, nếu ở gần phòng Tích Tích thì tiện hơn chứ?

"Việc này à?" Cố Tích khịt mũi nói, "Phòng sát phòng tớ kia, trước hôm cậu chuyển đến anh tớ có phát hiện ra con chuột, nói sợ dọa tới cậu nên mới dọn phòng này á."

"À." Mục Sở thuận miệng trả lời, nhìn cháo trong bát, ngửi khí nhẹ nhàng, tựa như không mấy quan tâm.

Cố Tích không chú ý tới tia phức tạp trong mắt cô, cảm thán một tiếng: "Anh của tớ ý, bình thường mặc dù rất nghiêm túc, nhưng kỳ thật làm việc cũng cẩn thận, đối với cậu cũng rất tốt, so với tớ còn tốt hơn."

Mục Sở yên lặng húp hai thìa cháo, hơi nóng bốc lên làm ánh mắt cũng trở nên mơ hồ, "Đối với tớ tốt sao?"

"Đương nhiên!" Cố Tích nói, "Đãi ngộ giữa hai chúng ta tựa như cái trên trời, cái dưới đất vậy á! Nói đâu xa, lần trước cậu lén vào phòng bị anh tớ phát hiện, anh ấy cũng có làm gì đâu?"

Nói xong liền thờ dãi: "Nếu như là tớ, chắc chắn sẽ không có chuyện tốt như vậy."

Mục Sở bưng lấy bát cháo, nhịp tim khẽ trật vài nhịp, trầm ngâm hỏi Cố Tích: "Vậy cậu cảm thấy vì sao mà anh ấy lại đối tốt với tớ như vậy?"

"Việc này à..."

Cố Tích nhất thời nghiêm túc suy nghĩ: "Chắc là cậu ngoan hơn tớ, miệng ngọt hơn tớ, thành tích cũng tốt hơn tớ nữa, cho nên anh ấy cảm thấy học sinh ba tốt như cậu mới càng giống em gái mình."

Mục Sở trên mặt không biết đang vui hay buồn, nhẹ nhàng nỉ non: "Em gái..."

Cố Tích cho là cô không tin mình, lại nói: "Tớ thấy nó hoàn toàn không liên quan đến việc chung hay không chung huyết thống cả, hai chúng ta đều là anh chăm từ bé đến lớn, dù không có quan hệ máu mủ nhưng anh ấy vẫn xem cậu như em gái mà đối đãi, việc này là hoàn toàn không thể nghi ngờ, hiểu không?"

Mục Sở cười cười, gật đầu: "Cậu nói cũng có lý."

Cô không nghĩ muốn tiếp tục bàn với Cố Tích về mấy việc này, bèn đổi chủ đề: "Vừa nãy mới thấy cậu học bài trong thư phòng, rất chăm chỉ nha~"

Sắc mặt Cố Tích lập tức ảm đạm mấy phần: "Thật ra hiệu suất cũng rất thấp, không ăn thua mấy."

"Sờ Sờ." Cô nàng đột nhiên gọi, nụ cười mang theo chút tự giễu, "Tớ vẫn thấy anh Tu Lâm đối xử rất tốt với mình, mỗi lần tới Tạ gia đều vô cùng nhiệt tình quan tâm nên bản thân mới tự tin nảy sinh ý nghĩ, chờ tớ mười tám tuổi rồi tỏ tình với anh ấy, nhất định sẽ thành công."

"Bây giờ suy nghĩ lại một chút, người ta rõ ràng xem mình là em gái." Hốc mắt cô đỏ lên, vẫn nhàn nhạt cười, "Cậu có cảm thấy buồn cười không, tớ thích một người chỉ xem mình là em gái, lại còn là tự làm tự chịu?"

Mục Sở dừng tay lại, chiếc thìa rơi vào trong chén, cháo bắn lên tung tóe.

Truyện chỉ được đăng tại [wattpad](#) [tiemnhakeocvk](#)

- - - - -

Buổi chiều, Mục Sở ở lì trong phòng không ra ngoài, Cố Tích vẫn như cũ kiên cường điều tiết tâm tính, tiếp tục đi tới thư phòng học bài.

Mục Sở ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ, nhìn chằm chằm những chậu hoa nhài ngoài ban công đến xuất thần.

Từ lúc nào bản thân bắt đầu thích hoa nhài nhỉ? Hình như là lúc cô mười ba mười bốn tuổi.

Rõ ràng thời gian trôi qua chưa được bao lâu, bây giờ hồi tưởng lại, cảm giác giống như đã trải qua mấy đời.

Nhớ rõ khi ấy, cô và Cố Tích học ở trường cấp hai Gia Hưng.

Năm đó, trường cấp hai và cấp ba còn chưa tách ra, đều nằm trong một khuôn viên, nhà ăn và sân thể dục đều là dùng chung.

Cho nên cô có thể dễ dàng nhìn thấy Cố Tần.

Những lời đồn liên quan đến anh cũng có thể lơ đãng nghe được.

Anh là học bá nổi tiếng của trường học Gia Hưng, sau này thi Đại học còn soạn ngôi thủ khoa, bác là cổ đông lớn của trường, rất nhiều nữ sinh chạy theo anh như vẹt, xem anh là nam thần.

Hôm nay, hoa khôi lớp nào đó tỏ tình với anh, kết quả lại bị từ chối, khóc rất thảm.

Hôm trước, một cô bé học tiểu học chạy tới sân thể dục đưa nước cho anh, anh không thèm liếc nhìn một cái.

Ba hôm trước, có nữ sinh đang học cấp hai nói anh chờ cô ấy một chút, nhất định sẽ đuổi kịp anh.

...

Những tầng tầng lớp lớp lời đồn như vậy, ngày nào cũng có.

Khi đó, Mục Sở vừa bước vào môi trường học tập mới nên hăng hái vui đầu vào việc học, xem Cố Tần là tấm gương, hi vọng mỗi năm học của mình trôi qua đều có thể xuất sắc như anh.

Bạn cùng bàn Thiệu Lâm Lâm của cô lại là một cô nàng rất mê muội Cố Tần, mỗi ngày đều lúi lo bên tai cô không ngừng, mở miệng ra đều là Cố học trưởng.

Rốt cục có một ngày, cô chịu không nổi, xoa xoa lỗ tai: "Cố học trưởng kia... rất đẹp trai à?"

Mỗi lần Thiệu Lâm Lâm nói Mục Sở đều im lặng không lên tiếng, bây giờ đột nhiên mở miệng, Thiệu Lâm Lâm sững sốt một hồi mới hoàn hồn, gật đầu: "Đẹp trai chứ, vô cùng đẹp trai."

"Nhưng tớ cảm thấy."

Mục Sở cúi đầu dùng compa vẽ một đường tròn nhỏ, "Dáng dấp anh ấy rất bình thường."

Thiệu Lâm Lâm đột nhiên lại gần, rất hiếu kì quan sát đồng tử của cô: "Mục Sở, cậu bị cận à? Mấy độ? Tớ thấy cậu có đeo kính đâu, hay là đeo kính áp tròng đấy?"

"... "

Xế chiều hôm nay có tiết Thể dục, bởi vì một vài nguyên nhân nên đã chuyển đến tiết ba buổi sáng.

Vừa vặn gặp trùng lớp Cố Tần cũng có tiết.

Giáo viên thể dục của lớp anh hình như không có ở đây, Cố Tần với mấy người khác đang đánh bóng rổ.

Trên sân tập, các nữ sinh liên tục nhìn về hướng bên kia, trên mặt mang theo biểu cảm hưng phấn khó che giấu.

Mục Sở nghe các nữ sinh phía sau thảo luận, nói Cố Tần hình như nhìn về phía bên này, cũng không biết là đang nhìn ai.

Cô thuận thế nhìn qua.

Anh mặc áo thun đồng phục, lúc này đang cúi đầu đập đập quả bóng, bên cạnh còn có mấy nam sinh đang đứng cười nói với anh.

Biểu lộ trên mặt anh rất nhạt, có chút hững hờ, thỉnh thoảng đáp lại một câu, thế mà các nam sinh kia lại càng cười vui vẻ hơn.

Về sau không biết có phải anh phát hiện ra cái gì hay không, đột nhiên quay đầu nhìn qua.

Mục Sở không có phòng bị, mắt đối mắt với anh.

Khóe môi anh cong lên, đem quả bóng trong tay ném vào rổ.

Thiệu Lâm Lâm kích động kéo góc áo Mục Sở: "Cậu nhìn đi, như vậy mà bảo là không đẹp trai à?"

Vừa đúng lúc giáo viên xuất hiện, yêu cầu chạy hai vòng sân rồi cho nghỉ.

Mục Sở không nói chuyện, thu hồi ánh mắt, bắt đầu chạy.

Vừa khai giảng không bao lâu, thời tiết vẫn rất khô nóng, tựa như đang ở giữa hè vậy.

Chạy xong hai vòng sân, mắt Mục Sở đã nổi đom đóm, kéo Thiệu Lâm Lâm tới máy bán nước tự động gần đó mua hai chai nước.

Mục Sở khát nước, một hơi uống nửa bình.

Thiệu Lâm Lâm lại không uống, cô nàng nhìn về thân ảnh đang chạy dưới sân bóng rổ, nhỏ giọng nói: "Thời tiết này, nếu tớ đưa nước cho học trưởng Cố, cậu thấy anh ấy có nhận không?"

Mục Sở nhíu nhíu mày: "Cậu cứ thử đi xem thế nào?"

Thiệu Lâm Lâm vội vàng lắc đầu: "Tớ không dám, rất nhiều nữ sinh đã bị cự tuyệt rồi."

"Đi, đi xem một chút." Cô kéo Thiệu Lâm Lâm chạy hướng tới sân bóng rổ.

Lúc này các nữ sinh ban cô đã hầu hết vây kín chỗ này rồi, nhìn các thiếu niên đang chơi hăng hái trên sân, lộ ra mấy phần hâm mộ.

Lúc Mục Sở qua, Cố Tần đã cướp được bóng, linh hoạt né tránh đối phương xông về phía trước.

Người anh cao gầy, khuôn mặt lại đẹp trai, rất nổi bật trong đám đông.

Lúc Mục Sở đứng vững, anh vừa lúc nhảy lên ném bóng vào rổ.

"Bộp" một tiếng.

Bên tai truyền đến tiếng reo rờ của các nữ sinh.

Lúc Cố Tần nghiêng đầu, nhìn thấy Mục Sở đứng cách đó không xa, nói với người bên cạnh gì đó rồi cất bước đi qua bên này.

Cả người Thiệu Lâm Lâm đã hóa đá, lời kéo cánh tay Mục Sở: "Anh...anh ấy đến rồi."

Những nữ sinh khác cũng nín thở, nhìn thiếu niên cách mình ngày càng gần, hai gò má bỗng đỏ ửng.

Thời điểm đó, Mục Sở mới cao 1m6, còn Cố Tần đã cao tới 1m83.

Lúc đứng cạnh anh, cô bỗng trở nên nhỏ nhắn đến lạ.

Hai người cách nhau quá gần, Mục Sở phải ngẩng đầu lên mới thấy mặt anh.

Bởi vì vừa rồi mới vận động, tóc anh ướt một mảng, phảng phất còn ngửi thấy mùi sữa tắm hương bạc hà nhàn nhạt.

Hai tay anh chống lên gối, cúi người nhìn thẳng cô, biểu tình trên mặt cười như không cười: "Chạy tới đây làm gì? Nhìn lên anh?"

"... "

Tất cả mọi người đều nhìn về phía bên này, xung quanh bỗng nhiên yên ắng đến lạ, không có nửa điểm động tĩnh.

Mục Sở nuốt nước miếng, bình tĩnh hỏi: "Anh khát không?"

Lại chỉ chỉ vào chai nước trên tay Thiệu Lâm Lâm: "Bạn em thấy anh đáng thương nên định tặng nước cho anh nè."

Thiệu Lâm Lâm tròn tròn mắt nhìn Mục Sở, có chút ngây ngốc.

Bạn cùng bàn của cô dù không thấy Cố Tần đẹp trai như trong lời đồn thì cũng đâu cần phải nói bừa như thế chứ?

Lại nhìn qua biểu lộ của Cố học trưởng.

Đối phương tựa hồ cũng không có tức giận, ngược lại còn cười cười, liếc bình nước đang còn một nửa trong tay Mục Sở, trực tiếp đoạt lấy: "Anh muốn uống cái này."

Sau đó đứng lên, vặn nắp chai, ngửa đầu uống.

Mục Sở gấp gáp muốn kéo tay anh lấy chai nước về: "Đây là nước của em, sao anh lại uống, em mua cơ mà!"

Cô lại còn uống qua rồi nữa...

"Em mua?" Cố Tần nhìn cô cười, "Tiền tiêu vặt của em một nửa là anh cho."

Mục Sở: "... "

Cố Tần đánh giá nước uống trong chai, khẽ nâng mí mắt lên, thanh âm hơi miễn cưỡng: "Trà hoa nhài sao? Khá ngọt đấy."

Anh trả lại chai, thuận tay nhéo lấy má mềm của cô.

Nghênh tiếp ánh mắt ôn nhu cưng chiều của anh, nhịp tim Mục Sở bỗng bị chệch mấy nhịp, chăm chăm nhìn anh, cả người có chút cứng ngắc.

Lúc Cố Tần rời đi, cô mơ hồ nghe được bên kia có nam sinh tò mò hỏi: "Tần ca, em gái sơ trung xinh đẹp kia là ai thế?"

Mặc dù học trong một khuôn viên, nhưng đồng phục của sơ trung và cao trung khác nhau, nhìn vào vẫn phân biệt được.

Chỉ là Cố Tần nói gì Mục Sở cũng không nghe thấy nữa, chỉ cảm thấy tim mình không hiểu sao đập rất nhanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng đã đi xa của anh, hai gò má dần nóng lên.

Lúc đấy là mùa hoa nhài nở rộ.

Ngày đó, Mực Sờ cảm thấy bốn phía trong sân trường đều ngửi được hương hoa nhài ngào ngạt, mùi thơm thanh nhã xen lẫn trong đó có chút...ngọt.

Là mùi hương đặc biệt, không ngôn từ nào diễn tả được.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đồ Ngốc

Editor: Chanh

Cả một buổi chiều, tâm tình Mực Sờ không hiểu sao hơi bức bối, ở lì trong phòng không ra ngoài.

Về sau Tạ Tu Văn, Điền Hành mang theo bạn bè tới tổ chức sinh nhật cho Cố Tần, có cả nam lẫn nữ.

Cố Tích gọi cô xuống chơi cùng, cô lấy cớ người không thoải mái uyển chuyển từ chối.

Lúc không bình tĩnh, cô chỉ có thể để việc học làm di dời đi sự chú ý của mình.

Tay cầm bộ đề thi Toán đại học của những năm trước ngồi xuống bàn, nghiêm túc làm đề.

Làm xong đề, rà đáp án, gạch ra chỗ sai đã là chuyện của ba giờ sau, lòng đã dần tĩnh lặng trở lại.

Buổi trưa Cố Tích bụng đồ ăn lên cô chỉ ăn vài miếng, lúc này rốt cục cũng có cảm giác đói bụng.

Bỏ bút xuống, xoay xoay lưng, cô đi ra khỏi phòng, chuẩn bị xuống lầu tìm đồ ăn.

Thang máy mở ra, tiếng huyền não từ phòng khách truyền vào tai, xen lẫn mùi rượu nồng đậm.

Cô nghe được có người đang nói chuyện, hình như là Cố Tần chơi thua, hình phạt là đại mạo hiểm.

Tạ Tu Văn rút ra một thẻ bài đại mạo hiểm: "Cũng một người khải phái đi một vòng."

Lại nhìn về phía Cố Tần: "Tần ca, có chơi có chịu, các người đẹp ở đây, cậu tùy ý chọn một người đi."

Mấy cô gái ngồi bên cạnh không hên mà cùng nhau rũ mi mắt xuống, hình như có chút ngượng ngùng, lại không che giấu được nội tâm chờ mong của mình.

Lúc Mực Sờ đi vào bếp có liếc về phía bên phòng khách một cái.

Trước cửa sổ sát đất đặt một chiếc bàn vuông, một đám người vây quanh.

Có ba bốn cô gái ăn mặc lộng lẫy tinh xảo ngồi cùng một chỗ với Tạ Thi Huyền.

Hình như đều là tiểu thư khuê các.

Ánh mắt của các cô ấy dường như không có giây phút nào rời khỏi người Cố Tần.

Hiện tại lại có chuyện phạt này, mắt lại càng có tinh thần.

Mực Sờ nhận nhặt thu hồi ánh mắt, đi đến nướng hai miếng bánh mì.

Vốn là muốn lên lầu ngay, nhưng cô lại không nén được lòng hiếu kỳ, muốn nhìn một chút xem Cố Tần sẽ chọn ai, dứt khoát đứng ở cửa phòng bếp, không nhúc nhích.

Trong lòng suy nghĩ, có lẽ, anh sẽ chọn Tạ Thi Huyền?

Trong phòng khách rất yên tĩnh.

Điền Hành thúc giục: "Người anh em, có chơi có chịu, cậu cũng đừng sợ!"

Lại có người khác phụ họa thêm: "Ở đây lại nhiều mỹ nữ như vậy, Tần ca đừng lạng im vậy nha."

Điện thoại Tạ Thi Huyền bỗng reo lên, cô ấy đi ra ngoài bắt máy.

Mấy cô gái bên cạnh càng trở nên kích động, cảm thấy cơ hội của mình càng nhiều thêm một chút.

Cố Tích ngồi trên ghế sofa cạnh Cố Tần, nhắc tay lên: "Công em! Anh ới công em!"

Tạ Tu Văn lúc này phản đối: "Em không được!"

Cố Tích không phục: "Dựa vào gì mà em lại không được? Chẳng nhẽ em không phải là người khác phái sao?"

Diễn Hành: "Em là người khác phái, nhưng hai người là anh em ruột, nếu chơi như vậy thì còn gì vui nữa?"

"Đúng vậy, em không được."

"Anh cũng cảm thấy không được"

"... "

Cố Tích bấu môi.

Bỗng nhiên cô nàng chú ý tới Mục Sở đang đứng gặm bánh mì ở cửa phòng bếp.

Con mắt ráo hoảnh, nhú mảy: "Vậy ý của các anh là, trong phòng này ngoại trừ em ra, các cô gái khác đều được đứng không?"

Diễn Hành và Tạ Tu Văn nhìn nhau một chút, gật đầu.

Những người khác cũng tán thành.

Mục Sở đã nhận ra ý đồ của Cố Tích, lập tức rời khỏi phòng bếp, trực tiếp đi thẳng tới thang máy.

Đáng tiếc vẫn là chậm một bước.

Vừa nhấn nút thang máy, Cố Tích đã chạy đến: "Sở Sở, mau giúp anh tở đi ~"

Mục Sở: "... "

Cô còn chưa kịp nói gì, người đã bị kéo qua: "Anh, vậy anh công Sở Sở đi!"

Cố Tần nghiêng đầu nhìn sang.

Mục Sở mang dép lê, tóc dài xổ ra, trên tay còn đang nắm một mẩu bánh mì.

Cô không ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên quay người: "Tở còn muốn đi làm đề..."

Cố Tích giữ chặt tay: "Aidaaa vội gì chứ."

Lại thấp giọng nói bên tai cô: "Mất những chị gái này đều dính trên người anh tở, chị Thi Huyền lại còn đi ra ngoài nghe điện thoại rồi, cậu nữ để anh mình bị chiếm tiện nghi sao?"

"..."

Mục Sở hít sâu một hơi, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên nhìn Cố Tần.

Anh cũng một mực nhìn cô, lúc bốn mắt giao nhau, khóe môi anh còn khẽ cong, đứng lên nói: "Vậy thì Sở Sở đi."

Diễn Hành nhìn về phía Tạ Tu Văn, đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Tạ Tu Văn vô cùng đạo mạo nghiêm túc nói: "Nhưng mà nói công đi một vòng trong phòng thì hơi nhỏ, làm sao vui được?"

Diễn Hành thuận thế tiếp lời: "Đúng đúng, công quanh một vòng phòng khách thì quá hơi cho A Tần rồi."

Nói xong, Tạ Tu Văn còn nhú mảy: "Chốt vậy đi, Tần ca công Mục Sở đi một vòng quanh biệt thự, thế nào?"

Diễn Hành vỗ tay: "Tôi thấy được, trừng phạt thì phải cho ra dáng trừng phạt, cứ làm theo lời Tạ Tu Văn nói đi!"

Thần sắc Cố Tần nhàn nhạt, dáng vẻ xem thường: "Sao cũng được."

Mục Sở: "... " Sao không ai hỏi qua ý kiến cô vậy?

- - - - -

Thời điểm Mục Sở bị Cố Tần công đi quanh biệt thự, Điền Hành còn chờ người đi lấy ô đang nhìn lăm lét về phía hai người.

Bây giờ đã là ba bốn giờ chiều, là thời điểm nóng nhất trong ngày, vừa ra khỏi nhà mồ hôi đã rịn ra.

Gió lùa qua cũng mang theo sự khô nóng.

Mục Sở đưa tay lau mồ hôi trên trán, ngược mắt lên cũng nhìn thấy mồ hôi đã rịn ra trên tóc mai của anh.

Cô nhin không được nói: "Anh này, bình thường anh đối với Tạ Tu Văn và Điền Hành cũng khá tốt, sao hai anh ấy lại gài anh trong đúng ngày sinh nhật thế?"

Điện thoại trong túi Cố Tần vang lên hai tiếng.

Anh đưa ra mở, nhìn thấy tin nhắn mới trong nhóm chat.

Điền Hành: [Người anh em, quà sinh nhật hôm nay không sai chứ?]

Tạ Tu Văn: [Còn có tôi còn có tôi, Tần ca, lễ vật này còn có phần của tôi nữa. Tôi thế mà thấy em gái Sở Sở xuống lầu nên mới đặc biệt chọn lá bài kia đây. Nếu hải lòng thì hôm nào nhớ mời com là được.]

Sợ từ góc độ của Mục Sở có thể nhìn thấy, Cố Tần không nhìn kỹ, chỉ quét mắt qua rồi cất máy vào túi.

Khóe môi anh nhàn nhạt cong lên, quay đầu hỏi cô: "Nóng không?"

"Vẫn ổn ạ." Thanh âm cô miễn cưỡng.

"Anh, bình thường không phải anh rất lợi hại sao? Sao hôm nay chơi còn thua thế?" Trước kia Mục Sở cũng thường đứng nhìn anh cùng một đám người chơi đùa, cơ hồ không thể nào thua.

Cố Tần nghĩ đến trạng thái của mình lúc vừa mới chơi, thuận miệng đáp: "Xui thôi."

Lại hỏi, "Sao ở trên lầu không xuống, em làm gì trên đây?"

Thân hình Mục Sở tri triệ một chút, hai tay vòng quanh cổ anh, yên lặng ghé vào vòm lưng rộng vững chãi, nói khẽ: "Không có việc gì ạ, chỉ ngồi làm đề thôi. Không phải sắp khai giảng rồi sao, em đang tìm lại trạng thái học tập tốt nhất thôi."

Cố Tần từ chối cho ý kiến, nhanh chân công cô bước về phía trước.

Mục Sở nhìn chăm chăm mồ hôi chảy dọc theo gương mặt anh, cẩn thận từng li từng tí nâng tay phải lên, giúp anh lau đi mồ hôi bên phải mặt.

Bước chân Cố Tần đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn cô.

Lúc đầu chỉ là động tác vô thức, bây giờ bị anh nhìn chăm chăm, trong nháy mắt Mục Sở thấy mặt mình nóng lên, đem tay đang ở trên mặt anh thu về.

Cô cúi thấp đầu, ánh mắt có chút trốn tránh: "Anh, sao lại không đi nữa, rất nóng, anh đi nhanh một chút thì chúng ta mới về sớm được."

Cố Tần cười cười, xoay mặt, đem má trái bên kia tới.

Thanh âm anh ôn hòa mang theo chút dụ dỗ: "Bên này của anh cũng có mồ hôi, em giúp anh lau được không?"

Thấy cô bất động, anh lại thêm một câu: "Sắp rơi xuống mắt rồi, sẽ không thấy đường."

Mục Sở cắn cắn môi, hơi chần chừ, đưa tay giúp anh lau.

Ý cười trên mặt Cố Tần ngày càng đậm, tiếng nói lộ sa sự vui vẻ thỏa mãn, nhẹ nhàng nói: "Hoa Hoa thật ngoan."

Mục Sở không có đáp lời, suy nghĩ có chút bay xa, không hiểu sao lại bay về lúc trước.

Sau việc ở sân bóng rổ năm đó, không hiểu sao cô lại thích hoa nhài.

Bắt đầu dính bên người Cố Tần, không ngừng tìm kiếm thân anh của anh trong sân trường.

Số lần qua Cố gia vào cuối tuần so với trước đó cũng nhiều hơn hẳn.

Cô còn lên mua một cuốn nhật kí có khóa, ghi lại vào đó, nội dung đều xoay quanh một người.

Cô bắt đầu quen việc anh gọi mình là Hoa Hoa.

Đem việc xưng hô này, hiểu thành anh đối xử với cô rất đặc biệt, không giống với những người khác.

Cô hưởng thụ lấy sự quan tâm của anh.

Hương vị ngọt ngào như khắc vào tâm khảm, tựa như hai người đang lên lút hẹn hò, nói chuyện yêu đương.

Khi đó trong lớp đang rộ lên phong trào đan khăn quảng cổ, trước đêm Giáng sinh, cô đã thức khuya vô số đêm để đan được chiếc khăn đầu tiên tặng cho anh.

Cõi lòng cô tràn đầy vui sướng, lúc mang theo quà đi qua dãy cấp ba tìm anh, đúng lúc bắt gặp anh với một người bạn đang ghé vào lan can nói chuyện.

Thời gian nghỉ trưa, hành lang rất yên tĩnh.

Nội dung trò chuyện của hai người họ, cứ thể nhẹ nhàng bay vào tai cô.

- ---"A Tần, Sở Sở mỗi ngày đều đi theo cậu, lại ở Cổ gia suốt ngày, có phải là con dâu nuôi từ bé của nhà cậu không đấy? Đến bây giờ cậu vẫn chưa chịu có bạn gái, đang đợi Sở Sở lớn à?"

- ---"Tư tưởng cậu có thể sạch sẽ hơn được không hả? Đó là em gái tôi!"

- ---"Tôi đây không phải vì thấy nhiều nữ sinh gửi thư tình cho cậu thế mà cậu vẫn không có động tĩnh gì nên mới hiếu kì chút chứ sao."

- ---"Chưa tìm được người thích hợp thôi."

- ---"Ra là vậy, để tôi giới thiệu cho vài người nhé?"

- ---"Tôi rất kén chọn."

- ---"Yên tâm, đối phương cũng rất ưu tú, không kém cạnh cậu đâu."

Mục Sở cũng không biết mình rời khỏi nơi đó thế nào, chỉ là trong nháy mắt, cảm thấy có chút khó xử.

Mà chiếc khăn quảng cổ trong tay cô, là chứng cứ xác thực nhất vừa vặn chứng minh được nội tâm cô hiện đang không chịu nổi.

Cô lại có ý nghĩ không an phận với người chỉ xem mình là em gái.

Giống như có người vạch ra tâm sự bấy lâu của mình, cô thẹn quá hóa giận, đem chiếc khăn kia ném vào thùng rác.

Cứ coi như nó chưa từng tồn tại đi.

Xem như chưa có gì xảy ra.

Ngày thứ hai, cô thấy cạnh anh có bóng dáng của một cô gái.

Liên tiếp mấy ngày sau, cô đều thấy nữ sinh kia đi cạnh Cố Tần.

Nói chuyện ưu nhã, tự nhiên hào phóng.

Tính cách Cố Tần cô hiểu rất rõ.

Bình thường đối với những người khác phải chưa quen biết, đến một ánh mắt anh còn keo kiệt cho người ta.

Anh cho phép Tô Tường Vi đi cùng với mình, gia nhập vào vòng tròn của anh.

Vậy tuyệt đối không thể là quan hệ bạn bè đơn giản được.

Mà mọi người đều biết, trước đây Tô Tường Vi từng tỏ tình với Cố Tần.

Người bên cạnh đều đồn hai người họ đang ở chung một chỗ.

Có người nói chuyện say sưa, vui sướng chúc phúc.

Có người gièm pha Tô Tường Vi không xứng với Cố Tần, xem cô ấy thành tình địch.

Khoảng thời gian ấy, đi vào nhà vệ sinh đều có thể nghe được chuyện bát quái của Cố Tần.

Mà số lần cô gặp được anh, cơ hồ đều ít lại.

Lúc cô đi Cố gia, đa số anh không có ở nhà.

Cho dù ở nhà, cũng rất ít trêu chọc cô như thường ngày, cười đùa gọi cô là Hoa Hoa.

Lúc cô ngẩng đầu lên gọi anh, anh cũng chỉ gật đầu tượng trưng, sau đó nói: "Tích Tích đang ở trên lầu."

Rồi nhanh chân rời đi.

Anh giống như không quan tâm tới cô, không tình nguyện nói chuyện nhiều lời với cô, cũng như tận lực tránh xa cô.

Có một lần ở Cố gia, cô vô tình nghe được bác trai Cố và bác gái đang nói chuyện.

"Ông xã, Chủ nhật vừa rồi Tần Tần nó không ở nhà mà chạy ra ngoài, có phải biết yêu rồi không?"

Bác Cố là người rất còi mủ, đối với việc này khịt mũi xem thường: "Không ảnh hưởng tới việc học thi cử kệ con nó đi, nó cũng trưởng thành rồi, làm việc đều có chừng mực."

Ngày đó, cảm xúc của cô không hiểu sao rất lạ, làm việc gì cũng không có hứng thú, cả người nặng nề.

Chạng vạng tối, lúc muốn về nhà, trời bên ngoài lát phát mưa phùn, trước mắt là một mảng u ám, bầu trời đen kịt.

Đúng lúc Cố Tần trở về, anh không mang ô, quần áo trên người đã bị nước mưa làm ướt nhẹp, tóc còn phủ một tầng nước mỏng.

Cố Tích vốn đang muốn thu xếp lái xe đưa cô về nhà.

Nhìn thấy Cố Tần trở về, ngoắc ngoắc tay với anh: "Anh đi đâu về vậy? Sờ Sờ muốn về nhà?"

Ý tứ trong lời nói của Cố Tích rất rõ ràng.

Bởi vì thường ngày mỗi lần Mục Sở đến chơi, đều là Cố Tần tự mình đưa cô về nhà.

Mục Sở khề cong môi, lẳng lặng nhìn về phía anh, nghĩ đến thái độ mấy ngày nay của anh, tâm tình đột nhiên nhấc lên, có chút khản trương.

Ngày đó Cố Tần lại nói không đưa cô về.

Anh dừng lại một hồi, nhìn Cố Tích, "À" một tiếng, rồi cất bước đi vào nhà, không cho Mục Sở một ánh mắt nào.

Thật giống như, cô là người không liên quan.

Mục Sở nhếch môi, nhìn thấy anh bỗng nhiên dừng lại ở cửa ra vào, quay người lại nhìn sang.

Cô ngẩng mặt lên, tươi cười nhìn anh: "Anh."

"Ừ." Anh rất bình tĩnh trả lời, sau một lúc lâu mới căn dặn một câu: "Trên đường về đi chậm, cẩn thận một chút."

Sau đó trực tiếp đi vào nhà, không hề dừng lại.

Tia sét giáng xuống chia cắt đám mây đen to thành hai nửa, trên đỉnh đầu dần vang lên tiếng sấm đùng đoàng, ầm ầm.

Tâm Mục Sở như lặng xuống.

Cô cắn chặt môi dưới, thường thức dư vị tanh mặn lúc máu chảy ra trong khoang miệng mình, còn mang theo chút nhàn nhạt đắng chát.

Trong nháy mắt, cô đột nhiên ý thức được.

Hóa ra khoảng cách giữa mình và anh ấy rất xa, vô cùng xa...

Trên đường về nhà, cô liên tục tự an ủi mình:

Hôm nay chắc anh ấy gặp chuyện gì không vui, tâm tình không tốt nên mới lạnh nhạt như vậy.

Cũng không phải là do không muốn đưa cô về nhà, chỉ đơn giản là tâm tình không tốt, khả năng hơi mệt trong người.

Nghĩ như vậy, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, lấy điện thoại ra nhắn tin cho Cố Tích: [Anh cậu sao rồi?]

Cố Tích trả lời rất nhanh: [Sao trắng gì chứ, vừa rồi mới cướp bịch khoai tây của tớ, rất vui!]

Sau đó còn gửi thêm một bức ảnh tới.

Trong ảnh, Cố Tần dựa trên ghế sofa, tay cầm gói khoai tây chiên, mắt nhìn chăm chăm vào TV, khóe môi treo nụ cười nhàn nhạt.

Anh nhìn có vẻ rất buồn lòng, hoàn toàn không có nửa điểm không vui.

Cho nên, không phải vì tâm tình không tốt mà không đưa cô về.

Chỉ đơn giản là không muốn mà thôi.

Trong xe đột nhiên buồn buồn, Mục Sở có chút không thờ nổi.

Tiện tay hạ cửa kính xuống, mặc cho nước mưa lùa vào, rơi ở trên mặt.

Một giọt nước mưa óng ánh nhỏ bé rơi vào nơi hàng mi cong vút.

Theo mi mắt run rẩy, mưa nhỏ vào trong hốc mắt, rơi xuống dưới gò má, lúc xẹt qua mang theo chút ấm nóng.

Có lẽ, anh thật sự đang hẹn hò với Tô Tường Vi.

Cho nên mới không quan tâm cô nữa.

Quên mất, vốn dĩ anh cũng không có nghĩa vụ phải quan tâm cô làm gì.

...

Một vòng sắp kết thúc, Điền Hành và Tạ Tu Văn đang cầm ô đứng ở cửa, huyết sắc nhìn về phía bên này.

Mục Sở thoáng nhìn qua bên kia, không biết sao, trầm thấp hỏi một câu: "Anh sẽ mãi đối tốt với em sao?"

Bước chân Cố Tần có chút dừng lại, bỗng nhiên ghé mắt nhìn cô.

Đón lấy ánh mắt của anh, Mục Sở nhàn nhạt cười, con ngươi trong suốt không chút gợn sóng, thanh âm nhẹ nhàng, không nghe ra cái gì không ổn: "Quả sinh nhật em tặng anh, chắc chắn tương lai sẽ có lúc phải dùng đến. Vậy sau này lúc anh có bạn gái rồi, em vẫn được tính là bà mối chứ nhỉ?"

"Cho nên." Mục Sở cắn môi dưới, nhẹ nhàng nói, "Về sau nếu anh hẹn hò cũng không thể quá coi nhẹ em được, đúng không?"

Cố Tần cười cười, không trả lời cô, nửa ngày mới nôn ra ba chữ: "Đồ ngốc."*

*Tiếng Trung là ba chữ (你真傻)

Mục Sở không biết lời này của anh là có ý gì, đang muốn hỏi lại thì Điền Hành và Tạ Tu Văn đã đi tới.

Tạ Tu Văn che ô cho cô và Cố Tần, nhướn mày cười: "Tần ca, phơi nắng vui không?"

Điền Hành nói tiếp: "Trong cái khổ lại có cái vui, sau này nhớ lại mới khó quên, đúng không?"

Mục Sở leo xuống khỏi lưng Cố Tần, hai gò má bị mặt trời phơi đốt đến phỉm hồng.

Cố Tích tới kéo cánh tay của cô, xông tới phản nài với Điền Hành: "Còn không cho mang ô, nào có việc bắt nạt người khác như vậy!"

Cô nàng dắt Mục Sở đi vào phòng: "Những người này quá xấu rồi, đi, không thèm để ý tới bọn họ nữa!"

- ----

Màn đêm buông xuống, bầu trời không chút ánh sao nào, đen ngịt.

Thím An làm một bàn thức ăn ngon, quần gia đặc biệt chuẩn bị một chiếc bánh ngọt lớn, còn bày hai bình rượu đỏ.

Nhìn những thứ đồ kia, Cố Tần có chút ngoài ý muốn.

Quần gia giải thích nói: "Những thứ này là lão phu nhân kêu chuẩn bị, hôm nay là sinh nhật tuổi 22 của thiếu gia, lão tiên sinh và lão phu nhân dù không ở đây, nhưng cảm giác nghi thức thì vẫn phải có."

Mục Sở nhìn thấy rượu trên bàn, đột nhiên muốn uống, thuận tay rót cho mình một ly.

Vừa đặt chai rượu xuống, nhìn thấy Cố Tần cầm lấy uống một ngụm.

Mục Sở: "?"

Thấy cô nhìn sang, Cố Tần miễn cưỡng nói: "Tôi hôm qua em uống say, hôm nay đừng uống nữa."

Mục Sở không nói gì.

Tôi hôm qua cô uống say không phải ngủ rất ngon hay sao, sao giờ lại không cho uống?

Trong lòng cô không hiểu sao hơi khó chịu, chuẩn bị rót thêm cốc nữa.

Cố Tần thấy thế đề chai rượu lại, nhíu mày: "Em ngoan một chút, nghe lời đi."

Cố Tích cần đưa nhìn hai người bọn họ, cuối cùng thay Mục Sở nói chuyện: "Không cho uống rượu, thế còn bày rượu trên bàn làm gì ạ?"

Cố Tần mắt nhìn quản gia.

Quản gia hiểu ý, tiến đến đem hai chai rượu đem cất đi, thì thầm trong lòng, thiếu gia sao còn quản nghiêm hơn so với lão phu nhân vậy.

Lúc này lão phu nhân gọi điện, còn cố ý bảo hai cô nhóc có thể uống một chút, dù sao cũng là sinh nhật thiếu gia, uống rượu cho có không khí nha~

Sau khi cất rượu, thím An mang trà vào.

Thím An cười nói: "Trà hoa nhài do thím tự làm đấy, uống vào rất tốt."

Mục Sở nhìn qua chén trà đặt trước mặt mình, có chút xuất thần.

- - - - -

Mục Sở không uống rượu, nhưng đầu óc đêm nay hơi hỗn độn.

Cô bỗng nhớ lại khoảng thời gian trước kia.

Nhớ tới thời điểm bản thân bắt đầu sa đọa.

Nhớ tới lần thứ nhất, Cố Tần đi tới quán net túm cổ cô về, chỉ chỉ vào mũi cô bắt đầu giáo huấn: "Mục Sở, em giờ rồi đúng không? Bây giờ còn biết đến mấy loại địa phương này? Đợt thi cuối kỳ vừa rồi kết quả như vậy có phải cũng do tới đây mà ra không?"

Mục Sở nhìn thấy Tô Tường Vi đứng phía sau lưng anh, đột nhiên tính tình bộc phát, đẩy anh ra, hét lớn: "Anh dựa vào gì mà đòi quản em? Em thì thế nào liên quan đến anh sao?"

"Em hỏi anh dựa vào gì sao? Dựa vào anh là anh của em!"

Không biết đâm trúng vào chỗ nào, lửa giận của cô đột nhiên bùng lên.

"Em gọi anh mấy tiếng 'anh trai', anh quả thực xem em thành em gái luôn sao? Anh thích làm anh vậy, có một Cố Tích như vậy còn chưa đủ à? Vậy anh cứ xem tất cả con gái trên khắp thiên hạ này làm em gái đi, em họ Mục, cùng với họ Cố là anh không hề liên quan!"

Lời nói vừa dứt, cô bỗng thấy sắc mặt Cố Tần âm u đến cực điểm.

Nhìn thấy anh đột nhiên giơ tay lên, một giây sau như muốn rơi xuống mặt cô.

Cô đột nhiên ủy khuất, vành mắt đỏ lên trừng anh: "Anh muốn đánh em sao? Ba mẹ em còn chưa đánh em bao giờ đâu!"

Cánh tay Cố Tần cứng đờ lơ lửng giữa không trung, run rẩy hạ xuống, ánh mắt lạnh lùng như băng.

Lại mở miệng, thanh âm lạnh đến thấu xương: "Lời vừa rồi, em nhắc lại cho anh nghe một chút?"

Lúc anh nổi giận quả thực nhìn đáng sợ tới cực điểm.

Mục Sở vẫn là bị anh dọa sợ, dần dần ngậm miệng, cúi đầu không lên tiếng.

Anh kéo tay cô, dắt đi về phía trước.

Tô Tường Vi ở phía sau đuổi theo, sắc mặt có chút khó khăn: "Cố Tần, cậu mang em gái đi đâu vậy, chúng ta còn phải đi chuẩn bị đạo cụ cho tiệc tối Nguyên Tiêu..."

Cố Tần không quay đầu lại, thanh âm rất nhạt, rõ ràng vẫn chưa tiêu hết con tức trong người: "Cậu tìm người khác đi, tôi còn có việc."

Ngày ấy, Mục Sở không rõ cô được Cố Tần dắt đi bao lâu, mãi đến khi trời tối, cô dần không đi tiếp được nữa, hai người mới dừng lại ven đường.

Thời điểm tan tầm, xe cộ trên đường tấp nập, mưa phùn lất phất bay bị đèn xe chiếu vào, tựa như những vì tinh tú lấp lánh.

Anh buông tay cô, đứng dựa vào cây đèn đường, nhờ ưu thế về chiều cao nên đứng nhìn cô từ trên xuống.

Mục Sở bị anh nhìn chằm chằm đến chột dạ, cúi đầu thấp xuống, không dám ngẩng lên.

Đêm tháng Giêng lạnh đến thấu xương, gió thổi qua như đang lấy roi quất vào mình vậy, đau đón đến lòng người phát run.

Nửa ngày sau, cô nghe thấy thanh âm lạnh nhạt của anh cất lên: "Anh với em không có lấy chút liên quan nào? Mục Sở, em còn có lương tâm không?"

Thấy cô không lên tiếng, Cố Tần cúi người, đầu ngón tay cầm chiếc cầm thon của cô nâng lên.

Bất cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mình, nhàn nhạt hỏi: "Ai cho phép em nói anh như thế?"

Mục Sở đảo qua khuôn mặt u ám của anh, cuối cùng rơi vào chiếc nhẫn anh đang đeo trên cổ.

Từ trước đến nay anh chưa bao giờ đeo mấy thứ đồ như thế này, bây giờ thế mà lại đeo nhẫn trên cổ.

Vừa rời tại cửa quán net, cô thấy trên tay Tô Tường Vi cũng mang một chiếc nhẫn cặp.

Mắt của cô như bị ai đó hung hăng đâm vào một cái.

....

Học kỳ tiếp theo, cô lại càng ương bướng phản nghịch, những việc học sinh xấu làm đa số cô đều làm qua.

Mới đầu là chỉ muốn chết lặng chính mình.

Về sau cô dần phát hiện, cô học làm việc xấu, Cố Tần sẽ quản cô, quan tâm cô.

Cô tham luyện sự quan tâm kia, dù biết rõ là không đúng, nhưng vẫn như cũ hăm sâu vào nó.

Mãi đến sau, Cố Tần hoàn toàn thất vọng về cô.

Cô còn nhớ rõ lần cuối anh qua nhà giúp mình học bù, anh nói rằng cô làm sai hết toàn bộ đề.

Anh nhìn cô, trong mắt không có cảm xúc, giọng khê trào phúng: "Mục Sở, về sau em cứ thế này đi, dù sao nhà em cũng có tiền, sau này không chết đói được."

Anh nói xong cũng đi, không nhìn cô thêm một chút.

Sau này, anh quả thực không qua nhà giúp cô học bù nữa, hai người không liên hệ thêm lần nào.

Kì thi đại học kết thúc rất nhanh, anh ra nước ngoài du học.

Trước khi đi không chào cô một tiếng, thậm chí cũng không nói lời nào.

Trong khi đó, sinh nhật tuổi mười tám của anh, cô cũng không chúc lấy một câu.

...

Mười ba tuổi, cô thích hoa nhài.

Mười ba tuổi, nhật ký của cô viết đầy tên của một người.

Mười ba tuổi, cô vừa phản nghịch vừa mẫn cảm, nghĩ mọi biện pháp để thu hút sự chú ý của anh, thế mà vẫn sống thành bộ dáng anh ghét nhất.

Về sau, cô lột xác, trưởng thành.

Cô nói với chính mình, không cần phải tiếp tục thích anh nữa.

Cô vẫn cảm thấy bản thân là một người lý trí, sai lầm trước kia, cũng là một lời cảnh tỉnh.

Phá kén mặc dù đau đớn, nhưng kết quả lại khiến bản thân mình thêm hoàn mỹ.

Mấy năm qua, người kia ở nước ngoài không thường xuyên về nước.

Mỗi lần nhìn thấy anh, cô đều làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cười ngọt ngào gọi "Anh" như ngày còn bé, không chút kiêng kỵ.

Dường như chuyện quá khứ trước kia chỉ là một khúc dạo nhạc ngắn ngủi.

Cô vẫn cảm thấy, không ai tắm hai lần trên một dòng sông.

Tình cảm của cô đối với Cố Tần cũng vậy, tất cả đã trôi vào dĩ vãng.

Thế nhưng mấy ngày gần đây, cô rõ ràng cảm giác được tâm tình mình có điểm gì là lạ.

Giống như đang có xu thế "đắm mình" thêm một lần nữa.

Cũng không biết là trùng tà gì rồi.

Có lẽ, cô không nên đồng ý nghỉ hè ở đây.

Mục Sở nằm trên giường thờ dài, xoa xoa cái đầu âm ỉ đau, cả người không hiểu sao hơi bực bội.

Bên ngoài ầm ầm, đột nhiên vang lên tiếng sấm, rất nhanh sau đó mưa trút xuống xối xả.

Nước mưa roi dầm dộp vào kính, phá đi sự yên tĩnh của màn đêm.

Chắc hẳn, ngày mai sẽ mát hơn một chút.

Cô lẳng lặng một hồi nghe tiếng mưa rơi, đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Mưa lớn như vậy, chắc chắn sẽ kèm theo gió to.

Bên ngoài ban công không có gì che chắn, không biết những chậu hoa nhài kia có bị gì không.

Nghĩ như vậy, cô lập tức rời giường, mang dép vào chạy ra ban công.

Kéo rèm, mở cửa, lúc nhìn thấy tình cảnh bên ngoài, bước chân cô dừng lại.

Lúc này Cố Tần mặc đồ ngủ đang đứng trên ban công phòng cô, đem mấy chậu hoa trên lan can chuyển vào trong.

Bên ngoài mưa gió rất lớn, ánh đèn trên ban công kia khó khăn lắm mới chiếu tới ngoài này, cô nhìn thấy được quần áo anh đã ướt phân nửa, dán ở trên người.

Lọn tóc trên đỉnh đầu cũng đã ướt nhẹp, bộ dáng nhìn có chút chật vật.

Chỉ là anh không quan tâm những thứ này, chỉ nhanh chóng đem những chậu hoa kia chuyển vào trong.

Chuyển xong chậu cuối cùng, thờ hồn hể nhìn về phía những bụi hoa kia, mây giãn ra, môi khẽ cong lên.

Dần dần, anh tựa hồ cảm giác được cái gì, người hơi ngẩn ra, mắt nhìn về phía phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Anh không nữ

Editor: Chanh

Bị anh nhìn chằm chằm, Mục Sở bất tri bất giác nhận ra mình lúc này đang mặc đồ ngủ, cũng không mặc nội y.

Cô hoảng hốt, kéo tấm rèm đắp lên người, quán mình thành chiếc kén nhỏ, chỉ để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, hai gò má phồng hồng.

Cũng may ở đây ánh sáng ảm đạm nên không nhìn ra được sắc mặt của cô lúc này.

Cố Tần không hiểu nhìn động tác của cô, dò xét một hồi: "Em làm gì thế?"

"Em hơi lạnh." Cô nắm chặt góc rèm, bình tĩnh trả lời.

Mắt nhìn qua mấy chậu hoa nhài đã được anh chuyển vào trong, cô muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng không thốt thành lời.

Cố Tần đi qua vòi nước bên cạnh rửa tay, quay người nhìn cô: "Hoa của em không sao, thấy lạnh thì mau về phòng ngủ đi."

Anh đứng quay lưng về phía cô, Mực Sờ thoáng nhìn chiếc nhẫn đang rủ xuống dưới xương quai xanh của anh, có chút kinh ngạc.

Trước khi Cố Tần tốt nghiệp trung học, quan hệ giữa cô và anh rất căng thẳng.

Lúc quan hệ hai người tốt hơn là kì nghỉ đông năm Mực Sờ lớp tám.

Khi đó, bên cạnh anh đã sớm không còn bóng dáng Tô Tường Vi nữa.

Chỉ là chiếc nhẫn này, anh dường như không tháo nó xuống, đeo trên cổ rất nhiều năm.

Thấy cô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn của mình, ngón tay Cố Tần khẽ vờ về chiếc nhẫn kia, nhướn mày: "Muốn?"

"Anh suy nghĩ nhiều rồi."

Mực Sờ mặt không biểu tình.

"Em thấy nó hơi xấu, anh đeo trên cổ nhìn rất tục."

Cố Tần cười nhẹ, theo thói quen định đưa tay xoa đầu cô, nhưng nghĩ đến tay mình đang ướt nên thu lại: "Mau đi ngủ đi."

"Vâng." Mực Sờ đồng ý, vẫn quán lấy rèm cửa không nhúc nhích.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa, hai người một trong một ngoài đứng đấy, nửa ngày cũng không mở miệng nói chuyện.

Điện thoại Cố Tần reo lên, bởi vì tiếng mưa quá lớn nên anh bật loa ngoài lên.

Mực Sờ nghe được giọng của trợ lý bên kia: "Cố tổng, mấy ngày nay không có vé bay tới thành phố A, ngài có muốn sắp xếp máy bay tư nhân không?"

Cố Tần nói: "Không cần, tôi lái xe đi."

Thấy anh cúp máy, Mực Sờ nhìn qua: "Anh muốn đi thành phố A sao?"

"Ừ" Cố Tần trả lời, "Hạng mục bên kia sắp khởi động, sẽ có một khoảng thời gian dài đến đấy công tác."

"Lúc nào anh đi?"

"Hai ngày nữa."

Mực Sờ khẽ cong môi, không nói gì.

Cố Tần cúi người nhìn cô: "Không nhớ?"

"... "

Tự luyến!

Mực Sờ lườm anh, lười mở miệng.

Cố Tần cũng không đùa cô nữa, ngữ khí hiếm khi nghiêm túc: "Anh không ở nhà, thám An sẽ chăm sóc chu đáo cho hai đứa. Lên mười hai cố gắng học tập cho thật tốt, đừng đặt tâm tư vào những chuyện khác."

Mực Sờ ngoan ngoãn gật đầu.

Cố Tần cười cười: "Hoa Hoa nhà chúng ta giỏi như vậy, chờ đến lúc sau này em thi được thủ khoa, anh sẽ thưởng cho em."

Anh đi về ban công phòng mình, phất tay ý bảo cô nhanh về phòng mình.

Dưới ánh nhìn chăm chú của anh, Mực Sờ đóng cửa lại.

Đợi một hồi, lại mở cửa ra, đèn ban công phòng anh đã tắt.

Cô khẽ tựa người vào cửa kính, nghe tiếng mưa rơi, đột nhiên cảm thấy, quan hệ như bây giờ cũng rất tốt.

Đúng lúc anh phải đi công tác, cô cũng có thời gian điều tiết lại tâm trạng của mình.

Tóm lại, không thể đắm mình hai lần trên cùng một dòng sông được.

Nếu không, cô cũng quá vô dụng rồi.

- - - - -

Ba ngày sau, Cố Tần đi thành phố A công tác.

Sắp đến ngày khai giảng, Cố Tích và Mục Sở đều nhanh chóng hoàn thành nốt bài tập hè, hầu như là không ra khỏi nhà.

Mãi đến trước khi vào học hai ngày, ba mẹ Mục Sở từ nước ngoài về, đón cô về nhà.

Phòng khách trong nhà chất đầy vali cùng quà cáp.

Bình thường Mục Lăng Thành và Trương Nam Khanh mua quà đều mua hai phần, một cho Mục Sở, một cho Cố Tích.

Mục Sở mở những gói quà kia, dò xét nhìn Trương Nam Khanh đang ngồi uống nước trên ghế, nghiêm túc xem kỹ một hồi, cảm khái một câu: "Thế giới hai người quả nhiên khác hẳn, con thấy mẹ trẻ ra đây."

Nói xong còn đưa tay sờ bụng bà: "Có em trai chưa ạ?"

Ngậm nước trong miệng Trương Nam Khanh còn chưa kịp nuốt xuống, trực tiếp bị sặc, ho khan kịch liệt.

Mục Sở rất ân cần đón lấy cốc nước trong tay bà, lại cuống quýt đưa khăn tay tới.

Trương Nam Khanh rất im lặng, nhìn cô: "Con sao vẫn còn băn khoăn việc có em trai thế?"

Mục Sở ngồi xuống cạnh Trương Nam Khanh, nghĩ nghĩ, thở dài: "Thôi quên đi, dù sao sản phụ lớn tuổi cũng rất nguy hiểm."

"???" Trương Nam Khanh nghiêng đầu, sắc mặt không tốt lắm, "Con nói ai lớn tuổi?"

"Vội lại"

Mục Sở tiếp tục chậm rãi nói: "Ba con tuổi cũng cao rồi, chưa chắc đã sinh được."

"... "

Nghe cô nói Mục Lăng Thành như vậy, tâm lý Trương Nam Khanh cân bằng trở lại, thậm chí có chút buồn cười.

Bà vỗ vỗ con gái, cười cười: "Đi, mang quần áo mới với mỹ phẩm dưỡng da đem lên phòng con đi."

Mục Sở vâng một tiếng, cầm đồ của mình đi lên lầu.

Trương Nam Khanh đem những thứ đồ còn sót lại đưa vào phòng mình.

Lúc đi ngang qua thư phòng tầng hai, nhìn thấy Mục Lăng Thành đang bận bịu ở bên trong, ông đeo chiếc kính làm ngũ quan tăng thêm mấy phần nhu hòa.

Bà nghĩ đến những lời Sở Sở vừa nói, mỉm cười đi qua: "Ông xã."

Mục Lăng Thành ngẩng đầu trông qua.

Trương Nam Khanh cười nói: "Con gái anh muốn anh cho nó một đứa em"

Sau khi đón lấy anh mắt kính ngọc của ông, bà nói tiếp, "Nhưng về sau con bé suy nghĩ tí mĩ lại, bảo quên đi."

"?"

"Bởi vì anh cao tuổi rồi, đoán chừng là lực bất tòng tâm."

"... "

Mục Lăng Thành gỡ mắt kính xuống nhìn về phía bà, ý vị thâm trường: "Bây giờ em đặc biệt đến nói cho anh việc này, anh sẽ cảm thấy đây là một loại khiêu khích."

Tướng Nam Khanh tức thời nghĩ đến một tháng điên cuồng vừa qua, vô thức lui về sau hai bước, mắt phượng cong cong, bộ dáng tươi cười xinh đẹp: "Em chỉ đến đùa cho anh vui về một chút thôi."

Nói xong nhanh chóng đóng cửa phòng lại.

- - - - -

Buổi tối lúc Mục Sở chuẩn bị ngủ, Tướng Nam Khanh đột nhiên ôm gối tới, nói muốn ngủ với cô.

Mục Sở bồn chồn nhìn bà một lúc, lại ngóc đầu ra ngó ngoài cửa nhìn xem, "Mẹ với ba con cãi nhau hả?"

Trên mặt Tướng Nam Khanh còn đắp mặt nạ, nói chuyện mơ hồ không rõ: "Sao thế được, mẹ cãi nhau với ông ấy bao giờ?"

"Vậy sao mẹ lại đến ngủ với con?" Mục Sở mặt một mặt không thể tin được.

"Một tháng không gặp, nhớ con đấy, không được sao?" Tướng Nam Khanh mắt nhìn đồng hồ, gỡ mặt nạ ra, quay người đi vào phòng tắm.

Mục Sở nhún vai, đem gối bà đặt ở đầu giường với gối của mình.

Trong đêm, mẹ con hai người nằm cùng một chỗ, khung cảnh rất hài hòa.

Sắc trời còn sớm, bởi vì chưa có ý định đi ngủ, hai người tùy ý nói chuyện phiếm, không biết sao lại nói đến chuyện tình cảm của Mục Lăng Thành và Tướng Nam Khanh.

Từ đồng phục đến váy cưới, tình yêu như vậy luôn là ước mơ của rất nhiều người.

Nghe Tướng Nam Khanh nói hồi cấp ba bà nhận được rất nhiều thư tình, sau này, sau khi cưới bị Mục Lăng Thành phát hiện, đều đem đốt hết, Mục Sở ngạc nhiên một chút, cảm thấy mình và mẹ có chút giống nhau.

Kỳ thật, cô cũng nhận được rất nhiều thư tình.

Cũng không biết vì sao mà cô cứ tích giữ lấy.

Có thể là muốn nhắc nhở chính mình, cho dù anh không thích cô thì trên thế giới này vẫn còn có rất nhiều người thích cô.

Với Mục Sở, Tướng Nam Khanh từ trước đến nay luôn là một người mẹ, đồng thời cũng là người bạn, lúc này trò chuyện buông lỏng, Mục Sở cũng liền không có phòng bị, trầm ngâm bỗng nhiên hỏi, "Mẹ từng thích ai ngoài ba chưa ạ?"

Tướng Nam Khanh sững sốt một chút, cười khẽ: "Cấp ba là mẹ biết ba con, cũng không có cơ hội thích người khác."

"Cái kia..." Mục Sở nhấp môi dưới, cẩn thận từng li từng tí hỏi, "Nếu như lúc trước mẹ thích ba, mà ba không thích mẹ, thì mẹ sẽ quên ba và tìm một người khác tốt hơn sao?"

Tướng Nam Khanh đột nhiên trầm mặc, lẳng lặng nhìn cô.

Trong lòng Mục Sở lộp bộp một chút, rốt cục hậu tri hậu giác nhận ra, phụ huynh vẫn là phụ huynh, căn bản không thích hợp cùng nhau thảo luận vấn đề tình cảm.

Lại còn nói với một người khôn khéo tài giỏi như mẹ cô, thân vốn là quản lý, chỉ cần liếc mắt cũng đoán ra được đối phương đang nghĩ gì.

Mục Sở đang xoắn xýt không biết nên giải thích thế nào, chợt nghe Tướng Nam Khanh hỏi: "Con có người thích rồi?"

"..."

"Đối phương lại còn không thích con?"

"..."

"Không có, không phải đang nói chuyện của ba mẹ sao, sao mẹ lại nhắc đến con rồi?" Cô thể thốt phụ nhận, trở mình nằm ngang, nhìn chằm chằm trần nhà.

"Nếu như có rồi ---" Tướng Nam Khanh dừng một chút, nhìn cô, "Kỳ thật cũng không có gì."

"??"

Mục Sở khá ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn qua.

Tường Nam Khanh khe khẽ thở dài, ôn hòa nói: "Bất kì ai cũng không phải nhân dân tệ, làm thế nào mà tất cả mọi người đều thích mình được chứ? Chỉ là người kia có thể dễ con thích, điều đó nói rõ cậu ta hẳn là có năng lực, vậy con hãy cố gắng một chút, để cho mình ngày càng trở nên ưu tú hơn."

"Chờ đến ngày nào đó con đứng ở vị trí cao hơn, tiếp xúc với vòng tròn rộng hơn, lúc đấy sẽ có nhiều người ưu tú hơn để ý đến con, thích con, nói không chừng lúc đó nhìn lại mới phát hiện ra, ồ, hóa ra trước kia ánh mắt của mình bình thường như vậy."

Bà xoa xoa lên mi tâm con gái, thắm thía mở miệng: "Tình yêu chỉ là một loại gia vị cho cuộc sống, yêu bản thân mới là việc con cần phải làm nhất."

"Mẹ..." Mục Sở nỉ non nhào vào trong ngực, ôm lấy bà.

Tường Nam Khanh nhẹ nhàng vỗ về đầu cô, lời nói khiến người khác an tâm trở lại, "Dù thế nào đi nữa, ba mẹ vẫn yêu con nhất."

"Vâng, con biết." Mục Sở ý lại vui vào trong ngực bà.

Nghĩ đến cô chuẩn bị lên mười hai, sợ con gái mình phân tâm, Tường Nam Khanh suy nghĩ, lại nói: "Thật ra mẹ cảm thấy ánh mắt của con có thể cao một chút, nhìn xem, anh Cố Tàn không phải mọi phương diện đều rất ưu tú sao, đến người như vậy con cũng thấy qua rồi, sao có thể tùy tiện động tâm với những người con trai khác chứ?"

"..." Mục Sở run lên, đột nhiên không biết nói cái gì cho phải.

Tường Nam Khanh tiếp tục tận sức tẩy não cho cô: "Dù sao mẹ cũng thấy, sau này con trưởng thành tìm một nửa kia vẫn phải lấy anh Cố Tàn làm tiêu chuẩn. Người không thể thấp hơn nó, đáng đáp cũng không thể kém nó, còn có văn bằng, gia thế, phẩm hạnh,... Các phương diện khác cũng không thể kém anh Cố Tàn của con được."

"... Con có thể tìm được sao?"

"Tất nhiên, sao lại không thể chứ?"

Tường Nam Khanh nghiêm trang nói: "Thế giới lớn như vậy, nếu có duyên mà nói, về sau nhất định sẽ gặp lại. Bây giờ chưa gặp, thì tức là thời cơ còn chưa tới, vậy con chỉ có thể cố gắng học tập thật giỏi, làm tốt việc mình cần phải làm là được."

"Con bây giờ là học sinh cấp ba, nếu như vì những chuyện này mà phân tâm, dẫn đến thành tích hạ xuống, về sau thi đại học không tốt, vậy tương lai lúc gặp người kia, hai người các con cũng không xứng đôi, con thấy có đúng không?"

"..."

Thấy mẹ cô nói nhiều đạo lý tươi mát thoát tục như vậy, Mục Sở sắp tin sái cổ tới nơi.

Nhưng kỳ thật tổng kết lại, ý tứ của Tường Nam Khanh rất rõ ràng: Trừ khi cô tìm được người như Cố Tàn, nếu không, cấp ba không cho phép yêu đương, học tập cho giỏi!

Điều này có nghĩa: Con bây giờ không được yêu sớm!

Lúc này, điện thoại Mục Sở đột nhiên vang lên một tiếng.

Cô thuận tay cầm lên mở.

"Muộn vậy rồi còn có người tìm con à?" Tường Nam Khanh hỏi.

"Là anh Cố Tàn." Mục Sở thuận miệng trả lời, ánh mắt rơi vào những cái hồng bao Cố Tàn gửi, ấn mở từng cái.

Mục Sở: [?]

Bởi vì Cố Tàn thường xuyên gọi cô là Hoa Hoa, Mục Sở phản kháng bất thành, cho nên đặt biệt hiệu WeChat của anh là "Cố tiểu thảo"*

*Cái tên này tôi cũng chưa rõ ý nghĩa của nó là gì, nàng nào biết thì comment lại để tôi sửa nhe ~.

Cố tiểu thảo: [Không phải sắp khai giảng sao.]

Nhớ lại, mỗi lần gần tới khai giảng, anh sẽ cho cô tiền tiêu vặt.

Cô không thiếu tiền, nhưng anh có lòng cho thì mình có lòng nhận thôi.

Mục Sở trả lời anh bằng một cái icon "ôm đù".

Cố tiểu thảo: [Anh tặng ca một chút, em ngủ sớm đi.]

Cố tiểu thảo: [Xoa đầu một cái.]

Tường Nam Khanh nhìn cô ôm lấy điện thoại, cảm khái một tiếng: "Con nhìn anh Cố Tần đối xử với con xem, đã trẻ thế này vẫn còn nhắn tin quan tâm tới em gái."

Suy tư một lúc, bà lại nói thêm, "Cho nên nếu như con tìm bạn trai, mức độ quan tâm tới con cũng cần phải cân nhắc đến, cũng không thể không bằng Cố Tần được. Máy cái người mà thích chơi game, quá thẳng nam, không quan tâm người khác đều có thể trực tiếp loại."

Mục Sở: "..."

"Mẹ." Mục Sở thực tế nhìn không được, lên tiếng hỏi một câu, "Bằng không, con mang Cố Tần tới làm con rể mẹ nhé, con thấy mẹ thích anh ấy như vậy, cái gì cũng lấy làm tiêu chuẩn, vậy thì chắc chắn anh ấy là phù hợp nhất rồi."

Nói xong không biết sao mà trong lòng cô khẽ khản trương một chút, yên lặng siết chặt góc cằm.

Sau đó Tường Nam Khanh nghe thấy vậy liền bật cười: "Con nhìn xem, người ta đã là người lớn rồi, họa chăng có thích cô nhóc như con thì mới được."

Mục Sở: "..."

*

Editor có lời muốn nói: Huhu lâu lắm rồi Chanh mới gặp được cái chương chỉ hơn 2k chữ nè, mừng hết biết. Anyway, tự chúc mừng bản thân đã lết được gần một nửa chính văn, so proud of myself. Cảm ơn các nàng đã luôn ủng hộ, dù có những lúc Chanh lười chày chày, delay chương mới nheaaaa. Yêu cả nhà rất nhiều.

- -----

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Bị khóa trong phòng học

Editor: Chanh

Dựa theo tác phong từ trước đến nay của Gia Hưng, năm mười hai này sẽ dựa vào thành tích năm vừa rồi để chia lại lớp.

Top 100 vừa rồi chia đều vào ban một ban hai, làm thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm.

Cố Tích vừa rồi thì nằm trong top 250, giống như Mục Sở phân vào ban một.

Dù sao cũng có cậu là đại cổ đông trong trường, cửa sau mở rất tùy ý.

Ngày khai giảng, Cố Tích còn tới sớm hơn cả Mục Sở, ngồi ở bàn thứ hai dưới lên, vị trí gần cửa sổ.

Mục Sở trông thấy cô nàng liền xách cặp đi qua, chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh.

Cố Tích nhìn chằm chằm cô: "Cậu không ngồi bàn đầu sao?"

Mục Sở vô cùng tự nhiên đem khăn giấy ra lau bàn: "Hai ngày trước anh cậu mới cho tớ tiền tiêu vặt, tớ thấy mình nên giám sát cậu học tập để báo đáp lại."

Cố Tích: "..."

Hách Tinh ngồi vào vị trí phía trước Mục Sở, nhìn qua: "Sở Sở, bài tập của cậu làm xong rồi sao, có mấy đề toán tớ không hiểu, có thể cho tớ mượn của cậu xem một chút không?"

Mục Sở chưa đáp lời, Cố Tích bên cạnh đặt sách xuống bàn tạo ra âm thanh khá lớn, sắc mặt nặng nề: "Gi mà Sở Sở chứ, Sở Sở nhà chúng tôi rất thân với cậu sao?"

Hách Tinh liếc nhìn Cố Tích một cái, không nói chuyện.

Mục Sở cảm thấy quan hệ giữa hai người bọn họ có chút không thích hợp, lễ phép cười với Hách Tinh: "Bài tập tớ còn làm chưa tốt lắm, không bằng cậu tìm người khác hỏi thử xem."

Sau đó liền kéo Cố Tích ra ngoài: "Đi mua tài liệu ôn tập với tớ."

Tiệm sách trong trường không có đầy đủ tài liệu, Mục Sở trực tiếp kéo Cố Tích đi ra quầy sách lớn ngoài trường, thuận tiện hỏi cô nàng: "Cậu không thích Hách Tinh à?"

Cố Tích nói: "Cô ta đối với tớ như có địch ý ấy, trực giác tớ rất chuẩn!"

Nghe cô nói như vậy, Mục Sở chợt nhớ tới Đàm Di Nhiên lúc trước vô tình đề cập đến một chuyện bát quái.

Hình như cô ấy nói, Hách Tinh gửi thư tình cho Doãn Lê Hân.

Khó trách...

"Đúng rồi, có phải hai người các cậu ở chung kí túc xá không?" Cố Tích đột nhiên hỏi, "Quan hệ rất tốt sao, cô ta vừa chuyển tới ngồi trước mặt cậu."

Mục Sở lắc đầu: "Không chút nói chuyện qua."

Thấy đáng về thờ phào nhẹ nhõm của Cố Tích, cô cười: "Ghen, sợ người khác cướp mất tớ sao?"

Cố Tích cắt ngang, đẩy đẩy cô: "Cậu sao giờ lại học được cái thói hay tự luyện của anh tớ thế?"

"... "

Vừa đi vừa cười đùa, hai người nhanh chóng đi tới quầy sách.

Lúc Mục Sở chọn tài liệu ôn tập, tiện tay chọn cho Cố Tích mấy cuốn: "Cậu không phải chuẩn bị thi IELTS sao, mấy quyển này được đấy."

Cố Tích nhận lấy, nhìn thấy Mục Sở ôm thật nhiều sách, rất không thể tin được: "Cậu làm xong hết được chừng này sao?"

Mục Sở cúi đầu nhìn thoáng qua: "Sao lại không thể? Những cuốn này làm rất nhanh."

Cố Tích: "... " Xin lỗi, thế giới của học bá cô không hiểu!

Lúc hai người thanh toán xong, từ quầy sách đi ra, lúc đi ngang qua trước chỗ ngoặt nơi con hẻm nhỏ, nghe được một trận kêu rên.

Mục Sở và Cố Tích quay đầu nhìn sang.

Doãn Lê Hân nắm lấy tóc của một nam sinh, dùng sức ép cậu ta vào tường.

Lúc buông tay, nam sinh kia thuận thế ngã xuống đất, bèn nín lấy góc quần của cậu xin tha thứ: "Lê ca em sai rồi, lần sau em không dám nữa..."

Mấy nam sinh đứng cạnh vây xem náo nhiệt, đều là đám tiểu đệ của Doãn Lê Hân.

Trong đó có một tên mắt nhìn về phía bên này, thân hình hơi ngừng lại, kêu lên "Lê ca"

Doãn Lê Hân nhìn qua, nét hung ác nham hiểm cùng lệ khí trên mặt còn chưa tan đi, ánh mắt nhìn có chút dọa người.

Một giây sau, đối đầu với ánh mắt của Cố Tích và Mục Sở.

Xung quanh bỗng như ngừng lại, trong không khí không có lấy một ngọn gió.

Những tán cây bên đường bỗng truyền đến tiếng quạ kêu, phá lệ đột ngột.

Nói thật, đây là lần đầu tiên Cố Tích nhìn thấy cảnh tượng này, có chút bị hù dọa.

Trên đầu nam sinh kia còn chảy máu, đều sắp chảy vào trong mắt.

Cô nhanh chóng dắt Mục Sở hướng về phía trường học.

Doãn Lê Hán sững sốt hai giây, đuối theo, đứng ngăn cản trước mặt hai người bọn họ, khô khan giải thích: "Tớ đâu muốn đánh đâu, là... là cậu ta đánh trước!"

Nói xong còn chỉ chỉ vào khoe miệng mình, đáng về ủy khuất, "Cậu nhìn xem, chỗ này của tớ cũng bị chảy máu nè."

Cố Tích: "..."

Mục Sở: "..."

"Không phải ——" Doãn Lê Hán nâng trán, "Hai người các cậu dùng ánh mắt gì nhìn tớ vậy chứ, bình thường tớ không có như vậy, là tiểu tử kia hấn..."

Không chờ cậu nói xong, Cố Tích đã dắt tay Mục Sở chạy đi mất.

Doãn Lê Hán: "..."

Trên đường về trường, Mục Sở nghĩ nghĩ tới hình ảnh vừa rồi, nói: "Tớ cảm thật thật sự là có nguyên nhân, Doãn Lê Hán mặc dù bình thường không mấy đứng đắn, nhưng cũng không hẳn là nhầm chán tới nỗi đi kiếm chuyện đánh nhau."

Cố Tích mím môi, không nói chuyện.

Mục Sở liếc nhìn cô nàng một cái, cũng không nhiều chuyện.

Lúc về phòng học vừa kịp thời gian lên lớp, các vị trí trong lớp cơ hồ đã được ngồi kín.

Mục Sở phát hiện, Thẩm Diệp ngồi trước Cố Tích, cùng bàn với Hách Tinh.

Thấy cô tiến đến, cậu tự nhiên đứng dậy chào hỏi.

Mục Sở hơi giật mình, lễ phép gật đầu chào lại, ngồi vào vị trí của mình, không lên tiếng.

Cố Tích lại gần, dùng âm lượng vừa đủ hỏi: "Thẩm Diệp cận thị, năm lớp mười, mười một ở lớp tớ đều ngồi bàn đầu, bàn hai, sao lúc này lại ngồi đây? Vì để gần cậu hơn một chút sao? Đúng rồi, lần trước cậu ta có gửi thư tình cho cậu, về sau hai người thế nào?"

Cúi chỏ Mục Sở khẽ huyếch nhẹ cô nàng nhiều chuyện này một cái, Cố Tích thu hồi chút tâm tư nhỏ của mình lại, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Chủ nhiệm ban một năm nay vẫn là chủ nhiệm trước đó của Mục Sở, Tô Định Cường, dạy ngữ văn.

Bây giờ ông đang đứng trên giảng đài mở một cuộc họp lớp.

Được một nửa thời gian, cửa phòng học bỗng bị người khác mở ra.

"Báo cáo!"

Doãn Lê Hán ôm túi đứng ở cửa ra vào.

Người cậu cao gầy, cứng rắn, đẹp trai mang theo chút vô lại, mí mắt sụp xuống, mang theo đáng về cà lơ phất phơ.

Thế nhưng vẫn có điểm tiến bộ hơn trước đây đó là hôm nay cậu ta có mặc đồng phục, làm các bạn trong lớp ai ai cũng tỏ ra kinh ngạc.

Chỉ là nhân vật Doãn Lê Hán hung ác từ trước đến nay không ai dám trêu chọc, nên không ai dám hé miệng mở lời bán tán lấy một câu.

Lúc Cố Tích nhìn sang, cả người đều sững sốt: "Cái thành tích kia của cậu ta còn không bằng một nửa của tớ, sao lại được vào ban một?"

Mục Sở nghĩ nghĩ, nhỏ giọng đáp: "Khả năng là giống như cậu, cửa sau hùng hậu nên mở tùy ý."

Cố Tích: "Vậy tớ có thể mở lại cửa sau rồi đuối hấn đi không?"

Mục Sở: "... "

Tô Định Cường cũng không phải là giáo viên hay lái nhái, lúc này cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người lên người Doãn Lê Hán, chỉ nhàn nhạt nói cậu tìm vị trí ngồi rồi tiếp tục chủ đề đang dở.

Doãn Lê Hán quét mắt quanh phòng học một vòng.

Bây giờ chỉ có bàn thứ nhất cạnh cửa là còn trống, những chỗ còn lại đều kín hết rồi.

Chỉ là cậu ta cũng không có ý định ngồi chỗ đấy, nghênh ngang đi về phía sau.

Đến dãy bàn cuối cùng, ánh mắt rơi vào trên người nam sinh ngồi sau Cố Tích.

Cậu còn chưa mở miệng, nam sinh kia đã rất tự giác ôm cặp đứng lên.

Doãn Lê Hân khẽ giật giật khoe môi, vỗ vai cậu ta: "Cảm ơn huynh đệ, về sau Lê ca bảo kê cậu."

Nam sinh: "... "

Cậu tản mạn ngồi vào chỗ của mình, bỏ sách vở xuống ngăn bàn.

Đôi chân dài duỗi về phía trước, nhét vào dưới chân ghế Cố Tích, mũi chân tùy ý vẽ vòng tròn.

Cố Tích cúi mắt nhìn, cau mày đập xuống một cước.

Doãn Lê Hân "xuyt" một tiếng, mí mắt hơi nâng lên, cười nhẹ thu chân lại.

Cả ngày sau đó, cậu đặc biệt yên phận, không đi tìm chút cảm giác tồn tại nào.

Chỉ vào lúc nghỉ trưa, nhìn thấy tài liệu trên bàn Cố Tích, hỏi cô có phải học IELTS vì muốn du học hay không.

Cố Tích không nói, cậu cũng không hỏi lại, hiếm khi nghiêm túc học tập.

Thậm chí còn tìm Mục Sở hỏi mấy đề Vật lý.

Mục Sở phát hiện, Doãn Lê Hân vốn có tư chất sẵn, một khi nghiêm túc cũng khiến người ta lau mắt mà nhìn.

- - - - -

Để kéo bầu không khí học tập đi lên, lớp mười hai thực thi hình thức chia nhóm, sáu người vào chung một tổ.

Mỗi ngày đều tự học một tiết vào buổi tối.

Mọi người đều nhắm vào các vấn đề hời sáng thầy cô dạy mà thảo luận, không khí rất sôi nổi.

Tối hôm đó, Mục Sở vì muốn làm nốt bài thi còn chưa hoàn thành, nên không cùng thảo luận với bọn họ mà vùi mình vào làm xong công việc của mình.

Cố Tích cảm tò mò đại số hôm nay thầy giảng, đang muốn hỏi Mục Sở, lại nhìn thấy cô đang học liền không có quấy rầy mà đi tìm Thẩm Diệp.

Thẩm Diệp xoay người lại, nhìn xem bài cô nàng chỉ, âm giọng nói: "Với dạng đề này nếu làm theo phương pháp thầy dạy thì nó có chút rắc rối, cậu có thể nghe không hiểu, tớ có cách này đơn giản hơn."

Cậu nói, rồi lấy giấy bút trên bàn mình, giúp cô liệt kê ra cách thức làm bài.

Tiết này cả lớp đều đang thảo luận, thanh âm hai người bọn họ dù không lớn nhưng vẫn rơi vào lỗ tai Doãn Lê Hân đang ngồi phía sau, càng nghe càng thấy không thoải mái!

Cái tên Thẩm Diệp này, giảng đề thì cứ giảng đề, dựa sát như vậy làm gì? Sao không tránh xa một chút!

Không phát hiện ra là đã vượt quá khoảng cách an toàn rồi à?

Cậu dùng sức ho khan hai tiếng.

Không ai phản ứng.

Nhíu nhíu mày, gọi người phía trước: "Cố Tích!"

Vẫn như cũ không có người đáp lại.

"... "

Dừng một hồi, cậu khẽ giật đuôi ngựa của Cố Tích: "Dạng bài này tớ cũng biết làm, để tớ giảng cho cậu."

Cố Tích phiền phức vô cùng, nhíu mày: "Cậu có thể yên tĩnh một lát không?"

Doãn Lê Hân trực tiếp lấy tờ đề trong tay cô, cầm bút viết lên trên: "Ồ đây ta kẻ đường phụ xuống..."

Cố Tích không nghĩ tới cậu ta thế mà cũng ra đáng phết, mới đầu không nguyện ý, về sau thời gian trôi qua cũng dần an tĩnh lại.

Lúc này Mục Sở đã làm xong bài thi, còn một bài vật lý cuối cùng tô tô vẽ vẽ một hồi, mày nhủ lại, trên mặt là vẻ không kiên nhẫn rất rõ ràng.

Thẩm Diệp hướng nhìn qua bên kia mấy lần, cuối cùng xoay người lại, thanh âm rất nhẹ, mang theo chút thăm dò: "Cần... hỗ trợ sao?"

Mục Sở liền giật mình, ngẩng đầu nhìn qua.

Ánh mắt Thẩm Diệp rơi vào trên tờ đề của cô, nói: "Bộ mô phỏng đề thi đại học này ở nhà tớ đã làm qua, độ khó quả thực rất cao, tớ ở nhà suy nghĩ hai ngày mới hiểu rõ."

Mục Sở ngạc nhiên: "Cậu đã làm rồi?"

Thẩm Diệp gật đầu, thần nhiên đáp: "Lần trước thi không tốt nên nghỉ hè bù lại một chút, mấy tập đề trong tay cậu tớ đều làm qua rồi."

Nghe cậu nói như vậy, Mục Sở đột nhiên rất có áp lực.

Người ta nghỉ hè đều đã làm xong hết đề, cô bây giờ mới bắt đầu luyện.

Xem ra đoạn thời gian ở Cố gia kia, cô có chút buông lỏng chính mình.

"Có cần tớ giảng cho cậu không?" Thẩm Diệp hỏi lại một lần nữa.

Mục Sở xác thực đã tốn rất nhiều thời gian cho bài này, tự nhiên gật đầu.

Lúc này Cố Tích đã hiểu rõ bài, Doãn Lê Hân lại hỏi cô lần nữa liệu có phải cô muốn đi du học hay không.

Cô nàng không thèm để ý, lại thấy Thẩm Diệp muốn giảng bài cho Mục Sở, bèn tự giác đứng lên đổi vị trí cho cô.

Mục Sở ngồi cạnh Thẩm Diệp, hai người trao đổi dễ dàng hơn.

Tiếng chuông tan học vang lên, các bạn khác đã lục đục ngo ngoe sắp xếp đồ đạc chuẩn bị ra về.

Cố Tích ngồi phía trên Mục Sở đợi cô, buồn ngủ ngáp một cái.

"Sở Sở, còn bao lâu nữa?" Mắt cô sắp díp lại rồi.

Mục Sở nhìn hai mặt giấy kín đầy quy trình giải đề mà Thẩm Diệp viết, nhân tiện nói: "Hay là cậu về trước đi, tớ ngồi tìm hiểu xong dạng này rồi về sau cũng được."

Cố Tích gật đầu, lấy đồng hồ ăn vặt dưới ngăn bàn ra, lẩm bẩm: "Tớ đang nghi buổi tối phòng học có chuột, đồ của tớ trước còn có vết cắn, sau này không đem đồ ăn để ở lớp nữa."

Nói xong còn nhắc nhở Mục Sở một câu: "Trong ngăn bàn cậu có đồ ăn thì cũng nên mang về đi, chuột bò qua bò lại ghê lắm."

Mục Sở vừa làm đề vừa cười bảo: "Tớ không có đồ ăn vặt, cậu mang của cậu về cát thì sẽ không có chuột nữa."

"... À." Cố Tích trước khi đi còn xoa đầu Mục Sở một cái, "Đừng ở lại quá muộn."

Doãn Lê Hân mắt liếc thấy Cố Tích đi ra khỏi phòng, thấy cô đi ra từ cửa sau của lớp, cũng chớp lấy cặp của mình đứng lên đi ra ngoài.

Hách Tinh vốn ngồi bên cạnh Thẩm Diệp, yên lặng học bài.

Lúc này cảm giác được động tĩnh của Cố Tích và Doãn Lê Hân, do dự một chút, gác lại bút, cũng đứng dậy đi.

Trong phòng học dần dần không có mấy người.

Ngồi cùng bàn với Doãn Lê Hân là một nam sinh mập mập rất híp, tên là Chương Vinh, bình thường là người phụ trách giữ chìa khóa cửa sau của lớp.

Lúc cậu ta rời đi, vuốt vuốt ống khóa cửa sau rồi nhìn Thẩm Diệp và Mục Sở: "Tớ khóa cửa sau rồi, lát hai cậu về thì đi cửa trước nhé."

Mục Sở ngẩng đầu nhìn phía trước một chút, còn có không ít bạn học đang ngồi giải đề, phía sau chỉ có mỗi cô và Thẩm Diệp.

Cô gật đầu: "Được."

Sau khi Chương Vinh rời đi, cô đem nội dung Thẩm Diệp vừa giảng nhẩm lại trong đầu một lần nói: "Hình như tớ hiểu rồi, để tớ làm lại một chút."

Thẩm Diệp gật đầu, chống cằm nhìn cô nghiêm túc giải đề.

Lúc học tập cô rất nghiêm túc, hết sức chăm chú.

Bút máy xoát xoát trên tờ giấy nháp trắng tinh các bước giải, khi thì dừng lại ngẫm nghĩ một chút, rồi lại tiếp tục viết.

Chữ của cô khác hẳn so với bề ngoài nhu thuận ấy, rất lưu loát, rồng bay phượng múa, nhưng cũng không kém phần đẹp mắt.

Thẩm Diệp không nhịn được lên tiếng: "Chữ của cậu rất đặc biệt, không giống chữ những nữ sinh khác, nhưng mà nhìn rất đẹp."

Mục Sở định thần lại một lúc, ánh mắt nhìn về chữ viết trên giấy nháp.

Khi cô còn bé thấy chữ của Cố Tần rất đẹp mắt nên đã cố gắng bắt chước, bỏ ra rất nhiều tâm huyết.

Chỉ là lực tay cô cũng không mạnh, so với chữ của anh vẫn còn kém xa, nhưng thần vận có lẽ là còn có chút.

"Thật sao?" Cô khẽ cong môi.

Cô cười rất nhẹ, nhưng trong mắt lại mang theo một gam màu ấm áp.

Gương mặt vốn đã xinh đẹp, bởi vì hai lúm đồng tiền bên má mà lại thêm rạng rỡ động lòng người, thanh âm cũng ngọt mềm.

Vừa lúc này mới tập trung học bài, lúc này lại đột nhiên cười như thế, trong lúc nhất thời Thẩm Diệp có chút hoảng hốt, ánh mắt nhìn qua có chút ôn nhu.

Đây là lần đầu tiên cô cười với cậu như vậy.

Có lẽ, bức thư tình đột ngột hè kia vẫn có chút tác dụng.

Cậu nháp môi dưới, cũng khẽ cong lên một nụ cười yếu ớt.

Mục Sở cũng không nghĩ tới khi nói đến chữ viết của cô, trong đầu lại hiện lên gương mặt Cố Tần.

Lúc hoàn hồn lại, khóe môi cô lập tức hạ xuống.

Thu lại nụ cười, cô lịch sự nói với Thẩm Diệp: "Bài vừa này cậu giảng tớ hiểu rồi, giờ cũng không còn sớm nữa, cậu về kí túc xá trước đi, tối nay tớ cảm ơn nhiều nhé."

Cô định ngồi lại giải đề này một lần nữa.

Tựa hồ hiểu rõ ý đồ của cô, Thẩm Diệp cũng không vội rời đi.

Xoay người về chỗ mình, lấy ra một tập đề khác, bắt đầu ngồi giải.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mấy bạn học ngồi thảo luận phía trước đã không thấy bóng dáng đâu cả.

Nữ sinh cuối cùng ngồi bàn đầu đứng lên, quét mắt một vòng nhìn phòng học vắng vẻ, lên giảng đài lấy chìa khóa, trước khi rời đi khóa cửa lại.

Hoàn toàn không biết, ngồi sau đồng sách vở cao ngất kia còn có Thẩm Diệp và Mục Sở.

Đèn trong phòng học là hẹn giờ bật tắt, do nhà trường quản lý.

Hai mươi phút sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối là tắt đèn, buổi sáng trước giờ vào học ba mươi phút thì mở lại.

Cho nên mỗi học sinh trong trường cơ hồ đều không có thói quen tắt đèn.

Đến mức lúc nữ sinh bàn đầu kia khóa cửa rồi đi, Thẩm Diệp và Mục Sở còn đang đắm mình trong tập đề thi vẫn không phát giác ra.

Mục Sở giải xong bài kia, tính ra đáp án chính xác, cô thở ra một hơi nhẹ nhõm, đặt bút xuống.

Thẩm Diệp quay đầu nhìn qua, cười nhả nhặn: "Giải ra rồi?"

Mục Sở kinh ngạc một chút: "Cậu chưa về à?"

"Ừ." Thẩm Diệp nhàn nhạt trả lời, "Đột nhiên tớ nhớ ra nhiệm vụ hôm nay còn chưa hoàn thành nên ở lại làm cho xong nốt."

Mục Sở còn chưa kịp trả lời, đèn trong phòng học đột nhiên tắt phụt, trước mắt là một mảng đen kịt.

Cô "À" một tiếng, trong phòng học tối đen, thanh âm lộ ra chút trống trải đột ngột.

Khối mười hai là khối tan học lớp tự học buổi tối trẻ nhất.

Lúc phòng học tắt đèn, đèn đường trong sân trường cũng đã tắt, chút tia sáng lẻ loi chiếu vào cũng không có.

Màn đêm như một tấm chăn khổng lồ phủ xuống, Mục Sở không khỏi luống cuống một chút: "Tắt đèn rồi, chắc kí túc xá cũng sắp đóng cửa."

Cô vội vàng vàng đứng lên.

Kết quả bởi gì không thấy gì nên không cẩn thận mà va vào góc ghế nơi chỗ ngồi của mình, đau đến hít hà một tiếng.

Thẩm Diệp lo lắng đi qua xem, cũng không nhìn thấy bóng người, chỉ cảm nhận được hơi thở của cô.

Trong bóng đêm, phòng học yên tĩnh chỉ có hai người họ, khoảng cách tự nhiên được kéo gần lại.

Trong lòng cậu lại có cảm giác vi diệu, ôn nhu hỏi: "Không sao chứ? Đứng ở đâu?"

"Không có việc gì." Mục Sở đưa tay xoa nhẹ hai lần, đột nhiên nhớ tới tác dụng của điện thoại, mở đèn pin lên.

Có ánh sáng xuất hiện, dần dần đã không còn khủng hoảng như trước nữa.

Từ chỗ ngồi đi ra hướng cửa trước, trong lòng cô còn nghĩ, đã trễ như vậy, đoán chừng phải chạy tới kí túc xá thì mới kịp.

Thẩm Diệp yên lặng đi theo sau cô.

Đứng ở cửa, Mục Sở đưa tay ra mở.

Không mở được.

Dùng đèn pin chiếu qua, cửa khóa rồi.

"... "

Cả người Mục Sở ngây ngốc ra, trái tim lại một lần nữa treo lên: "Sao cửa lại khóa rồi?"

Thẩm Diệp tiến lên thử mở một chút, đúng là khóa thật.

"Đừng sợ." Cậu nhìn về phía Mục Sở, thanh âm mang theo sự an ủi, "Tớ không mang điện thoại, cậu thử gọi cho người quen xin giúp đỡ một chút xem sao."

Mục Sở gạt đầu, gọi điện cho Cố Tích, thế mà cô nàng lại tắt máy rồi.

"Sao lại đột nhiên tắt máy thế nhỉ?"

Cô vội vàng gọi lại thêm lần nữa, vẫn là thanh âm cứng nhắc thông báo: Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy, vui lòng gọi lại sau..

"Cậu thử gọi cho bạn cùng phòng xem." Cậu nói.

Lên mười hai mặc dù chia lớp, nhưng phòng kí túc xá vẫn giữ nguyên.

Mục Sở bấm số của Đàm Di Nhiên, không người nghe.

Lại gọi Tư Niệm, cũng không ai tiếp.

Hôm nay sao ai cũng không nghe máy của cô vậy?

Mục Sở khế nắm chặt điện thoại trong tay, khế cắn môi dưới, hàng mi rũ xuống, khế rung nhẹ nhẹ hiển lộ rõ ràng thời khắc này cô đang khấn nguyện.

Điện thoại cô không còn nhiều pin, cho nên không thể kéo dài quá lâu.

Do dự một chút, cô tìm WeChat của Hách Tinh, bấm máy gọi.

- - - - -

Trong kí túc xá, Đàm Di Nhiên và Tư Niệm lúc này đang kích động tám chuyện ngoài ban công.

Vì không ồn ào đến Hách Tinh nên thanh âm hai người họ rất nhỏ.

Đàm Di Nhiên: "Có phải cậu hoa mắt không?"

Tư Niệm: "Sao có thể? Nhan sắc Doãn Lê Hân với Cố Tích cao như vậy, dù tối đen thì tớ vẫn nhìn thấy rõ."

Tư Niệm: "Dù sao, tớ thật sự nhìn thấy tối nay Doãn Lê Hân ngăn Cố Tích ở cây nhãn thơm trong trường, sau đó, hôn! Cố Tích cho cậu ta một bạt tai sau đó chạy đi, còn có khóc hay không thì tớ chịu."

Tư Niệm: "Lúc ấy Cố Tích còn đem đồng hồ ăn vặt trong tay ném xuống đất, cũng không có nhặt lại, đoán chừng bị kinh hãi. Về sau Doãn Lê Hân dường như cũng có chút hối hận, tự cho mình một bạt tai, nhặt mấy túi thức ăn vặt của Cố Tích lên rồi rời đi."

Đàm Di Nhiên: "Trách không được vừa nãy tớ nhìn thấy Cố Tích ở hành lang, cảm xúc của cậu ấy có chút không thích hợp."

Tư Niệm xích lại gần cô nàng một chút: "Kỳ thật, tớ cảm thấy nụ hôn kia, ồm, nói sao nhỉ, cực kì thận trọng, nhẹ nhàng chạm môi một cái rồi thôi."

Tư Niệm nói, có chút phạm hoa si: "Doãn Lê Hân đẹp trai như vậy, còn rất si tình, theo đuổi Cố Tích hai năm, sao mà Cố Tích vẫn còn chường mắt cậu ấy vậy nhỉ?"

"Không biết, Cố Tích cũng là thiên chi kiêu nữ, khả năng là ánh mắt cao hơn bình thường."

Hách Tinh nằm ở trên giường, mơ hồ nghe thấy tiếng thì thầm ngoài ban công truyền đến, tâm tình không khỏi bức bối.

Về sau ánh mắt rơi vào chiếc giường trống rỗng của Mục Sở.

Ngay sau đó, màn hình điện thoại cô ta sáng lên, là Mục Sở gọi qua WeChat.

Hách Tinh chăm chú nhìn trong chốc lát, ấn nghe: "Alo?"

Mục Sở dừng một chút, thanh âm nghe coi như bình tĩnh, cũng rất khách khí: "Hách Tinh, tớ có thể nhờ cậu một chuyện không?"

"Sao vậy?" Hách Tinh lo lắng hỏi.

Mục Sở nói: "Tớ giờ đang bị khóa trong phòng học, cậu có thể đi mượn chìa khóa lớp giúp tớ..."

Nói rồi, cô đột nhiên dừng một chút, lại đổi giọng, "Hoặc cậu đi tìm Cố Tích nói cho cậu ấy một chút về tình huống của tớ được không, tớ gọi mà không được."

Hách Tinh nhìn đồng hồ, trực tiếp ngồi dậy, có chút ngạc nhiên: "Đã trễ như vậy mà cậu còn ở phòng học à?"

"Tớ nhất thời quên mất thời gian." Mục Sở nói, hỏi thăm lần nữa, "Cậu nói với Cố Tích một tiếng giúp tớ, có thể chứ?"

Hách Tinh trầm mặc hai giây, đáp: "Được, vậy cậu chờ một lát, tớ qua ngay đây."

Cúp điện thoại, cô ta làm bộ muốn từ trên giường xuống dưới.

Lúc chân đạp lên bậc thang, lại dừng lại.

Cô ta nhớ tới cảnh tượng tối nay mình nhìn thấy ở cây nhãn thơm trong trường.

Tối nay, Doãn Lê Hân hôn Cố Tích.

Lại nghĩ tới việc Mục Sở vì chăm chú học tập mà bị khóa ở trong phòng học.

Liền ngồi yên tĩnh ở mép giường một lát, một lần nữa đem chân co về.

Đàm Di Nhiên với Tư Niệm từ ban công đi vào.

Đàm Di Nhiên mắt nhìn không thấy Mục Sở ở trên giường, có chút lo lắng: "Sở Sở sao còn chưa về nhỉ?"

Tư Niệm vừa vặn cầm lấy điện thoại trên bàn: "A, Sở Sở có gọi cho tớ nè."

Đàm Di Nhiên nhìn qua điện thoại mình, cũng có cuộc gọi nhờ của Mục Sở.

"Gọi điện thoại hỏi một chút đi." Đàm Di Nhiên nói, đang định bấm thì bên kia truyền đến thanh âm bức bối của Hách Tinh, "Hai người các cậu xong chưa? Chưa muốn ngủ thì ra ngoài có được không hả?"

Đàm Di Nhiên với Tư Niệm đều ngây người một chút.

Tư Niệm kéo ống tay áo Đàm Di Nhiên, nhỏ giọng nói: "Tớ cảm thấy hẳn là Sở Sở muốn an ủi Cố Tích nên mới gọi cho chúng ta báo tối nay không về. Hay là mai rồi hãy gọi lại?"

Đàm Di Nhiên nghĩ nghĩ, cảm thấy với tình huống của Cố Tích tới nay, hẳn là như vậy, đành thôi.

Buồn ngủ ngập một cái, cùng Tư Niệm bò lên giường.

Trong phòng học, Mục Sở lấy lại điện thoại, nhìn về phía Thẩm Diệp: "Tớ vừa gọi cho Hách Tinh, cô ấy bảo chúng ta chờ một lát."

Thẩm Diệp gật đầu, trấn an cô: "Hắn là rất nhanh sẽ có người đến, cậu đừng gấp."

- - - - -

Cùng lúc đó, trung tâm thành phố A.

Cao ốc tập đoàn Đằng Thụy, tại tầng cao nhất.

Cố Tần đứng trước cửa sổ sát đất, quan sát cảnh đêm nơi trung tâm thành phố phồn hoa, nhà cao tầng san sát nhau, xe cộ tấp nập, ngàn ngàn vạn vạn người ở trong màn đêm hối hả, đem sự nhiệt tình của tuổi trẻ cùng tình yêu mãnh liệt hiến dâng cho tòa thành này.

Anh mặc âu phục được cắt xén vừa vặn, khí chất lộ ra sự ổn trọng hơn so với thường ngày, ngũ quan lúc không cười mang theo sự nghiêm túc, làm người khác nhìn thấy cũng phải e dè.

Cố Tần vốn là bởi vì hạng mục Thủy Linh mới đến thành phố A, nhưng mà sau khi tới lại không vội vã bận bịu việc hạng mục, ngược lại thay máu toàn bộ phân tầng quản lý nơi đây, triệt để sửa trị một phen.

Nửa tháng ngắn ngủi, chi nhánh công ty nơi đây trên dưới đều sợ anh, tránh anh như tránh cọp, sợ mình sơ suất không để ý liền bị đem đi xào.

Lúc này Trần Phù Giang gõ cửa tiến vào, cẩn thận từng li từng tí.

Nguyên lai công ty chi nhánh nơi thành phố A này là ông ta xử lý, trước giờ cũng chưa làm ra công trạng gì.

Bây giờ Cố Tần vừa đến, đối hơn phân nửa tầng quản lý, Trần Phù Giang cảm thấy vị trí của mình cũng tràn ngập nguy hiểm.

Trước khi Cố Tần đến, bên thành phố A cũng đã tìm hiểu qua về lý lịch của anh.

Con trai của chủ tịch, cháu ngoại của chủ tịch tập đoàn Viễn Thương, từng theo học tại đại học danh giá Stanford, lý lịch rất phong phú.

Nhưng từ lúc về nước được điều đến tập đoàn tổng bộ đến giờ, cũng chưa làm ra động tĩnh gì lớn.

Nguyên lai Trần Phù Giang cảm thấy, khả năng còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm, hẳn là chẳng làm được trò trống gì.

Bây giờ người tới mới biết được, đó là nhân vật hung ác, thủ đoạn vừa nham hiểm vừa nhanh chóng, nửa điểm thể diện cũng không lưu lại.

Mấy tâm phúc bên người ông ta đều bị Cố Tần sa thải, Trần Phù Giang lúc này cũng nom nớp lo sợ, như đang giẫm trên một tảng băng mỏng.

Không biết bước tiếp theo vị thái tử gia này tính làm gì.

Tóm lại, ông ta hiện tại như cá nằm trên thớt.

Không có năng lực chống đỡ.

"Cố tổng, ngài tìm tôi?" Trần Phù Giang nhìn nam nhân khí chất bất phàm đứng cạnh cửa sổ sát đất, thái độ cung kính vạn phần.

Cố Tần tay vịn trên lan can, chậm rãi quay người về phía ông ta, thanh âm rất bình tĩnh, nghe không ra chút trập trùng: "Trần phó tổng, tôi nghe nói ông rất thân với trợ lý Triệu của Khương Tại Hoài?"

Nói rồi, ánh mắt còn hướng nhìn về bàn làm việc, cảm nhẹ giọng lên: "Ảnh chụp tựa hồ rất rõ ràng, là Trần phó tổng sao?"

Trần Phù Giang liếc mắt nhìn tấm ảnh chụp trên bàn, trong lòng khẽ lộp bộp một tiếng.

Khương Tại Hoài là giám đốc xí nghiệp Khương thị, vẫn muốn tranh quyền khai phát Tụ Thủy Linh với Đằng Thụy.

Lúc trước hạng mục Thủy Linh bị ép phải tạm dừng, cũng là bởi vì Khương thị giờ trò quỷ sau lưng.

Nói Khương thị và Đằng Thụy đối đầu với nhau cũng không đủ.

Trong văn phòng, điều hòa mở nhiệt độ vừa phải, thế nhưng Trần Phù Giang đều cảm thấy lạnh từ đầu đến chân.

Nuốt nước miếng, ông ta nói: "Cố tổng, trợ lý Triệu quả thực có đi tìm tôi mấy lần, còn bắn khoả về hạng mục Thủy Linh, muốn đào tôi qua bên kia

nhưng tôi không đồng ý, hi vọng Cố tổng đừng nghe tin lời đồn thất thiệt."

Cố Tần lẳng lặng nhìn ông ta, nửa ngày không nói chuyện.

Trong văn phòng phá lệ yên tĩnh, tới mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Trần Phù Giang buông thông mắt, trái tim treo cao, mỗi một giây trôi qua đều dài tựa như một năm.

Không biết qua bao lâu, Cố Tần đi tới.

Bởi vì chiều cao chênh lệch, lúc nhìn qua Trần Phù Giang, anh hạ mí mắt, thanh âm bình tĩnh, nhưng lại không giấu tự uy: "Trần phó tổng không cần phải khẩn trương như vậy, tôi cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Ông ở Đảng Thụy chờ đợi nhiều năm như vậy, ba tôi đem toàn bộ phần bộ noi thành phố A giao cho ông, há nào tôi lại không tin nhiệm?"

Anh nói, đi đến trước bàn làm việc, cầm lấy bức ảnh xé thành hai nửa, đặt vào tay Trần Phù Giang.

Lúc Trần Phù Giang nhìn sang, Cố Tần cười rất nhạt, bộ dáng rất chân thành: "Tôi còn trẻ, chưa có kinh nghiệm, về sau còn cần Trần phó tổng giúp đỡ nhiều."

Cửa bị người khác gõ hai lần rồi mở ra.

Cố Tần nhìn thấy Tạ Tu Văn đứng ở cửa, nói với Trần Phù Giang: "Cũng không có việc gì nữa, Trần phó tổng về nhà sớm đi, nhớ ngày mai triệu tập mọi người họp."

Sau khi Trần Phù Giang đi, Tạ Tu Văn đi tới, nghĩ đến Cố Tần vừa rồi tâm nghĩ một đằng miệng nói một nẻo với Trần Phù Giang, liền trêu chọc: "Cố tổng, tôi thấy cậu ở đây chơi đùa rất vui nha."

Điền Hành đi học thêm về máy tính, Tạ Tu Văn lúc này không có việc gì làm bèn bám đuôi Cố Tần chạy qua thành phố A.

Tạ Tu Văn tuy cà lờ phát phơ nhưng giao thiệp rất rộng, muốn biết cái gì cậu ta đều có thể cho người điều tra rõ ràng.

Bởi vì điểm ấy nên Cố Tần mới cho cậu ta theo.

Không nghĩ tới quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, những tài liệu đen về mấy người quản lý kia đều bị tra ra chi tiết rõ ràng, điều này giúp Cố Tần giải quyết không ít phiền phức.

Tạ Tu Văn còn nói: "Cậu định cứ vậy mà buông tha cho ông ta à? Mấy năm nay Trần Phù Giang với Khương thị có không ít giao dịch đâu."

"Nước trong thì không có cá." Thần sắc Cố Tần nhàn nhạt, xắn ống áo lên khuấy tay, nhanh chân đi ra ngoài.

Trợ lý Thẩm trông thấy anh, cúp điện thoại báo cáo tình huống: "Cố tổng, thương nghiệp cung ứng bên kia có liên lạc, chín giờ tối mai hẹn gặp mặt ngài tại kiêu vườn hội sở."

Cố Tần gạt đầu, lúc chờ thang máy tùy ý mở điện thoại ra xem.

Tạ Tu Văn ngóc đầu ra, mặt treo ý cười: "Ai ui, ảnh nền đổi thành ảnh Mục Sở bao giờ đấy? Cậu chạy đến thành phố A lá gan lớn lên không ít nha."

Cố Tần lờm cậu ta một cái, đi vào thang máy.

Tạ Tu Văn đi theo vào, thấy anh nhìn chằm chằm giao diện nói chuyện với Mục Sở mà ngẩn người, khẽ háng giọng: "Giờ này chắc Mục Sở cũng tan lớp tự học buổi tối rồi, tôi thấy năm mười hai rất nhiều áp lực, cậu gọi điện quan tâm một chút cũng không có gì đáng trách cả."

Cố Tần cất điện thoại, không lên tiếng.

Tạ Tu Văn cười cười: "Tôi phải đi hẹn hò rồi, cậu tự mình đi đi."

Về sau nghênh ngang rời đi.

Tạ Tu Văn là một lãng tử phong lưu, đi đến đâu là phải có gái đến đó.

Cậu ta mới đến thành phố A không lâu mà đã đổi 7, 8 người bạn gái.

Cố Tần lười quản sinh hoạt cá nhân của tên này, một mình đi xuống gara, tài xế đã chờ anh sẵn ở đó.

Ngồi vào ghế sau, anh lấy điện thoại ra nhìn chằm chằm bức ảnh nền, khóe môi khẽ cong lên.

Tấm hình này là đêm sinh nhật hôm đó anh lên chụp lại.

Lúc ấy cô uống rượu say đến điên điên ngốc ngốc chạy vào phòng anh, náo loạn một trận rồi ngủ say trong lòng anh.

Hồi tưởng lại hình tượng cô ngồi trên đùi anh hôm đó, chớp mũi tựa hồ ngửi được mùi hương quen thuộc kia.

Dưới bóng đèn, gương mặt lạnh lùng của anh lộ ra mấy phần ôn nhuận, trong mắt phượng nhiễm lên một vòng lưu luyến ôn nhu.

Cuối cùng, anh bấm điện thoại gọi cho Mục Sở.

*

Editor có lời muốn nói:

Bà tác giả chơi ác quá, chương trước có gần 3k chữ mà chương này quá hần hơn 6k chữ làm tôi gõ muốn gãy tay huhu TvT Hai hôm nay đi lễ thầy cô về muộn nên bị trễ hẹn với các nàng, thông cảm cho Chanh nheaaaa ~ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ, và đừng quên cmt và vote mỗi chương để ủng hộ tinh thần cho tôi nhaaa.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ước ngang bằng: Cố Tần hôn cô!

Editor: Chanh

Trong phòng học, Thẩm Diệp và Mục Sở vẫn đứng ở cửa ra vào từ đầu tới cuối, ai cũng im lặng không nói gì.

Vốn cho là đã gọi điện cho Hách Tinh rồi thì rất nhanh sẽ có người tới.

Ai ngờ đợi đã lâu mà vẫn như cũ không có động tĩnh gì.

Mục Sở khó khăn giữ vẻ bình tĩnh trên mặt, môi mím càng mím chặt.

Trong phòng học rất tối, cô có chút sợ hãi, mở đèn pin này giờ mới miễn cưỡng cảm thấy tốt hơn một tí.

Thẩm Diệp cũng hơi mất bình tĩnh, nhìn về phía Mục Sở, do dự lên tiếng: "Cậu cảm thấy Hách Tinh đáng tin cậy sao?"

Mục Sở hơi ngần ra, không lên tiếng.

Cô và Hách Tinh cũng không tính là quen thuộc nên cũng không có cơ sở để nói cô ấy có đáng tin cậy hay không.

Chỉ là, cũng đồng ý với cô rồi, há nào lại nuốt lời?

Thẩm Diệp nói: "Tớ cảm thấy tâm tư cậu ấy rất nặng. Bình thường lên lớp luôn nhìn chăm chăm cậu hai lần, nếu như cậu đang học thì cậu ta sẽ rất khắc khổ. Đợt thi cuối kì năm mười một không phải Hách Tinh đứng thứ ba sao, tớ thấy, cậu ta như coi cậu thành mục tiêu của mình vậy."

Mục Sở nghe xong có chút ngoài ý muốn, hỏi lại: "Sao cậu biết?"

Thẩm Diệp lập tức bị nghẹn, hai bên tai nhất thời đỏ lên.

Cậu thường nhìn không được mà nhìn cô, ngẫu nhiên vài lần bắt gặp ánh mắt Hách Tinh nhìn cô, dù sao Hách Tinh cũng ngồi cùng bàn với cậu, phát hiện ra chuyện này rất dễ dàng.

Bất quá lời này cậu khó mà nói ra được, chỉ thuận miệng đáp lại: "Cậu ấy ngồi cạnh tớ mà, lơ đãng thôi cũng nhìn thấy được."

Nói thật, Thẩm Diệp bảo Hách Tinh nhìn chăm chăm cô, Mục Sở cảm thấy tóc gáy mình dựng hết cả lên.

Nhất là trong màn đêm đen kịt như bây giờ.

Nhưng mà, cô cũng không thích ở sau lưng thảo luận về người khác.

Đặc biệt là bây giờ, cô còn đang chờ Hách Tinh giúp cô mở cửa phòng học, thì càng không thể không có chứng cứ mà nói lung tung.

Nghĩ nghĩ một hồi, Mục Sở nói: "Có thể là do cậu suy nghĩ nhiều nên nhìn nhầm đi."

Thẩm Diệp cảm thấy cô không thích đề tài này.

Cô vẫn luôn vậy, giống như một đóa tuyết liên dính trên đỉnh băng sơn, kiêu ngạo mỹ lệ, một mình nở rộ, làm những hoa cỏ khác bên cạnh đều ảm đạm phai mờ.

Thẩm Diệp sợ cô hiểu lầm mình, giải thích nói: "Tớ không phải nói xấu cậu ấy, chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi."

Mục Sở mỉm cười trả lời: "Tớ biết, về sau tớ sẽ cẩn thận hơn."

Nói rồi thờ dãi một cái, "Tôi nay may mà còn có cậu ở lại, nếu không mình tớ chắc cũng cuống cuống lên hết rồi."

Thẩm Diệp cười cười: "Nói không chừng lại là một loại duyên phận."

Ý cười trên mặt Mục Sở cứng lại, nghĩ đến bức thư tình đột ngột hè kia, bỗng cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Cô cầm điện thoại mình lên: "Tớ thử gọi lần nữa xem sao."

Gọi cho Cố Tích, điện thoại vẫn tắt máy như cũ.

Tích Tích tối nay có điểm gì là lạ.

Bất quá cô cũng không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, lại gọi cho Hách Tinh lần nữa để hỏi thăm tình hình.

Nhưng mà lần này, Hách Tinh cũng không bắt máy.

Cô gọi lại, vẫn không bắt máy.

Lần thứ ba cô gọi qua, Hách Tinh từ chối không trả lời cuộc gọi.

Trong lòng Mục Sở trầm xuống, dâng lên dự cảm không tốt, lại nghĩ tới lời vừa rồi của Thẩm Diệp.

Hách Tinh thật sự có địch ý với cô?

Nhưng nếu đúng là như vậy, vừa nãy kiểm soát cực tuyệt cô là được rồi, không phải sao?

Sao lại còn đáp ứng, cho cô hi vọng?

Đề xuống sự hoang mang nơi đáy lòng, cô lại một lần nữa bấm máy gọi cho Đàm Di Nhiên.

Đồ chuông mấy lần, bên kia truyền đến âm thanh lười biếng, mang theo chút ừ ừ: "Alo?"

"Di Nhiên, là tớ." Rốt cục cũng liên lạc được với một người, trái tim Mục Sở cuối cùng cũng hạ xuống, vội vàng nói qua tình huống của mình.

Đàm Di Nhiên nằm ở trên giường, nghe Mục Sở nói bên kia, dần dần thanh tỉnh không ít, trực tiếp ngồi dậy: "Cậu đang ở phòng học?"

Bởi vì thanh âm kinh ngạc của cô nàng rất lớn, Tư Niệm cũng bị đánh thức, thăm dò nhìn qua.

Ánh mắt Đàm Di Nhiên nhìn về phía Hách Tinh, nổi giận: "Hách Tinh, con mẹ nó, Sở Sở gọi điện cho mày sao mày lại không nói gì? Lại bắt cậu ấy đứng đợi hai mươi phút ở phòng học?"

Cô lại nghĩ tới hai mươi phút trước, xùy khê: "Trách không được lúc tao với Tư Niệm bảo gọi lại cho Sở Sở mày lại nổi cáu như vậy. Hách Tinh ới Hách Tinh à, mày mấy tuổi rồi vậy? Đạo đức của mày bị chó tha rồi sao?"

Trên giường Hách Tinh một mực không có động tĩnh, Tư Niệm khê đánh gãy tâm tình đang bốc lửa của Đàm Di Nhiên: "Kệ cậu ta, Sở Sở còn đang ở phòng học đấy, làm sao bây giờ?"

Hai mươi phút trước còn xử lý được, nhưng giờ này cả ký túc và các phòng ban trong trường đều đã khóa cửa.

Làm học sinh, không phải cứ nói đi cứu người là cứu được.

Nhất là tại cửa ở sảnh tầng một tòa dạy học, căn bản là không biết chìa khóa nằm trong tay ai, cho nên dù các cô có cầm được chìa khóa lóp, thuyết phục đi quản lý mở cửa kí túc cũng không vào được lóp.

Tư Niệm phân tích như vậy, máu nóng trong người Đàm Di Nhiên lại sôi lên.

Tiền nhân Hách Tinh này, đây không phải là cố ý kéo dài thời gian, để cho cục diện rơi vào thế không thể văn hồi hay sao?

Mục Sở nghe Tư Niệm và Đàm Di Nhiên nói, biết hai người bọn họ quả thực không có biện pháp.

Cô nói: "Không có việc gì, hai cậu đừng có gấp, tớ suy nghĩ biện pháp khác xem sao. Tớ gọi để xác nhận việc bên Hách Tinh tí thôi."

Về sau cô nói thêm hai câu rồi cúp máy.

Đàm Di Nhiên lúc này mới cất máy bỏ xuống giường, đi qua giường Hách Tinh, kéo cô ta: "Mày ngủ cái gì mà ngủ, ngồi dậy nói rõ ràng cho tao!"

Tư Niệm thấy bộ dạng muốn đánh nhau của Đàm Di Nhiên, lại nghe thấy tiếng khóc của Hách Tinh truyền đến, ủy khuất mang theo sự yếu ớt: "Tớ không cố ý, đột nhiên tớ bị đau bụng nên lỡ quên mất."

"Ai mà tin cái cớ của mày chứ, nói cho mày biết, nếu như Sở Sở xảy ra chuyện gì, con mẹ nó bà đây..."

Đàm Di Nhiên nói còn chưa xong, Tư Niệm đã giữ chặt tay cô nài lại: "Món nợ của nó về sau rồi tính, không bằng hai chúng ta đi tìm Cố Tích đi, cậu của cậu ấy không phải là đại cổ đông trong trường sao, có lẽ sẽ có cách."

- ----

Cúp điện thoại, Mục Sở với Thẩm Diệp bàn bạc, cảm thấy với tình huống trước mắt, khả năng chỉ có thể gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp.

Chưa kịp bấm vào danh bạ, cô bỗng nghe được trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng xột xoạt.

Cô thuận thế chiếu đèn qua, ở bàn thứ tư của một bạn học nào đó, nhìn thấy một con --- chuột lớn!

Lúc Mục Sở nhìn qua, con chuột kia cũng nhìn về phía cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Mục Sở hoảng hốt thét lên, ném điện thoại xuống đất, ôm lấy đầu.

Thẩm Diệp vội vàng nhìn cô: "Mục Sở, không sao chứ? Cậu nhìn thấy gì rồi?"

Thấy cô không nói gì, Thẩm Diệp nhặt điện thoại lên chiếu quanh phòng học một vòng, không nhìn thấy gì cả.

Cậu thử thăm dò, một tay đỡ lấy bờ vai run rẩy của cô, thanh âm xen lẫn sự quan tâm: "Mục Sở?"

Dần dần Mục Sở hoàn hồn trở lại, rõ ràng là có Thẩm Diệp bên cạnh, nhưng cả người vẫn như cũ không có chút cảm giác an toàn.

Nghĩ đến hình ảnh con chuột kia vừa rồi mới nhìn chằm chằm cô, không hiểu sao lại nhớ đến việc tối nay bị Hách Tinh lừa gạt, da đầu tê hết cả lên, cả người đầy sợ hãi và bất an.

Màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên, Thẩm Diệp quét mắt nhìn qua màn hình, nhìn thấy phía trên là biệt danh "Cố tiểu thảo".

Cậu đưa điện thoại tới, phân tán lực chú ý của cô: "Có người gọi điện cho cậu này."

Mục Sở nhận lấy, nhìn thấy cái tên trên màn hình, chậm rãi ấn nghe, đưa điện thoại áp sát vào tai, khắc chế âm thanh của mình: "Anh ạ?"

"Ừ." Trong phòng học rất yên tĩnh, thanh âm của anh ôn hòa, thuận theo dòng điện truyền tới.

Nghe thấy giọng của anh, cảm xúc của Mục Sở như ủa ra, nghĩ tới việc tối nay bị Hách Tinh lừa một vỏ, cô cảm thấy ủy khuất đến cực điểm.

Mục Sở thuận theo vách tường chậm rãi ngồi xuống, một tay ôm gối, cuộn mình thành một cục.

Đưa điện thoại áp vào tai, nhẹ nhàng nỉ non gọi một tiếng: "Anh ơi..."

"Ừ." Anh có vẻ rất kiên nhẫn, tựa hồ lúc đầu gọi điện cũng không có gì muốn nói, chỉ lặng lặng lắng nghe thanh âm của cô.

Thẩm Diệp đứng cách đó không xa nhìn về cuộc trò chuyện kì quái kia.

Lần đầu tiên cậu thấy cuộc điện thoại mà không ai nói lời nào.

Nửa ngày, người đàn ông bên kia mới mở miệng: "Anh tặng ca muộn, trẻ như vậy còn gọi điện có phải là đã quấy rầy em không?"

Mục Sở cảm di động không nói chuyện.

Người đàn ông rốt cục cảm thấy có điểm không thích hợp, thanh âm mang theo chút nghiêm nghị: "Sao lại khóc?"

Mục Sở đột nhiên nghẹn ngào, những giọt nước mắt rơi xuống, cô khóc: "Anh ơi, em bị khóa trong phòng học mất rồi, làm sao bây giờ?"

Trong xe, Cố Tần đột nhiên ngồi thẳng mấy phần, mày nhăn lại: "Em nói gì cơ?"

Bên kia điện thoại, Mục Sở thút tha thút thít: "Em cố nán lại làm thêm mấy đề vật lý, kết quả là bị khóa ở trong lớp, điện thoại còn sắp hết pin..."

Cố Tần giờ tay lên nhìn thời gian, dỗ cô: "Đừng sợ, anh tìm người mở cửa cho em, em chờ nhé."

Thấy anh muốn cúp máy, Mục Sở gấp gáp: "Anh ơi phòng học có chuột, em sợ..."

Cố Tần dừng một chút, biểu lộ càng ngưng trọng thêm.

So với Cố Tích thì lá gan Mục Sở không được coi là nhỏ, nhưng cô rất sợ chuột, khi còn bé thấy chuột một lần đã bị dọa đến ngồi ôm lấy đầu khóc, sau đó còn bị Cố Tích cười nhạo.

Bị nhốt trong phòng học đến giờ này, lại còn nhìn thấy chuột, với tiểu cô nương được nuông chiều từ bé mà nói, tâm tình lúc này đoán chừng suy sụp rồi.

"Em đừng khóc, anh không cúp điện thoại, ở đây nói chuyện với em, được không?"

Cố Tần an ủi, bảo tài xế dừng xe, phân phó ông gọi điện thoại cho cậu mình liên hệ với nhân viên trực của trường trung học Gia Hưng.

Sau khi bàn giao xong, anh tiếp tục nói chuyện với cô gái nhỏ: "Mấy còn mấy phần trăm pin nữa?"

Mục Sở cúi đầu nhìn thoáng qua, ngoan ngoãn trả lời: "8%."

"Vậy thì đủ." Cố Tần nhẹ nhàng nói, ôn nhu dỗ cô, "Chuột cũng sợ người, vừa rồi em bị nó hù dọa, chắc chắn nó cũng bị em dọa, em tìm một chỗ an toàn, đừng chạy lung tung, cũng đừng nghĩ đến việc con chuột kia nữa, nó sẽ không chủ động tiếp cận con người đâu, anh ở đây nói chuyện phiếm với em."

Cố Tần lúc này mặc định Mục Sở đang bị nhốt một mình trong phòng.

Mục Sở đang đắm chìm trong cảm giác sợ hãi của mình nên cũng quên giải thích.

Thẩm Diệp đứng ở bên cạnh, trong không gian yên tĩnh, có thể nghe được rõ ràng nội dung trò chuyện của hai người bọn họ.

Người đàn ông trong điện thoại ôn nhu an ủi Mục Sở đang bị hoảng sợ, cảm xúc của cô dần hòa hoãn, nhu thuận, giống như biến thành người khác.

Cô hít sâu một hơi, nghe thanh âm của Cố Tần, dần dần thu lại giọng nghẹn ngào: "Sao anh muốn vậy rồi còn gọi cho em? Nếu như bình thường, giờ này em đi ngủ rồi đây."

Người đàn ông bên kia cười trầm thấp, thanh âm miễn cưỡng: "Anh đoán được, Hoa Hoa nhà chúng ta đêm nay khả năng sẽ cần anh, cho nên anh liền xuất hiện."

Bình thường nếu anh nói như vậy, chắc chắn Mục Sở sẽ mắng anh cuồng tự luyện.

Có thể đêm nay cô đột nhiên cảm thấy trong lòng xẹt qua một chút cảm giác khác thường, giống như con gió đột nhiên thổi qua trong buổi hè khô nóng, vừa mát lạnh vừa dễ chịu.

Anh đêm nay đúng là xuất hiện ngay thời khắc cô cảm thấy bất lực nhất.

Thật giống như có linh cảm vậy.

"Làm đề gì vậy, sao muộn thế vẫn chưa về kí túc xá?" Cố Tần tìm được chủ đề hỏi cô.

Mục Sở nói: "Là trong cuốn mô phỏng đề thi đại học các năm, cuối đề lý có một câu khó em làm mãi không ra, đúng lúc lớp em có Thẩm..."

Nói đến đây, Mục Sở mới nhận ra cạnh mình còn có Thẩm Diệp.

Cô đột nhiên dừng lại, nhìn Thẩm Diệp bên cạnh, có chút không được tự nhiên.

Đề Thẩm Diệp ngồi đấy, mình thì gọi điện thoại cho người khác, có phải không được tốt lắm không nhỉ?

Với lại, người ta ban nãy còn giảng bài cho mình.

Huống chi, trong phòng học an tĩnh như vậy, cô với Cố Tần nói chuyện, cậu ấy có thể nghe được?

Nhưng nếu giờ mà cúp máy, cô cùng Thẩm Diệp đơn độc ở cùng một chỗ cũng không được hay cho lắm?

Lúc cô lắc thần tỉnh táo lại, bên kia Cố Tần hơi nghi hoặc, mang theo vài phần lưu luyến: "Hả? Sao lại không nói nữa?"

"Sở Sở?" Cố Tần gọi cô.

Mục Sở đang do dự có nên nói với anh việc mình và Thẩm Diệp bị khóa trong phòng học hay không.

Dừng một chút, cô mở miệng: "Anh này, tối nay em với một bạn cùng lớp..."

Lời còn chưa dứt, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Thẩm Diệp tựa hồ rất kích động, nhìn về phía cô: "Mục Sở, hình như có người đến mở cửa cho chúng ta này."

Trong điện thoại đột nhiên nghe thấy âm thanh của nam sinh, mi tâm Cố Tần khẽ nhíu: "Em ở cùng với ai?"

Mục Sở lúc này mới nhớ tới việc giải thích: "Bạn học cùng lớp ạ, tối nay cậu ấy với em đều bị khóa trong lớp."

"Bạn học nào?" Cố Tần tiếp tục hỏi.

Mục Sở không nói chuyện.

Lần trước Thẩm Diệp đưa thư tình bị Cố Tần tóm gọn, bây giờ cô nói với anh mình và Thẩm Diệp bị khóa trong phòng học lâu như vậy, anh có thể hay không sẽ không tin hai người bọn cô ở đây học bài?

Còn chưa nghĩ kĩ nên trả lời thế nào, Cố Tần đã mở miệng: "Xem ra là Thẩm Diệp."

Mục Sở: "..."

Cô luôn cuống một chút, vội vội vàng vàng giải thích: "Bọn em chỉ học bài thôi, không làm cái gì khác! Tối nay cậu ấy giảng bài cho em, về sau bọn em lo làm đề mà quên mất thời gian, rất đơn thuần!"

Bên kia truyền đến tiếng cười khẽ, thanh âm nghe không ra cảm xúc: "Anh có nói gì sao? Em như đang càng che lại càng lộ ấy."

Mục Sở: "..."

Cửa lớp đúng lúc mở ra, người trực ban lấy đèn pin chiếu vào.

Mục Sở cảm thấy chói mắt, nghiêng đầu nói với người trong điện thoại: "Anh ơi, cửa mở rồi."

Ngay sau đó, Cố Tích đột nhiên nhào tới, giọng mang theo sự lo lắng: "Sở Sở, cậu không sao chứ? Làm tớ sợ muốn chết. Thật xin lỗi, tớ không nên tắt máy, tớ cũng không nghĩ tới sẽ xảy ra việc như vậy..."

Mục Sở chỉ chỉ vào điện thoại, nói với người bên kia: "Tích Tích tới, anh có muốn nói chuyện với cậu ấy không?"

Cố Tích sững sốt một chút, liều mạng lắc đầu.

Đùa à, Sở Sở bị nhốt trong phòng lâu như vậy, giờ mà nói chuyện chắc chắn cô sẽ bị anh nểng chết, nói cô không đáng tin cậy.

"Không cần." Cố Tần nói, âm giọng dằn dò, "Sau này nếu gặp chuyện như vậy nhớ gọi cho anh đầu tiên. Tối nay em cũng bị dọa sợ rồi, về kí túc xá ngủ sớm một chút."

"À, vâng ạ." Cô còn chưa kịp cúp máy thì điện thoại đã hết pin mà tự động sập nguồn.

Thẩm Diệp nói với chú trực ban việc phòng học có chuột, chú trực ban liền chiếu đèn qua. Mục Sở thấy hốc mắt Cố Tích sưng đỏ, như vừa mới khóc qua.

Lại nghĩ tới tối nay cô nàng tắt điện thoại, cảm thấy không thích hợp.

Nói cảm ơn với chú trực ban, lúc hai người đi ra, Mục Sở lo lắng hỏi: "Cậu sao vậy?"

Mì Cố Tích khẽ run: "Không, không có việc gì."

Ánh mắt cô nàng dời về phía cây nhãn thom, nghĩ đến chuyện tối nay.

Lòng bàn tay trượt qua cánh môi, lại nhớ tới xúc cảm mềm mại ấm áp kia.

Vừa xấu hổ vừa tức giận, hai bên tai không hiểu sao ửng đỏ lên.

- - - - -

Cố Tần trở lại chỗ ở, sau khi rửa mặt thì về bàn làm việc tăng ca.

Nghĩ đến việc tối nay Thẩm Diệp và Mục Sở đều bị khóa ở trong phòng học, càng nghĩ càng thấy chuyện không thể nào trùng hợp như vậy.

Hoặc là Thẩm Diệp chủ động ở lại với cô đến cuối buổi.

Lại nghĩ xấu hơn một chút, biết đâu cậu ta lại cố ý bảo người khóa cửa lại?

Trời tối như mực, hai người ở chung một chỗ, vừa vặn Mục Sở bị chuột dọa cho phát sợ, nếu như anh không gọi cuộc điện thoại kia, có phải cô sẽ tìm sự an ủi từ Thẩm Diệp không?

Nói không chừng, tên Thẩm Diệp kia còn nhân cơ hội này mà ôm lấy cô.

Anh càng nghĩ lại càng sợ, gấp máy tính lại, gọi điện thoại cho trợ lý Thẩm: "Đặt giúp tôi vé máy bay về thành phố C trước thứ bảy tuần này."

- - - - -

Lúc Mục Sở về kí túc xá, Đàm Di Nhiên và Tư Niệm còn chưa ngủ, thấy cô về liền chạy tới an ủi.

Đàm Di Nhiên vốn nóng tính, lại chỉ vào giường của Hách Tinh hùng hùng hổ hổ: "Tớ sống từng này tuổi rồi mà còn chưa thấy qua loại người như cô ta, sống mảnh khảnh lờ lợ thì thôi đi, lại còn giả bộ làm bạch liên hoa, khóc lóc bảo do đau bụng nên mới quên mất việc cậu nhờ, đúng là được mở mang tầm mắt mà!"

Tư Niệm cũng âm dương quái khí xen vào: "Cũng không biết đau thật hay giả, thấy giờ nằm trên giường cũng rất yên ổn quá ha."

Đàm Di Nhiên nói tiếp: "Rõ là chột dạ!"

Hách Tinh ngồi dậy, nhìn về phía Mục Sở.

Đàm Di Nhiên mở đèn pin, trong phòng có ánh sáng, nhìn thấy Hách Tinh cắn môi, mi mắt run rẩy, bộ dạng điềm điềm đáng yêu.

Im lặng trong chốc lát, cô ta hồ thẹn mở miệng với Mục Sở: "Sở Sở, tớ không cố ý, thật sự lúc đấy bụng quá đau nên mới nghĩ đợi đỡ hơn một chút rồi giúp cậu đi lấy chìa khóa, kết quả không cẩn thận liền ngủ quên mất. Về sau cậu gọi điện thoại, tớ mơ mơ màng màng nên mới ngắt mất, cậu gọi cho Đàm Di Nhiên tớ mới nhớ đến việc này, thật thật xin lỗi..."

Thanh âm cô ta còn mang theo tiếng nức nở, một tay ôm bụng, bộ dáng cực kỳ suy yếu.

Mục Sở làm như không nghe cô ta nói gì, cười cười với Đàm Di Nhiên và Tư Niệm, "Muộn như vậy còn quấy rầy hai cậu nghỉ ngơi, có lỗi quá, trưa mai mời hai cậu ăn cơm nha."

Đàm Di Nhiên nghe xong lập tức tán thành: "Được được, tớ muốn ăn thịt bò, suất lớn, siêu cay!"

Tư Niệm sờ lấy chiếc bụng xẹp lép của mình, nuốt nước miếng: "Cậu nói làm giờ tớ cũng thấy đói rồi."

Mục Sở cười cười đẩy hai người bọn họ: "Đêm hôm khuya khoắt đừng nói chuyện ăn uống nữa, mai lại bàn, nhanh đi ngủ đi."

Tư Niệm và Đàm Di Nhiên bò lên giường, Mục Sở thì cầm đồ đi vào phòng rửa tay.

Chỉ còn lại Hách Tinh lúng túng ngồi trên giường, tay siết chặt góc chăn.

- - - - -

Bởi vì chuyện buổi tối mà hôm thứ hai Mục Sở lên lớp trễ hơn bình thường, cô là người cuối cùng rời khỏi kí túc xá.

Cô đi nhanh tới phòng học, trên đường đi cơ hồ cũng không có mấy người, yên tĩnh, có tiếng đọc sách bay ra từ cửa sổ, lượn lờ ở trên không, nặc mùi thư hương.

Lúc lên cầu thang, bất ngờ lại thấy Doãn Lê Hân và Cố Tích ở ngay chỗ ngoặt.

Doãn Lê Hân dựa vào chân tường, Cố Tích xích sát vào người cậu ta, hai người cách nhau... rất gần.

Sau đó, Mục Sở nhìn thấy Cố Tích duỗi đầu ngón tay trắng nõn tinh tế của mình, chỉ vào mũi Doãn Lê Hân: "Chuyện tối hôm qua, cậu dám nói lung tung thì tôi đánh vỡ đầu cậu!"

Doãn Lê Hân ngước mắt, trông thấy Mục Sở đang đứng cách đó không xa nhìn bọn họ.

Cậu bèn liếc ý cho Cố Tích, còn ho khan hai tiếng.

Cố Tích không hiểu được, còn đập vào vai cậu một cái: "Tôi đã nói với cậu rõ ràng rồi, ở đây mà ho, cổ họng có vấn đề à?"

Doãn Lê Hân: "..."

Tĩnh tĩnh Cố Tích nhẫn nại, còn nói thêm lần nữa: "Lời vừa rồi tôi nói cậu có hiểu không? chuyện tối hôm qua không cho phép nói lung tung, xem như chưa xảy ra là được!"

Mục Sở vốn là làm như không nhìn thấy, trực tiếp rời đi.

Nhưng sau lại nghĩ đến hốc mắt sưng đỏ của Cố Tích, nhìn không được, vẫn là quay đầu hỏi một câu: "Tối hôm qua xảy ra chuyện gì vậy?"

Sau lưng truyền đến thanh âm của Mục Sở, Cố Tích giật bắn cả mình, khuôn mặt khê đỏ lên: "Cậu cậu cậu cậu đứng phía sau nghe lén người khác nói chuyện hả?"

Mục Sở chỉ chỉ vị trí của mình: "Ngại quá, tớ chỉ đơn thuần là đi ngang qua thôi, vô tình nghe được nên mới quan tâm cậu một tí."

Nói rồi mắt khê đảo qua trên người bọn họ, hỏi: "Rốt cục là tối hôm qua xảy ra chuyện gì?"

"Buổi tối hôm qua..." Cố Tích ấp úng một lát, đột nhiên chỉ vào Doãn Lê Hân, "Tối hôm qua cậu ta đánh tớ!"

Mục Sở: "?"

Doãn Lê Hân: "..."

Tiếng chuông vừa vãn reo lên, Cố Tích kéo tay Mục Sở chạy vào phòng học.

Doãn Lê Hân vẫn đứng tại chỗ, nhìn thân ảnh phía trước dần chạy xa, nhất thời bật cười.

Cậu vốn cho là tối qua đã hù đến cô, hôm nay cô sẽ không để ý tới mình, không nghĩ tới lại là phản ứng này.

Tối hôm qua, kết thúc tiết tự học, cậu đi theo Cố Tích ra khỏi tòa dạy học, kéo người tiến đến gốc cây nhãn thom trong trường.

Lúc đầu cũng không có ý gì, sau đó nghĩ kỹ mới hỏi cô việc xuất ngoại...

"Cậu thi IELTS là muốn đi đâu vậy, nói cho tớ nghe một chút đi?"

Cố Tích thuận thế tựa vào thân cây, trong ngực còn ôm đồng hồ ăn vặt vừa mang ra từ phòng học, ngửa mặt lên nhìn cậu, không mặn không nhạt: "Tôi nói cho cậu làm gì?"

Doãn Lê Hân cúi người nhìn thẳng vào cô, nụ cười mang theo sự vô lại: "Để tớ đi cùng chứ làm gì!"

Cố Tích hứ một tiếng, cô mới không thêm cùng cậu ta đi du học đâu.

"Tôi muốn về kí túc xá, cậu tránh ra đi, lỡ có người khác nhìn thấy thì sao?" Cố Tích cau mày dùng cùi chỏ đẩy cậu.

Cô ôm đồng hồ ăn vặt nên lúc đẩy cậu cơ hồ là không có mấy lực, thậm chí cực kì nũng nịu.

Doãn Lê Hân vẫn như cũ đứng vậy, không hề nhúc nhích.

Về sau thấy cô dường như tức giận, Doãn Lê Hân cười: "Nói cho tớ biết rồi tớ để cậu đi."

Cố Tích phát cáu lên, ngẩng đầu đối mặt với cậu, khí thế hùng hổ: "Tôi cứ không nói đấy, làm sao? Cậu tôi là đại cổ đông trong trường, cậu dám bắt nạt tôi, tôi sẽ bảo ông ấy đuổi học cậu!"

Nhìn thấy bộ dáng giương nanh vuốt của cô, ý cười Doãn Lê Hân càng đậm, dáng vẻ không chút sợ hãi, khóe môi hơi cong lên: "Cố Tích, cậu có biết là ông đây bị dọa mà lớn lên không?"

Ánh đèn đường lơ lửng nơi xa vẩy xuống một bên mặt điển trai của cậu, cặp mắt đào hoa hơi tối lại.

Cố Tích nghĩ tới mấy ngày trước, ở ngoài trường bắt gặp hình tượng cậu ta đánh người.

Cô ôm chặt đồng hồ vật của mình, trong lòng khê e sợ một chút, nhưng trên mặt mày không hốt hoảng: "Cậu muốn gì?"

Nhìn cái cằm nhỏ khê héch lên kia, mắt Doãn Lê Hân rơi vào bờ môi đỏ mọng, ánh mắt nhiễm lên một tầng nóng bỏng, im lặng một lát, cậu thấp giọng, rất thành thật trả lời: "Tớ muốn hôn cậu."

"... " Cố Tích ngờ ngác ba giây, chợt cảm thấy buồn cười, "Doãn Lê Hân, tôi cho cậu mượn thêm cái lá gan nữa thì cậu có dám không? Nếu như dám hôn tôi, tôi ----"

Lời nói còn chưa dứt, trên môi đã trực tiếp bị một vật lạnh lạnh nhưng mềm mại áp vào.

Cố Tích hoàn toàn sững sốt, đồ ăn trong ngực rơi xuống đất.

Mãi đến khi tỉnh hồn lại, cô che miệng, hốc mắt rung rung, tức đến phát khóc: "Doãn Lê Hân cái đồ không biết xấu hổ này, cậu thể mà dám hôn thật!"

Thấy nước mắt cô rơi, Doãn Lê Hân đột nhiên luống cuống, "Là cậu thách tở, aizz lúc đầu tở không định hôn thật, cậu nói vậy nên mới nhịn không được... Đừng khóc nữa, tở cho cậu hôn lại được không?"

Còn chưa dứt câu, trên mặt đã bị cô đánh một bạt tai.

Lực đạo không được coi là quá lớn, cô đẩy cậu ra chạy, Doãn Lê Hân vẫn kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ.

Về sau lấy lại tinh thần, cậu gọi điện thoại cho cô, bị cô không chút lưu tình cúp máy.

Lại gọi, cô trực tiếp tắt máy.

- - - - -

Thời gian đọc sách buổi sáng, Cố Tích đang ngồi học thuộc từ đơn, bên tai vẫn nhiễu hồng một mảng.

Ngồi bên cạnh là Mục Sở đang chăm chú đọc sách.

Một lát sau, Cố Tích khẽ huých tay vào người bên cạnh, thấp giọng: "Sở Sở, hỏi cậu vấn đề nè."

Mục Sở nghi hoặc nhìn về phía cô nàng.

Cố Tích nghĩ nghĩ, nói: "Là như vậy, gần đây tở có đọc một cuốn tiểu thuyết."

Mục Sở: "?"

Cố Tích thấp giọng, ghé vào bên tai cô: "Trong cuốn này, nữ chính bị nam phụ cưỡng hôn."

Dừng lại một chút, rồi nói tiếp, "Mà lại, nam phụ kia còn cướp đi nư hôn đầu của nữ chính."

"Trong sách miêu tả tâm lý sau khi bị cưỡng hôn của nữ chính, đại khái là rất tức giận, vừa xấu hổ vừa giận dữ, sau đó tìm đập bùm bả là bùm, hơi khó thở nữa."

Đầu lưỡi Cố Tích khẽ đảo qua cánh môi nhẹ nhàng hỏi cô: "Không phải cậu là học bá sao, cậu cảm thấy với việc phản ứng của nữ chính này mà nói, là cô ấy có cảm giác gì với nam phụ?"

Mục Sở không hiểu nhìn cô nàng: "Nếu như cậu tò mò thì không phải đọc tiếp là sẽ biết sao?"

"..."

Cố Tích nắm lấy tay Mục Sở lắc lắc hai lần: "Quan trọng là cuốn tiểu thuyết kia lại dùng đúng chỗ này."

Mục Sở nghĩ nghĩ, hỏi: "Nam phụ cấp bậc gì?"

Cố Tích không hề nghĩ ngợi, nói thẳng: "Người qua đường Ất, Giáp gì đó."

Mục Sở không thể tin được: "Người qua đường Ất gì đó mà lại dám cưỡng hôn nữ chính, lại còn là nư hôn đầu tiên? Mặt mũi của nam chính vút ở đâu rồi? Tác giả này có bệnh rồi, tở nghĩ cuốn này cậu nên bỏ đọc đi là vừa."

Cố Tích: "..."

Với mạch não của Mục Sở, ví dụ này không làm được.

Cố Tích nghĩ nghĩ, đổi cách hỏi: "Nếu như bị người mình thích cưỡng hôn, sẽ là cảm giác gì?"

Mục Sở khẽ giạt mình, nhiu nhuu mảy: "Cái này thì..."

Vấn đề là cô cũng chưa được người mình thích hôn qua a ~

Không biết sao trong đầu cô lại hiện lên ký ức ở sân bóng kia, cô bị Cố Tần cướp mất chai nước trà hoa nhài.

Chai nước kia cô còn uống qua rồi.

Cho nên việc này có tính là cô và Cố Tần... hôn gián tiếp không?

Sau ngày hôm đó, trong một đoạn thời gian rất dài, dù sao cô quả thực bốn bề năm lên, cảm thấy là Cố Tần hôn cô.

Chai nước kia còn là anh cướp lấy.

Lại bốn bề năm lên, hẳn là cũng không khác gì Cố Tần cưỡng hôn cô?

Mục Sở đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện ra khỏe môi mình không biết vênh lên từ bao giờ.

Cô nhanh chóng hạ xuống.

Cố Tích chống cằm dò xét nhìn cô, đột nhiên hào hứng: "Bộ đáng như xuân tâm nhộn nhạo kia của cậu là do nghĩ đến ai vậy hả?"

Mục Sở: "..."

Cố Tích cười xấu xa: "Nói mau, có phải cậu ở ngoài lên tứ nuôi một cậu nam nhân khác không?"

"..."

Mục Sở đánh vào tay cô nàng, chột dạ rũ mi mắt xuống: "Tớ đây không phải thuận theo vấn đề của cậu mà ảo tưởng một chút sao, nuôi ai cơ chứ."

Quay lại chủ đề ban đầu, Cố Tích khăn trương: "Cái kia, cậu nghĩ ra chưa?"

Mục Sở nhớ lại cảm giác ngày đó, rất chân thành trả lời: "Tớ cảm thấy, hẳn là ngọt ngào, có chút ít vui vẻ, nhịp tim sẽ đập rất nhanh, lại còn muốn hôn thêm một chút nữa."

Cô nhớ lúc Cố Tần trả lại chai nước, bên trong còn dư một ngụm, cô lên uống hết.

Uống còn không nữa ném đi, dùng chai đáy để đựng nước uống hằng ngày.

Khi đó, cô như phát hiện ra nước bình thường vốn không có vị gì, nay giống như có thêm chút ngòn ngọt.

Cố Tích trầm tư nhìn cô, so sánh với cảm giác của mình một chút.

Bị người mình thích hôn, sẽ là cảm giác này sao?

Nhưng tối hôm qua, ngoại trừ tim đập nhanh ra thì cô cũng đâu có cảm giác gì khác?

Xem ra Doãn Lê Hân quả thực không phải là người cô thích.

Về phần tại sao tim lại đập nhanh, Cố Tích nghiêm túc nghĩ nghĩ, hẳn là bị dọa rồi.

Bị dọa sợ tim đập nhanh là chuyện bình thường mà ~

Tâm tư được giải quyết, Cố Tích bỗng nhiên liếc nhìn Mục Sở, có ý riêng: "Cậu có vẻ như rất am hiểu nhỉ?"

Nói đến đây, đôi mắt cô nàng khẽ đảo quanh, do dự nói: "Sờ Sờ, kỳ thật tớ có một vấn đề muốn hỏi cậu."

"Chuyện gì?"

Cố Tích nói: "Chuyện năm cấp hai ấy, cậu đột nhiên thay đổi tính tình, nhớ chứ?"

Mục Sở: "?"

Cố Tích: "Tớ lúc ấy còn nghĩ, có phải lúc đấy cậu yêu sớm, bị tên kia làm hư không."

Mục Sở quay đầu nhìn cô nàng, cười cười: "Chị gái à, trí tưởng tượng của chị phong phú thật đấy."

"Không phải như vậy sao? Lúc đấy tớ hỏi cậu có chịu nói đâu, thế nên tớ mới tùy tiện đoán một cái lí do thôi."

Cố Tích nói, lại nhỏ giọng bù thêm một câu: "Mà lại tớ thấy mấy lời cậu nói hôm nay, giống như kiểu rất có kinh nghiệm ấy."

Mục Sở mặt không biểu tình trả lời: "Tớ không có kinh nghiệm gì, học theo trên phim cả thôi, mấy lời vừa rồi cũng chỉ thuận miệng nói đấy, cậu đừng tin quá."

Cố Tích: "..."

- - - - -

Buổi trưa, Mục Sở mời Đàm Di Nhiên và Tư Niệm ăn trưa ở căn tin trong trường, Cố Tích cũng ở đây.

Mọi người nói đến chuyện của Hách Tinh, ai cũng đều rất tức giận.

Cố Tích chọt chọt com trong bát, hận không thể đem những hạt com này thành Hách Tinh, dùng lực đâm nát: "Lúc đầu tớ còn tưởng cô ta chỉ có địch ý với tớ, bây giờ còn dám lừa Sở Sở một vỏ, đồ đáng ghét!"

Cô nàng nói, có chút xấu hổ: "Sở Sở, nếu như cậu với cô ta không thân mấy, đoán chừng là bị tớ liên lụy rồi."

Mục Sở gấp thức ăn qua cho cô, khẽ cười: "Liên quan gì đến cậu chứ, đừng dắt vàng lên mặt mình."

Đàm Di Nhiên nói: "Thật ra tớ cảm thấy, Hách Tinh có ghen ghét Sở Sở thật. Năm lớp mười một tớ ngồi cùng bàn với Sở Sở, cô ta rất hay nhìn về chỗ ngồi của Sở Sở, lúc đầu có người gọi cô ta đi ra ngoài chơi, nhưng quay đầu lại thấy Sở Sở đang ngồi học bài nên cô ta lập tức ngồi xuống bàn học tiếp."

"Đúng đúng đúng, tớ cũng thấy." Miệng Tư Niệm còn bận ăn tôm, mơ mơ hồ hồ nói: "Cô ta đã sớm thích nhìn chằm chằm vào Sở Sở rồi."

Động tác ăn com của Mục Sở bị trì trệ mấy giây, lại nghĩ tới lời của Thẩm Diệp, đột nhiên cảm thấy không muốn ăn nữa, không hiểu sao có chút hoảng hốt.

Đàm Di Nhiên nói: "Tớ cảm thấy Hách Tinh có địch ý với Sở Sở, chắc là bắt nguồn từ ghen ghét đi. Cô ta thích Doãn Lê Hân, kết quả Doãn Lê Hân thích Cố Tích, có lẽ theo như logic của Hách Tinh mà nói, nếu như trở nên ưu tú như Sở Sở thì cô ta sẽ có cơ hội đoạt lại Doãn Lê Hân từ tay Cố Tích. Lại thêm quan hệ giữa Sở Sở và Cố Tích khăng khít như hình với bóng, cô ta hiển nhiên sẽ càng ghét Sở Sở."

Cố Tích nghe xong liền bĩu môi: "Doãn Lê Hân thế mà vẫn có nhiều hoa đào phết nhĩ? Y chang ông anh nhà tớ."

Cố Tích còn nhớ rõ, lúc anh cô học cấp ba, trong trường có không ít nữ sinh vì anh mà lục đục với nhau.

Về sau, Tô Tường Vi kém chút nữa là thắng.

Bất quá cũng chỉ suýt thôi, vẫn là không xứng với anh cô.

Cố Tích đột nhiên nhìn về phía Mục Sở: "Cậu hẳn còn nhớ Tô Tường Vi đi, chị gái trà xanh tâm cơ ấy, lúc chúng ta học cấp hai, chị ta vì muốn lấy lòng anh tớ mà giả bộ ân cần chăm sóc tớ, nhưng sau lưng lại nói con nhóc tớ dễ bị dụ."

Nói đến đây, Cố Tích còn khịt mũi xem thường: "Cũng không biết mắt có mù không, chị ta không thấy được thái độ của tớ hay sao ấy, còn vờ vờ vịt vịt nhìn ngửa hết cả mắt."

Mục Sở yên lặng ăn com trong bát, trên mặt tựa hồ không có biểu cảm gì đặc biệt: "Đang yên đang lành sao lại nhắc đến chị ấy?"

Cố Tích nói: "Hách Tinh kiểu như truyền nhân của Tô Tường Vi ấy, là người tiếp theo thành công làm tớ sinh ra lòng phản cảm. May mà anh tớ chóng mắt chị ta, nếu mà đưa người chị dâu như thế cho tớ, đoán chừng chắc tớ buồn nôn cả ngày mất."

Cô nàng nói, còn làm một biểu cảm buồn nôn phụ họa.

Ngược lại Mục Sở sững sốt, hơi kinh ngạc nhìn về phía Cố Tích: "Sao lại nói anh cậu chóng mắt chị ấy? Hai người họ không phải trước đây có từng hẹn hò sao?"

"Làm gì có." Cố Tích hơi kinh ngạc, "Cậu nghe tin ấy ở đâu thế? Ai nói?"

Mục Sở cắn môi: "Tô Tường Vi nói."

Cố Tích bụng lấy ly nước trái cây uống một ngụm, cẩn thận nhớ lại: "Tớ có nhớ đã hỏi qua anh tớ, có phải Tô Tường Vi là bạn gái anh không, anh ấy lúc đấy còn lờ mờ bảo 'Ánh mắt của anh em từ bao giờ lại kém như vậy?'"

Cố Tích buông tay, "Anh tớ đã nói vậy rồi, rõ ràng là chóng mắt Tô Tường Vi chứ còn gì nữa."

*

Editor có lời muốn nói: Đạo này Chanh có hơi bận nên hay bị chậm trễ chương mới cho các nàng. Có thể sẽ ra muộn so với lịch một hai ngày nhưng mình vẫn sẽ đảm bảo đủ 2 chương/ tuần nhé ^^ Một chương hơn 5k chữ nên các nàng cứ yên tâm tha hồ mà đọc nheaaaa ^^ Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Cố tần mục sở

Editor: Chanh

Mục Sở đột nhiên không còn tâm tình ăn cơm nữa, cũng cầm ly nước của mình lên, chỉ là không uống mà nhẹ nhàng cắn ống hút, mi mắt rũ xuống: "Trước kia Tô Tường Vi có nói với tớ là chị ta đang hẹn hò với anh cậu."

"Hả?" Cố Tích nhíu mày, "Sao chị ta lại nói việc này với cậu?"

Mục Sở mím môi, sau một lúc lâu khẽ lắc đầu: "Không biết."

Thanh âm Cố Tích khẽ xem thường: "Tâm cơ của Tô Tường Vi kia quả thực không khác gì trà xanh, thể mà lại còn chạy đến trước mặt cậu khoe khoang, đúng là có bệnh! Nếu như dám mạnh miệng trước mặt tớ, nhất định tớ sẽ kéo chị ta đến gặp anh tớ rồi đối chất."

Mục Sở không nói gì, khẽ cười: "Ăn cơm đi, không nói đến chị ta nữa."

Truyện chỉ được đăng tại wattpad [tiemnhakeocvk](#)

- ----

Tư Niệm, Đàm Di Nhiên và Mục Sở năm nay không học chung một lớp, sau bữa ăn ai nấy đều về phòng học của mình.

Bởi vì nhắc đến Tô Tường Vi nên trong lòng Mục Sở buồn buồn, bèn lôi kéo Cố Tích tới sân thể dục.

Buổi sáng vừa mưa, thời tiết bây giờ không còn nóng như thường ngày, gió còn hiu hiu thổi qua mang theo sự mát mẻ.

Hôm nay nhắc tới Tô Tường Vi làm Mục Sở nhớ đến năm cấp hai, một sự kiện khó quên nhất.

Có một đoạn thời gian, vì tin bát quái kia của Cố Tần và Tô Tường Vi nên cô đã từng vụng trộm lên đi theo anh.

Rất cục có một ngày, cô đang theo dõi nửa chừng thì Tô Tường Vi xuất hiện, ngăn cô lại, cười lạnh: "Mục Sở, em đi theo anh của em làm gì?"

Khi đó cô tuổi còn nhỏ, bị Tô Tường Vi bắt được nên rất luống cuống, chỉ biết chột dạ cắn môi không nói gì.

Tô Tường Vi nhìn cô, khẽ cong môi: "Mục Sở, anh trai em đối tốt với em như vậy, nhưng vẫn luôn xem em là em gái. Nếu như cậu ấy biết em có ý nghĩ không nên có với mình, theo như tính tình từ trước đến nay thì chắc chắn cậu ấy sẽ chán ghét em, cả đời này cũng không thèm để ý đến em nữa."

Cô ta thành công dọa sợ Mục Sở, "Em, em không có!"

Mục Sở năm mười ba tuổi trong mắt Tô Tường Vi căn bản không là gì cả.

Tô Tường Vi nhìn Mục Sở, cười ôn nhu, nhưng lại như con rắn độc khiến người khác phải sợ hãi: "Có hay không, trong lòng em không phải rõ nhất hay sao?"

Nói rồi thở dài một tiếng, bộ dáng vì cô mà suy nghĩ, "Chị cũng không phải dọa em, Cố Tần thế nào em còn không biết sao? Nếu như bị em gái mình thích, đoán chừng cậu ấy sẽ thấy rất buồn nôn."

Khuôn mặt Mục Sở trắng bệch.

Cố Tần sẽ cảm thấy buồn nôn sao?

Tô Tường Vi thu lại ý cười, thần sắc bên trong mang theo sự cảnh cáo: "Mục Sở, em không biết cả trường đang đồn về mối quan hệ giữa chị và Cố Tần sao? Cố Tần là bạn trai chị, em lại nhớ thương cậu ấy, vậy chính ra em lại thành tiểu tam rồi."

Cô ta nói, còn như có như không xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, là chiếc nhẫn giống y đúc với cái Cố Tần đang đeo, phảng phất là im ắng khiêu khích.

Mục Sở còn nhớ rõ, ngày hôm ấy sau khi Tô Tường Vi đi, cô đã ở bên ngoài ngây ngốc thật lâu.

Hình như ông trời cũng thấy cô rất thảm, còn đổ trận mưa để chúc mừng.

Suy nghĩ bị kéo về thực tại, Mục Sở ngược nhìn sân thể dục, hít một hơi thật sâu.

Cô lôi Cổ Tích chạy trên đường chạy, một mực trầm mặc.

Cổ Tích cảm thấy cô có chút không thích hợp, bèn hỏi: "Cậu sao thế? Có tâm sự?"

Mục Sở liền giật mình, cười cười: "Tớ chỉ đang nghĩ, trên tay anh cậu có một chiếc nhẫn, tay của Tô Tường Vi cũng có một cái y chang vậy, cậu biết chuyện này không?"

Cổ Tích hỏi tương một hồi, có chút kinh ngạc: "Chi tiết này cậu cũng phát hiện ra à, tớ lúc đầu cũng không chú ý, về sau mới nhận ra."

Nói đến đây, cô nàng tựa hồ rất tức giận, nói với Mục Sở: "Cái đấy chính là Tô Tường Vi cố tình bắt chước nhẫn anh tớ á."

"Có một lần anh tớ đi họp lớp, tớ có đi theo, sau đó ở phòng rửa tay thấy Tô Tường Vi đang khoe khoang chiếc nhẫn trên tay với hội chị em cô ta, nói là nhẫn đôi với anh tớ. Lúc ấy tớ giận quá nên kéo chị ta thẳng đến trước mặt anh tớ ba mặt một lời luôn!"

Mục Sở nghe xong kinh ngạc một chút: "Lợi hại!"

"Kết quả cậu biết sao không? Anh tớ biết được liền tức điên lên, lạnh lùng nhìn chị ta."

Cổ Tích háng giọng, bắt chước ngữ khí ngày đó của anh mình, nói: "Cô tốt nhất nên tháo nó xuống, lần sau nếu để tôi còn nhìn thấy nữa, thì nó sẽ biến mất cùng với ngón tay của cô, hiểu chưa? Hơn nữa, tôi với cô rất quen sao?"

Nói đến đây, Cổ Tích đột nhiên cười lên: "Cậu không biết đâu, lúc ấy Tô Tường Vi bị dọa đến nổi mặt mũi trắng bệch, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều bạn học đứng xem, cực kì khó xử. Lần đầu tiên tớ thấy anh tớ tức giận dọa người như vậy á, cũng không biết chị ta chọc trúng dây thần kinh nào, tóm lại đến tớ còn bị dọa cơ mà."

Mục Sở nhếch môi không nói gì, Cổ Tích kéo cánh tay cô: "Hôm đó nhìn vẻ mặt của Tô Tường Vi kia, tớ cực kì thỏa mãn, muốn chạy sang chia sẻ với cậu ấy. Nhưng mà đoạn thời gian đó cậu không qua nhà tớ, cũng không để ý tới tớ luôn, lúc đấy tớ cũng hơi ương bướng nên rốt cục không có nói cho cậu biết."

Cổ Tích nhắc đến chuyện này, Mục Sở nghĩ đến quan hệ của mình và Cổ Tích lúc đó.

Ngày ấy, Cổ Tích cứ nói ba câu thì có hai câu nhắc đến anh của mình, khi đó cô chỉ cần nghe tới tên anh thôi là đau hết cả đầu, nên cũng vì thế mà tận lực tránh xa Tích Tích.

"Thật xin lỗi." Mục Sở có chút hồ thẹn, "Tớ khi đó có chút..."

Cổ Tích cười cười: "Không có gì, dù sao lúc ấy tớ cũng tự an ủi mình, cậu bị bệnh tâm thần, tớ không nên chấp nhặt người bệnh làm gì cả."

Mục Sở: "..."

"Đúng rồi." Mục Sở đột nhiên nói, "Nếu như chiếc nhẫn kia không phải là nhẫn đôi với Tô Tường Vi thì nó từ đâu tới? Tớ thấy anh ấy cứ một mực đeo trên người."

"Cái này..."

Cổ Tích nhú mày, sau một lúc lâu liền lắc đầu.

"Tớ cũng không rõ lắm, trước kia lúc tớ hỏi còn bị anh ấy cốc vào đầu bảo bớt xen vào chuyện người khác đi cơ. Nhưng nếu đã một mực đeo trên người thì chắc chắn nó không tầm thường rồi! Có lần tớ thấy anh ấy ngồi trên ghế sofa, tò mò định lại cầm lên xem, thế mà lại bị trừng, về sau cũng không dám tò mò nữa."

Cô giật giật góc áo Mục Sở, đề nghị nói: "Nhưng mà không phải là gan cậu rất lớn sao, nếu như hứng thú thì cậu thử chạy đi hỏi anh ấy xem thế nào."

Khỏe miệng Mục Sở co quắp, cười nhạo một tiếng: "Bạn tới nỗi tớ thấy một ngày 24 tiếng còn không đủ để học, ai rảnh mà đi quan tâm anh ấy chứ."

"Đi, về lớp nào." Mục Sở dắt Cổ Tích trở về.

- - - - -

Thời gian nghỉ trưa, Cổ Tích gục xuống bàn ngủ say, còn Mục Sở thì vui đầu vào đồng hồ tiếng Anh.

Trong phòng học rất yên tĩnh, còn nghe thấy được cả tiếng điều hòa kêu rì rì.

Đề làm được một nửa, không hiểu sao cô lại nghĩ tới Tô Tường Vi.

Thật ra, ngày hôm đó sau khi Tô Tường Vi nói những lời kia với cô, cô cũng có ý nghĩ đi tìm Cổ Tàn để kiểm chứng.

Nhưng cô không có dũng khí.

Câu nói kia của Tô Tường Vi "Nếu như bị em gái mình thích, đoán chừng cậu ấy sẽ thấy rất buồn nôn." như sấm sét giữa trời quang, khiến cô chùn bước.

Cô không dám đi hỏi Cố Tần, sợ anh biết được chút tâm tư của mình sẽ triệt để chán ghét, xa lánh cô.

Câu nói kia, về sau trở thành ác mộng của cô.

Đã từng có rất nhiều đêm cô đều mơ cùng một giấc mơ.

Trong giấc mơ ấy, ánh mắt lúc Cố Tần nhìn cô là sự căm ghét không chút che giấu, mà Tô Tường Vi kia lại đứng sau lưng anh, nhìn cô nhếch môi cười.

Một năm kia, sự kiêu ngạo bên trong cô thực chất đã bị chút hèn mọn giẫm dưới chân, trở thành người chật vật nhất trên đời.

Không có ai biết, cô đã cố gắng bao nhiêu mới thoát khỏi bóng ma ấy.

Thế mà kết quả, lại là cô bị Tô Tường Vi đùa nghịch.

Nhìn lại mới thấy thật buồn cười biết bao.

Nhưng mà, bây giờ biết rõ chân tướng, kỳ thật trong lòng Mục Sở cũng không nổi lên cơn sóng quá lớn.

Cho dù Cố Tần không thích Tô Tường Vi, hai người bọn họ không ở bên nhau, cũng không liên quan gì đến cô.

Cô bây giờ đã không thích anh nữa rồi.

Đoạn thời gian thăm mền đến mức hèn mọn như thế đã kết thúc từ lâu.

Cô rút ra một tờ giấy nháp, trình trọng viết xuống dòng chữ - - - Mình không thích Cố Tần!!

Dòng chữ này cô đã từng viết trên giấy hàng ngàn hàng vạn lượt, mới khiến cho bản thân hoàn toàn buông xuống.

Đã buông xuống rồi, thì không cần nhặt lên.

Cố Tích bên cạnh đã vuốt mắt ngồi dậy, nhìn qua bên này.

Mục Sở hoảng hốt, đem bản giấy nháp vò thành một cục, chuẩn xác ném vào thùng rác phía sau.

Cố Tích mờ mịt nhìn hành động của cô, ngáp một cái, đổi hướng tiếp tục ngủ.

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Lớp mười hai bài tập nhiều vô kể, nửa tháng ở trường đều ngủ trễ, khó khăn lắm mới được dịp về nhà vào thứ bảy, Mục Sở lười biếng nằm trên giường không chịu dậy, ngủ một giấc đến buổi chiều.

Mục Lăng Thành và Trương Nam Khanh biết cô thiếu ngủ nên không có gọi, buổi trưa Mục Lăng Thành còn chu đáo đem đồ ăn bụng đến đầu giường cho cô, chỉ thiếu nước đút vào miệng nữa thôi.

Sau bữa trưa lại ngủ thêm hai tiếng nữa, cô xõa tung tóc tựa vào đầu giường chơi điện thoại.

Thím Trương gõ cửa vào thu dọn bát đĩa hồi trưa, thấy cô ăn ít liền quan tâm hỏi: "Com trưa không hợp khẩu vị con sao?"

Mục Sở ngẩng đầu, vội vàng giải thích: "Không ạ, con lúc ấy không đói nên chỉ tùy tiện ăn vài miếng thôi."

"Vậy giờ có đói không, thím làm cho con ít thức ăn."

"Không cần phiền phức thế đâu ạ, con uống ly sữa bò rồi ăn tối là được."

Thím Trương cũng không nói gì thêm, bụng com thừa của cô đi.

Mục Sở lại nằm trên giường một hồi, cảm thấy trong bụng trống không, liền đi ra khỏi phòng, xuống bếp tìm sữa.

Lúc vịn cầu thang đi xuống thì có nghe được tiếng cười nói của ba cô truyền ra từ phòng khách.

A, nhà có khách sao?

Cô nghi ngờ chạy xuống lầu, nhìn về phía phòng khách.

Vẫn chưa thấy rõ, Tường Nam Khanh từ trong bếp đi ra thấy cô liền cau mày: "Con bé này, sao lại đi chân trần rồi, mặt sàn rất lạnh."

Tường Nam Khanh không thích lót thảm, sàn nhà bọn họ đều làm từ gỗ thật, trong phòng mở điều hòa đã lâu, sàn nhà cũng lạnh lạnh.

Mục Sở còn chưa nói gì, đã nghe thấy tiếng của Mục Lăng Thành truyền ra từ phòng khách: "Sở Sở dậy rồi? Đúng lúc quá, anh Cố Tần của con tới đây, mau lại đây."

Mục Sở thuận thế trông đi qua, Cố Tần đã từ trên ghế sofa đứng lên, lúc này đang nhìn cô, trong đôi mắt mang theo chút dò xét.

Mục Sở cả kinh lùi về sau hai bước.

Đột ngột hè ở Cố gia, kỳ thật cô vẫn rất để ý vấn đề hình tượng của bản thân, bình thường đều rửa mặt xong xuôi, ăn mặc chỉnh tề rồi mới đi ra khỏi phòng.

Nhưng bây giờ, vì đang ở nhà mình nên cô liền cầu thả một chút.

Tóc xõa trên vai, vì chưa chải qua nên có vẻ hơi lộn xộn.

Mặt trên người còn là một bộ đồ ngủ hoạt hình ngậy thơ màu đỏ.

Trên bàn chân trần còn son màu đỏ chót của mẹ cô.

...

Tóm lại, toàn thân tản ra khí chất "Thiếu nữ sa sút tinh thần."

Mục Lăng Thành hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người, hơn nửa ngày mới nói: "Con sao lại thành bộ dáng này rồi? Không sợ anh cười cho à?"

Mục Sở sờ mũi một cái, vén tóc ra sau tai, cường chế sự xấu hổ, rất ngoan ngoãn gọi Cố Tần một tiếng: "Anh ạ."

Cố Tần nhướng mày nhìn cô, trên mặt không thể che hết ý cười: "Lớp mười hai áp lực quá lớn nên em buông thả bản thân rồi?"

"... "

Mục Sở nhanh chân chuẩn bị chuồn về phòng ngủ.

Kết quả nghe được mẹ mình ở sau lưng nói với Cố Tần: "Nha đầu này lúc nào ở nhà cũng là bộ dáng đó, hôm nay để cháu nhìn thấy đoán chừng cảm thấy mất mặt rồi. Cháu của cháu còn sợ con bé yêu sớm, lúc này nhìn thấy bộ dạng kia, xem ra cũng không có ai có ý với nó."

Cố Tần nói: "Về ngoài Sở Sở xinh xắn, thành tích lại rất tốt, tự nhiên làm người khác ưa thích, chú lo lắng vậy cũng rất bình thường ạ."

Nghe thấy Cố Tần nói lời này, bước chân của Mục Sở đột nhiên dừng lại.

Đang yên đang lành, sao lại nói đến chủ đề yêu sớm rồi?

Cô lại nghĩ tới mấy ngày trước mình và Thẩm Diệp đều bị khóa trong phòng học.

Cố Tần sẽ không lăm lăm mà nói chuyện này với ba mẹ cô đâu nhỉ?

Đúng lúc Mục Lăng Thành tiếp lời Cố Tần: "Chú cũng cảm thấy vậy, Sở Sở nhà chúng ta quá ưu tú nên chú mới không yên lòng. Sợ ngày nào đó có thằng oắt con nào coi trọng, không phải tức chết chú rồi sao. Ai da, con gái lớn rồi vẫn khiến mình bận tâm mà."

Mục Lăng Thành rõ ràng là đang cầu nhàu với Cố Tần, nhưng người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Khóe miệng Cố Tần hơi cong, đem mình thành "tên oắt con" trong lời Mục Lăng Thành.

Một lát sau, anh như không có gì gật đầu, rất thành khẩn nói tiếp: "Chú nói đúng, cháu cũng sẽ giúp chú trông chừng em ấy."

Mục Sở đứng nghe cuộc trò chuyện kia, càng nghĩ càng thấy không yên lòng, cảm thấy nếu cô ở trên lầu, để Cố Tần ở đây nói chuyện với ba mẹ mình thì rất nguy hiểm.

Cô đồ nhiên thay đổi phương hướng, một lần nữa chạy xuống.

Mục Lăng Thành và Tường Nam Khanh ngồi trên ghế sofa trò chuyện với Cố Tần, trông thấy cô chạy xuống, vẫn là bộ dạng lờ lờ thôi hời hợt, Tường Nam Khanh rất hoang mang: "Con không đi rửa mặt à?"

Mục Sở chừng chặc đảng hoàng nói: "Con đột nhiên nhớ tới qua làm có mấy bài không hiểu, đúng lúc anh Cố Tần ở đây nên muốn nhờ anh ấy xem giúp một chút."

Nhắc đến việc học, Mục Lăng Thành và Tường Nam Khanh vẫn là rất ủng hộ.

Mục Lăng Thành nói: "Nếu như Tần Tần không vội về thì giúp con bé xem qua chút đi, chú với dì tốt nghiệp lâu rồi nên mấy cái kiến thức cấp ba này cũng quên gần hết, không giúp được."

Cố Tần còn chưa kịp trả lời thì Mục Sở đã nắm tay anh dắt lên lầu, bộ dáng sợ anh ở lại với ba mẹ cô thêm nửa phút nữa.

Đang sau truyền đến thanh âm của Tường Nam Khanh: "Tần Tần tối nay đừng vội về mà ở lại ăn cơm nhé."

Mục Sở nghe tiếng liền quay đầu lại trả lời bà: "Không chừng anh ấy rất bận..."

"Cháu không vội, cảm ơn dì." Cố Tần ngắt lời cô.

Mục Sở: "..."

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Nhìn Cố Tần với Mục Sở đi lên tầng, trong đầu Tường Nam Khanh đột nhiên nảy ra một ý nghĩ thú vị, nhìn chăm chăm về phía cầu thang cảm khái nói: "Thằng bé Tần Tần nó ngày càng đẹp trai, còn có năng lực, mọi thứ đều tốt, tương lai chúng ta kết thông gia với Cố gia cũng không tệ."

Mục Lăng Thành vừa uống một hớp nước, nghe thấy lời bà nói thì bị sặc ho khan mấy tiếng.

Tường Nam Khanh còn tràn đầy phấn khởi nói tiếp: "Không phải trước kia Tần Noãn từng đề cập qua sao, muốn để Sở Sở nhà chúng ta làm con dâu, Cố Ngôn Thanh cũng đã nói qua việc kết thông gia. Em giờ suy nghĩ cẩn thận lại mới thấy, Tần Tần ghép với Sở Sở quả thực xứng đôi chết đi được!"

Mục Lăng Thành lau miệng: "Này cũng là chuyện của nhiều năm trước rồi, lúc ấy chỉ đùa một chút, ai lại xem là thật chứ?"

"Sao không xem là thật được? Nói không chừng chỉ có mỗi anh xem đó là đùa, còn vợ chồng nhà người ta đã có ý nghĩ này lâu rồi."

Cánh tay Tường Nam Khanh khoác lên thành ghế, người dựa vào phía sau, ngón tay gầy nhẹ, như có điều suy nghĩ, "Sở Sở cũng nên lấy chồng, nếu như là Cố gia, em còn yên tâm chút. Từ nhỏ tới lớn Tần Tần đều vô cùng sủng ái con bé, chắc chắn sẽ đối xử tốt với nó."

"Anh thấy sao?" Bà hứng thú bưng bưng hỏi Mục Lăng Thành.

Mục tiên sinh sắc mặt âm trầm trả lời: "Chẳng ra sao cả."

Ông cảm thấy không ai xứng với con gái của mình, Cố Tần cũng không được!

Tường Nam Khanh nhún nhún vai: "Con gái là em sinh, việc tuyển con rể là do em quyết định, lời nói của anh không có giá trị tham khảo đâu."

"... "

"Hay là tối nay chúng ta dò hỏi một chút, xem Tần Tần nó có bạn gái chưa?"

"... "

Mục Lăng Thành nhin không được, "Tần Tần nhà người ta nó lớn như vậy, từ trước đến giờ đều đối đãi với Sở Sở như em gái, em đây không phải làm vậy bản tình anh em của bọn nó hay sao?"

"A, hình như cũng đúng."

Rốt cục Tường Nam Khanh cũng nghĩ đến việc chênh lệch tuổi tác giữa hai người bọn họ, có chút tiếc nuối thờ dài.

Nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, bà nói: "VẬ sau này em đối xử tốt với Tần Tần một chút, như vậy thằng bé sẽ đối tốt với Sở Sở nhà mình hơn, đối tốt lấy tốt, nói không chừng lại phát hiện Sở Sở nhà mình ưu tú như vậy, rất thích hợp làm bạn gái, như vậy không phải là ổn thỏa rồi sao?"

Mục Lăng Thành: "Con gái em mới học cấp ba thôi."

"A, vậy thì cứ coi như trải đường sớm đi."

"... "

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

- - - - -

Kéo Cỏ Tần về phòng ngủ mình, Mục Sở thuận thể đóng cửa phòng, khóa trái.

Cỏ Tần nhìn một loạt động tác của cô, nhíu mày.

Mục Sở xoay người lại, nâng cằm lên nhìn anh: "Nếu đã muốn ở lại nhà em ăn cơm thì xế chiều nay anh cứ thành thành thật thật ở lại đây với em đi, lúc nào thím Trương gọi ăn cơm thì hăng xuống."

Cỏ Tần: "?"

Anh dở khóc dở cười nhìn cô: "Hoa Hoa, em đang làm gì vậy? Anh đến nhà em sao giờ lại thành bị giam lỏng trong đây rồi?"

"... "

Lời này nghe sao mà khó chịu thế nhờ?

Mục Sở cũng không nghĩ nhiều, rất nghiêm túc nói cho anh biết: "Việc em với Thẩm Diệp bị khóa trong phòng học ấy, thật sự chỉ là ngoài ý muốn, anh đừng có nói lung tung với ba mẹ em, kéo hai người bọn họ lại hiểu lầm em yêu sớm."

Cỏ Tần đột nhiên cười, trong phòng ngủ yên tĩnh truyền đến thanh âm nhàn nhạt, có chút câu người: "Em đây là sợ anh đi cáo trạng nên mới giam anh lại?"

Mục Sở khẽ nhấp môi, bắt đầu tẩy não: "Đứng ở một góc độ khác mà nói, giữa anh với ba mẹ em vẫn còn tồn tại khoảng cách thế hệ, để anh ở dưới nói chuyện chỉ bằng ngồi ung dung tự tại trong phòng em, anh xem có đúng không?"

Nói xong còn ra sức giới thiệu: "Anh nhìn xem nơi này dễ chịu biết bao, đói thì em lấy đồ cho ăn, khát thì em rót nước cho uống, buồn ngủ thì --"

Cỏ Tần nghiêm túc nhìn cô, mi mắt nâng lên, mắt phượng khẽ cong: "Anh còn có thể ngủ ở giường này sao? Xem ra rất hài lòng?"

Mục Sở dừng lại, lập tức đổi giọng: "Có thể ngủ ghé sofa!"

"... "

Cỏ Tần từ chối cho ý kiến, đi tới giá sách của cô, kéo chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống: "Có đề nào không hiểu?"

Thấy Mục Sở còn ngây ngốc đứng ở cửa, anh nói: "Anh đây trước giờ không am hiểu mấy chuyện nói dối lắm."

Trên tay đảo qua mấy tập đề thi, chậm rãi nói tiếp: "Đã tới đây rồi mà còn không giảng đề cho em thì có lỗi với chú đi lắm."

Nhắc đến đây, Mục Sở quả thực có mấy đề chưa hiểu lắm, bèn dứt khoát đi tới, lục lọi trong đồng đề thi kia.

Cỏ Tần dựa người về sau, toàn thân là tư thái hoàn toàn buông lỏng, ánh mắt khẽ liếc một chút chữ trên bài thi, gọi về một chút hồi ức trước đây.

Lúc còn học tiểu học, vào mỗi ngày Chủ Nhật, Mục Sở thường chạy tới Cỏ gia làm bài tập.

Cô và Cỏ Tích đều không tới thư phòng mà ngồi làm bài ở ngay phòng khách.

Về sau anh cũng không đến thư phòng học mà ngồi ở đây với hai người họ.

Bình thường Cỏ Tích luyện viết rất hay ngủ quên, nước miếng còn chảy xuống giấy, làm anh không nhìn được mà nhíu chặt mày.

Mục Sở lại rất tri kỷ, cầm giấy lạng lẽ lau sạch cho cô nàng, sau đó tiếp tục viết bài tập của mình.

Viết xong, cô sẽ nâng cằm nhìn anh làm bài tập.

Có vài kí hiệu xem không hiểu, sẽ chỉ vào lạng lẽ hỏi anh: "Anh ơi, sao số 8 này lại ngủ thiếp đi thế ạ?"*

Thanh âm cô rất nhỏ, nhẹ nhàng, như là sợ sẽ đánh thức Cỏ Tích bên cạnh.

Cỏ Tần nhìn qua kí hiệu trên sách bài tập của mình, cười: "Có lẽ là nó quá mệt."

"Vậy anh không thể đỡ nó lên sao?"

Cỏ Tần liếc qua Cỏ Tích một chút, thanh âm uể oải: "Ngủ thành heo rồi, anh đỡ không nổi."

* Là âm/dương vô cùng đó cả nhà ==))

Cô nhú mảy, cũng không truy vấn ngọn nguồn nữa, lại chỉ vào chỗ khác: "Cái quần này là gì? Lúc các anh làm bài tập còn có thể tùy tiện vẽ tranh sao?"

Quần?

Cố Tần nhìn số π mình vừa viết xuống, mắt phượng khẽ híp lại.

Lại nhìn đôi mắt đang mở to tròn của cô, bộ dáng khát khao học tập, anh chỉ chỉ: "Đây là chữ cái Hy Lạp, đọc là Pi."

Khi đó, Mục Sở mới học đến bảng nhân chia chỉ biết mịt mờ nhìn anh, ù ù cạc cạc.

Sau đó mắt bắt đầu phát sáng, sùng bái ngưỡng mộ: "Oa oa, anh thật lợi hại!"

Cố Tần: "..."

Anh sờ mũi một cái, cúi đầu trả lời cô: "Anh có lúc nào không lợi hại chứ."

Mạnh miệng là thế, nhưng tai lại dần đỏ lên, tiếp tục làm bài tập của mình.

Mục Sở lại gần nhìn một hồi, tìm trong vở mình một trang giấy trắng sạch sẽ, cũng cúi đầu viết chữ.

Một bên viết, một bên nhìn ngó qua phía bên anh.

Sau đó Cố Tần phát giác nhìn qua, mới thấy cô nhóc này đang bắt chước anh.

Anh viết một chữ, cô cũng viết một chữ.

Anh có thói quen ở mỗi nét cuối cùng của chữ sẽ hơi hất lên một chút, cô cũng học theo, đằng sau mỗi chữ, chữ nào cũng có đuôi vênh lên trời, còn đặc biệt dùng lực!

Cố Tần cầm bút nhẹ nhàng gõ trán cô: "Hoa Hoa, em đây là đang vũ nhục kiểu chữ của anh hả?"

Mục Sở vui đầu vào viết chữ của mình, khẽ đáp: "Em luyện nhiều một chút sẽ đẹp thôi, chữ anh nhìn rất đẹp, em muốn học."

Được cô khen chữ đẹp, khoe môi Cố Tần khẽ cong lên, đứng sau lưng cô, nắm chặt tay phải đang cầm bút kia: "Đến đây, anh dạy em."

Anh nắm lấy tay cô viết một hàng chữ "Cố Tần".

Mục Sở nhú mảy: "Sao lại toàn viết tên anh thế?"

Cố Tần cười cười: "Vậy thì viết thêm tên em nữa."

Anh lại viết một hàng rất nhiều "Mục Sở"

Nhìn hai cái tên trên giấy, anh có chút hoảng hốt.

Cố Tần Mục Sở, bốn chữ đặt chung một chỗ, hình như còn rất hợp.

Thấy anh buông lỏng tay mình, Mục Sở khêu anh: "Anh ơi, viết thêm một hàng tên của Tích Tích nữa."

Cố Tần không trả lời, xoa xoa đầu cô: "Trước tiên em cứ luyện mấy chữ này đã, bao giờ viết nhìn đẹp mắt thì anh lại dạy thêm chữ khác."

Anh nói xong liền quay về chỗ ngồi của mình tiếp tục làm bài tập, dư quang còn thỉnh thoảng liếc nhìn qua cô, thấy được cô rất chân thành nghiêm túc ngồi luyện viết hàng chữ trên vở, Cố Tần Mục Sở.

...

Suy nghĩ bị kéo về thực tại, Cố Tần nhìn thấy Mục Sở đưa qua một tờ bài thi, góc trái trên cùng là tên của cô, chữ viết rồng bay phượng múa.

Không biết đầu óc bị gì, anh vô thức cầm bút giơ tay lên.

Ngay sau đó, ở trước tên cô viết thêm tên của mình vào.

Đặt chung một chỗ là bốn chữ lưu loát --- Cố Tần Mục Sở.

Mục Sở nhìn chằm chằm hành động của anh, lại nhìn qua bài thi của mình một chút, mảy dần chau lại.

Mấy giây sao, cô bất mãn mở to hai mắt nhìn: "Anh làm gì thế? Đây là bài thi của em mà!!"

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Mấy tháng không gặp sao lại gây rồi?

Editor: Chanh

Cố Tần nhìn thấy bốn chữ nơi góc bên trái, biểu lộ có chút cứng ngắc.

Chợt, thần sắc nhanh chóng hồi phục về tự nhiên trở lại.

Anh nhìn về phía Mục Sở đang cau có, giải thích: "Anh chỉ nhìn xem mấy năm nay em học chữ của anh có gì tiến bộ không, viết gần nhau thì dễ so sánh hơn."

Nghe anh nói như vậy, Mục Sở cũng nhìn về phía bốn chữ kia, thoáng qua, còn tưởng là cùng một người viết.

Nhưng mà nếu nhìn một cách cẩn thận thì vẫn phát hiện ra, nét chữ Cố Tần đầy mạnh mẽ, cứng cáp.

Còn chữ của cô thì có vẻ thanh tú hơn, do tay con gái không có mấy sức lực để luyện được thành nét cứng cáp kia.

Mục Sở sờ cảm nhìn một lát, cảm thán: "Hình như chữ anh nhìn đẹp hơn thì phải."

"Cũng được." Anh miễn cưỡng trả lời, "Khổ luyện nhiều năm mà."

"Đề nào không hiểu?" Anh liếc nhìn bài thi của cô.

Mục Sở chỉ vào câu cuối của đề: "Bài này ạ, em xem đáp án rồi vẫn chưa hiểu lắm."

Nói xong vẫn hơi nghi ngờ nhìn anh: "Anh tốt nghiệp đại học rồi, lâu lắm chưa làm qua mấy loại đề này, có giải được cho em không đấy? Nói cho anh biết nè, bộ đề thi này khó lắm."

Cố Tần "xùy" một tiếng, tiểu nha đầu này thể mà xem nhẹ anh.

Quét mắt một vòng nhìn qua đề, anh rút ra một tờ giấy nháp, thuận tiện bảo cô: "Em đi chải tóc đi, nhìn như vừa trốn khỏi trại thương điên ấy."

Ánh mắt còn dôi về phía trước áo ngủ cô --- Sói đỏ tay giờ cái chảo, đánh bay lão sói xám.

Trên trời còn có mấy chữ: Ta nhất định sẽ trở về!

Cố Tần nhớ tới khi còn bé, Mục Sở và Cố Tích đều say mê "Cừu vui vẻ và sói xám".

Về sau không biết ai mua cho Mục Sở một chiếc áo in hình sói đỏ và chiếc chảo đồ chơi, mỗi ngày cô đều cầm chảo gõ lên đầu anh.

Còn hét với anh: "Còn không nhanh đi bắt cừu về đây cho tôi! Bắt không được cừu ông cũng đừng hòng trở về nữa!"

Anh không để ý cô, cô liền chống eo, khí thế hung hăng: "Hừ, lão sói xám ông thật vô dụng, tôi muốn gả cho sói trắng!"

Sau đó anh liền coi Cố Tích là cừu, bắt tới ném cho cô: "Ăn đi."

"... "

Cố Tích vô cùng đáng thương nhìn qua hai người bọn họ, rất tự giác đọc lên lời kịch kinh điển của Cừu Lười Biếng: "Vì sao tôi luôn là người bị bắt chứ!"

Mỗi khi tới đây, Mục Sở đều ôm bụng ngã vào ghế sofa, cười chảy nước mắt.

Nhìn chằm chằm áo cô xem kỹ một lát, anh hững hờ hỏi: "Áo ngủ này của em độc đáo đấy, sao hồi nghỉ hè không thấy em mặc qua?"

Mục Sở cảm lược chải tóc, nghe thấy liền cúi đầu nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng nhớ tới những việc hồi bé, hai gò má đỏ lên.

Khi đó, cứ xem như là trẻ con đùa nghịch đi.

Cô xoay người sang chỗ khác, tránh đi ánh mắt của anh: "Em mặc chơi thôi!"

Chải kỹ tóc, cô đem đuôi ngựa nắm ở trong tay, mắt liếc nhìn bốn phía: "A, dây cột tóc của em ở đâu ấy nhỉ?"

Cô đi qua đầu giường tìm, một bên nói với Cố Tần: "Anh ơi, xem giúp em trên mặt bàn có không, màu đen ấy ạ."

Cố Tần nhìn qua bàn, lơ đãng thoáng trông thấy trong khe hở dưới ngăn kéo có kẹp lấy một dây thun màu đen.

"Có phải cái này không?" Anh thuận thế mở ngăn kéo, đem đồ cầm lên.

Lúc ánh mắt nhìn về phía thứ đồ mình đang cầm, chợt cứng đờ.

Mục Sở nghe tiếng anh bèn nhìn qua, thấy áo ngực của mình đang còn treo trên ngón trỏ của anh, còn lung lay sắp rớt.

Con người bỗng dựng phồng lớn, khuôn mặt đỏ lên, nhanh chóng chạy tới đoạt lại.

Tóc chưa kịp cột lên thuận thế rơi xuống, tán loạn ở trên vai.

Cục diện hết sức khó xử!!!

Bên tai Cố Tần cũng mất tự nhiên khẽ đỏ lên, đem ánh mắt dời về phía nơi khác, nhìn thấy trên cạnh ghế sofa có một dây thun màu đen.

Anh mím môi, chỉ xuống: "Ồ kia."

Mục Sở đỏ mặt đem áo ngực nhét vào trong chăn, bình tĩnh đi qua, lấy dây thun cột tóc một lần nữa.

Cố Tần xê dịch cái ghế bên cạnh: "Lại đây, anh giảng đề cho em."

Mục Sở đi sang ngồi.

Hai người đều ăn ý xem như đoạn nhạc dạo vừa rồi là ảo giác, ai cũng không nhắc lại.

- - - - -

Tháng chín dần tới, lớp mười và mười một cũng lần lượt khai giảng, sân trường so với trước đây náo nhiệt hơn rất nhiều.

Doãn Lê Hán mặc dù học tập chẳng ra sao, nhưng lại trị được đám học sinh đang tuổi lì như trâu này, trong trường không ai không sợ.

Xuất phát từ phương diện kỷ luật, trường học bầu cậu làm chủ tịch hội học sinh.

Do việc chào đón học sinh mới nên mấy ngày nay khá bận rộn, trong phòng học cơ hồ là ít khi thấy bóng dáng của Doãn Lê Hán.

Giờ ăn trưa, Mục Sở và Cố Tích ngồi trong phòng ăn dựa vào cửa, thấy cậu ta lười nhác đi tới, phía sau vẫn là một đám nam sinh quen thuộc đang trêu đùa nhau.

Người cậu cao, bộ dáng lại đẹp trai, đứng giữa một đám người nhìn rất nổi bật, xung quanh có rất nhiều nữ sinh nhìn sang.

Doãn Lê Hán thoáng nhìn cô nàng, nháy mắt.

Cố Tích giả vờ như không nhìn thấy, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Mục Sở nói: "Thật ra Doãn Lê Hán cũng đẹp trai phết chứ đùa."

Cố Tích cắn đũa: "Đẹp trai hơn anh tớ không?"

"À thế thì không." Nói xong, Mục Sở sừng sốt, lại bổ sung thêm một câu, "Dù sao hai người cũng là anh em, cậu xinh như thế, anh ấy giống cậu, cho nên cũng không kém quá nhiều."

Hai người đang nói chuyện, Doãn Lê Hán đột nhiên đi tới, đặt hai chai đồ uống xuống trước mặt.

Của Cố Tích là Milkshake vị ô mai, còn Mục Sở thì là trà hoa nhài, hiển nhiên rất hiểu rõ sở thích của bọn họ.

Đặt xuống cũng không nói gì, xoay người rời đi.

Cố Tích và Mục Sở mới đầu cũng hơi sững sốt một chút, nhưng sau lại thành thói quen, tiếp tục vừa ăn vừa tám chuyện trên trời dưới đất.

Doãn Lê Hân mang com ngồi xuống chỗ mà mấy người anh em của cậu chọn trước, hững hờ ăn.

Thẩm Chu bên cạnh còn đang trao đổi ánh mắt với mấy tên bên cạnh, quyết định đứng dậy phát biểu: "Lê ca, hỏi cậu vấn đề này được không?"

Mí mắt Doãn Lê Hân vẫn không nâng lên: "Có rắm mau thả."

Thẩm Chu nói: "Gần đây bọn tớ phát hiện, cậu đối với Mục Sở cũng rất tốt, bình thường cũng chú ý tới sở thích của cậu ấy, còn biết cậu ấy thích hoa nhài nữa. Lê ca, rốt cục là bây giờ cậu đang theo đuổi Cố Tích hay Mục Sở thế?"

Doãn Lê Hân trừng cậu ta: "Ông đây là người cả thềm chóng chán thế à?"

Một nam sinh khác chen vào: "Nhưng đang theo đuổi Cố Tích mà vẫn thuận tiện đặc biệt chiều cố Mục Sở, đây đâu phải phong cách của Lê ca. Lúc học mười một còn không có rõ ràng như vậy đâu."

Với lại, Mục Sở cũng rất xinh, khí chất thì khỏi bàn, lại luôn xếp top đầu, danh khí cực lớn!

Mặc dù Mục Sở và Cố Tích đều là nữ thần của trung học Gia Hưng, nhưng trên thực tế, trong trường người hâm mộ Mục Sở vẫn nhiều hơn một chút.

Mấy người anh em bên cạnh Doãn Lê Hân cũng có rất nhiều người xem Mục Sở là nữ thần của đời mình.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân xuất phát từ Cố Tích là của Lê ca bọn họ, ai dám sinh lòng vọng tưởng chứ.

Nhưng bất kể nói thế nào, với điều kiện của Mục Sở, bọn hắn cảm thấy Lê ca thật đúng là không phải không có khả năng "thay lòng đổi dạ".

Huống chi theo đuổi Cố Tích khó như vậy, hai năm rồi vẫn chưa có tiến triển gì, bây giờ từ bỏ cũng là chuyện bình thường.

Thẩm Chu còn nói: "Lê ca, cậu cho anh em chúng tớ một lời chắc chắn đi, nếu cậu thích Mục Sở cũng không có gì. Dù sao bọn tớ cũng chỉ vụng trộm thích cậu ấy trong lòng một chút, không ai dám theo đuổi. Hôm nay nếu cậu nói ra được những lời cất giấu trong lòng bấy lâu, về sau chúng tớ nhất định sẽ coi Mục Sở là chị dâu, tuyệt đối không dám khinh nhờn mảy may!"

"... "

Doãn Lê Hân quả thực bị mấy lời của Thẩm Chu chọc cười, lại nhìn về phía những người khác: "Ai cũng nghĩ như vậy?"

Mọi người không ai lên tiếng, nhưng sự im lặng đã nói lên tất cả.

Doãn Lê Hân xùy một tiếng, để đũa xuống, nhìn mấy tên đàn trước mặt, khó có khi tốt bụng giải thích: "Cuối năm mười một, anh trai Cố Tích có tới đón hai người bọn họ tan học, nhớ không?"

"Đương nhiên là nhớ rồi, còn nhớ kỹ nữa là đằng khác, lúc đó cậu tưởng đấy là anh trai Mục Sở, mém chút nữa là đã solo với anh rề rồi."

Doãn Lê Hân gật đầu: "Đúng, chính là lúc ấy."

Cậu uống một hớp nước, thông thả nói: "Anh trai Cố Tích cho là tôi và Mục Sở đang hẹn hò, ánh mắt ghen tuông lúc anh ta chất vấn Mục Sở, mẹ nó ông đây ăn giấm của Cố Tích nhiều năm như vậy, liếc qua thôi cũng đủ hiểu!"

Đám người: "???"

Doãn Lê Hân liếc nhìn đám người đang ngồi nghếch mặt ra, chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Cho nên có thể nói, không phải Cố Tích và anh trai Mục Sở có "biến", mà là Mục Sở và anh trai Cố Tích có "biến", hiểu không?"

Thẩm Chu đột nhiên đã hiểu: "Lê ca đỉnh quá, trước tiên là giải quyết chị dâu tương lai, tương đương với việc thu phục được anh vợ tương lai. Trách không được năm nay lại phá lệ chiều cố thêm Mục Sở, hóa ra là đánh lên chủ ý này!"

Người bên cạnh nghe nửa ngày, cũng bội phục giọng ngón tay cái lên: "CMN lợi hại!!"

"Còn phải nói." Doãn Lê Hân đắc ý cười, "Ông đây thông minh như vậy!"

Vừa rồi cậu còn nghe được Mục Sở khen mình đẹp trai, rõ ràng nước đi này không tệ chút nào.

Mặc dù sau đó Mục Sở vẫn nói cậu không đẹp trai bằng anh của Cố Tích.

Nhưng so với anh vợ tương lai, ai thêm hơn thua cơ chứ!

- ----

Hạ đi thu đến, thời tiết ngày càng mát mẻ.

Buổi chiều nọ, Cố Tích cầm cốc nước lên: "Sở Sở, tớ giúp cậu đi lấy nước nha?"

Mục Sở cười đem cốc nước đưa tới.

Doãn Lê Hân phía sau thấy vậy, cũng đưa cốc của mình lên: "Lấy cho tớ với."

Cố Tích nhú mồm đẩy cậu ra: "Ai nói muốn lấy nước giúp cậu chứ?"

Đúng lúc Hách Tinh phía trước cũng cầm cốc nước của mình đứng lên, nhìn về phía bên này, nhẹ nhàng hỏi Doãn Lê Hân: "Có muốn tớ lấy giúp cậu luôn không?"

Doãn Lê Hân miệng cắn đầu bút, khẽ giương mắt lên, mang theo vài phần kiêu ngạo cùng xa cách.

Cậu không để ý tới Hách Tinh, đoạt lấy cốc của Mục Sở và Cố Tích, thanh âm vừa lười nhác vừa bắt đầu: "Tớ đi lấy nước, được chưa?"

Cố Tích nhìn chằm chằm bàn tay đột nhiên trống không.

Lại nhìn sang Mục Sở bên cạnh, còn có sắc mặt khó coi của Hách Tinh nữa.

Không hiểu sao trong lòng thật cmn thoải mái!

Hách Tinh cắn cắn môi, nhìn xem hai người bọn họ, trầm thấp mở miệng: "Sở Sở, có phải cậu vẫn còn giận tớ việc lần trước không?"

"Thật sự tớ không cố ý, ngày đó đột nhiên bụng rất đau, nên mới lỡ quên mất. Để cậu đứng đợi trong phòng học lâu như vậy, tớ rất xin lỗi, tớ nhận sai với cậu được không?" Hách Tinh làm bộ xuống nước.

Mục Sở một tay chống đầu, tay phải thì bặm nhấm môi, mí mắt không thèm nâng lên, coi cô ta thành không khí, làm Hách Tinh càng xấu hổ.

Cố Tích một lần nữa về chỗ ngồi của mình, không mặn không nhạt bổ sung một câu: "Nếu xin lỗi có tác dụng thì còn cần đến cảnh sát làm gì?"

Mục Sở kéo kéo Cố Tích, bảo cô nàng im lặng.

Đối với loại người như Hách Tinh, càng lý luận thì cô ta càng tỏ vẻ đáng thương mà thôi.

Lạnh nhạt là phương thức xử lý tốt nhất, cô ta có muốn náo cũng không có thứ để náo.

Chỉ là vẫn chậm mất một bước.

Đột nhiên vành mắt Hách Tinh đỏ lên nhìn về phía Cố Tích: "Việc hôm ấy đúng thật là tớ không cố ý. Tớ biết gia cảnh tớ bình thường, không giống với hai người các cậu, bình thường luôn cẩn thận từng li từng tí, không dám trêu chọc nhóm người các cậu nửa phần, bây giờ cũng thật lòng xin lỗi, các cậu cũng không cần vì vậy mà làm tớ khó xử chứ?"

Cố Tích nghe được thì sùng sốt: "Cậu nói vậy cái gì đấy? Bọn tôi ý vào gia thế khinh thường cậu khi nào?"

Đôi mắt Hách Tinh rung rung, đáng vẻ đáng thương.

Trong lớp dần có nhiều người hướng mắt nhìn về phía bên này.

Còn có người bắt đầu "thấy việc nghĩa hăng hái làm!": "Cố Tích, cậu cũng đừng bắt nạt người quá đáng chứ, không thấy Hách Tinh khóc rồi sao? Cứ coi như cậu của cậu là đại cổ đồng đi, cũng không thể ngang ngược ức hiếp thế được."

Mục Sở dừng bút nhìn sang, là một bạn học nữ có quan hệ không tệ với Hách Tinh, tên là Thôi Yên.

Không hiểu sao đang yên đang lành lại bị chụp lên đầu cái mũ ức hiếp người khác, Cố Tích tức nổ đom đóm nhìn Thôi Yên.

Mục Sở giữ chặt cô nàng, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Thôi Yên đang bảo vệ Hách Tinh kia, nghiên cứu tìm tòi, dò xét, lại có mấy phần như có như không khinh thường, nhưng vẫn không mở miệng ra nói một chữ.

Ánh mắt của cô rất bén nhọn, lúc không nói lời nào càng lộ ra lực sát thương kinh người, trong mắt phượng còn mang theo ý lạnh.

Thôi Yên bị cô nhìn đến tê hết da đầu, không hiểu sao hơi chột dạ: "Cậu, cậu trừng tớ làm gì? Tớ cũng đâu có nói sai..."

Bình thường Mục Sở đều rất ít nói, nhưng đây là lần đầu tiên Thôi Yên thấy cô tức giận như vậy, quả thực vô cùng dọa người.

Cố Tích cũng kinh ngạc nhìn Mục Sở, trong thoáng chốc, cảm thấy ánh mắt lúc cô tức giận giống y đúc anh trai mình!

Đúng lúc Doãn Lê Hân đi lấy nước về, liếc nhìn qua Hách Tinh đang chực khóc một chút, cùng với không khí quỷ dị trong phòng học.

Cậu nhũ mày, giọng nói lộ ra sự không kiên nhẫn: "Có người chết sao, ai trong phòng khóc tang vậy? Xúi quẩy!"

Đại ca đã lên tiếng, các bạn học trong lớp nhao nhao vui đùa làm ra vẻ bận rộn học tập, yên lặng như gà.

Hách Tinh vừa định rơi nước mắt, lại bị ánh mắt của Doãn Lê Hân dọa sợ, lại nén trở về.

Thôi Yên vỗ vỗ bả vai cô ta, rồi yên lặng về vị trí của mình, đến cái rằm cũng không dám thả.

Doãn Lê Hân tạo ra bầu không khí âm 20 độ nhưng vẫn không có nửa điểm tự giác, làm như không có gì,坦然 đứng ở chỗ ngồi của mình, nghiêng người về phía trước, đem cốc nước ra: "Hai vị tiểu thư, mời uống nước."

Thời điểm tan học, trong phòng học yên tĩnh, giọng nói của cậu vừa vang dội mà đột ngột.

Mục Sở hoàn hồn, cầm cốc nước lên, nói cảm ơn.

Vừa cảm ơn cậu đi lấy nước, cũng là cảm ơn vì vừa nãy đã giải vây.

Doãn Lê Hân cười cười, nói: "Nếu cậu có thể báo Cố Tích cảm ơn tớ, như thế mới có thành ý."

Mục Sở: "... "

Trước giờ vẫn luôn ngang ngược như vậy, xem như mấy bạn học trong lớp không tồn tại/

Tại Cố Tích đỏ lên, đoạt lấy cốc nước của mình từ trên tay cậu, lúc xoay người nhanh phóng phun ra hai chữ: "Cảm ơn!"

Bởi vì một trận nháo này mà Hách Tinh an phận hẳn, rốt cục cũng không nín lấy chuyện cũ mà tỏ vẻ đáng thương, cầu tha thứ nữa.

Mục Sở tập trung tinh thần vào việc học, cùng với cô ta nước sông không phạm nước giếng.

Công việc ở thành phố A của Cố Tần rất bận rộn, liên tiếp mấy tháng đều không trở về thành phố C.

Nhưng mà vẫn luôn canh cánh sẽ phát sinh chuyện Mục Sở bị khóa trong phòng học một lần nữa, mỗi đêm anh đều nhắn tin cho cô.

Ba phút sau nếu như chưa trả lời tin nhắn thì lập tức gọi điện tới, thúc giục cô trở về kí túc xá.

Thời gian dần trôi qua, hai người nuôi thành thói quen gọi điện cho nhau vào mỗi buổi tối.

Ban đầu chỉ là những cuộc đối thoại ngắn gọn, về sau dần dần nói thật lâu, ai cũng không nhớ cúp máy.

- - - - -

Thi thử mỗi tháng của khối mười hai, Mục Sở vẫn vững vàng đứng ở vị trí thứ nhất.

Thẩm Diệp ngoại trừ việc ngoài ý muốn đột cuối năm ngoái ra, vẫn như cũ đứng ở vị trí thứ hai.

Nhưng điểm lại ngày càng sát sao so với Mục Sở, điều này làm cô càng cố gắng luyện đề để bảo toàn thứ hạng của mình.

Sắp tới kì nghỉ đông.

Ban một là hi vọng của trường Gia Hưng trong kì thi đại học lần này, nên mọi người đều rất tự giác không có chút vui sướng nào với kì nghỉ năm nay.

Ngày ngày tự học buổi tối, trong phòng học là không khí học tập nghiêm túc, có người vui đùa giải đề, cũng có nhóm người cùng nhau thảo luận một bài khó.

Thôi Yên cầm bộ đề đi đến trước mặt Hách Tinh, nhẹ giọng nói: "Tinh Tinh, đề này trước đây cậu làm qua rồi đúng không? Câu cuối tớ tính mãi chưa ra, giảng qua cho tớ một chút nhé?"

Kỳ thi sắp tới, lần vừa rồi Hách Tinh phát huy không tốt, rớt mấy bậc, bây giờ đang gấp rút học tập.

Đột nhiên bị quấy rầy, tâm tình cô ta không tốt lắm, nhũ mày lại.

Quay đầu nhìn Mục Sở đang học bài, cô ta nhìn Thôi Yên nói: "Cậu bảo Mục Sở giảng giúp đi."

Thôi Yên run lên, sắc mặt không tốt lắm.

Lần trước cô ta ra mặt thay Hách Tinh, cảm giác như đã đắc tội hai người Cố Tích với Mục Sở, giờ còn mặt mũi nào mà nhờ Mục Sở giảng đề nữa chứ.

Khẽ giật áo Hách Tinh, nhẹ nhàng nói: "Tớ với cậu thân hơn, cậu nói qua cho tớ một chút đi, không mất nhiều thời gian đâu."

"Nhưng tớ cũng muốn học." Hách Tinh không mấy tình nguyện.

Sắc mặt Thôi Yên cũng trầm xuống.

Cô không nghĩ tới thái độ của Hách Tinh sẽ như thế này, bình thường lúc hai người đi với nhau, bắt măn của Hách Tinh đối với Mục Sở và Cố Tích, cô đều hỗ trợ bất bình thay cô ta.

Kết quả là, bây giờ ngay cả việc giảng đề cũng không nguyện ý giúp?

Thôi yên hít vào một hơi, nhìn Hách Tinh: "Đề này rõ ràng hỏi sáng cậu làm rồi, cho tớ hướng đi của bài này được không?"

Hách Tinh dừng bút, mắt đảo quanh, quay đầu nhìn Mục Sở nói: "Mục Sở, cậu giảng đề giúp Thôi Yên được không?"

Mục Sở ngẩng đầu nhìn cô ta, không nói chuyện.

Hách Tinh lại nói: "Tớ còn nhiều đề muốn làm, không phải cậu xếp hạng nhất sao, thành tích đã rất khá, không cần nhiều thời gian học tập như vậy, hẳn là nên phân ra một chút để giúp đỡ những bạn học khác."

"Được." Mục Sở cười.

Hách Tinh hơi bất ngờ vì thấy cô dễ nói chuyện như vậy, lại nghe được Mục Sở chậm rãi bổ sung một câu: "Tích Tích nhà chúng ta xinh đẹp như vậy, hẳn là không cần nhiều nam sinh theo đuổi như thế, cậu có muốn chia một nam sinh đang theo đuổi cô ấy cho cậu không?"

Mục Sở nói đâm trúng tim đen, Hách Tinh bị chặn học đến nghẹn, ánh mắt rơi vào người Doãn Lê Hân phía sau.

Cô ta cắn chặt môi dưới, nửa ngày không nói gì, cuối cùng chặt vật xoay người sang chỗ khác.

Cố Tích yên lặng giờ ngón tay cái với Mục Sở, dùng khẩu hình nói một câu: "Lợi hại!"

Đúng lúc chuông tan học reo lên, Mục Sở thu dọn đồ đạc của mình.

Cố Tích có chút kỳ quái nhìn cô: "Sao dạo này cứ tan học là chạy thẳng một mạch về ký túc xá thế?"

Mục Sở nhún vai: "Vì mệt chứ sao."

Rồi lại hỏi Cố Tích: "Cậu có đi không?"

Cố Tích lắc đầu: "Cậu đi trước đi."

Mục Sở nhìn Doãn Lê Hân ở phía sau vẫn không có ý định rời đi, hiểu rõ gật đầu.

Quan hệ của hai người này dạo gần đây không tệ nha ~

Cô khẽ cong môi, một mình trở về phòng.

Tuyết bỗng rơi, quện vào làn gió lạnh thấu xương, trong chớp mắt đã phủ lên mặt đất một tầng trắng xóa.

Các bạn học phía sau lần lượt ra khỏi lớp, đều kinh ngạc reo hò: "Oa, tuyết đầu mùa!!"

Mục Sở hứng thú bùng bùng chạy về ký túc xá, cũng không nữa mặt mà đi thẳng ra ban công, cầm điện thoại gọi cho Cố Tần.

Bên kia vừa kết nối, cô đã nhảy căng lên mở miệng: "Anh ơi, ở nhà tuyết rơi rồi, cực lớn luôn, bên anh có tuyết chưa?"

Cô ghé vào lan can, đưa tay đón lấy những bông tuyết trắng muốt, dưới ánh đèn phản chiếu từ ban công, tay cô như hòa cùng một thể với sắc tuyết đầu mùa.

Lúc này Cố Tần vẫn đang ở lại công ty tăng ca, trước bàn làm việc còn đặt một ly cà phê.

Nghe thấy sự hưng phấn trong lời nói của cô, anh đứng dậy đi tới trước cửa sổ sát đất, quan sát ánh đèn hoa lệ ngoài kia, thanh âm ôn hòa: "Thành phố A ở phương nam, rất ít khi có tuyết rơi."

Mục Sở nhìn tuyết bên ngoài, cảm thấy đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay, nếu như anh không được thấy thì thật đáng tiếc.

Suy nghĩ một lát, cô nói: "Anh ơi, em mở video để anh nhìn tuyết bên này nhé."

Nói xong, cô ấn mở camera.

Cố Tần nhìn qua màn hình di động, thấy khuôn mặt cô gái đột nhiên xuất hiện trên màn hình, ánh mắt xiết chặt.

Mấy tháng không gặp sao cô lại gầy rồi?

Mục Sở mặc chiếc áo lông màu hồng, trên cổ quàng một chiếc khăn trắng dày, lúc cười hai bên má còn xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ, mắt phượng cong cong.

"Anh ơi, nhìn tuyết sau lưng em nè!"

Cô dựa mình vào lan can, chỉ chỉ vào màn tuyết phía sau.

Sau đó, lại nghe thấy tiếng của Mục Sở thắc mắc hỏi: "Ồ, sao anh lại không nói gì?"

Cố Tần hoàn hồn, trả lời: "Anh đang nhìn tuyết."

Cũng nhìn em.

Ý cười của Mục Sở càng đậm: "Có phải tuyết năm nay rất lớn không?"

"Ừ, rất đẹp."

Cố Tần nhìn chiếc cầm thon của cô, vẫn hỏi một câu: "Sao lại gầy vậy rồi, không ăn cơm đầy đủ?"

Mục Sở sờ sờ mặt mình, đáp: "Có chứ, em ăn nhiều lắm đấy. Chắc là do bài tập nhiều quá."

"Nhưng mà." Cô ngừng một chút, lại nói, "Em thấy gầy đẹp mà."

Cố Tần xùy một tiếng.

Bình thường vốn đã gầy, bây giờ cảm lại càng nhon, đoán chừng trên người cũng không có mấy lượng thịt, đẹp cái rắm.

"Béo một chút mới đẹp." Anh nói.

Mục Sở nhú mày: "Anh giống y hệt ba mẹ em, muốn nuôi heo sao?"

Cố Tần: "?"

Cô nói: "Heo nhà mình, đương nhiên là càng béo trắng càng tốt. Nhưng đứng từ góc độ khác mà nói, con trai thường thích con gái gầy gầy ấy."

Cố Tần bị sự ví von của cô chọc cười: "Em sai rồi, ai nói con trai thích mấy cô gái gầy chứ? Anh thấy béo một chút mới tốt."

Mục Sở bĩu môi, bảo anh không có mắt thẩm mỹ.

"Bọn em sắp nghỉ đông rồi, bao giờ anh về?"

Trường trung học Gia Hưng là trường tư nên thời gian nghỉ muộn hơn so với những trường khác, kỳ thi thử cuối cùng rơi vào mười hai tháng chạp.

Ngày thứ hai của kỳ nghỉ đã là giao thừa.

Cố Tần dừng một chút, nói: "Bên này tương đối bận, anh sẽ cố về hôm giao thừa."

"Ồm cái kia---" Con mắt Mục Sở đảo quanh, bộ mặt tươi cười lấy lòng, "Năm mới có quà chứ ạ?"

Cố Tần dựa lưng vào ghế sofa, giận cô: "Năm mới có lì xì là được rồi, còn muốn quà gì nữa?"

"Tất nhiên là phải muốn rồi!"

"Được." Anh miễn cưỡng nói, nhìn qua cô gái trên màn hình, "Giao thừa chờ anh trở về, chúng ta cùng nhau đón năm mới, như những năm trước ấy."

Bởi vì Mục gia và Cố gia gần nhau nên gia thừa hằng năm, hai nhà đều tụ hội chung một chỗ.

Người lớn hai bên thì ở phòng khách xem các chương trình cuối năm, người trẻ bọn họ thì chơi ở trên lầu.

Cả hai nhà đều không thêm đề ý thể tục quy củ, năm nay đón ở Cổ gia, sang năm đón ở Mộc gia, luân phiên nhau như thế, chỉ cần vui vẻ náo nhiệt là được.

Chờ tiếng chuông năm mới vang lên, người lớn mới bắt đầu phát lì xì cho bọn trẻ trong nhà, sau đó ai về nhà nấy đi ngủ.

"Vâng." Mộc Sở đáp ứng, nghĩ nghĩ nói, "Năm ngoái tổ chức bên nhà anh rồi, năm nay đến nhà em."

Nói nói, cô còn chớ chút chờ mong.

Cố Tần nhìn đồng hồ, mở miệng: "Sắp thi rồi, mấy ngày nay ngủ sớm một chút, Tết anh về."

Mộc Sở vẫy chào với anh, cúp điện thoại.

Cô lại giờ máy chụp một bức hình, gửi cho Cố Tần.

Cố Tần vừa ngồi xuống bàn làm việc, thấy màn hình điện thoại sáng lên, đưa tay ấn mở, khoe môi cong lên, trả lời cô: [Đẹp lắm.]

[Nhanh ngủ đi, ngủ ngon.(/ sờ đầu. jpg)]

Một bên khác, Cố Tích cũng gửi ảnh tuyết rơi cho anh: [Anh ơi, ở nhà tuyết rơi rồi, nhìn nè.]

Cố Tần liếc mắt nhìn qua, trả lời cô nàng: [Sắp thi rồi, đừng chi biết chơi.]

Cố Tích: [Vàngggg]

*

Spoil chương 36: [Anh nhớ em cả một đời.]

Để vậy cho các nàng đoán xem chương sau có gì hí hí =))))))

- - - - -

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Anh nhớ em cả một đời

Editor: Chanh

Đêm giao thừa, phòng khách dưới lầu đang mở các tiết mục cuối năm, Mộc Sở và Cố Tích đều không có hứng thú với mấy cái này, kéo Cố Tần lên lầu.

Phía đông tầng hai của Mộc gia có một phòng chiếu phim nhỏ, Cố Tích đang lục lọi vừa hỏi: "Chúng ta xem gì đây?"

Nói rồi, bỗng tâm huyết dâng trào, nhìn về phía Cố Tần cùng Mộc Sở, "Hay là xem phim ma đi?"

Mộc Sở ngồi ở trên ghế sa lon, sững sốt một chút, nhìn không được cười cô nàng: "Thôi đi, mỗi lần xem được một nửa cậu đều bị dọa sợ khóc òa lên. Với lại cũng sắp sang năm mới rồi, ai lại xem mấy phim sát phong cảnh thế này."

Cố Tích bĩu môi: "Nhưng mà ba người chúng ta khó khăn lắm mới tụ tập chung được một bữa, tớ thấy xem phim ma rất có không khí."

Sau lại nhìn qua Cố Tần: "Anh thấy sao?"

Cố Tần ngồi bên phía tay phải Mộc Sở, cúi đầu cầm điện thoại gửi tin nhắn.

Hạng mục bên thành phố A tựa hồ rất bận, anh mới ở bên kia trở về hai tiếng trước, đến Mục gia một hồi mà đã có mấy cuộc điện thoại gọi tới.

Nghe thấy Cố Tích hồi, đến đầu cũng không ngừng, anh nói: "Em hồi Sờ Sờ đi, anh theo cô ấy."

Điện thoại bỗng đổ chuông, anh đứng lên đi ra ngoài nghe máy.

Mục Sờ nhìn bóng lưng của anh, hỏi Cố Tích: "Anh ấy bận vậy à?"

Cố Tích tìm được phim, thuận miệng nói: "Hình như hạng mục Thủy Linh kia vừa khởi động lại xảy ra vấn đề, mấy năm trước hạng mục này bị cư dân mạng ép ngừng hoạt động, lúc này lại bị phía bên kia đào lên, sắp sang năm mới rồi cũng không chịu yên."

"Vậy hạng mục này rất khó làm à?"

"Chắc vậy." Cố Tích nói, lại nghĩ nghĩ: "Nhưng mà anh tớ chắc hẳn có thể làm được, nói không cần ba tớ nhúng tay vào, cho nên cậu cũng không cần lo lắng đâu."

"Tớ lo lắng bao giờ!" Mục Sờ chột dạ một chút, thốt ra.

Về sau thấy Cố Tích nhìn qua, "Anh tớ vừa mới tốt nghiệp đã phải nhận cái cục diện rối rắm này, cậu không nên lo lắng sao?"

"... "

Mục Sờ không có trả lời, chỉ chỉ vào chủ đề trường học kia, poster là một nữ sinh mặt đầy máu mặc đồng phục cao trung: "Cái này đi."

"Trường học hả?" Cố Tích đột nhiên sợ, "Chủ đề sát quá tớ có mơ thấy ác mộng không ta?"

Mục Sờ nhú mày: "Không phải cậu muốn xem sao? Nếu nhát gan thì cứ chọn đại một bộ nào đấy hài hài đi, xem phim mà làm gì."

"Ai nói tớ nhát gan?" Cố Tích không phục, chọn luôn bộ này, thuận tiện tắt luôn đèn tạo không khí.

Lúc Cố Tần nói chuyện điện thoại xong quay lại, trong gian phòng đã tối đen, anh thuận thế hướng mắt nhìn về màn ảnh trước mặt.

Màn đêm yên tĩnh, trong kí túc xá, một ma nữ đầu tóc bù xù đứng cạnh giường của một nữ sinh đang ngủ say, từng chút từng nắm lấy tóc cô gái kia.

Nương theo tiếng hét hoảng sợ chói tai của nữ sinh kia, Cố Tích đột nhiên hét to "A---", nhào vào trong ngực Mục Sờ: "Tớ không nhìn, không nhìn nữa."

"Sờ Sờ, chúng ta đổi phim khác đi, không xem bộ này." Cô nàng vô cùng đáng thương nói.

Mục Sờ nghiêm túc nhìn chằm chằm màn ảnh, tùy tiện xoa xoa tóc an ủi: "Không phải cậu muốn xem sao, tớ thấy cũng được mà."

Cố Tích: "... "

Đúng lúc điện thoại Cố Tích sáng lên, là Doãn Lê Hân gọi video tới.

Ánh mắt cô nàng khẽ sáng lên, đứng lên: "Tớ đi nghe điện thoại đây, cậu thích thì cứ từ từ xem đi."

Chạy vội đến cửa, nhìn thấy Cố Tần đứng đấy, cô nàng đem di động giấu ra sau người phòng trường hợp anh nhìn thấy, cười cười: "Anh vào xem với Sờ Sờ nhé, em có hẹn học bộ túc với bạn rồi."

Cố Tần quét mắt nhìn điện thoại trong ngực em mình, xùy một tiếng: "Học bổ túc?"

Cố Tích chột dạ, không nói lời nào.

"Đi đi." Anh rất tốt bụng thả cô nàng đi.

Cố Tích như được đại xá, nhanh chân chuẩn mất.

Cố Tần đóng cửa, cất bước đi tới, ngồi xuống bên cạnh Mục Sờ.

Cô xoắn xuýt ôm gối, một tay đã nắm chặt lấy gối ôm, rõ ràng là đang sợ nhưng vẫn say sưa xem.

Anh lấy chiếc gối ôm trong ngực cô, đệm ở dưới lưng, tự nhiên dựa vào.

Mục Sờ chỉ cảm thấy trước ngực trống rỗng, đúng lúc trên màn hình hiện lên cảnh tượng kinh dị, cô bị dọa tới mức suýt kêu thành tiếng.

Nhìn thấy Cố Tần, cô nhú mày: "Sao anh lại cướp gối của em!!"

"Quá mệt mỏi, anh muốn dựa tí." Thanh âm anh tàn mạn, mang theo sự ừ ừ.

Mục Sở nghĩ đến việc vừa rồi Cố Tích nói anh rất bận rộn, đoán chừng vì vừa mới từ thành phố C trở về, quả thực không có thời gian nghỉ ngơi, nên lười không thèm chấp nhặt với anh.

Cô đứng lên, tìm thêm một cái gối nữa, nếu trước ngực trống rỗng thì có chút... dọa người.

Nhưng mà trong phòng lại tối quá, cô nhìn bốn phía một chút cũng không có nhìn thấy.

Đoán được ý đồ của cô, Cố Tần đem cô kéo về, đưa tay mình tới: "Cho em ôm này."

Nói xong lại cười, có ý riêng: "Đừng có kích động mà cần là được."

Mục Sở sùng sốt một chút, suy nghĩ có hơi bay xa.

Kỳ nghỉ đông năm ấy, đúng lúc cũng đón giao thừa ở Mục gia.

Cố Tích đòi xem phim kinh dị, không khác gì so với năm nay, vừa xem được đoạn đầu thì cô nàng đã bị dọa chạy.

Cuối cùng, ở đây cũng chỉ có hai người Cố Tần và Mục Sở.

Lúc ấy, Mục Sở mới vừa thoát khỏi đoạn tình cảm đơn phương của mình, nhìn Cố Tần cũng không được tự nhiên như bây giờ, không thể nào cùng anh nói chuyện.

Cho nên lúc Cố Tích vừa rời đi, bầu không khí trong phòng có chút cổ quái.

Cô nghiêm túc đem sự chú ý của mình dôi vào màn ảnh, xem như Cố Tần không tồn tại.

Nhưng về sau lại bị kịch bản hấp dẫn, tập trung tinh thần xem phim.

Có lẽ do xem quá nhập tâm, lúc xuất hiện cảnh kinh dị, cô bị dọa đến hét lên.

Lúc Cố Tần kéo tay, cô lại vô thức xem đó là một loại công kích, xuất phát từ tâm lý phòng vệ, bèn hung hăng ôm lấy tay anh mà cắn.

Trong phòng rất ấm, nên lúc ấy anh chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay.

Bị Mục Sở đột ngột cắn một cái, Cố Tần đau khê kêu lên một tiếng, nhưng lại không có tránh né, cũng không to tiếng sợ dọa đến cô.

Chờ Mục Sở tỉnh táo lại, trên tay anh đã in hằn hai dấu răng thật sâu.

... Cũng không biết dùng từng nào lực.

Lúc ấy Mục Sở chỉ biết nhìn chăm chăm vào "kiệt tác" của mình, môi mông mấp máy, nửa ngày cũng không nói gì.

Cố Tần cũng không giận, khẽ cười: "Lá gan này của em cũng không lớn hơn Tích Tích là bao."

Mục Sở trầm mặc.

Cố Tần nhìn cô, thờ dãi: "Sao lại không nói chuyện với anh nữa rồi? Em hơn nửa năm không nói chuyện, cũng không nhận quà của anh như trước nữa, anh rất khó chịu."

Thấy cô một mực cúi đầu, tay anh khẽ nâng cằm cô lên, đưa tay trái của mình tới, "Hay là bên này cũng cho em cắn một chút? Sau này Hoa Hoa đừng bơ anh nữa, được không?"

Ánh sáng yếu ớt khê rơi xuống, cô nhìn thấy chiếc nhẫn kia trên cổ anh, nghĩ tới nửa năm trước anh xa lánh mình, cũng nghĩ tới Tô Tường Vi.

Cũng không biết lúc ấy nghĩ gì, đột nhiên cô kéo cánh tay của anh qua, hung hãn cắn xuống.

Cô dùng lực rất lớn, rõ ràng cảm giác được thân thể Cố Tần bị đau tới cứng ngắt, nhưng anh vẫn còn cười cười nói với cô: "Nếu như chỗ cắn này thành sẹo, anh sẽ nhớ em cả một đời."

Mục Sở nghe anh nói vậy liền nói lỏng miệng, về sau rất nghe lời, sử dụng lực càng lớn.

Nếu đã nói như thế, vậy cứ để trên người anh vĩnh viễn mang theo dấu vết của cô, để anh nhớ cô cả một đời đi!

Như vậy, chuyện trước kia, cô sẽ không tính sổ với anh.

...

"Phát gốc gì thế?" Lời nói của Cố Tần đánh gãy suy nghĩ của cô.

Mục Sở nhìn cánh tay phải của anh, xoa xoa lên vị trí cô cắn trước đây, cách nhiều năm như vậy, dường như bây giờ mới nhớ hỏi một câu: "Anh có đau không?"

Cô lúc ấy quả thực cắn rất ác, chảy cả máu.

Trong phòng nóng, anh vẫn như cũ không mặc áo khoác mà chỉ mặc mỗi chiếc áo mỏng.

Kéo tay áo lên, nương theo ánh sáng từ màn ảnh, trên bắp tay vẫn còn lưu lại một vết sẹo.

Cố Tần cũng nhìn sang, trong mắt là một mảng lưu luyến ôn nhu.

Anh ngày đó chính là cố ý khiêu khích cô, muốn cô để lại một dấu vết gì đó trên người mình, nhưng lại không ngờ tới cô lại cắn ác hơn so với tưởng tượng của anh.

"Lúc đó em rất hận anh nhỉ, lại chọn chỗ yếu nhất mà cắn." Dưới ánh sáng yếu ớt, anh nhìn gương mặt tình xảo kia, thanh âm nhu nhu, trong màn đêm nghe rất câu dẫn lòng người.

Mục Sở im lặng không nói gì.

Khi đó, cô quả thực rất hận anh.

Hận anh không thích cô, xa lánh cô.

Cũng hận anh thích Tô Tường Vi, để cho chị ta có thể vênh vào đắc ý trước mặt cô.

Nhưng mà cũng chỉ là hiểu lầm.

Nếu như lúc ấy cô biết anh và Tô Tường Vi thật qua không có chút quan hệ nào, tất cả chỉ là màn kịch của Tô Tường Vi, có lẽ sẽ không hận anh như thế.

Nhưng anh xa lánh cô, đây là sự thật.

Mục Sở đem chân đặt lên ghế, cũng không còn tâm tư để xem phim, ôm lấy đầu gối mình, cúi thấp đầu: "Anh này, có phải lúc em học cấp hai ấy, anh rất chán ghét em sao?"

Cố Tần khẽ nhú mày, nhìn cô: "Sao em lại nghĩ vậy?"

Mục Sở nhẹ nhàng nói: "Lúc đó em học không tốt, anh thường xuyên giận dữ với em, sau còn không muốn dạy kèm thêm, để em tự sinh tự diệt nữa."

Cố Tần hồi tưởng lại quá khứ, bất đắc dĩ thở dài, xoa đầu cô, giọng nói mang theo sự nghiêm túc: "Hoa Hoa."

Mục Sở ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Anh chưa từng chán ghét em, chỉ là lúc đó ---"

Cố Tần dừng một chút, giống như đang nhớ lại, "Luôn cảm thấy trong lòng em đang có vướng mắc gì đó, lại không nói cho anh, thà để bản thân khó chịu cũng không nhờ anh giúp."

Anh tự giễu cười một tiếng: "Có lẽ, lúc ấy trong lòng em anh cũng không có quan trọng lắm, đến sự tín nhiệm của em anh cũng không được."

Mục Sở kinh ngạc nhìn anh, có chút bất ngờ, anh khi đó thế mà lại nghĩ như vậy.

Cố Tần im lặng một lúc, cuối cùng vẫn hỏi một câu mà anh đã muốn hỏi cô từ lâu: "Lúc ấy, có phải em có người mình thích rồi không?"

Trái tim Mục Sở đột nhiên nhấc lên, nửa ngày cũng không biết nói gì cho phải, môi mông mấp mấp, trên mặt là biểu lộ hoàn toàn bối rối.

Biểu hiện khi đó của cô rất rõ ràng sao?

Lại nghe Cố Tần đọc thoại, giọng nói còn mang theo chút đắng chát: "Hoặc là yêu sớm. Em thích một tên lưu manh nào đó, rồi bị tên đó làm hư?"

Mục Sở: "...". Sức tưởng tượng còn rất phong phú, không hổ danh là anh trai ruột của Cố Tích.

Thấy Mục Sở không nói lời nào, thân thể Cố Tần hơi căng thẳng một chút, nhìn cô, trong ánh mắt thâm thúy mang theo vài tia do dự bất an: "Chẳng lẽ bị anh nói trúng rồi?"

"Không có!" Cô nhú mày.

Cô mới không có thích mấy tên lưu manh đâu!

Cố Tần tựa hồ nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại sinh lòng hiếu kì với việc trước đây: "Vậy sao em lại không học mà cúp tiết đánh nhau, nói không nghe?"

Mục Sở theo phản xạ định tìm lấy một lý do qua loa để lấp liếm vấn đề này, nhưng cuối cùng, cô lại chọn im lặng.

Cạnh ghế sofa có bày biện một chiếc xe đẩy nhỏ, phía trên để một chai sâm - panh, hình như hồi chiều ba cô xem phim ở đây để lại.

Cô rót cho mình một cốc, ngửa đầu uống cạn.

Cố Tần nhìn động tác của cô, sợ cô uống vào sẽ say nên định ngăn lại, nhưng chậm mất một bước.

Mục Sở đặt cốc rượu xuống, quay người nhìn Cố Tần, tựa hồ đang hạ quyết tâm gì đó, lên tiếng chất vấn anh: "Khi đó vì sao anh lại xa lánh em? Sao lại đi gần với Tô Tường Vi như vậy? Lại còn mang nhẵn đôi với chị ta?"

"Tích Tích nói chiếc nhẵn trên tay Tô Tường Vi không phải do anh tặng, nhưng mà chị ta ở cạnh anh nhiều như vậy, trên tay đeo chiếc nhẵn y đúc anh mà anh còn không phát hiện ra à? Mất anh mù sao, sao lại không thấy được chứ?!"

- - - - -

Truyện chỉ được đăng tại wattpad [tiemnhakeocvk](#)

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 37: Chăm chú ôm lấy eo của anh

Editor: Chanh

Cố Tần nghe Mục Sở hỏi mà ngây ngẩn hết cả người.

Mãi lâu sau, anh mới nửa tỉnh nửa mê gọi cô một tiếng: "Hoa Hoa..."

Tim bỗng đập nhanh hơn mấy phần, dường như có một dự đoán không xác định dần lan tràn ra khắp cơ thể.

"Anh đừng có tưởng bở!"

Mục Sở đề lại trái tim sắp nhảy vọt lên cổ họng, nghiêm nghị cắt ngang lời anh.

"Không phải em thích anh, cũng không phải ghen, mà là rất thất vọng!"

"... " Cố Tần không hiểu nhìn cô.

Cô nói tiếp: "Tuy chúng ta không phải anh em ruột, nhưng mà dù sao cũng lớn lên cùng nhau. Biết anh đối xử tốt với em, em cũng coi anh như anh trai của mình. Có thể năm đó anh đột nhiên không quan tâm em, lại còn rất thân với Tô Tường Vi, đeo nhẵn đôi với chị ta nữa."

Cô dừng một chút, mi mắt run rẩy, thanh âm dần nhỏ lại: "Khi đó em nghĩ, có lẽ anh yêu đương rồi, nên mới muốn giữ khoảng cách với những người khác giới khác, nhất là với em gái không có quan hệ máu mủ gì như em, để cho bạn gái anh khỏi ghen."

Cố Tần nghe cô nói, quả thực cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Trong đầu nhớ tới đoạn thời gian trước kia, lòng anh dâng lên một chuỗi cảm giác phức tạp, bèn sốt ruột phủ nhận: "Anh không thân với Tô Tường Vi."

Nhắc đến Tô Tường Vi, Cố Tần cũng nghĩ đến chiếc nhẵn kia, nhớ lại việc năm ấy Cố Tích hùng hồ hồ lòi Tô Tường Vi đến trước mặt anh hỏi về chiếc nhẵn trên tay cô ta.

Mày anh nhúu chặt lại.

Nói thật, đáng dấp của Tô Tường Vi thế nào giờ anh cũng không nhớ rõ nữa.

Im lặng nửa ngày, anh mới mở miệng hỏi cô: "Cấp ba anh có một người bạn, tên là Tề Thịnh, em nhớ không?"

Mục Sở khẽ mấp máy môi.

Cô còn nhớ rất kỹ Tề Thịnh nữa là đằng khác.

Ngày đó lúc cô mang khăn định tới tặng cho Cố Tần, người nói chuyện với anh hôm đấy ở ngoài hành lang chính là Tề Thịnh.

Lúc ấy Tề Thịnh nói, muốn giới thiệu bạn gái cho Cố Tần, Cố Tần cũng không từ chối.

Kết quả mấy ngày sau, Tô Tường Vi liền xuất hiện bên cạnh anh.

Thấy biểu lộ của cô hình như có ấn tượng với người này, Cố Tần mới nói tiếp: "Tô Tường Vi là em họ của Tề Thịnh, khi đó cậu ấy muốn giới thiệu bạn gái cho anh, anh không đồng ý nên cậu ta mới thường xuyên mang Tô Tường Vi xuất hiện bên cạnh anh."

Mục Sở: "?"

Không đồng ý sao?

Thế nhưng rõ ràng là cô nghe thấy lúc Tề Thịnh nói muốn giới thiệu bạn gái cho anh, anh ngầm cho phép mà, còn nói bản thân mình rất kén chọn.

Chẳng lẽ nói mình rất kén chọn không phải là ngầm cho phép, mà là khéo léo từ chối?

Nhưng mà về sau Tô Tường Vi xuất hiện ở cạnh anh, đây cũng quá trùng hợp rồi?

Cố Tần đột nhiên hỏi cô: "Em suy nghĩ kỹ một chút xem, mỗi lần em nhìn thấy anh, đều là anh là Tô Tường Vi đơn độc ở cùng một chỗ với nhau sao?"

Mục Sở liền giật mình, nghiêm túc nhớ lại một chút.

Ngoại trừ hôm đầu tiên Cố Tần tới quán net bắt cô về kia, chỉ có mỗi Tô Tường Vi ở cạnh anh.

Còn những lúc khác, hầu như đều có một đám người đi theo phía sau anh.

Hôm cô lén lút đi theo Cố Tần, kết quả nửa đường bị Tô Tường Vi chặn lại, mở miệng chằm chọc, cũng không phải hai bọn họ đơn độc ở chung một chỗ.

Tề Thịnh ở đó, hình như anh Điền Hành cũng có mặt, còn có mấy người bạn của anh nữa.

Nhân vật phong vân như Cố Tần, thời học sinh lúc nào cũng có một đám người đi theo sau, cô nhfin đã quen nên tự động xem nhẹ.

Nhưng Tô Tường Vi là nữ sinh, nên có chút nổi bật.

Huống chi lúc đó anh lại không quan tâm tới cô, ở trường thì tin đồn của anh với Tô Tường Vi bay đầy trời, cô vốn là rất miễn cảm.

Lại thêm chiếc nhẫn trên tay Tô Tường Vi, còn lời nói mà cô ta nói với cô nữa...

Cố Tần rất chân thành giải thích với cô, chỉ sợ cô có chút hiểu lầm nào:

"Lúc gặp em ở quán net kia, là lần đầu tiên anh đi chung với cô ta, ngày đó thầy bảo bọn anh ra ngoài chuẩn bị đạo cụ cho buổi tiệc tối, nhưng trên đường đi anh cũng không nói chuyện với cô ta một lời."

"Sau đó vô tình thấy em ở quán net, quả thực khiến anh tức điên lên. Ngày đó anh nhớ đã bỏ lại cô ta ở đó, kéo em đi còn gì? Chẳng lẽ em lại cảm thấy trong lòng anh, em còn không bằng một người ngoài sao?"

Nghe Cố Tần nói như vậy, Mục Sở lúc này mới nhớ lại chi tiết ngày đó.

Thái độ của Cố Tần đối với Tô Tường Vi quả thực chỉ là hờ hững từ đầu đến cuối.

Người bình thường, có lẽ chỉ cần liếc qua thôi cũng nhận ra.

Chỉ có cô lúc ấy đang hăm sâu trong đó, nên mới bị che mắt.

Nghe được Cố Tần nói Tô Tường Vi là người ngoài, môi Mục Sở khẽ cong lên nhàn nhạt.

Cố Tần còn nói về chiếc nhẫn kia: "Kỳ thật anh không nói chuyện với cô ta lần nào, cũng căn bản là không đặt ánh mắt lên người Tô Tường Vi thì làm

sao chú ý được trên tay cô ta có mang nhẫn hay không?"

"Là về sau Tích Tích kéo cô ta đến hỏi anh, anh mới biết được cô ta bắt chước chiếc nhẫn của mình, còn khoe khoang với người khác là anh tặng. Anh khi đó cũng rất tức giận, cũng bởi vì việc này mà náo tách ra với Tề Thịnh, sau này cũng không liên lạc với anh em họ nữa."

Nghe anh miệng lưỡi lưu loát nói hồi lâu, Mục Sở nhích vào phía sau ghế, dỏng vể hững hờ: "Anh giải thích cặn kẽ với em như vậy làm gì? Em cũng không có hứng thú với mấy chuyện này, việc anh thích hay không thích Tô Tường Vi, em cũng không quản."

Ánh sáng trong phòng khá âm đạm, Cố Tần không nhìn thấy được khóe môi dần nhếch lên của Mục Sở, nhưng lại nghe ra được chút đắc ý trong giọng nói của cô.

Ngón trỏ của anh khẽ chọc vào trán cô, "Em cảm thấy anh vì Tô Tường Vi mà đối xử với em không tốt? Còn vì chuyện yêu đương mà giữ khoảng cách với em? Sở Sở, em nghĩ anh là người như vậy sao?"

Ý cười của Mục Sở dần nhạt đi, con ngươi trầm tĩnh nhìn anh: "Nếu như không phải vì Tô Tường Vi, vậy tại sao anh lại đột nhiên trốn tránh em?"

Thân hình Cố Tần cứng lại, thu hồi ngón tay vừa chọc vào trán cô.

Mục Sở ngồi thẳng người, cố gắng để giọng của mình trở nên bình tĩnh, dường như cũng đã sớm không thêm đề ý: "Mỗi lần em gọi anh, anh làm như không nhìn thấy em, thái độ lạnh lùng. Trực giác của em rất chuẩn, anh lúc đấy không thích em, thậm chí còn chán ghét sự xuất hiện của em nữa."

Cô chậm rãi cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm bàn chân mình, cũng không biết vì sao lại nói với anh cái này.

Nhắc lại, trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất.

Cô còn nhớ rõ hôm cuối tuần kia, trời mưa, anh không chịu mang cô về nhà, thế mà lại cướp khoai tây chiên của Cố Tích lười biếng ngồi ở ghế sofa xem tivi.

Khi đó, cô cảm thấy, có lẽ mãi cho tới tận sau này, anh cũng sẽ không đối xử tốt lại với mình nữa.

"Không có." Thanh âm của anh có chút nặng nề, khàn khàn.

Không có không thích, càng không có chán ghét.

Là vô cùng thích, thích đến nỗi lúc đó, anh cảm thấy đó là một loại tội ác.

Thiếu niên mười bảy tuổi muốn yêu đương với một nữ sinh chỉ mới mười ba tuổi, muốn đem cô vĩnh viễn buộc bên cạnh mình, để cô mãi chỉ thuộc về một người là mình.

Ngoài đời, chỉ sợ không ai có thể tiếp nhận được thứ tình cảm thích đến mức cố chấp thế này.

Chính anh còn không thể.

Thậm chí lúc ấy, anh còn tự cho mình đã mắc một bệnh tâm lý nào đó nghiêm trọng.

Không phải anh muốn trốn tránh cô, mà sợ chính mình không điều khiển được hành vi cũng như cảm xúc chiếm hữu của bản thân, sẽ vô tình làm tổn thương đến người con gái mình yêu nhất.

Nghe thấy những lời Mục Sở nói hôm nay, anh mới biết được, chính mình lúc ấy chỉ lo nghĩ đến những thứ này mà không chú ý đến cảm xúc của cô.

Cô thế mà coi là anh chán ghét mình.

Mục Sở ngồi ở một góc ghế, màn ảnh còn đang chiếu đến cảnh kinh dị, cô cũng không biết phim đến khúc nào, chỉ tùy tiện nhìn qua.

"Hoa Hoa..." Anh nhẹ nhàng gọi cô một tiếng, đáy mắt mang theo mấy phần yêu thương cùng áy náy, "Anh chưa từng chán ghét em."

Mục Sở chậm rãi nhìn sang, tựa hồ đang chờ anh giải thích.

Cố Tần lại đột nhiên không biết nói cái gì.

Lý do thực sự thì khó mà nói ra được.

Anh trầm ngâm, sau một lúc lâu mới khô khan nói: "Bệnh dậy thì, em hiểu không?"

Mục Sở: "? "

Cố Tần sờ mũi một cái: "Là cảm thấy mình vô địch thiên hạ, cuốn vọng không ai bì nổi, sau đó không để những người khác vào mắt, cảm thấy mọi người đều làm người ta chán ghét, chỉ có mỗi mình là tươi mát thoát tục, nhưng thực ra, chính mình mới là kẻ ngu ngốc, đáng ghét nhất, đấy là bệnh dậy thì đó."

Mục Sở ngỡ ngác một hồi, yếu ớt trả lời: "Nhưng mà không phải năm cấp hai là đã dậy thì rồi sao, khi đó anh học cấp ba rồi mà?"

Cố Tần nhenh một chút, bình tĩnh trả lời: "Khả năng anh dậy thì muộn hơn so với những người khác."

"À" Mục Sở nghĩ nghĩ, "Nghĩ kĩ mà nói, lúc ấy anh quả thực khiến người ta ghét, lại còn mặt lạnh khó ưa, đúng là rất giống bị bệnh dậy thì này."

"... " Cố Tần cười, "Vậy em đừng chấp nhậ với người bệnh nữa, được không?"

Mục Sở cúi đầu lảm bảm: "Vốn là không có chấp nhậ với anh."

Cố Tần còn muốn nói tiếp cái gì, cô đã ngừng chủ đề này lại, nhúu mày: "Đừng làm phiền em xem phim."

"Hấp dẫn em thế à?" Cố Tần nhúu mày, cũng thuận thế nhìn lên màn ảnh.

Vừa đúng lúc chuyển ống kính, cảnh phim thay đổi.

Đêm mưa, trong phòng học trống trải, một đôi nam nữ đang ở chung một chỗ, cùi khô bốc cháy, quần áo rơi trên mặt đất, tiếng thở dốc nặng nề đan xen.

Bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ của Cố Tần: "Quá rầy em xem cái này rồi?"

Mục Sở: "... "

Cảnh phim này chiếu còn rất lâu, trong lúc nhất thời Mục Sở không biết nên dời ánh mắt qua chỗ nào mới tốt, cứ máy móc ngồi như vậy, thuận miệng bịa chuyện: "Có ma sau người bọn họ kia."

Nói xong, quả nhiên có một ma nữ tóc dài xuất hiện.

Ông kính lóe lên, theo tiếng hét đình tai nhưc óc kia, sống lưng Mục Sở cũng lạnh, hòa vào tiếng hét của nữ sinh trong phim: "A-----"

Cố Tần nhìn cô gái đột ngột nhào tới, tự nhiên kéo vào trong ngực.

Cô bịt tai chôn vào ngực anh: "Đi chưa? Con ma đã đi chưa anh?"

Trên màn ảnh đã chuyển sang cảnh ban ngày, giáo viên đang say sưa giảng bài.

Cố Tần điều chỉnh thấp âm lượng, chậm rãi rót cho mình cốc sâm panh, lắc nhẹ, ngoài miệng nói: "Vẫn chưa đi."

Thấy cô muốn đứng lên, anh ghé sát vào tai nói: "Ma nữ đang kéo tóc của cô gái kia."

Mục Sở khẽ run rẩy, lại một lần nữa rút về, chăm chú ôm lấy eo của anh.

Cố Tần ngửa đầu, uống cạn rượu trong ly, yét hầu gọi cảm khẽ lẫn hai lần, một cổ cảm giác nóng nực thiêu đốt toàn thân, trong mắt dần nhiễm lên một tầng mê say, khẽ tối lại.

Cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra.

Cố Tần quét mắt qua, duy trì tư thế như cũ, để Mục Sở tiếp tục ôm anh.

Cố Tích đi tới, nhìn thấy tình hình trên ghế sofa, trực tiếp cười: "Sở Sở, tớ còn tưởng gan cậu lớn thế nào."

Mục Sở nghe thấy liền tỉnh táo lại, mới phát hiện ra mình vừa rồi ôm Cố Tần thật chặt.

Hình như còn ôm rất lâu.

Cô cẩn thận từng li từng tí ngó xem thần sắc của Cố Tần, sắc mặt anh nhìn không ra cảm xúc, chỉ rót thêm cho mình một ly rượu, lặng lẽ thưởng thức.

Thấy Cố Tích quay về, anh nhàn nhạt hỏi cô nàng: "Học bỏ túc với ai?"

Cố Tích vừa đặt mông ngồi xuống đã bị hỏi, lưng cứng ngắc, thuận miệng trả lời: "Bạn ạ."

"Học bỏ túc gì thế? Nói cho anh với Sở Sở nghe một chút?"

"... "

"Sắp thi rồi, đừng có mà yêu đương nhăng nhít."

"Em không có." Cổ Tích phản bác.

Cổ Tần xì khê: "Tốt nhất là không có, nếu như có thì em xong đời rồi."

"Thật sự không có!" Mục Sở nhắc tay, "Em có thể làm chứng."

Cổ Tần không có phản ứng lại, yên lặng uống hết rượu trên tay, đặt ly xuống rồi đi ra ngoài.

Cổ Tích liếc nhìn bóng lưng của anh, quả thực không thể nhìn được, nhìn về phía Mục Sở: "Cậu cứ thế mà ngồi với anh ấy lâu như vậy? CMN tởm bội phục rồi đấy."

Mục Sở nhún vai.

Vừa nãy thái độ của anh đâu phải thế này.

Tối nay thế mà nghiêm túc ngồi giải thích cho cô sự việc về Tô Tường Vi.

Tiếng chuông năm mới vang lên, mấy người bọn họ nhận lì xì từ người lớn rồi giải tán.

Cổ Tích về với ba mẹ, Mục Lăng Thành và Tường Nam Khanh thì gọi điện cho bạn bè thân thiết chúc Tết.

Mục Sở bởi vì chén rượu lúc trước nên bây giờ có chút buồn ngủ, sớm trở về phòng.

Cổ Tần không có về nhà, một mình đứng nhìn lên phòng ngủ của Mục Sở, ánh mắt phức tạp.

Hôm nay anh mới biết, hóa ra mình đã từng mang đến cho cô nhiều tổn thương như vậy.

Vì sao lúc trước cô luôn đâm chọt, đối nghịch anh mọi lúc mọi nơi, bây giờ hình như cũng đã có câu trả lời hợp lý.

Trong lòng không khỏi bức bối, anh rút ra trong túi áo khoác một hộp thuốc, châm lửa.

Phả ra một hơi, làn khói trắng lơ lửng trên không trung hòa vào cùng màn tuyết trắng xóa.

Lại ngẩng đầu, đèn phòng ngủ Mục Sở đã tắt.

Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, không nhúc nhích.

Kỳ thật ngay từ lúc đầu, thái độ của anh đối với Mục Sở và Cổ Tích đã khác nhau hoàn toàn.

Khi còn bé, ba anh dạy dỗ anh cực kì nghiêm khắc, nhưng với Cổ Tích lại là cưng chiều vô hạn.

Ba anh luôn nói chú Mục là người cuồng con gái, nhưng trên thực tế, hai người họ cũng là người tám lạng kẻ nửa cân.

Cho nên lúc bé Cổ Tích rất yếu ớt, thích khóc, lại có tính công chúa, lại còn hồ một tí là chạy đi mách ba mẹ, đáng ghét muốn chết.

Nhưng Mục Sở lại không giống vậy.

Cô thích cười, miệng lại ngọt, rất ngoan ngoãn ở cạnh anh, thỉnh thoảng còn bày ra vẻ mặt sùng bái, trong ánh mắt đều là hâm mộ, làm cho người ta vô cùng yêu thích.

Khi đó anh cảm thấy, nếu như đổi Cổ Tích thành Mục Sở thì tốt biết bao, anh càng thích Mục Sở làm em gái mình hơn.

Có lẽ, tình cảm của anh cứ thế mà lặng lẽ sinh sôi.

Đột nhiên ý thức được cảm tình với Mục Sở, là vào mùa đông năm cấp ba.

Khi đó cô đang học cấp hai, trường của bọn họ nằm chung một khuôn viên, thỉnh thoảng liền có thể thấy được bóng dáng của cô.

Bạn học xung quanh đều có người thảo luận về Mục Sở, nói ngũ quan cô nhóc tinh xảo, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân.

Lúc ấy mỗi lần nghe được, anh đều có cảm giác bảo bối nhà mình đang bị người khác ngấp nghé, vô cùng khó chịu.

Anh rất để ý các nam sinh xuất hiện bên cạnh cô, mới đầu còn có thể khắc chế, cho tới lần kia, anh đứng ở cửa quầy sách thấy có một nam sinh tỏ tình với cô.

Học sinh cấp hai mới mười ba tuổi đã muốn yêu đương?

Anh không hiểu sao giận giữ muốn xông qua đánh thẳng nhóc kia một trận.

Trên thực tế, anh đúng là đã làm vậy.

Chỉ là nắm đấm còn chưa kịp vung ra, tên tiểu tử kia đã co giò chạy mất.

Lúc ấy, Mục Sở nhìn thấy anh còn tươi cười, ngọt ngào gọi: "Anh."

Cố Tần nhìn thấy bức thư màu hồng trên tay cô, sắc mặt đột nhiên âm trầm, "Em nhận thư tình của tên nhóc đó? Đồng ý rồi?"

Ý cười trên mặt Mục Sở cứng lại, đau đến nhú máu: "Anh ơi, nắm nhẹ thôi, em đau."

Anh cũng không biết ngày đó vì sao lại làm vậy, rõ ràng trời lạnh, tuyết vẫn rơi, thế mà tính tình anh lại nóng nảy đến cực điểm.

Không chỉ không có buông cô ra, ngược lại bởi vì cô gây dựa mà càng thêm xúc động, trên tay càng dùng sức: "Sao em lại nhận thư tình của nó?"

Hình như là vì đau, Mục Sở tui thân sắp khóc: "Đây không phải thư tình, em mới chụp ảnh để dán vào hồ sơ!"

Cố Tần hoàn hồn nhìn vào mấy bức ảnh bên trong, biện bạch hơi có vẻ bất lực: "Em còn nhỏ, không nên yêu sớm, anh chỉ muốn tốt cho em."

Trên cổ tay thon trắng của cô xuất hiện một vết tím bầm, Mục Sở đột nhiên đẩy tay anh ra, mắng một câu "Anh là đồ ngốc." rồi chạy đi mất.

Cố Tần đứng nguyên tại chỗ thật lâu, mới hậu tri hậu giác kịp phản ứng chính mình vừa làm gì.

Ngày đó sắp tới Giáng sinh, đúng lúc Diên Hành tới tìm anh, ở một bên chứng kiến toàn bộ.

Diên Hành đi tới, tay khoác lên vai Cố Tần: "Cậu kích động quá rồi, với trẻ con mà như thế sẽ hù dọa đến con bé. Mà lại Sở Sở luôn rất nghe lời, cậu chưa hỏi rõ ràng mà đã hành động như vậy là rất không đúng."

Đợi nửa ngày cũng không thấy người bên cạnh đáp lại, Diên Hành mới thử thăm dò suy đoán của mình: "Đừng nói với tôi là cậu thích Sở Sở, đang ghen đấy nhé?"

Đây là lần đầu tiên anh nghĩ đến phương diện tình cảm này với Mục Sở.

Diên Hành lại nói: "Cậu đừng làm tôi sợ! Sở Sở còn nhỏ đấy."

Cố Tần nâng mí mắt lên, bức bối muốn chết: "Hù chết cậu được sao?"

Diên Hành: "Lấy ví dụ đơn giản đi, giờ tôi nói với cậu là tôi thích Cố Tích, cậu thấy sao?"

"Cậu bị bệnh à?" Cố Tần gắt lên, "Con bé mới mười ba tuổi."

Về sau chính mình cũng sững sốt.

Sau một lúc lâu, anh nói: "Tôi không thích Sở Sở, làm anh của nó quan tâm một chút không được sao?"

Về sau cũng không nói lý với Diên Hành, đi thẳng về trường.

Cũng bắt đầu từ khi đó, anh cảm thấy đây không phải là một dấu hiệu tốt, hẳn là nên tránh mặt Sở Sở một lúc.

Có lẽ nếu như hai người ít tiếp xúc thì sẽ khác.

Kỳ thật anh cũng không xa lánh cô bao lâu, cũng chỉ có một tháng.

Một tháng kia đối với anh như một năm dài đằng đặc, anh tránh cô, cố gắng không chơi đùa với cô như trước.

Cuối cùng lại phát hiện căn bản là chính mình không buông xuống được, ngược lại nhớ cô đến phát điên, so với trước kia càng tăng lên.

Về sau anh nghĩ thông suốt, thích thì cứ thích, cũng không thể tránh như vậy được, anh khắc chế bản thân đợi cô lớn lên không được sao?

Nhưng mà anh phát hiện, Mục Sở thay đổi.

Cô cúp học, đi quán net, kết bạn với mấy tên lưu manh, vừa nhìn thấy anh liền như một con nhím nhỏ xù gai.

Anh thế mà chưa từng đem sự chuyển biến của cô liên hệ với hành vi ác liệt của mình.

Còn cảm thấy cô khả năng là đã thích một thằng nhóc lưu manh nào đó rồi.

Hôm nay mới biết, hóa ra cô cho là anh không để ý tới mình nên mới cẩn thận từng li từng tí thu hút sự chú ý của anh.

Tâm Cố Tần khẽ âm i đau.

Biết thế chẳng làm

- -----

Mục Sở bởi vì lúc trước uống một chút rượu nên chóng mặt ngủ thiếp đi.

Gần sáng tỉnh lại, cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cô mở đèn lên dậy rót nước.

Ừng ực uống hết một cốc, phát hiện ra ban công nhà mình chưa kéo rèm, mơ mơ màng màng đi qua kéo lại.

Ánh mắt lơ đãng liếc xuống, thấy được người ngồi trên ghế dài trước cổng nhà cô là thân ảnh quen thuộc.

Là Cố Tần.

Ý thức đột nhiên thanh tỉnh.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã ba rưỡi sáng.

Sau mười hai giờ Cố Tích đã rời đi cùng gia đình, chẳng lẽ lại mình anh lại đứng đợi ở đây?

Người này có bị bệnh không, đứng dưới nhà cô làm gì?

Gần sáng năm mới, nếu ngã bệnh thì làm sao bây giờ?

Bối rối một hồi lâu, cô đi vào phòng lấy chiếc áo khoác, rón rén đi ra khỏi nhà.

Hình như tuyết đã rơi rất lâu, phủ một lớp dày xuống mặt đất.

Dưới ánh đèn đường, Cố Tần cứ ngồi như vậy trên ghế dài, khoác lên người chiếc áo dạ đen, đầu vai và tóc đã phủ lên một tầng trắng xóa, mũi giày cũng dính tuyết.

Trong tay anh kẹp điều thuốc, yên lặng phả khói, cạnh chân đã rơi xuống thật nhiều tàn thuốc, có vài cái đã bị tuyết vùi lấp.

Giờ này khu biệt thự rất yên tĩnh, không có lấy một bóng người, anh ngồi ở chỗ này rất dễ thấy.

Dưới ánh đèn đón năm mới lộng lẫy, càng làm nổi bật lên sự cô đơn tịch mịch.

Mục Sở chậm rãi đi lại gần anh, thử thăm dò hỏi: "Anh?"

Hình như bị lạnh quá lâu, phản ứng của anh có chút chậm mất nửa nhịp, hai giây sau mới ngẩng đầu lên.

Ánh đèn lồng màu đỏ chiếu vào khuôn mặt tuấn dật của anh, nhuộm lên một tầng ôn hòa.

Mục Sở nhìn tàn thuốc dưới đất, ngược mắt lên, không hiểu hỏi: "Sao anh còn ở đây?"

Anh không nói gì, ném điều thuốc trong tay, từ từ đứng dậy.

Một giây sau, đột nhiên kéo cô vào trong ngực, dùng sức ôm chặt!

*

Spoil nhẹ chương 38: Muốn hôn ánh mắt của anh...

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Muốn hôn ánh mắt của anh

Editor: Chanh

Anh đứng ngoài trời đã lâu, toàn thân có chút cứng.

Lúc Mộc Sở bị anh kéo vào trong ngực, cảm giác được trước ngực anh cũng là một mảng lạnh buốt.

Mặt cô vùi vào đều là hơi lạnh, còn dính chút tuyết, mùi thuốc lá nhẹ nhàng vẫn quanh quẩn quanh chớp mũi.

Đầu óc Mộc Sở lúc này đột nhiên trống rỗng.

Bởi vì đột nhiên bị ôm, cả người có chút phản ứng không kịp.

Sao... sao anh lại ôm cô?

Uống say sao?

Hình như đêm nay anh uống không nhiều lắm.

Nhưng mà lại hút khá nhiều thuốc.

Mà hút thuốc làm gì say?

Anh ôm cô rất chặt, Mộc Sở có chút ngạt thở, không khỏi giẫy dụa, thuận tiện hỏi anh: "Anh... anh sao thế?"

Cầm Cổ Tần đặt lên vai cô, thanh âm khàn khàn, nghe vừa yếu ớt lại bất lực, còn xen lẫn chút đau lòng: "Hoa Hoa, thật xin lỗi, anh không biết chuyện trước kia lại tổn thương em đến vậy, anh không cố ý..."

Mộc Sở nghĩ đến cuộc trò chuyện của bọn họ trước đó.

Trầm mặc nửa ngày, cô khẽ cắn môi dưới, đột nhiên cười lên: "Chuyện này không phải đã cho qua rồi sao, anh lật lại làm gì?"

Cổ Tần vẫn ôm chặt cô như cũ, không nói gì.

Chuyện này, anh làm sao mà cho qua được?

Anh luôn nhớ thay đổi của cô lúc đó, nhớ tới đoạn thời gian ấy, chủ dĩ Mộc đã lo lắng thế nào.

Lại nhớ mình không phân tốt xấu mà răn dạy cô.

Vừa đau lòng lại ảo não muốn chết.

Anh đã vô tình tổn thương, khiến một cô gái đơn thuần trở nên sa đọa.

Nếu như không phải cô đủ kiên cường, từ từ chuyển tốt, anh đã phá hủy cả một đời của cô.

Đối với anh mà nói, đây là một tội nghiệt.

Mộc Sở thật sự sắp bị anh ôm ngạt, vẫn cố sức đẩy anh, nhưng đẩy không được, chỉ có thể nói: "Anh trước hết buông em ra được không, em thở không nổi. Nếu tới nay anh ôm em ngạt mà chết, ngày nay sang năm sẽ là giỗ đầu của em, nếu thế thì có phải càng có lỗi với em không?"

Cổ Tần hoàn hồn, lúc này mới lưu luyến không rời buông cô ra.

Mộc Sở hít thở mấy lần, nhú mày nhìn anh: "Em đã không nói gì anh, anh còn đứng đây tự ngược mình làm gì chứ?"

Cổ Tần gỡ lấy bông tuyết dính trên đầu cô, lầm bầm hỏi: "Khi đó có phải rất hận anh không?"

Mộc Sở ngửa đầu lên nhìn tuyết đang rơi, tựa hồ nghiêm túc nghĩ một hồi, gật đầu: "Là rất hận, nếu không thì sao lại cắn tay anh ác thế chứ."

Nói xong nhìn biểu lộ tự trách trên mặt anh, cô lại cười: "Nhưng cũng có nhiều lúc anh rất tốt với em, mua đồ ăn vặt, cho tiền tiêu vặt, lúc em gặp chuyện ở trường, hầu như anh đều đến giúp em."

Cô thở phào một cái, lúc nói ra những lời này, hình như chính mình cũng đã buông xuống.

Khi đó, vốn dĩ là cô thích anh, cho dù tổn thương cũng không hề liên quan gì đến anh cả.

"So với việc anh đối xử tốt với em từ bé đến giờ, thì chút chuyện nhỏ xen giữa thế này đâu đáng là gì."

Cô ngừng đầu, nhú mày nhìn anh: "Mà lại không phải anh nói lúc ấy anh mắc bệnh tuổi dậy thì hay sao, em cũng không chấp nhận với người bệnh làm gì, đúng không?"

Cố Tần lẳng lặng nhìn Mục Sở, nhìn bóng tuyết nhẹ nhàng rơi xuống đậu vào đỉnh đầu cô.

Dưới ánh đèn đường, cô bị lạnh đến nỗi chóp mũi ửng đỏ, lúc nói chuyện còn thở ra khói trắng.

"Bên ngoài lạnh lắm, em nhanh vào nhà đi." Trong nhà ấm áp đột nhiên ra ngoài trời, anh sợ cô bị cảm lạnh.

Mục Sở ngẩng đầu nhìn cổ của anh, hai mắt khẽ đảo, chợt nói: "Anh đợi em xíu được không, em đưa cho anh quà năm mới nè."

Cố Tần còn chưa kịp mở miệng trả lời, cô đã chạy ù vào nhà, nửa đường còn ngoái đầu lại: "Anh nhất định phải chờ đấy!"

Nhìn bộ dáng của cô, trong ánh mắt Cố Tần nhiễm lên ý cười: "Chạy chậm một chút, kéo ngã."

Anh đợi cô xoay người chạy vào mới đi lại cầm chiếc chổi và hót rác cạnh cửa nhà Mục Sở, quét tàn thuốc mình làm rơi, đổ vào thùng rác bên cạnh.

Mục Sở vừa chạy vừa thở hổn hển, mang theo một chiếc khăn quàng cổ, đưa tới: "Mặc dù hơi xấu một chút nhưng đây là chiếc khăn đầu tiên em đan, ý nghĩa lắm đó."

Đây là chiếc khăn quàng bị ném vào thùng rác năm ấy.

Nhưng về sau lại không nữa, cô quay lại kiếm mang về, giặt sạch sẽ rồi cất cẩn thận.

Vốn cho rằng thứ này lại không có đất dụng võ.

Nhưng hôm nay không biết vì sao mà muốn mang nó đưa cho anh.

Nhớ lúc cô còn đan chiếc khăn này, cõi lòng cô còn ngập tràn hương vị thẹn thùng của thiếu nữ, tưởng tượng đến hình ảnh lúc anh mang chiếc khăn cô tặng, trong lòng liền dâng lên một cổ ngọt ngào.

Bây giờ đã cách nhiều năm như vậy, lúc đưa cho anh, lòng Mục Sở đã không còn cảm xúc quá lớn như hồi trước nữa.

Chẳng qua là cảm thấy, năm đó vốn dĩ là đan cho anh, nếu như anh nhận, chuyện trước kia liền cứ thế mà được giải quyết hoàn hảo.

Coi như là, em gái tặng quà cho anh trai đi.

Nhưng mà nửa ngày rồi vẫn không thấy anh nhận, cũng không biết có ý tứ gì.

Mây Mục Sở dần nhú lại, có chút ít tức giận: "Anh không muốn à? Vậy thì quên đi."

Cô đang muốn thu hồi, anh cúi người xuống, ghé sát cô: "Đứng bên ngoài lâu quá nên tay anh đông cứng rồi, em quàng cho anh đi."

Mục Sở cảm thấy anh lấy cớ quá kém, muốn từ chối.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút, anh đúng là đã đứng ba tiếng rưỡi dưới trời tuyết.

Nói bị đông cứng cũng không quá lời.

Môi khẽ mấp máy, Mục Sở quyết định không chấp nhận với anh, chậm rãi mang khăn quàng lên cổ cho anh.

Đột nhiên cô nghịch ngợm, sau khi quấn hai vòng liền dùng sức kéo một phát --

Cố Tần bị ghim đến ho khan vài tiếng, nhú mày nhìn cô: "Hoa Hoa, em định siết ngạt anh sao?"

Mục Sở nói lỏng lực đạo một chút, nhưng vẫn như cũ không buông tay khỏi chiếc khăn, để anh cúi đầu nói chuyện với cô.

Anh quá cao, năm cấp ba đã cao mét 83, sau khi học xong Đại học còn cao lên ba, bốn cm nữa, bình thường cô đều phải ngẩng đầu ngửa mặt lên nhìn.

Bây giờ cô cầm cái này là có thể nhìn thẳng vào mặt anh, cảm giác cũng không tệ lắm.

Mục Sở đắc ý cong môi, vẫn chưa chịu buông ra.

Cố Tần thuận theo lực đạo trên tay cô, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước.

Trong chốc lát, chóp mũi hai người như mơ hồ chạm vào nhau.

Hô hấp Mục Sở như bị đình trệ, mắt tròn to nhìn khuôn mặt đến gần mình, cả người sửng sốt.

Cố Tích thích cặp mắt đào hoa, nhưng Mục Sở thì lại thích đôi mắt phượng như mắt Cố Tần.

Mắt hai mí ti lệ vừa phải, đầu mắt hơi cong xuống, còn đuôi thì lại tự nhiên vểnh lên, lúc cười rộ, phảng phất xuân hoa thu nguyệt, lộ ra nét phong tình vạn chủng.

Cố Tần vốn nghĩ muốn đùa cô một chút, không ngờ tới cô cứ thế mà ngẩn người ra, không có chút nào gọi là xấu hổ khi bị anh hù.

Nhất thời không chút thú vị, anh khẽ chọc vào chóp mũi cô: "Làm gì?"

Lúc Mục Sở hoàn hồn lại, mới phát hiện hô hấp hai người đan xen vào nhau.

Cô luống cuống lùi lại một chút, buông lỏng cánh tay đang níu lấy chiếc khăn, tai khẽ ửng hồng.

Nếu như anh không đánh gãy suy nghĩ của cô, rất có khả năng vừa nãy cô sẽ hôn lên ánh mắt của anh.

Vậy thì quá mất mặt rồi!

Đêm nay có uống chút rượu, nên tự chủ có hơi mất khống chế.

Cô cố gắng bình ổn lại nhịp tim, thanh âm bình tĩnh lạ thường: "Muộn rồi, anh về ngủ đi."

"Ừ, em cũng về ngủ đi." Anh nhẹ nhàng trả lời.

Mục Sở vẫy tay với anh, quay người đi vào nhà.

Chờ tới lúc cô đứng trước cửa sổ phòng mình nhìn xuống dưới, người nào đó vẫn đang đứng đấy.

Trông thấy cô, anh mỉm cười vẫy tay, đột nhiên cảm điện thoại gõ chữ.

Mục Sở nhìn thấy điện thoại trên giường sáng lên, đi qua ấn mở.

Cố tiểu thảo: [Cảm ơn quà năm mới của Hoa Hoa, anh rất thích.]

Mục Sở mỉm cười nằm xuống giường, rất kiêu ngạo trả lời anh: [Không cần quá cảm kích, em bắt anh làm mẫu mà thôi.]

Cố tiểu thảo: [Sang năm có thể bắt anh làm mẫu tiếp.]

"Anh nghĩ hay nhì!" Mục Sở khẽ lẩm bẩm, rồi tắt đèn đi ngủ.

Cố Tần đứng ở dưới lầu, nhìn thấy đèn nơi phòng cô đã tắt, cúi đầu đánh giá chiếc khăn trên cổ, khẽ mỉm cười.

Hoa Hoa nhà anh lần đầu đan khăn, tuy có hơi vụng một chút, nhưng mà tâm ý, anh rất thích.

Nói là quà năm mới, nhưng trước đó một mực không lấy ra, rõ ràng là không có ý định tặng anh.

Không nghĩ tới đêm nay đứng đông cứng ngoài trời mấy giờ, ngược lại còn được món quà này.

- ----

Cố Tần tự xưng là tố chất thân thể rất khỏe mạnh, nhưng đứng trong trời tuyết gần bốn giờ, kết quả vẫn là phát sốt trong ngày đầu tiên của năm mới.

Anh lúc này nằm mê man trên giường, Cố Tích bụng nước đưa tới: "Mẹ đưa thuốc cho anh này."

Tối hôm qua, Cố Tích vốn cho là anh mình đã sớm về phòng nghỉ ngơi, nửa đêm mơ mơ màng màng đi toilet, nghe bên ngoài có động tĩnh bèn nhìn ra.

Kết quả phát hiện thế mà giờ này anh mới về.

Anh đi vào phòng ngủ, ngã xuống giường, Cố Tích cảm thấy không thích hợp chạy qua xem thử, lại phát hiện cả người anh nóng rực, sờ vào ước chừng cũng hơn ba chín độ, dọa đến Cố Tích hét hồn gọi ba mẹ tới.

Ngủ mê man tới giờ, giờ này khắc này, thần sắc rốt cục cũng tốt hơn một chút.

Cố Tần ngồi dậy uống thuốc, nhìn thấy cô nàng ăn mặc chỉnh tề, hỏi: "Định qua chúc Tết ông bà à?"

Cuống hòng anh giờ rất đau, thanh âm còn mang theo giọng mũi.

Cố Tích gạt đầu, còn nói: "Mẹ bảo anh ốm thì không cần đi, ở nhà cũng được."

"Đúng rồi, tối qua anh làm gì thế?" Cố Tích tò mò.

Cố Tần liếc nhìn em mình: "Con nít đừng quản chuyện người lớn."

Cố Tích bĩu môi, nhìn thấy điện thoại sáng lên, mở ra mới thấy Mục Sở gửi voice tới: "Chúc mừng năm mới, chúc cho tiểu tiên nữ Tích Tích của chúng ta một năm mới xán lạn, vạn sự như ý, luôn luôn vui vẻ!"

Cố Tần liếc mắt nhìn qua điện thoại của mình, mở WeChat.

Quét mắt một vòng, lại buông xuống, trong mắt ánh lên sự thất vọng.

Gửi cho Tích Tích mà không gửi cho anh, con nhóc này!

"Này!" Cố Tần đột nhiên kêu Cố Tích một tiếng.

Cố Tích ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn anh: "Sao ạ?"

Cố Tần bung ly nước, đầu ngón tay khẽ gõ lên thành ly, giống như vô ý hỏi: "Không phải tình cảm tỷ muội của em với Sở Sở tốt lắm sao, năm mới chỉ gửi voice thôi, không có quà gì à?"

Cố Tích nghĩ nghĩ: "Di Nam Khanh tặng quà cho em, mẹ cũng tặng quà cho Sở Sở, rồi anh cũng mua quà cho hai bọn em không phải sao, vậy em với Sở Sở còn tặng quà cho nhau làm gì?"

Cố Tần hắng giọng một cái, chỉ vào chiếc khăn quàng cổ nơi đầu giường, giọng nói co chút khoe khoang: "Nhìn đi, khăn Sở Sở tặng anh đấy."

Thời điểm Cố Tích còn chưa rõ ràng cho lắm, anh bù thêm một câu: "... Nhưng không tặng cho em."

"... "

Cố Tích nhìn chiếc khăn, lại nhìn Cố Tần, đầu óc chậm nửa nhịp hỏi anh: "Anh nói với em cái này làm gì? Chẳng lẽ ý anh là, Sở Sở tặng quà năm mới cho anh, thì cũng nên tặng cho em?"

Dừng một chút, cô nghĩ sang một khả năng khác: "Hay là, Sở Sở tặng quà cho anh mà không tặng cho em, ý là quan hệ của hai người tốt hơn? Anh đang châm ngòi ly gián, phá tình tỷ muội của bọn em đúng không?"

Cố Tần: "... "

Cố Tích nhìn kỹ chiếc khăn kia một chút, đột nhiên nhớ tới cái gì: "A, cái này không phải là chiếc khăn Sở Sở đan chơi hồi cấp hai hay sao, lâu lắm rồi, hoa văn cũng không có gì mới, xấu vậy mang tặng mà anh còn vui thế hả?"

Chiếc khăn này Cố Tích có ấn tượng.

Khi đó không hiểu sao Mục Sở đột nhiên ngồi yên một chỗ đan, còn nói là đan cho mình, nhưng mà không hiểu sao lại chọn màu đen.

Đan xong rồi nhưng Cố Tích vẫn không thấy cô mang qua.

Còn tưởng rằng là ngại xấu, không nghĩ tới lúc này lại chạy tới chỗ anh cô.

Cố Tần nhíu mày, hạ giọng đuổi người: "Không phải em muốn sang chúc Tết ông bà sao, nhanh đi đi."

Cố Tích lè lưỡi, một tay cầm điện thoại, đi ra ngoài.

Đi tới cửa lại bị Cố Tần gọi lại.

Cô quay đầu: "Còn có việc gì ạ?"

Cố Tần nhàn nhạt nói: "Anh biết em nhanh mồm nhanh miệng, nhưng việc anh bị ốm cũng không cần nói lung tung. Em nhắn tin với Mục Sở cũng đừng lấy anh làm chủ đề."

Cố Tích nhìn về phía giao diện WeChat, Mục Sở hỏi cô có phải chuẩn bị đi thăm ông bà không.

Cô đang muốn rep lại việc anh mình bị bệnh, lúc này bị Cố Tần nói liên sừng người, yên lặng đem dòng chữ đang gõ dở xóa đi.

Anh cô quả là khó hiểu.

Quên đi, cô không chấp người bệnh.

Cố Tích đóng cửa ra ngoài, Cố Tần cầm lấy chiếc khăn quàng cổ quấn quanh đầu ngón tay, nghĩ đến những lưỡi vừa rồi của Cố Tích.

Năm cấp hai đan khăn, giờ đem ra tặng anh, là có ý gì?

Anh nhíu mày, như có điều suy nghĩ.

Lúc này, Mục Sở tựa hồ rất cục cựa cũng nhớ đến anh, gửi tin nhắn: [Hôm qua em quên nói, chúc anh năm mới vui vẻ!]

Cố Tần nghĩ đến cô vừa gửi voice cho Cố Tích, nhìn lại những lời này, cảm giác như có chút qua loa lấy lệ.

Anh trả lời: [Mỗi chúc mừng năm mới thôi hả?]

Bên kia mãi chưa thấy reply lại.

Tối hôm qua sau khi anh uống thuốc giờ người ra mồ hôi, đi vào phòng tắm.

Lúc tắm rửa xong, Mục Sở đã trả lời lại: [Còn chưa đủ vui?]

Tiêu hoa: [Ồm, chúc anh năm nay công việc thuận lợi, sớm mang chị dâu về ra mắt!]

Cố Tần nhìn chằm chằm đoạn tin nhắn kia, mắt phượng híp lại, trả lời: "Vậy anh cũng chúc em thi đại học thuận lợi, cuối tháng sáu tìm được bạn trai.]

Bên kia không thấy rep lại.

---

* Editor có lời muốn nói:

Me ri chít mọt muộn cả nhà, chương này vẫn còn một nửa nữa toi làm chưa kịp nên hẹn tối mai up nốt phần sau nhea, mong mọi người thông cảm cho con pé đang bị deadline đè sml này.

Chúc các nàng Giáng sinh an lành! Cảm ơn vì đã luôn đồng hành cùng mình. Yêu các nàng rất nhiều. ♥️

From bà Noel Chanh with many luv.

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Không chịu gọi anh sao?

Điện thoại của Cố Tích đột nhiên vang lên, cô nàng bèn chạy đến một góc nghe máy.

Rồi nhanh chóng quay lại, cười cười với Cố Tần: "Anh ơi, em ra ngoài gặp bạn một tí nha."

Sau khi Cố Tích đi, trợ lý Thẩm phát hiện mình đứng đây rất chướng mắt, cũng nhanh chóng lấy cớ rời đi.

Trên hành lang giờ chỉ còn lại hai người Mục Sở và Cố Tần, Mục Sở không biết nên làm gì cho phải, bèn mở cửa sổ ra.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài có một con sông, từng gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, bên bờ còn có những mầm xanh non nớt, ánh đèn đường ảm áp rơi xuống, vừa tĩnh mịch, lại vừa đẹp đẽ.

Đêm tháng ba, gió vẫn còn lạnh, lúc thổi vào còn mang theo chút lạnh lạnh của làn mưa phùn, chạm vào da không nhận được khẽ rùng mình một cái.

Nhìn thấy làn da để lộ ra ngoài của cô, Cố Tần cời âu phục trên người, bao lấy thân thể nhỏ nhắn xinh xắn kia.

Người đang lạnh bỗng được phủ lên một lớp ấm áp, Mục Sở ngửi thấy mùi hương quen thuộc, hương đàn gỗ như có như không quanh quẩn trong không khí, rất giống với khí chất trên người anh.

Cô im lặng ngẩng đầu tí mị dò xét anh, đột nhiên cảm khái nói: "Ở thành phố A hơn nửa năm, hình như anh cũng không giống như lúc vừa tốt nghiệp đại học nữa."

Không biết có phải vì anh mặc âu phục, thất cả vật hay không, đã phần nào lấy đi nét thiếu niên trước đây, thay vào đó là sự trầm tĩnh, toàn thân tỏa ra mệnh lực của một người đàn ông trưởng thành.

Giống như, càng đẹp trai hơn.

Cố Tần đứng cạnh cô khẽ tựa người vào tường, ánh mắt dừng ở khuôn mặt của Mộc Sở, cong môi cười một tiếng: "Hoa Hoa trưởng thành rồi, cũng không giống như trước đây nữa."

Anh đứng thẳng người, dang rộng vòng tay nhìn cô.

Đón lấy ánh mắt hoang mang của Mộc Sở, anh nói: "Chúc mừng Hoa Hoa của chúng ta trưởng thành, anh tặng em một cái ôm."

Nhìn thấy vòng tay của Cố Tần, Mộc Sở trầm mặc mấy giây, vẫn là lựa chọn đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Mấy tháng trời không gặp, Cố Tần tham luyến hơi ấm của cô gái trong ngực, ôm không nổi buông tay.

Nhưng cũng không dám làm càn quá mức, cố nén lại nỗi nhớ nhưng, anh vừa ôm nhẹ liền lập tức buông ra.

"Từ giờ đến lúc thi Đại học còn không đến một trăm ngày nữa." Anh giúp cô sửa lại chiếc áo khoác trên người, dặn dò nói, "Bình thường nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, đừng có mặc phong phanh như hôm nay, nếu ốm thì sao?"

Mộc Sở gạt đầu đồng ý, hỏi anh: "Bao giờ anh đi thành phố A?"

"Sáng mai anh đi."

Nhanh như vậy?

Xem ra là gấp gáp về thành phố C để mừng sinh nhật của cô với Cố Tích.

Cố Tần quả thực rất bận.

Không chỉ bận bịu vì hạng mục Thủy Linh.

Mặc dù tập đoàn Đăng Thụy là trùm của giới khai phát du lịch, nhưng bên cạnh đó vẫn chen chân vào những thị trường khác.

Anh muốn lấy thành phố A làm trọng tâm, tiến quân vào thị trường phương Nam, gây dựng sự nghiệp cho riêng mình ở đây, ba anh cũng đồng ý.

Cho nên, có lẽ anh sẽ ở thành phố A ba đến năm năm nữa.

"Nghĩ ra mình muốn thi vào trường nào chưa?" Anh nhìn Mộc Sở, đột nhiên hỏi.

Mộc Sở lắc đầu, ngẩng mặt nhìn anh: "Em vẫn chưa nghĩ ra, anh thấy sao?"

Cố Tần muốn cô đến thành phố A học, lời đến khoe miệng, vẫn nghiêm túc nói cho cô: "Cái này còn phải xem em muốn học ngành nào, thành phố C thì mạnh về mảng máy tính với kiến trúc, F thì thiên về báo chí, nhân văn, các mảng xã hội, còn nếu như đam mê thiên văn thì có thể chọn các trường ở thành phố N..."

Nói xong lời cuối cùng, anh dừng một chút mới nói: "Các trường ở thành phố A thì đào tạo bên các mảng kinh tế, kế toán, quản lý rất tốt. Với lại Đại học A cũng nằm trong top 5 những trường đào tạo tốt nhất cả nước, em cũng có thể cân nhắc."

Mộc Sở thờ dãi, có chút ưu sầu: "Trước đây, lúc anh bằng tuổi em bây giờ, anh có biết mình muốn làm gì không?"

Trước đây chỉ biết cố gắng học tập cho giỏi, thi đạt được thành tích tốt, bây giờ đột nhiên đứng trước hàng ngàn lựa chọn, cô ngược lại không biết phải làm sao.

Bởi vì câu hỏi của Mộc Sở, Cố Tần cũng dần dần lâm vào trầm mặc, tựa hồ đang nhớ lại.

Nửa ngày sau mới chậm rãi mở miệng: "Trước đây anh muốn làm kỹ sư, nhưng việc tiếp quản tập đoàn Đăng Thụy, trở thành người quản lý, sáng tạo lợi ích và giá trị cho tập đoàn, là sứ mệnh của anh."

Mộc Sở dựa vào tường, nghiêng đầu sang một bên: "Anh lúc đấy biết được mình muốn làm gì, nhưng không thể làm, còn em bây giờ căn bản là không biết mình muốn gì. Anh thích đua ngựa, Tích Tích thích chụp ảnh, còn em, em thích gì nhỉ?"

Cô đột nhiên có chút mê mang.

Từ sau khi quyết định không thích Cố Tần nữa, cô đối với mọi chuyện tựa hồ đều không có chút hứng thú.

Cô cảm thấy lớn lên mình làm gì cũng được, nhưng hình như, cái gì cũng không thu hút được sự hứng thú của cô.

Cố Tần khẽ xoa đầu cô, thanh âm ôn hòa an ủi: "Điều rất đổi bình thường thôi, nghĩ không ra thì trước hết đừng nghĩ, thi Đại học xong còn có thời gian nữa mà."

Mộc Sở gạt đầu, cuối cùng nhụt chí nói: "Nếu không được thì em sẽ ở lại thành phố C, Đại học C cũng tốt, vừa gần nhà, lại đỡ phải chạy đi chạy lại."

Cố Tần sững sờ, hơi hồi hận vì đã đề cập vấn đề này với cô, "Sau này hãy nói, cũng không cần đưa ra quyết định sớm như vậy, lỡ sau khi thi Đại học xong lại cảm thấy thành phố A tốt, muốn học ở Đại học A thì sao?"

Mục Sở đột nhiên ngời ra được cái gì đó: "Anh muốn em thi vào Đại học A hả?"

Cô hỏi thẳng thừng làm Cố Tần có chút ghen hờn.

Một lát sau, anh gật đầu: "Anh cảm thấy con gái học Đại học A cũng rất phù hợp."

"Vậy sao?"

Kinh nghiệm sống của Mục Sở chưa nhiều, đối với mấy ngành nghề cũng không hiểu biết nhiều, đành bán tín bán nghi vào những lời Cố Tần nói.

Suy tư mấy giây, cô gật đầu: "Vậy để em suy nghĩ kĩ chút."

Khóe môi Cố Tần khẽ cong: "Ừ, suy nghĩ kĩ vào."

- - - - -

Yến tiệc kết thúc rất muộn.

Sau khi về nhà, Mục Sở tắm rửa một cái, rồi mệt mỏi nằm trên giường, tháo chiếc vòng ở trên cổ xuống dò xét một hồi.

Trong nhà hàng cô chỉ vội vàng nhìn qua mấy lần, lúc này quan sát cẩn thận dưới ánh đèn, càng nhìn càng thấy tinh tế đẹp mắt.

Không nghĩ tới, Cố Tần còn rất có mắt thẩm mỹ.

Cô vuốt vuốt sợi dây chuyền, lại nhớ tới việc tối nay Cố Tần đề nghị cô tới học ở Đại học A liền nhú mào, như có điều suy nghĩ.

Điện thoại đột nhiên rung lên.

Cô cầm lên ấn vào, là tin nhắn Wechat.

Cố tiểu thảo: [Sinh nhật vui vẻ!]

Cố tiểu thảo: [Anh là người cuối cùng chúc sinh nhật em tối nay.]

Mục Sở vô thức nhìn đồng hồ, 23 giờ 59 phút.

Cô nhớ tới ngày hôm ấy, cô canh tới đúng 0h để chúc mừng sinh nhật anh.

Khóe môi khẽ cong, Mục Sở trực tiếp gọi điện qua.

Bên kia bắt máy rất nhanh, thanh âm của Cố Tần truyền đến, giọng nói trầm thấp truyền thẳng vào tai, rất dễ làm tim người khác run lên: "Còn chưa ngủ sao?"

"Chưa ạ." Mục Sở vuốt vuốt sợi dây chuyền dưới ánh đèn ngủ nhàn nhạt ấm áp, mắt phượng khẽ chớp: "Ngày mai mấy giờ anh bay tới thành phố A?"

"8 giờ sáng mai."

Lần này anh đi thành phố A, không biết bao giờ mới gặp lại.

Nói không chừng, phải đợi đến khi cô thi Đại học xong xuôi.

Nghĩ nghĩ một lát, Mục Sở mở miệng: "Vậy ngày mai em với Tích Tích ra sân bay tiễn anh nha?"

Hình như Cố Tần bên kia hơi bất ngờ, giọng nói mang theo điểm không tin được: "Khó có được ngày cuối tuần, sao không tranh thủ ngủ nhiều một chút? Anh sợ em dậy không nổi."

"Bọn em sáng nào cũng dậy sớm học bài đã quen rồi."

Cùng lắm thì tiễn anh xong, cô về nhà ngủ tiếp chứ sao.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp của Cố Tần, "Được, nếu như em không ngại phiền thì sáng mai anh chờ em đến tiễn chân."

Mục Sở cúp điện thoại của Cố Tần, liền tìm Cố Tích để nói việc này với cô nàng.

Vốn cho là Cố Tích sẽ khước từ, dù sao con sâu ngủ này không mấy tình nguyện dậy sớm bao giờ.

Nhưng khiến cô bất ngờ là Cố Tích thế mà gật đầu đồng ý ngay.

Nghe thấy tâm tình cô nàng có chút không mấy hợp lý, Mục Sở bèn chò: "Sao hôm nay cậu lại có vẻ cao hứng thế? Tối nay nhận được món quà nào đặc biệt à?"

Nhắc đến việc này, Cố Tích có chút ngượng ngùng, nhăn nhó nửa ngày, nói với Mục Sở: "Doãn Lê Hân tặng tớ một đôi giày pha lê, cực kì đẹp."

Mục Sở nói với vẻ mập mờ: "Rất cực cậu với vị Doãn thiếu gia kia là thế nào? Thành một đôi rồi?"

Từ khi lên mười hai, Doãn Lê Hân chuyển sang ngồi phía sau Cố Tích, quan hệ của hai người tiến triển rất nhanh, còn theo hướng vô cùng tích cực.

"Vẫn chưa đâu." Cố Tích nhắc đến chuyện này vẫn còn hơi xoắn xuýt, "Tớ đúng là có chút rung động, nhưng mà vẫn chưa nghĩ kỹ."

Mục Sở chỉ tốt bụng nhắc nhở cô nàng: "Dù sao hạnh phúc tới tay thì nên nắm bắt lấy, Doãn Lê Hân theo đuổi cậu từ năm lớp mười đến bây giờ, tình cảm quả thực không có gì để bàn cãi. Lên mười hai còn vì cậu mà phấn đấu học hành, thành tích lên cao nhanh như vậy, khiến tớ cũng thay đổi cách nhìn."

Nói xong còn có chút hâm mộ: "Nếu có người như thế thích tớ, chắc chắn tớ đồng ý gả ngay lập tức."

Cố Tích mỉm cười: "Cậu im đi, nếu nghĩ vậy thì kéo Thẩm Diệp đi kết hôn là được."

"... Tớ không có cảm giác gì với Thẩm Diệp, nhưng mà cậu bây giờ lại có ý với Doãn Lê Hân, hai chuyện này sao giống nhau được."

Nói đến đây, Cố Tích nổi máu tò mò: "Rất cực là cậu thích nam sinh thế nào nhỉ?"

Mục Sở tựa ở đầu giường, nhìn chằm chằm trần nhà nghiêm túc suy tư một hồi: "Ờm, người cao một chút, đẹp trai một chút, có năng lực một chút, tốt với tớ một chút, tuổi cũng lớn hơn tớ một chút nữa..."

Cô còn đang tưởng tượng, Cố Tích đã cắt ngang: "Mấy yêu cầu này của cậu anh tớ đều có hết, hay sau này cậu làm chị dâu tớ luôn đi? Quá ổn luôn!"

Mục Sở khẽ giật mình, nhanh chóng bổ sung: "Vậy thì thêm một yêu cầu nữa, ngoại trừ anh cậu."

"... "

"Cũng đúng, với cái tính của ông anh tớ, không xứng với cậu."

- - - - -

Sáng sớm, Cố Tích là bị điện thoại của Mục Sở gọi tỉnh.

Mơ mơ màng màng nửa ngày mới nhớ ra mình hôm qua đã đồng ý với Mục Sở, hai người hôm nay ra sân bay tiễn chân anh mình.

Đấu tranh tâm lý một hồi, cô nàng mới không mấy tình nguyện đi rửa mặt.

Lúc xuống nhà thì bắt gặp Mục Sở đang trò chuyện với Tần Noãn, bộ dáng rất tích cực.

Aiz, đưa anh cô ra sân bay, mà Sở Sở lại còn tích cực hơn cả đưa em gái là cô đây, trách không được bình thường anh cô lại thích Sở Sở hơn.

Trước đây vốn có ý định không ăn sáng, nhưng lại sợ lát nữa lên xa ra sân bay bụng sẽ không thoải mái, liền đi vào phòng bếp tùy tiện nướng hai miếng bánh mì, đúng lúc nhìn thấy Cố Tần đang uống nước trong bếp.

"Anh sướng nhỉ, đi thành phố A công tác còn được em và Sở Sở tiễn chân." Nỗi buồn bực từ sáng giờ của Cố Tích chưa biết xả ở đâu, giờ đứng dịp trút lên người anh.

Cố Tần một bên vặn nắp cốc nước, một bên nhìn qua cô nàng.

Trầm mặc mấy giây, anh gọi: "Cố Tích."

"Dạ?" Cố Tích đem bánh mì bỏ vào máy, ngẩng đầu lên.

Cố Tần như có điều suy nghĩ, hỏi: "Em mười tám tuổi rồi đúng không?"

Cố Tích: "?"

Cố Tần khẽ tựa vào tường, nhàn nhạt nhìn cô nàng: "Cũng đến tuổi trưởng thành rồi, mà ngày nào cũng gọi anh ơi anh à, không tự thấy rất ớn à ớn ền sao?"

Nói xong còn xoa xoa tay áo: "Đến anh còn nổi hết da gà."

Cố Tích: "... "

Cô lấy chiếc bánh mì đã nướng xong, cắn một miếng, nhỏ giọng lầu bầu: "Từ bé đến lớn em đều gọi thế, trước giờ sao anh không nói?"

Trên mặt Cố Tần không có biểu lộ gì: "Trước đây anh coi em là con nít nên mới không thèm chấp nhận. Nhưng bây giờ cứ nghĩ đến một người trưởng thành gọi mình như thế --"

Anh chỉ chỉ vào vị trí tim mình: "Chỗ này chịu không được."

"... "

Mục Sở đứng ở cửa phòng bếp, nhìn bầu không khí hơi quái dị này, nghi hoặc: "Hai người sao vậy?"

Cố Tần không nói gì, cầm cốc nước đi ra ngoài.

Mục Sở nhìn chằm chằm bóng lưng rời đi của anh mấy giây, hỏi Cố Tích: "Anh cậu sao thế?"

Cố Tích cắn bánh mì, suy nghĩ lại mấy lời vừa rồi của Cố Tần, lại nhìn về phía Mục Sở, bắt chước ngữ khí vừa rồi của anh mình, hắng giọng: "Cậu đủ mười tám rồi đúng không?"

Mục Sở: "?"

Cố Tích: "Làm một người trưởng thành mà suốt ngày gọi anh ơi anh à, không thấy ớn à ớn ớn sao?"

Mục Sở: "?"

Cố Tích xoa xoa cánh tay: "Tớ nổi hết da gà."

Mục Sở: "... "

Nhìn thấy Mục Sở còn hoang mang hơn mình lúc này, Cố Tích lúc này mới thoải mái trong lòng một chút.

- - - - -

Trước lúc xuất phát đi tới sân bay, nhìn thấy thời gian còn sớm, Cố Tích chạy lên phòng ngủ tranh thủ chớp mắt thêm một chút.

Ở ngoài cổng biệt thự, Cố Tần mở cửa sau giúp Mục Sở.

Mục Sở vừa ngồi xuống, anh cũng ngồi vào theo.

Cô hơi ngạc nhiên, phía sau chỉ có hai chỗ, anh ngồi đây, chờ lát nữa Cố Tích ra không phải sẽ ngồi ở ghế phụ sao?

Mục Sở muốn hỏi anh vì sao lại không ngồi ghế phụ, lúc mở miệng định gọi "anh ơi", bỗng nghĩ đến lời vừa rồi của Cố Tích.

Đầu lưỡi xoắn xuyết một hồi, hơi khó chịu gọi: "Anh-Cố-Tần?"

Cố Tần khẽ nhíu mày, nghiêng đầu: "Hả? Em vừa gọi anh là gì?"

Không hiểu sao Mục Sở thấy hơi quýnh, cô đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, bình tĩnh gọi lại một lần nữa: "Anh Cố Tần."

Cố Tần chợt cười lên, nhìn qua phía cô: "Anh đắc tội em lúc nào rồi?"

Mục Sở mờ mịt lắc đầu: "Làm gì có ạ."

"Vậy sao em lại đột nhiên khách khí như thế?"

"... "

Thấy cô không nói lời nào, hàng mi dài khẽ run rẩy, anh nhướn mày, "Sao? Không muốn gọi 'anh' hả?"

Mục Sở nhất thời im lặng.

Một bên là Cố Tích bảo gọi "anh ơi" quá dẽo, một bên Cố Tần lại hỏi sao không gọi là "anh".

Cô nên nghe ai mới được?

"Hửm?" Có Tần nhú mày, tựa hồ đang chờ cô trả lời.

Mục Sở bắt đầu đi, vẫn như trước kia, gọi một tiếng "anh ơi".

Tâm tình Có Tần tựa hồ rất tốt, hỏi cô: "Gọi anh làm gì?"

Mục Sở lúc này mới nhớ tới, hỏi anh: "Em tính hỏi sao hôm nay anh không ngồi phía trước?"

Có Tần mặt không biểu tình mang giấy tờ ra: "Anh muốn xem tài liệu một chút, ngồi ở trước không tiện."

"À." Cô tùy tiện trả lời, ngoan ngoãn ngồi cạnh anh, không quấy rầy.

Ánh mắt Có Tần khẽ quét qua, nhìn thấy đáng về an phận của cô nhóc, khẽ môi dần cong lên.

- - - - -

Cách ngày thi đại học còn hai tháng, tâm thái học tập trong lớp dần dần căng thẳng hơn, Tô Định Cường cũng thường xuyên mở các cuộc sinh hoạt lớp.

Trong thời gian này, Mục Sở thường về nhà trước Hách Tinh.

Đối với việc học, cô ta cũng tương đối để ý.

Mới đầu chỉ là muốn phân cao thấp với Mục Sở, về sau trên bảng thành tích xuất hiện thêm nhiều cái tên vượt trội, mới cảm thấy toàn bộ bạn học đều là đối thủ cạnh tranh của mình.

Cuối cùng áp lực tâm lý quá lớn, thành tích không những không lên mà còn bị tụt dốc không phanh, ra khỏi top 100, kẻ vốn đứng chót như Doãn Lê Hân cũng vượt lên đứng trước cô ta.

Rất cực, tinh thần Hách Tinh ngày càng trở nên hoảng hốt.

Ngày cô ta rời đi, Cố Tích nhìn không được chăm chọc: "Vốn là cũng có tư chất, tự học cho tốt không được sao, suốt ngày cứ bàn mưu tính kế, đúng là tự gây nghiệt thì không sống tốt."

Mục Sở thờ dài, không nói gì.

Thời gian ôn thi không còn nhiều, cô cũng lười quản mấy chuyện của Hách Tinh.

Lúc cô và Cố Tích đi lấy nước, tình cờ gặp Thẩm Diệp đang ở đây, trông thấy Mục Sở thì cười chào hỏi.

Lên mười hai, hình như Thẩm Diệp lại cao lên nhiều so với trước.

Lớp mười một nhìn cũng mới tầm 1m75, bây giờ có vẻ sắp 1m80 rồi, lúc Mục Sở ngẩng đầu nhìn cậu, rõ ràng là không phải độ cao như trước nữa.

Gần đây thành tích của Thẩm Diệp cũng tăng vọt đáng kể, kết quả thi lần trước là xếp hạng nhất cùng với Mục Sở.

Lúc Có Tần học mười hai là thủ khoa của kỳ thi đại học năm đó.

Vốn dĩ Mục Sở cũng muốn làm thủ khoa của kỳ thi lần này, bây giờ cô thật sự cảm nhận được Thẩm Diệp gây áp lực cho mình.

Mục Sở gật đầu với cậu: "Cậu lần này thi rất tốt."

Thẩm Diệp cười cười: "Đừng khản trương, vị trí đầu bảng của cậu vẫn đang ở đó mà."

Mục Sở: "... "

Con mắt nào của cậu thấy cô khản trương?

Lúc hai người cùng đi về phòng học, Thẩm Diệp bỗng nhiên hỏi cô: "Cậu định thi vào trường nào?"

Mục Sở thờ dài: "Tớ vẫn chưa biết nữa, đợi kết quả thi xem sao đã."

"Cũng được." Thẩm Diệp gật đầu, về sau lại nói, "Nếu như không có gì thay đổi, tớ sẽ thi vào Đại học A."

Mục Sở hơi kinh ngạc, muốn hỏi vì sao, nhưng cuối cùng vẫn chọn im lặng, không tò mò.

Ngược lại Thẩm Diệp nói: "Quê quán của tớ vốn ở thành phố A, trước đây ba mẹ ly hôn không ai muốn nuôi nấng tớ nên tớ mới đi theo bà, về sau bà mất, tớ mới đến thành phố C sống với gia đình bác. Bây giờ nghĩ vẫn muốn quay lại thành phố A, ít nhất là cũng có thể gần gũi hơn một chút."

Cậu nói với ngữ điệu bình thản, nhìn qua còn tưởng như đây là câu chuyện của người khác, nhưng nghe rất bi thương.

Mục Sở cười nhẹ: "Bà cậu ở trên kia nếu thấy cháu mình bây giờ ưu tú như vậy, nhất định sẽ rất vui."

Cô nói xong liền đi vào phòng học, ngồi vào chỗ của mình.

Thẩm Diệp đứng ở cửa phòng học nhìn chằm chằm bóng lưng của cô không nhúc nhích.

Trước ngày thi Đại học trời có mưa, nên trời hôm ấy không khí trong lành sáng khoái, không còn cảm giác khô nóng như trước đây.

Buổi chiều ngày mùng 8 tháng 6, Cố Tần đang ở trong phòng làm việc nghe trợ lý Thẩm báo cáo công việc, thỉnh thoảng liếc nhìn đồng hồ trên bàn.

Trợ lý Thẩm đang hoài nghi xem liệu anh có đang nghe mình nói hay không, chỉ có thể kêu thừ một tiếng: "Cố tổng?"

Cố Tần ngẩng đầu, dùng mấy giây, nói: "Cậu nói cho người Hải Thuận bên kia, nếu như bọn họ cảm thấy Khương thị đề mức giá hài lòng hơn, vậy thì bán cho Khương thị đi, muốn để chúng ta tăng giá, không có khả năng."

Trợ lý Thẩm có chút ngoài ý muốn: "Ý Cố tổng là..."

Đôi mắt phượng của Cố Tần mang theo vài phần đã tính trước chắc chắn: "Nếu như bên Hải Thuận và Khương thị đã thương lượng xong, vậy thì bọn họ đã thu mua từ lâu rồi, sao còn chờ tôi đến thành phố A? Nhìn xem, chỉ cần chúng ta búng tay một cái, hai phe bọn họ sẽ gà bay chó sủa ngay."

"Chỉ là." Anh lật văn kiện trong tay, nụ cười có chút rét lạnh: "Đến lúc đó, Hải Thuận sẽ không giữ được mức giá như hiện tại."

Trợ lý Thẩm trả lời, nói việc tiếp theo: "Vẫn là chuyện đại học A mời cậu đến tọa đàm, gần đến quý tốt nghiệp, bên đó lại hỏi tiếp."

Đại học A nằm trong đề án 985*, vẫn luôn hợp tác với đại xá nghiệp Đảng Thụy.

* Đề án 985 (985工程) hay còn gọi là "Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới" một đề án được Đảng Cộng sản Trung Quốc và Quốc Vụ Viện nước Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa đề ra vào ngày 4 tháng 5 năm 1998. Theo thông lệ gọi tên các sự kiện quan trọng của Trung Quốc, lấy số năm và tháng ghép lại thành 985.

Năm nay đúng lúc Cố Tần đang ở thành phố A, Nhà trường coi trọng hình ảnh cá nhân của anh và trình độ học vấn Stanford, cùng tập đoàn Đảng Thụy phía sau. Họ mượn cơ hội đợt chiêu sinh cuối để mời anh thuyết trình.

Mục đích chủ yếu là vì làm áp phích tuyên truyền, hấp dẫn học sinh ghi nguyện vọng ở đại học A.

Từ lúc về nước cho đến bây giờ, Cố Tần rất kín tiếng, không xuất hiện trước công chúng.

Đợt tuyển sinh của đại học A năm nay, anh không để tâm cho lắm.

Anh chỉ quan tâm Hoa Hoa nhà mình có ghi danh đến đại học A hay không, có cùng mình ở lại thành phố A hay không

Đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ thì điện thoại reo lên.

Anh nhìn tên người gọi đến rồi ấn trả lời.

Một giọng nam cười mở từ đầu bên kia truyền đến: "A Tần, tối nay có rảnh ăn cùng nhau bữa cơm không?"

Cố Tần nhíu mày: "Chắc đàn anh cũng tới thuyết phục nữa đúng không?"

Người đàn ông dừng lại, cười nói: "Anh đây rõ ràng như thế à?"

Cố Tần nói: "Giáo sư Tiền bận rộn trăm bề mà giờ lại mời em ăn cơm, vô sự hiến ân cần?"

"Cậu đẹp đẹp đi." Người đàn ông chế nhạo, "Lúc cậu vừa đến thành phố A anh đây đến tìm cậu, rõ ràng cậu chính là người bận tới mảy mòi mặt, bây giờ cũng không đến đại học A nhìn anh đây."

Cố Tần từ chối cho ý kiến.

Người đàn ông trở lại chủ đề trước đó: "Hiệu trước đã tìm đến tôi rồi, cậu cho anh đây chút mặt mũi nhé?"

Cố Tần im lặng, cuối cùng trả lời: "Mấy ngày nay không được, em muốn về thành phố C."

Người đàn ông thờ phào nhẹ nhõm: "Em đáp ứng là được rồi, thời gian cụ thể để em định. Đúng rồi, bữa cơm tối nay ăn không, đây là anh thành tâm."

Cố Tần cúi đầu nhìn thời gian: "Đề sau đi, bây giờ em đang vội ra sân bay."

"Đi công tác?"

"Về nhà."

Bên kia còn chưa kịp hỏi cái gì, Cố Tần trực tiếp không cho cơ hội: "Có gì nói sau, em cúp máy đây."

Cố Tần nhìn về phía trợ lý Thẩm: "Lần này tôi về nhà một tuần, anh ở lại đây, các cuộc họp gần đây đều đổi thành họp trực tuyến. Có vấn đề gì thì liên lạc với tôi qua WeChat."

Trợ lý Thẩm gật đầu: "Được, Cố tổng."

Lúc Cố Tần đi ra công ty, phát hiện Tạ Tu Văn lái xe đợi ở cổng.

Anh ngạc nhiên đi qua: "Cậu đến đây làm gì?"

Tạ Tu Văn đánh tay lái, nhướn mày: "Cùng cậu đi đến sân bay đó. Cậu muốn trở về thổ lộ, thân là anh em, tôi không thể trở về hỗ trợ à?"

- - - - -

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Ôm đỡ dành

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Buổi chiều sau khi kết thúc kì thi Đại học, Trương Nam Khanh nhận được tin mẹ mình ngã bệnh, bèn vội cùng Mục Lăng Thành xếp dọn đồ đạc về quê.

Mục Sở đứng trước cửa phòng ngủ, nhìn hai người bọn họ: "Con về thăm bà ngoại được không ạ?"

Trương Nam Khanh xếp đồ vào vali, nghĩ nghĩ rồi trả lời: "Nghe cậu con bảo không nghiêm trọng lắm, để mẹ và ba con về xem thế nào, tạm xếp chiều mai hoặc sáng ngày mốt là về rồi, con vừa thi xong, đừng giày vò bản thân quá."

Nói rồi bà xoa xoa đầu con gái: "Con xem quãng thâm dưới mắt kia, đã bao lâu không được ngủ đủ giấc rồi, ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, ngủ bù lại cho những đêm thức khuya dậy sớm học bài đi."

Mục Sở gật đầu: "Dạ, tối nay lớp con cũng có buổi liên hoan mừng tốt nghiệp."

"Vậy nhớ chú ý an toàn đấy, đừng ở ngoài quá muộn, cũng đừng uống rượu."

Trương Nam Khanh nói, rồi lại dặn dò cô: "Hai ngày này thím Trương có việc trong nhà nên không ở đây, ngày mai con có đói bụng thì ra ngoài ăn, không cần xuống bếp đâu."

Bình thường Mục Sở không hay xuống bếp, Trương Nam Khanh sợ cô ở nhà một mình lại làm ra chuyện gì nguy hiểm.

Mục Sở gật đầu, lại cười cười: "Không sao mà mẹ, con chạy qua nhà Tích Tích ăn chực, thím An bên nhà cậu ấy nấu cũng rất ngon."

Trương Nam Khanh cũng cười theo: "Vậy cũng được, ba mẹ sẽ cố gắng về trong chiều mai, ở nhà nhớ ngoan đấy."

- - -

Tối hôm nay lớp Mục Sở có buổi liên hoan, địa điểm tổ chức ở một nhà hàng cạnh trường.

Đều là những chiến hữu sóng vai phấn đấu với nhau một năm trước kì thi Đại học, lớp mười hai thường xuyên trao đổi thảo luận bài tập cho nên quan hệ rất hòa hợp, bầu không khí lúc này cũng hài hòa đến lạ thường.

Lúc này ăn đã gần xong, mọi người đề nghị chơi trò truth or dare.

Bởi vì nhiều người, nên sẽ xoay chai rượu.

Miệng chai hướng về phía người nào, người đấy có thể lựa chọn nói lời thật lòng hoặc đại mạo hiểm.

Không thành sẽ bị phạt một chén rượu.

Mục Sở không may, người đầu tiên thế mà lại là cô.

Chọn nói lời thật lòng.

Câu hỏi: Thích người khác phái nào nhất?

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh, có không ít nam sinh nín thở chờ câu trả lời.

Ánh mắt tất cả mọi người đều rơi trên người cô, mang theo vài phần hiếu kỳ, dò xét.

Cố Tích ngồi bên cạnh cũng nhìn qua, hỏi thúc cô: "Sở Sở, nói nhanh đi."

"Người khác phái thích nhất..."

Mục Sở như có điều suy nghĩ, một mặt bình tĩnh cười: "Đương nhiên là ba tớ."

Đám người còn lại: "... "

Cố Tích: "Éc, chơi xấu."

"Tối tối tối, tiếp theo." Lớp trưởng Hồ Dững tiếp tục xoay chai rượu.

□

YOU"LL ALSO LIKE

Diên Cuồng Yêu Thâm

10.4K397

• Tác giả: Quan Tựu • Độ dài: 112 chương + 13 phiên ngoại • Thể loại: Hiện đại, thanh xuân vườn trường, ngọt sủng, hào môn thế gia, tương thân tương ái, hoan hỉ oan gia...

[EDIT] Vui Vẻ - A Ninh Nhi

18.1K1.1K

Tên truyện: Vui Vẻ Tác giả: A Ninh Nhi Tình trạng: Hoàn convert Edit: Lạc Uyển VUI LÒNG KHÔNG RE - UP, CHUYỂN VER DƯỚI MỌI HÌNH THỨC, XIN HÃY TÔN TRỌNG CÔNG SỨC CỦA MÌNH...

[EDIT] MAY MÀ EM CŨNG THÍCH ANH

8.8K242

□ Tên gốc: 幸好，你也喜欢我 □ Tên Hán Việt: May mắn, người cũng thích ta □ Tác giả: Cố Kiều (顾桥) □ Độ dài: 55 chương + 1 phiên ngoại □ Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu...

[Hoàn] [Đang beta] Từ Trên Trời Rơi Xuống Tr...

37.9K3.3K

Tác giả: Chu Đan Thất Hán Việt: Tông thiên nhi hàng đích nhất ức khoả tinh Tình trạng bản gốc: Đã hoàn thành Số chương: 52 chương (49 chương + 3PN) Raw: Tần Giang Thê l..

[EDIT] Chú Tiều lúc nào cũng tức giận

37.1K2.7K

Tên truyện: Chú Tiều lúc nào cũng tức giận Tác giả: Tiểu Thổ Tình trạng: Hoàn convert Thể loại: Ngọt sủng, HE, Đô thị tình duyên, Cưới trước yêu sau, Cận thủy lâu dài..

[EDIT] Ảnh Đế Là Cái Người Cuồng Làm Nũng

28K2.2K

Tác Giả: Gia Dư Translate & Edit: Dâu Nhỏ Tình trạng edit: Đang lết Số Chương: 92 chương + 6 PN Thể Loại: Showbiz, Nữ chủ, Nhẹ Nhàng, Ngọt, Sủng, Hiện Đại, HE... Lịch u...

Lần này miệng chai chỉ vào Thẩm Diệp, vẫn là câu hỏi như hồi này.

Có người chen miệng vào: "Không được lôi ba mẹ vào nghe."

"Đứng đứng đứng, không thể lách luật như Mục Sở được."

Mục Sở khẽ vuốt vuốt chiếc cốc trên tay, không nói gì, cũng không giống mọi người đang tập trung chú ý vào Thẩm Diệp.

Lại rõ ràng cảm nhận được, tầm mắt của mọi người lần nữa nhìn về phía mình.

Hai giây sau, Hồ Dũng cười nói: "Được rồi, đáp án chúng ta đều biết, người tiếp theo."

Cậu ta tiếp tục xoay chai rượu, lần này Doãn Lê Hân "trúng đạn"

Cậu lười biếng dựa lưng vào thành ghế, lựa chọn đại mạo hiểm.

Tùy tiện rút ra một tấm thẻ, yêu cầu là: Mười ngón tay đan xen với một người khác phái, đối mặt nhau 10s.

Nhịp tim Cố Tích bỗng nhiên trì trệ, cúi đầu dùng bữa, giảm cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Nhưng mà bây giờ mọi người đều đang chơi trò chơi, chỉ có mỗi mình cô nàng ăn, cảm giác tồn tại mãnh liệt.

Doãn Lê Hân nhướn mày nhìn cô: "Chưa ăn no?"

Cố Tích bỏ thức ăn vào miệng: "Không có."

"Vậy tớ chọn cậu." Cậu đem tay qua, trong giọng nói mang theo mấy phần chờ mong, "Tới đây."

Dựa theo quy tắc, với tình huống này, Cố Tích hoặc là đáp ứng, hoặc là phạt rượu.

Xuất phát từ nền giáo dục được tiếp nhận từ nhỏ, cô biết được sự lộn xộn của những buổi tụ họp nam nữ thế này, không được uống rượu, nhất là với người từ lượng kém như cô.

Suy nghĩ một hồi, cũng chỉ có thể đưa tay ra cho cậu, mười ngón đan xen.

Tiếp xúc da thịt, lòng bàn tay nóng rực của Doãn Lê Hân làm nhịp tim của cô đập nhanh hơn hẳn, đầu cúi thấp xuống, không dám nhìn thẳng.

Có người nói: "Ngẩng đầu lên, Cố Tích, cậu phải ngẩng đầu lên nhìn Lê ca chứ, nếu không bọn tớ làm sao tính thời gian được."

Cố Tích hít một hơi thật sâu, chậm rãi ngược mắt, nghênh tiếp ánh mắt của cậu.

Doãn Lê Hân có một đôi mắt đào hoa rất đẹp, bởi vì tối nay uống rượu, lúc này ánh mắt còn mang theo chút mông lung mê say, lấp lánh, mê hoặc mà câu người.

Nhiệt độ trên mặt Cố Tích dần tăng lên, gò má và tai cũng dần ửng đỏ.

Mười giây đồng hồ tựa như một thế kỷ.

Nghe thấy một bạn học đếm đến "1", cô vô thức dời ánh mắt của mình đi nơi khác, lúc rút tay ra phát hiện tay mình vẫn bị nắm chặt, không nhúc nhích.

Cô sợ mọi người phát hiện ra điều gì dị thường, vừa sốt ruột, bèn bấm lên tay cậu một cái.

Doãn Lê Hân hoàn hồn, buông lỏng tay, lơ đãng nhìn về phía bên cô, môi mím chặt, nói mấy chữ.

□

Về sau khỏe môi giương lên, tâm tình rất tốt nói với mọi người: "Tiếp tục."

Cố Tích ngây ngốc ngồi im, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ lựng.

Bên tai còn vang vọng tiếng cậu, kéo dài không tiêu tan: "Cậu rung động."

Đúng lúc điện thoại Cố Tích vang lên, hóa giải sự xấu hổ này.

Cô nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, nhẹ nói với Mục Sở: "Anh tớ gọi, tớ ra ngoài nghe máy một chút."

Mục Sở gật đầu.

Cố Tích mở cửa phòng đi ra ngoài, nghe máy: "Anh ạ?"

Thanh âm của Cố Tần bên kia có chút gấp: "Đang ở đâu?"

"Hôm nay lớp em liên hoan."

"Sở Sở đi với em à? Sao anh điện cho con bé không được?"

"Vâng, có lẽ máy cậu ấy để về chế độ im lặng rồi, thi xong quên bật lại."

"Thẩm Diệp cũng ở đó?"

"Cùng một lớp tất nhiên là có chứ, nhưng mà anh hỏi cậu ấy làm gì?"

Bên kia trầm mặc một hồi, Cố Tần nói: "Gửi định vị cho anh."

"Vâng." Cố Tích ẩn gửi định vị, còn chưa kịp hỏi có phải anh về rồi không, bên kia đã cúp máy.

Cố Tích im lặng, liếc mắt.

Lúc trở về phòng, cô đột nhiên nghĩ tới một vấn đề.

Anh cô vì sao lại gọi cho Sở Sở trước, sau đó mới nhớ tới việc gọi cho mình?

Cửa phòng bị người ở trong mở ra.

Cố Tích thuận thế ngẩng đầu lên, nhìn thấy Doãn Lê Hân đang đứng ở cửa.

Mạch suy nghĩ bị đánh gãy, lại nghĩ tới lời vừa rồi cậu nói, mặt đỏ lên, thanh âm vì thế mà cao lên không ít: "Cậu làm gì đấy?"

Doãn Lê Hân vịn vào khung cửa cười với cô: "Sợ cậu đi mất nên ra nhìn xem."

Cố Tích hừ một tiếng: "Tớ cũng đâu phải con nít ba tuổi."

Cô đang chuẩn bị đi vào, Doãn Lê Hân ngăn bên cạnh không cho cô đi chuyển.

Cô nàng nhú mày: "Cậu muốn làm gì?"

Doãn Lê Hán nói: "Xuống dưới đi dạo với tớ một chút đi?"

Bởi vì chuyện vừa rồi, Cố Tích quả thực không muốn tiếp tục chơi trò kia nữa.

"Nhưng mà Sở Sở còn ở trong đấy."

"Đi với tớ một lát, chốc nữa tớ mang cậu về tìm cậu ấy."

Cố Tích cân nhắc một chút, gật đầu: "Đợi tớ vào nói với Sở Sở một tiếng."

Doãn Lê Hán cười cười: "Tớ nói rồi."

"... Cậu hỏi ý kiến của tớ chưa?" Cố Tích vỗ vào trước ngực cậu một cái.

Doãn Lê Hán thuận thế nắm chặt tay cô, nắm ngón tay tinh tế mềm mại, nắm ở trong tay cũng không dám dùng sức.

Cố Tích giật mình, muốn rút ra lại bị nắm càng chặt, nụ cười của Doãn Lê Hán mang theo chút lưu manh: "Cố Tích, cậu thật sự rung động, vừa nãy tim cậu đập rất nhanh, đây là chứng cứ."

"... "

Cô chậm rãi rù mí mắt xuống, che khuất cảm xúc nơi đáy mắt, nhẹ nói: "Có phải lần này cậu thi Đại học rất tốt không?"

"Thi tốt cũng đi du học với cậu." Doãn Lê Hán nắm tay cô đi ra phía bên ngoài.

Cố Tích lảo đảo bước theo sau, cảm nhận được nhiệt độ nơi lòng bàn tay của người nào đó, len lén ngược mắt lên nhìn trộm cậu một cái.

Ánh đèn mờ ảo rơi vào một bên mặt của cậu, đột nhiên cảm thấy, em đẹp trai thật!

Cô khẽ cong cong môi, nắm chặt lấy tay Doãn Lê Hán.

Cảm nhận được phản ứng của cô, bước chân của Doãn Lê Hán hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn qua.

Cố Tích cũng vừa lúc nhìn sang, cười với cậu: "Vậy chúng ta chốt thể đi, không cho cậu đổi ý đâu đấy."

Doãn Lê Hán đột nhiên ngo ngắc, nhìn cô chằm chằm, sâu trong cặp mắt đào hoa kia như dậy sóng.

Cậu nhìn thấy cô gái trong lòng tiến lên hai bước, ngược mắt, cười nhẹ nhàng, dùng thanh âm êm tai nhất nói với mình: "Doãn Lê Hán, cậu theo đuổi tớ ba năm. Chúc mừng nhé, cậu đuổi kịp rồi."

Cô nhón nhẹ mũi chân, một chiếc hôn nhẹ rơi vào khóe môi cậu.

Doãn Lê Hán ngo ngắc mấy giây, bỗng nhiên vòng ôm lấy chiếc eo nhỏ của cô, xoay mình một cái, đem người mang đến nơi góc cầu thang.

Chung quanh một mảnh đen kịt, Cố Tích dựa lưng vào phía sau cửa góc tường, bị cậu tới gần, hơi thở bỗng gấp gấp hơn bình thường.

Bên tai là tiếng tim đập thành thịch, rõ ràng mà hữu lực.

Ngón trỏ cô nhẹ nhàng chỉ vào nơi lồng ngực cậu: "Nơi này của cậu đập thật nhanh."

"Ừ." Cậu khẽ trả lời, thanh âm có chút khàn, lại phá lệ mềm mại, "Bởi vì em."

Cậu thích Cố Tích, vừa gặp đã thích.

Từ ngày khai giảng đầu tiên năm lớp mười, cậu đã quyết định muốn theo đuổi cô.

Ngày mừng tốt nghiệp cấp ba hôm nay, rốt cục cậu cũng đạt được ước muốn.

Doãn Lê Hán ép môi của Cố Tích, mang theo niềm mong nhớ ngày đêm suốt ba năm qua, cho cô một nụ hôn thật sâu.

*Editor có lời muốn nói:

Xong một đôi rồi, từ giờ toi sẽ đổi xưng hô của Cố Tích – Doãn Lê Hán từ "cậu – tớ" thành "anh – em" để nghe cho ló chường thành nhea ==))

- - - - -

Trong phòng, trò chơi vẫn còn đang tiếp tục.

Bởi vì nhiều người tham gia, cho nên rất ít có khả năng bị lặp lại.

Mục Sở từ sau khi bị chỉ điểm đầu tiên, về sau cũng không có động tĩnh gì nữa, chỉ nhàn nhã ngồi một bên uống nước, thuận tiện xem mọi người chơi.

Uống nước hơi nhiều, nên cô có đi phòng vệ sinh một lúc.

Khi quay lại, trong phòng bỗng yên tĩnh, mọi ánh mắt đều nhìn về phía cô, nhưng sau đó mọi người lại tiếp tục chơi đùa.

Mục Sở khẽ cau mày, có chút hoang mang.

Vừa ngồi xuống, Hồ Dũng chỉ vào chai rượu, nói lớn: "Lại là Thẩm Diệp, cậu chọn gì?"

Mọi người tiện thể giật dây: "Đại mạo hiểm! Đại mạo hiểm! Đại mạo hiểm!"

Thẩm Diệp khẽ nhấp một ít rượu, ngại ngùng cười cười: "Vậy thì chọn đại mạo hiểm đi."

Cậu rút một cái thẻ, có người nhận lấy, đọc to yêu cầu phía trên lên: "Thỗ lộ với một người khác phái ở trong phòng này 3 phút."

Yêu cầu vừa đọc lên, mọi người đều ồn ào vỗ tay.

"Cái này được, cái này được!"

"Thẩm Diệp, cậu đồ mặt cái gì, đừng thẹn thùng chứ."

"Đứng đứng, nhanh lên, các người đẹp ở đây đang đợi cậu chọn đấy."

...

Cảm giác được có người dò xét nhìn mình, Mục Sở hơi mất tự nhiên, cúi đầu lấy điện thoại trong túi ra nhìn.

Lúc này mới phát hiện ra Cố Tần gọi cho cô mấy cuộc, vì cô để chế độ im lặng nên không thấy được.

Còn có tin nhắn WeChat nữa.

Cố tiểu thảo: [Em đang ở đâu? Sao không nghe điện thoại?]

Mục Sở nhìn thời gian, tin nhắn được gửi từ hơn hai mươi phút trước rồi.

Cô nhanh chóng trả lời: [Lớp em tối nay có tiệc liên hoan]

Bên kia không có động tĩnh gì, có lẽ là anh đang ở công ty tăng ca.

Cô rời khỏi giao diện WeChat, cũng không biết làm gì tiếp theo, bên tai đã truyền đến thanh âm của Thẩm Diệp: "Mục Sở."

Động tác cầm điện thoại của Mục Sở bị trì trệ, cô ngẩng đầu.

Cậu cầm ly rượu, nhìn có chút khẩn trương, ánh mắt lại kiên định: "Mục Sở, tớ thích cậu!"

Có người huýt sáo, mọi người dần vỗ tay nhiệt liệt.

Sau khi yên tĩnh, Thẩm Diệp tiếp tục ôn hòa nhìn cô: "Năm lớp mười và mười một, việc tớ mong đợi nhất là lễ trao giải, Không phải vì được nhận thưởng hay gì, mà bởi vì, có cậu đứng bên cạnh tớ."

"Ba năm cấp ba, cậu vẫn luôn là vì sao sáng chói trên đài lĩnh thưởng, mà tớ rất vinh hạnh khi có thể đứng cạnh bên, cùng cậu sóng vai."

"Tớ biết, xuất thân của cậu tốt, gia cảnh cũng tốt, là thiên chi kiêu nữ. Mà tớ..."

Cậu cười tự giễu một tiếng, lúc cúi đầu ánh mắt ảm đạm mấy phần, bàn tay đang nắm lấy ly rượu chợt siết chặt vài phần: "Tớ chỉ là một thằng nhóc nghèo ăn nhờ ở đậu, mới tốt nghiệp cấp ba, vốn không xứng với cậu."

Trong phòng yên tĩnh đến tĩnh mịch, mọi người yên lặng nhìn về phía Thẩm Diệp.

Tất cả mọi người đều biết, Thẩm Diệp là đang mượn lấy trò chơi lần này để nói ra những lời thật lòng chôn giấu bấy lâu.

Tất cả sự chú ý đều tập trung trên người Thẩm Diệp và Mục Sở.

Chờ đợi khoảng thời gian đặc biệt, có thể tác hợp cho một đoạn tình cảm, cũng coi là một chuyện tốt.

Đến mức, lúc của phòng bị người bên ngoài mở ra, cũng không có người phát giác.

Cố Tần đứng ở cửa phòng, ánh mắt đảo qua không khí dị thường bên trong.

Thẩm Diệp đang thâm tình thổ lộ, Mục Sở ngưng ngừng cúi đầu, mọi người vây xem đều mang dáng vẻ chúc phúc cùng chờ mong.

Con người của anh tới đi mấy phần, thần sắc căng cứng, mắt phượng khóa chặt thân ảnh của Mục Sở.

Thẩm Diệp nói tiếp: "Nhưng nếu cậu nguyên ý, tớ sẽ vì cậu mà cố gắng. Tớ tin rằng chỉ cần cho tớ thời gian. Sau này tớ có thể cho cậu một cuộc sống đầy đủ, cũng có thể cho cậu hạnh phúc!"

Cậu dừng lại một lúc, mang theo cảm giác khẩn trương, cẩn thận từng li từng tí: "Mục Sở, tớ thật sự rất thích cậu, cậu có thể cho tớ một cơ hội không?"

Các bạn học dần ồn ào vỗ tay, đồng thanh hô hào "Đồng ý đi!"

Mục Sở buông thõng tay, đột nhiên có chút luống cuống, như bị người đẩy vào thế bí, lùi không được, tiến cũng không xong.

"Sở Sở."

Cố Tần cực lực đè nén sự ghen ghét đang thiêu đốt nơi lồng ngực, cố gắng để thanh âm mình nghe bình tĩnh hết sức có thể.

Nghe thấy xưng hô quen thuộc, Mục Sở theo phản xạ nhìn qua.

Tất cả mọi người cũng thuận thế nhìn qua.

Chẳng biết lúc nào mà trong phòng xuất hiện một người đàn ông mang âu phục, đi giày da.

Bộ suit được cắt xén vừa vặn, vai rộng eo hẹp, thân hình thẳng tắp, khuôn mặt lạnh lùng soái khí, chiếc mũi cao thẳng, phác họa ra khuôn mặt mê người.

Có người nhận ra anh.

Kỳ thi cuối kỳ năm lớp mười một, Mục Sở không thoải mái trong người, người đến trường đón cô là anh.

Hình như là, phụ huynh của Mục Sở.

Mặc dù mới gặp qua một lần, nhưng người này quá đẹp trai, chỉ cần nhìn qua một lần là nhớ kỹ.

Nhìn thấy anh, Mục Sở hơi ngạc nhiên, nếu như không phải do cô không uống rượu, thì suýt nữa cô đã tưởng mình đang nằm mơ.

Anh không phải đang ở thành phố A sao, về lúc nào vậy?

Thấy cô nhìn quan, Cố Tần nhẹ giọng nói: "Muộn rồi, anh đưa em về nhà."

Từ đầu đến cuối anh đều không nhìn những người khác, xem như Thẩm Diệp đang đứng trước mặt Mục Sở không tồn tại.

Bởi vì Cố Tần đột nhiên xuất hiện, Mục Sở dần dần hoàn hồn lại.

Cô nhìn về phía Thẩm Diệp, nở nụ cười yếu ớt: "Hôm nay rút được thẻ mạo hiểm này cũng làm khó cậu quá rồi."

Nói rồi, cô rót cho mình một chén rượu, giơ lên, giọng nói nghiêm túc hơn hẳn: "Cảm ơn cậu."

Mục Sở ngửa đầu, đem chén rượu kia uống cạn.

Lại cười nhìn về những người khác: "Bây giờ cũng hơi muộn rồi, tớ có việc phải về trước."

Cô rót thêm một chén nữa, kính mọi người: "Hi vọng lúc có kết quả thi, tất cả chúng ta cũng có thể tươi cười như vậy, cũng chúc mọi người tiền đồ như gấm, thực hiện được ước mơ của mình!"

Hai chén rượu vào bụng, Mục Sở tạm biệt mọi người, đi ra ngoài với Cố Tần, hai gò má vì nhiễm cồn mà hơi ửng đỏ.

Cũng không biết là loại rượu gì, hình như hơi mạnh thì phải.

Mục Sở đi sau lưng Cố Tần, dụi dụi con mắt, vừa đi vừa hỏi anh: "Anh về lúc nào đấy ạ?"

"Vừa về." Cố Tần ấn thang máy, trông thấy cô đang kia đôi mắt bắt đầu mơ mơ màng màng, liền đưa tay kéo lấy cổ tay cô, "Tư lượng đã không tốt rồi mà còn uống hai chén."

Mục Sở theo anh đi vào thang máy, nhẹ nói: "Tối nay em định không uống rượu, nhưng anh đột nhiên xuất hiện, em cũng không thể để bầu không khí quá xấu hổ được. Mà lại kế hoạch vốn là đi xem phim và hát Karaoke nữa, em lúc đấy hẳn đã quét sạch hào hứng của mọi người rồi, uống rượu là điều đương nhiên."

Nói rồi còn cầm điện thoại chỉ chỉ thời gian: "Anh xem, mới tám giờ."

Cố Tần nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, mắt phượng nhìn cô dò xét: "Sao nghe giọng em anh thấy như mình xuất hiện không đúng lúc? Quấy rầy đến việc em bị người khác thổ lộ đúng không?"

Mục Sở ngẩng đầu nhìn anh, nhìn qua nét mặt đang cố gắng bình tĩnh kia, không hiểu sao đột nhiên nói: "Anh còn rất biết tự giác đấy, lần sau nhớ chú ý một chút, đừng cản mất chuyện tốt của em"

Ánh mắt Cố Tần trầm xuống, nhíu mày nhìn cô: "Em lặp lại lần nữa?"

Mục Sở hơi sững sốt, cũng không biết vì sao mà mình lại nói như vậy.

Cô tránh đi ánh mắt của anh, vuốt vuốt tóc, tựa người vào vách thang máy, nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Thang máy "Đình" một tiếng mở ra, Mục Sở mở mắt, lúc đi ra ngoài còn có chút lảo đảo.

Cố Tần đỡ lấy cô: "Vừa nãy uống rượu gì?"

Mục Sở lắc đầu: "Em không biết."

Cố Tần thờ dài, dịu cô đi ra ngoài cửa nhà hàng.

Bóng đêm dày đặc, ánh đèn đường hòa với những ánh đèn rực rỡ của hàng quán, bầu trời cơ hồ không nhìn thấy một ngôi sao.

Dạo gần đây mưa nhiều, gió thổi tới còn mang theo sự ẩm ướt.

Mục Sở đứng ở cửa nhà hàng, bắt đầu ngà ngà say.

Cố Tần đỡ cô, lúc này mới hậu tri hậu giác nhớ tới điều gì.

Anh cúi đầu hỏi Mục Sở: "Tích Tích đâu?"

Bị Cố Tần hỏi, đại não đang trì trệ của Mục Sở bắt đầu vận hành, nhớ tới việc Cố Tích đi ra ngoài cùng Doãn Lê Hân.

Chắc chắn là không thể để Cố Tần biết việc này được, cô nghĩ nghĩ, giọng điệu khẳng định chắc nịch: "Tích Tích đi học bổ túc với bạn học rồi ạ!"

"?? "

Cố Tần dờ khóc dờ cười, "Hai đứa thi Đại học xong rồi, biết không hả?"

Nói rồi xoa xoa cái ót của cô: "Mới uống chút rượu mà đầu óc đã không dùng được nữa rồi?"

Mục Sở không nói chuyện, ánh đèn xung quanh quá chói, làm cho trước mắt cô là một mảng lơ lửng không cố định, đầu óc cũng choáng, mí mắt nặng trĩu.

Tinh táo trong chốc lát, cô lại nghiêm túc nghĩ nghĩ, lúc ngẩng đầu lên nhìn Cố Tần, ánh mắt trong suốt không chút gợn sóng: "Ồ, Tích Tích đi đâu rồi ạ?"

Cố Tần cúi người, điểm nhẹ vào chóp cùi cô, thanh âm ôn nhu: "Không phải bây giờ anh đang hỏi em sao, Cố Tích chạy đi đâu rồi, sao trong bữa tiệc chỉ còn mỗi em?"

"Ồ." Mục Sở tựa hồ nhớ tới cái gì, buông thông mi mắt, chậm rãi nói: "Đại khái là cô ấy nuôi cún bên ngoài, cho nên vứt bỏ em ở đây."

Nói xong hít mũi một cái, nhìn chằm chằm mũi giày của mình, đáng thương thỏ thẻ: "Em thật đáng thương mà."

"... "

Cố Tần nín cười: "Là cực kì đáng thương, vậy phải làm sao bây giờ?"

Mục Sở nghĩ nghĩ, dang tay ra, thanh âm vừa ngọt vừa mềm, mang theo điểm nũng nịu: "Vậy anh ôm đỡ dành đi?"

Cố Tần run lên, nhíu mày: "Em say rồi?"

Thấy cánh tay vẫn dang ra không nhúc nhích, anh bắt đắc dĩ, nhẹ nhàng đem người ôm vào trong ngực: "Được được, anh ôm đỡ dành đỡ dành."

Dưới ánh đèn, anh ôm cô, than nhẹ một tiếng: "Anh sốt ruột bận bịu trở về, thế mà em còn uống rượu, lại còn uống đến say nữa chứ."

Nếu sớm biết, hai chén kia hẳn là anh nên cầm lại, uống thay cô mới đúng.

Mục Sở bị anh ôm, một lát sau, ngẩng đầu nhú mày nhìn anh, có chút bất mãn: "Đỡ em đi!"

"?"

"Anh ôm cũng ôm rồi, sao còn chưa đỡ em? Anh chỉ ôm mà không đỡ thì chính là đang chiếm tiện nghi, muốn sờ ngực em!"

"... "

- - - - -

Truyện chỉ được đăng tại wattpad tiemnhakeocvk

Mỗi cuốn đang edit tớ sẽ đăng nhá hàng trên page "Tiệm Nhà Kẹo." trước rồi sẽ up đầy đủ lên Wattpad sau, mọi người tìm page qua đường link trên tường nhà nhé ~

Mong mọi người ủng hộ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngoan, Đừng Chạy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.